John Sandford – pseudonimul celebrului jurnalist
John Camp, distins cu PREMIUL PULITZER

JOHN SANDFORD

SERIA PRADA

„Mieros și obraznic... o lectură înspăimântătoare.
Am savurat fiecare secundă." STEPHEN KING

LEGILE CRIMEI

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

nemira

JOHN SANDFORD (pseudonimul lui John Roswell Camp) s-a născut în Cedar Rapids, Iowa, pe 23 februarie 1944. Este licențiat în American Studies al Universității din Iowa. A lucrat ca jurnalist și, în 1986, i s-a decernat Premiul Pulitzer. Ca romancier se distinge prin seria *Prada*, care include 16 titluri, traduse în lumea întreagă, prin seria *The Kidd* (4 titluri) și prin alte două romane, *The Night Crew*, din 1997, și *Dead Watch*, 2006.

colecția
SUSPANS

apare cu sprijinul

Murfatlar România

JOHN SANDFORD

LEGILE CRIMEI

Traducere din limba engleză
BOGDAN MARCHIDANU

nemira

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JOHN SANDFORD
Legile crimei / John Sandford; trad.: Bogdan Marchidanu
București, Nemira & Co, 2006
ISBN (10) 973-569-824-2
ISBN (13) 978-973-569-824-9

I. Marchidanu, Bogdan (trad.)

821.111-31=135.1

John Sandford
RULES OF PREY
© 1989 by John Sanford
Introduction © 2005 by John Sanford
© Editura Nemira & Co, 2006

ISBN (10) 973-569-824-2
ISBN (13) 978-973-569-824-9

INTRODUCERE

Este foarte greu să mai fii reporter de teren după vârsta de patruzeci de ani. Trupul te menţine în formă, dar mintea începe să te lase. Ai văzut deja cincizeci de crime, ai fost martor la douăsprezece inundaţii, ai urmărit nouă tornade, ai cules date după o sută de accidente rutiere cu victime multiple (un reporter nu scrie despre morţi individuale, cum ar fi un om care se loveşte cu capul de un stâlp de beton) şi ai scris despre a două suta tâmpenie politică spusă sau comisă de alţii.

La un moment dat, totul devine rutină şi banalitate; începi să-ţi dezamăgeşti nu numai cititorii, ci şi propriul simţ al eticii. Nu poţi scrie pur şi simplu în genul *bla-bla-bla*, doi morţi, ci trebuie să acorzi toată atenţia evenimentului. Deoarece este cu adevărat o chestiune importantă. Trebuie să afli împrejurările, să te uiţi la cadavre, să discuţi cu poliţiştii, să obţii estimări ale pagubelor, să găseşti permanent cuvinte noi ca să descrii la superlativ un târg, un fermier mândru sau naşterea celui mai mare pui din lume. Numai că, la un moment dat, descoperi că nu o mai poţi face.

Odată, o tornadă de mică intensitate – sau poate o furtună ceva mai puternică, nu-mi mai amintesc exact – a răvăşit un mic orăşel din Wisconsin şi fermele din jurul acestuia. Am fost trimis să scriu un articol şi m-am

conformat. Am discutat cu victimele, întrebându-le dacă vântul vâjâia ca o locomotivă, căutând poveşti în care erau implicate norocul şi spectaculosul, observând prevalenţa izolaţiilor rozalii din fibră de sticlă peste vechile tencuieli de culoare crem (multe din aceste izolaţii fiind răspândite care încotro după dărâmarea caselor) şi în cele din urmă am ajuns la ferma unui producător vârstnic de produse lactate.

Hambarul fusese în cea mai mare parte dat peste cap, sau se prăbuşise. O parte a lui căzuse peste o vacă bălţată şi îi rupsese animalului picioarele din faţă. Vaca trebuia împuşcată. Zăcea în mijlocul hambarului, sfâşiată de dureri atroce, şi privirea din ochii ei imenşi spunea clar că biata de ea era conştientă de ceea ce avea să urmeze. Bătrânul, care se simţea obligat să comită acel act final, şi care considera animalul drept un vechi prieten, se aşezase pe o căpiţă de fân şi plângea.

Am simţit că nu mai suport asemenea scene şi mi-am dat seama că am ajuns la capătul vieţii mele de reporter. Am fost sigur de asta când s-a produs următoarea tornadă. Furtuna lovise sud-vestul statului Minnesota şi imediat cum s-a împrăştiat vestea în redacţie m-am şi îndreptat spre uşă. Ştiam că vreun editor avea să mă caute ca să mă trimită iute să scriu despre casele dărâmate – vieţile distruse – copiii plângând – bla-bla-bla.

M-am ascuns. O atitudine extrem de dăunătoare unui reporter.

Nu vroiam să mă opresc din scris, ci doar să nu mai sufăr. Am încercat să scriu un roman; nu s-a vândut, dar am învăţat enorm din concepţia lui. Am scris un eseu despre artistul John Stuart Ingle, pe care l-am publicat în carte ca parte a unei retrospective majore a operei lui Ingle. În mare parte, *The Eye and the Heart*,

the Watercolors of John Stuart Ingle (Ochiul şi sufletul, acuarelele lui John Stuart Ingle) consta din reproducerile picturilor lui John, aşa că, în realitate, nu prea era cartea mea. Dar avea coperte, o introducere frumoasă şi scria John Camp (numele meu adevărat) pe copertă.

Hm. Non-ficţiune.

Mi-am petrecut o bună parte a unui an cu reportaje din lumea medicală şi am transformat această experienţă într-o altă carte non-ficţiune, *Plastic Surgery: The Kindest Cut (Chirurgia plastică: cea mai fină incizie).*

Numai că non-ficţiunea semăna prea mult cu munca de ziarist de care încercam să mă distanţez. Am hotărât să încerc şi romane de ficţiune. În urma acestei decizii a apărut mai întâi un roman, intitulat *The Fool's Run*, cu un erou propriu, Kidd; după care a apărut *Legile crimei.*

Am avut nevoie de un an ca să scriu *The Fool's Run*, deoarece odată cu această carte am învăţat secretele meseriei. Când vine vorba despre scrierea de romane, cel care te publică nu e interesat de faptul că prima dată tu lucrezi la dezvoltarea personajului, a doua oară descrii intriga şi în a treia carte încerci să pui totul laolaltă. El vrea să pui totul într-o singură carte, altfel o iei de la capăt.

Am învăţat secretele meseriei odată cu *The Fool's Run.* Când a vândut cartea, agentul meu, stimabila Esther Newberg, mi-a pus, în cadrul unei convorbiri telefonice de un minut: „Probabil că ai putea trăi din chestia asta. Ar trebui să scrii cărţi mai mari. Ai face mult mai mulţi bani."

Ce înseamnă o carte mai mare? „Ştii tu – una cu un personaj mai bine conturat, cu un fundal al poveştii, cu mai multe intrigi."

Am început *Legile* în mijlocul verii și i-am trimis romanul lui Esther la sfârșitul toamnei. Ea l-a vândut într-un weekend.

Am scris cartea în mare parte ca în transă. Deoarece trebuia să muncesc ca să-mi hrănesc familia, îmi făceam ziua treaba de reporter și scriam la roman toată noaptea. Treceam ca o fantomă pe străzi, fără să recunosc prietenii și politicienii cunoscuți, izbindu-mă de stâlpii de iluminat public. Mi-am pierdut și mașina într-o parcare. Nu auzeam oamenii care îmi vorbeau; mă duceam la evenimente politice și acolo îmi făceam însemnări legate de carte.

Tot ce apare în carte provine din experiența mea de reporter de ziar. Habar n-am câte cadavre am văzut sau la câte scene de crimă am fost martor, dar au fost multe. Am scris despre zeci de procese, am petrecut săptămâni întregi în penitenciare de stat discutând cu criminali și am petrecut aproape un an urmărind tot felul de operații chirurgicale, inclusiv urgențe legate de fapte criminale.

Am pus totul în roman.

Bineînțeles că nimic din ce-i acolo nu s-a petrecut în realitate.

Polițiștii nu se comportă precum Lucas Davenport – dacă ar proceda așa ar fi concediați sau chiar băgați la răcoare. Nu sunt bogați, nu conduc mașini Porsche și cei mai mulți nu dau doi bani pe modă. Lucas Davenport prețuiește toate astea. Pentru el nimic nu e mai bun decât să poarte un costum nou cu adevărat impresionant. El se comportă așa pentru că este o încrucișare între un copoi și o vedetă de film. Mi l-am dorit vedetă. Mi l-am dorit altfel. Mi l-am dorit un polițist rău și dur, îndrăgit de femei.

Uitați ce e: în mare parte, ceea ce scrii izvorăște din tine ca într-un iureș, din sufletul și din experiența

acumulată. Mai există însă și calculele reci. Mi-am dorit să creez oameni ca Lucas Davenport. Iar când vine vorba de fiorii groazei, dacă trebuie să aleg între o spaimă pe cinste și procedurile polițienești, nu aș ezita să arunc procedurile cât colo.

După ce am terminat lucrul, am descoperit că polițiștilor le-a plăcut ceea ce am scris. În carte existau suficiente amănunte legate de realitate – în cea mai mare parte tâmpenii, genul de tâmpenii care constituie esența vieții de polițist de stradă – pe care ei le aprobau. Minunat. Și reporterii de teren au avut aceeași reacție. Și mai bine.

Când am scris *Legile*, nu mi-a trecut nici o clipă prin minte că acest individ, Lucas Davenport, avea să devină o a doua carieră profesională pentru mine. Am crezut că *Legile* avea să fie o carte singulară, și că în următoarea mea carte aș putea genera un alt personaj, să zicem un agent FBI femeie.

Încă mă mai gândesc la un asemenea personaj, dar n-am reușit până acum să-l conturez cu precizie în minte. Davenport m-a purtat de-a lungul altor cincisprezece romane, ducându-mă într-o călătorie pe cinste.

M-a încântat cea mai mare parte a ei: pe drum m-am împiedicat de câteva ori, dar cred că aș mai putea scrie alte câteva cărți până la capătul ei.

1

Un panou montat pe acoperiş arunca o lumină intermitentă albăstruie prin ferestrele studioului. Lumina era reflectată de sticlă şi de oţelul inoxidabil: o vază de cristal goală, cu marginile prăfuite, o ascuţitoare de creioane, un cuptor cu microunde, diverse borcane pline cu creioane, pensule şi culori. O scrumieră plină de monede şi agrafe. Borcane cu vopsea. Cuţite.

Se putea vedea şi o combină stereo ca o adunătură de siluete dreptunghiulare pe pervazul ferestrei. Un ceas digital împrăştia luciri roşietice în noapte.

Câinele turbat aştepta în întuneric.

Îşi auzea propria respiraţie. Simţea cum îi curge sudoarea pe la subsuori. Păstra încă pe limbă gustul cinei. Îşi simţea firele de păr ieşindu-i pe pântecele proaspăt ras, deasupra sexului. Adulmeca aroma trupului Alesei.

Nu se simţea niciodată mai de plin de viaţă ca în ultimele clipe ale unei pânde lungi. Unii oameni, oameni ca tatăl său, trăiau probabil astfel de senzaţii în fiecare secundă a fiecărei ore: senzaţia unei vieţi duse într-un plan elevat al existenţei.

Câinele turbat se uită de-a lungul străzii. Aleasa era o artistă. Avea piele măslinie netedă şi ochi căprui catifelaţi, sâni fermi şi un mijlocel subţire. Locuia ilegal în acel depozit. Făcea băi lungi noaptea târziu în încăperea comună de baie de la capătul holului şi îşi pregătea cine frugale la cuptorul cu microunde după ce administratorul clădirii pleca. Dormea pe un pat îngust într-o debara îngustă, sub un crucifix decorativ mare, învăluită în vapori de terebentină şi uleiuri volatile. Acum era plecată, fără îndoială la cumpărături pentru cina ei la microunde. Câinele turbat îşi zise că, dacă n-o ucidea el, atunci fără îndoială avea s-o omoare mâncarea gătită la microunde. Probabil că îi făcea chiar un favor omorând-o. Zâmbi.

Artista avea să fie cea de-a treia lui pradă din oraşele gemene[1] şi cea de-a cincea din viaţa lui.

Prima fusese o fată de la o fermă, care călărea pe păşunea din spatele casei ei către dealurile împădurite din estul Texasului. Purta blugi, o cămaşă cu carouri albe şi roşii şi cizme de cowboy. Şedea semeaţă în şa, călărind mai degrabă cu genunchii şi capul decât cu frâul din mâini. Venise drept spre el, cu coama ei de păr blond fluturând în spate.

Câinele turbat avea o puşcă, un Remington model 700 ADL. Îşi sprijinise antebraţul de o buturugă putrezită şi o împuşcase de la patruzeci de metri distanţă. Glonţul îi străpunsese victimei capul pieptului şi o trântise de pe cal.

Fusese o vânătoare de un alt soi. Fata nu fusese Aleasă, ci îşi ceruse singură pedeapsa. Cu trei ani înainte de eveniment spusese în public, iar Câinele turbat o auzise,

---

[1] Oraşele Minneapolis şi St Paul, zona metropolitană a statului american Minnesota (n. tr.).

că el avea buzele ca niște râme. Exact ca viermii roșii care puteau fi găsiți pe sub pietrele de pe marginea râurilor. O spusese în holul liceului, înconjurată de o mulțime de prietene. Câteva se uitaseră pe furiș pe după umăr la Câinele turbat, care stătea la cinci metri depărtare, singur ca de obicei, aranjându-și cărțile pe raftul de sus al vestiarului său. Nu dăduse nici un semn că ar fi auzit remarca. Se pricepuse de minune să se ascundă, chiar din fragedă copilărie, deși fetei nu păruse să-i pese în vreun fel. Câinele turbat era o non-entitate socială.

Dar plătise pentru gura ei prea slobodă. El rumegase remarca aceea jignitoare în minte timp de trei ani, știind că va veni și clipa lui. Iar acea clipă venise. Ea căzuse din șaua calului, lovită de moarte de un glonț de vânătoare exploziv îmbrăcat în cupru.

Câinele turbat fugise prin pădure și traversase preria mlăștinoasă. Îngropase arma sub o conductă ruginită de fier în locul unde un drum traversa mlaștina. Conducta avea să împiedice orice încercare de depistare a armei cu detectorul de metale, deși Câinele turbat nu se aștepta la vreo poteră – era sezonul vânătorii de căprioare și pădurile erau pline de maniaci din orașe, înarmați până-n dinți și puși pe ucis. Momentul crimei și ascunderea armei fuseseră plănuite cu mult timp înainte. Încă din anii de școală, Câinele turbat învățase să fie un bun planificator.

Se dusese la înmormântarea fetei. Moarta avea fața curată și jumătatea de sus a coșciugului fusese lăsată deschisă. Se apropiase cât putuse de mult, îmbrăcat cu costumul lui de culoare închisă, se uitase la chipul ei și simțise forța crescând în el. Singurul lui regret fusese acela că fata nu își simțise moartea apropiindu-i-se, ca să resimtă cu acuitate durerea, iar el nu avusese timp să se bucure de moartea ei.

Cel de-al doilea omor se petrecuse cu prima Aleasă, deși el nu o mai considera o operă de maturitate. Fusese mai degrabă... un experiment? Da. La cel de-al doilea omor remediase deficiențele primului.

Era o prostituată. O luase în timpul vacanței de primăvară a celui de-al doilea an al școlii de drept, anul lui de criză. Probabil că nevoia fusese adânc înrădăcinată în el. Fusese declanșată de presiunea intelectuală a cursurilor. Ca atare, într-o noapte răcoroasă în Dallas, folosindu-se de un cuțit, își câștigase un moment temporar de respiro prin intermediul trupului palid al unei țărăncuțe din Mississippi, venite la oraș ca să-și găsească norocul.

Împușcarea fetei de la fermă fusese considerată un accident. Părinții fetei o plânseseră și își văzuseră mai departe de viață. Doi ani mai târziu, câinele turbat o zărise pe mama fetei râzând în hohote în fața unei săli de concerte.

Polițiștii din Dallas socotiseră execuția prostituatei ca o crimă de stradă, legată de droguri. Găsiseră pastile în geanta ei și asta le fusese îndeajuns. Nu știau decât porecla ei de profesionistă a amorului. O îngropaseră sub acel nume, un nume greșit, înscris pe o tăbliță de fier care marca locul mormântului, într-un cimitir al săracilor. Fata nu împlinise încă șaisprezece ani.

Cele două omoruri îl satisfăcuseră, dar nu fuseseră pe deplin calculate. Omorurile din orașele gemene erau altfel. Erau meticulos planificate, pe baza unei tactici izvorâte din studierea profesionistă a mai multor investigații criminalistice.

Câinele turbat era inteligent. Era membru al baroului. Lucra după legi.

Nu ucide niciodată pe cineva cunoscut.

Să nu ai niciodată un motiv.

Nu urma niciodată un tipar care poate fi recunoscut.
Nu purta niciodată o armă care a fost folosită.
Fereşte-te să fii descoperit întâmplător.
Fii atent să nu laşi urme fizice.
Mai erau şi altele. Le socotea pe toate o provocare.

Bineînţeles că era nebun. Iar el o ştia prea bine.

Într-o lume ideală, ar fi preferat să fie sănătos la minte. Nebunia aducea cu ea un stres enorm. Acum avea pilule, negre pentru hipertensiune şi roşcat-maronii pentru somn. Ar fi preferat să fie sănătos la minte, dar trebuia să accepte soarta care îi fusese hărăzită. Tatăl lui îi spusese asta. Emblema unui bărbat.

Aşa că era nebun.

Dar nu aşa cum credea poliţia.

Lega femeile şi le punea căluş, după care le viola.

Poliţiştii îl considerau un maniac al sexului. Un maniac cu sânge rece. El îşi calcula cu grijă omorurile şi violurile. Se credea despre el că vorbea cu victimele şi le atrăgea în capcană. Dar el folosea cu grijă mijloace de protecţie. Mijloace lubrifiate de protecţie. Tuşeurile vaginale asupra primelor două victime din oraşele gemene scoseseră la iveală urme de lubrifiant. Cum poliţiştii nu descoperiseră prezervativele, presupuseseră că asasinul le lua cu el.

Psihologii consultanţi, chemaţi să întocmească un profil psihologic al asasinului, credeau că el *se temea* de femei. Un posibil rezultat al unei copilării cu o mamă dominatoare, o mamă care alterna perioadele de tiranie cu cele de iubire, o mamă marcată de o sexualitate puternică. Se putea ca asasinul să se teamă de SIDA şi – posibilităţile erau nenumărate – chiar să fie homosexual.

Se mai spunea că era posibil ca el *să facă ceva* cu sperma pe care o salva în prezervativele folosite. Când

psihiatrii spuseseră asta, polițiștii se uitaseră unii la alții. Să facă ceva cu sperma? Ce anume? Să o transforme în pastile? Ce??

Psihiatrii se înșelau. Aproape toți.

Nu își ademenea victimele, ci le liniștea; le ajuta *să participe*. Nu folosea prezervativele ca să se protejeze de boală, ci ca să se protejeze de poliție. Sperma înseamnă o dovadă și este strânsă cu atenție, examinată și comparată de medicii legiști. Câinele turbat știa de un caz în care o femeie fusese atacată, violată și ucisă de unul dintre atacatori. Fiecare atacator îl acuzase pe celălalt. Ucigașul fusese depistat pe baza unei analize de spermă.

Câinele turbat nu păstra prezervativele. Nici *nu făcea* ceva cu ele. Le arunca pur și simplu, așa pline de dovezi cum erau, în toaletele victimelor, după care trăgea apa.

Nici mama lui nu fusese un tiran.

Fusese o brunetă micuță și nefericită, care purta vara rochii ușoare de bumbac și pălării de paie cu boruri largi. Murise când el era în liceu. Abia își mai amintea chipul ei, deși odată, când cercetase niște cutii cu amintiri de familie, dăduse peste un teanc de scrisori legate cu o panglică și adresate tatălui lui. Fără să știe exact de ce, mirosise plicurile și fusese copleșit de aroma vagă a mamei lui, o aromă asemănătoare cu un amestec de petale de măceș și liliac de Paște.

Dar ea nu însemnase nimic.

Ea nu contribuise niciodată. Nu câștigase nimic. Nu făcuse nimic. Era o greutate atârnată de brațul tatălui lui. Tatăl lui și jocurile fascinante, iar ea fusese mereu o piedică. Își aminti că tatăl lui țipase o dată la ea: „Muncesc, muncesc, muncesc, așa că tu să nu mai intri aici când eu muncesc. Trebuie să mă concentrez și nu o pot

face dacă tu apari aici şi te plângi, te plângi..." Jocurile fascinante jucate în tribunale şi închisori.

Câinele turbat nu era homosexual. Era atras numai de femei. Un bărbat nu putea face ceea ce avea de făcut decât cu femeile. Poftea după ele şi socotea moartea lor şi explozia lui de fericire ca pe un singur moment transcendent.

În clipele de introspecţie, Câinele turbat îşi sondase adânc psihicul, căutând originea nebuniei sale. Hotărâse că nebunia nu apăruse din senin, ci *crescuse*. Îşi amintea de săptămânile de izolare de la fermă, doar cu mama lui, în vreme ce taică-său era în Dallas şi practica jocurile. Câinele turbat se distra atunci cu puşca lui calibrul 22, trăgând în hârciogi. Dacă lovea un hârciog cum trebuie, anume în crupa din spate, animalul se rostogolea din gaură, apoi începea să se agite, să chiţăie şi să încerce să revină în cuib, trăgându-şi corpul cu lăbuţele din faţă.

Ceilalţi hârciogi se ridicau atunci din găurile din jur, pe movilele de nisip excavate cu labele, şi se uitau, astfel că el putea alege o a doua victimă, care atrăgea alţi hârciogi, şi aşa mai departe, până ce o întreagă colonie de animale ajungea să privească o jumătate de duzină de hârciogi cum încearcă să se târască înapoi în cuiburile lor.

Rănea şase sau şapte animale, trăgând din poziţia adecvată, apoi se ridica şi se ducea până la cuiburile lor, unde le termina cu briceagul. Uneori le jupuia de vii, scoţând pielea de pe ele în vreme ce animalele se agitau şi chiţăiau în mâinile lui. După o vreme începuse să le taie urechiuşele, pe care apoi le înşira pe o bucată de sfoară în spatele unui adăpost pentru maşini. La sfârşitul unei veri se trezise că are peste trei sute de perechi de urechi.

Avusese primul orgasm din viaţa lui de tânăr în vreme ce stătea la marginea unui lan şi trăgea în hârciogi. Resimţise spasmul îndelungat ca pe un fior al morţii. După aceea îşi desfăcuse blugii şi îşi deschisese lenjeria ca să se uite la petele umede de spermă, zicându-şi: „Băiete, ce mai chestie... băiete, ce mai chestie." Rostise acele vorbe la nesfârşit. După aceea, momentele de declanşare extremă a pasiunii reveniseră tot mai des pe măsură ce el vâna pe teritoriul fermei.

Se gândise cum ar fi fost dacă lucrurile ar fi stat altfel. Dacă ar fi avut parte de colege de joacă, de fete, cu care s-ar fi jucat de-a doctorul în vreun hambar. *Tu mi-o arăţi pe a ta, eu ţi-o arăt pe a mea* ... Asta ar fi schimbat ceva? Habar n-avea. Când împlinise paisprezece ani era deja prea târziu. Mintea lui fusese pervertită.

La distanţă de doi kilometri în josul drumului locuia o fată. Era mai în vârstă cu cinci sau şase ani ca el. Fata unui fermier adevărat. O dată trecuse pe drum, urcată pe o treierătoare, împreună cu mama ei, care conducea un tractor. Fata purta un tricou ud de transpiraţie. Prin cârpa murdară i se vedeau sfârcurile întărite. Câinele turbat avea paisprezece ani. În acea clipă simţise imboldul puternic al dorinţei şi rostise cu voce tare:

– Aş iubi-o şi aş omorî-o.

Era nebun.

Ajuns la şcoala de drept citise despre alţi oameni în situaţia lui şi aflase fascinat că face parte dintr-o comunitate. Se gândea la acei oameni ca la o comunitate de bărbaţi care înţelegeau prea bine exaltarea extraordinară din acele clipe de ejaculare şi moarte.

Dar acum nu mai era vorba doar de ucidere. Acum era vorba de fiorul intelectual.

Câinele turbat îndrăgise mereu jocurile. Jocurile pe care le juca tatăl lui, jocurile pe care le juca şi el de unul

singur în camera lui. Jocuri de fantezie și jocuri de personaje. Se pricepea bine la șah. Câștigase turneul de șah de la liceu trei ani la rând, deși rareori juca și în afara turneelor.

Existau însă jocuri mai bune. Precum cele pe care le juca tatăl lui. Dar chiar și tatăl lui însemna un surogat al adevăratului jucător, al celuilalt om de la masă, acuzatul. Adevărații jucători erau acuzații și polițiștii. Câinele turbat știa că n-avea să ajungă niciodată polițist, dar putea să devină încă un jucător.

Iar acum, la douăzeci și șapte de ani, se apropia de împlinirea destinului lui personal. Juca și ucidea, iar bucuria actului îi făcea corpul să tremure de plăcere.

Jocul suprem. Miza supremă.

Ar fi putut paria pe viața lui că ei nu puteau să-l prindă. Jocul se juca cu viețile femeilor ca miză, ca niște fise de poker. Bărbații întotdeauna intrau în joc pentru femei; asta era teoria lui. Ei erau câștigătorii în toate jocurile bune.

Pe de altă parte, polițiștii nu erau, evident, interesați de joc. Polițiștii erau recunoscuți ca monotoni și plictisitori.

Ca să-i ajute să prindă conceptul jocului, lăsa câte o lege la locul fiecărei crime. Cuvinte atent selecționate din ziare, formând o frază scurtă lipită cu scotch pe o foaie dintr-un carnețel. Pentru primul omor din Orașe, lăsase în urmă *Nu ucide niciodată pe cineva cunoscut.*

Chestia asta îi nedumerise profund pe copoi. Pusese hârtia pe pieptul victimei, ca să nu mai existe nici o îndoială în privința celui care lăsase foaia acolo. Cu o ultimă idee, o semnase: *Câinele turbat.*

A doua victimă primise *Să nu ai niciodată un motiv.* Prin asta, copoii aveau să-și dea seama că se confruntau cu un om hotărât.

Cu toate că asudaseră din belşug, poliţiştii reuşiseră să ţină povestea departe de ochii presei. Câinele turbat îşi dorea enorm impactul presei. Îşi dorea cu disperare să citească în ziare despre mersul anchetei de la colegii lui. Să ştie că ei vorbeau cu el, despre el, dar fără să-şi dea seama că el era Acela.

Îl emoţiona. Această a treia pradă trebuia să declanşeze isteria. Poliţiştii nu puteau ascunde povestea la nesfârşit. În mod normal, departamentele de poliţie semănau cu nişte ţevi sparte din punct de vedere al scurgerilor de informaţii. Câinele turbat era surprins că secretul fusese păstrat intact atâta vreme.

Această a treia victimă avea să primească *Nu urma niciodată un tipar care poate fi recunoscut.* Pregătise deja foaia.

Bineînţeles că exista o contradicţie aici. Câinele turbat era un intelectual şi se gândise profund la asta. Era un individ grijuliu până la fanatism: nu lăsa nici un fel de indicii în urmă. Şi totuşi, el crease intenţionat astfel de indicii. Poliţiştii şi psihiatrii puteau deduce anumite lucruri despre personalitatea lui din modul cum îşi alegea cuvintele. Din faptul că întocmea legi şi reguli. Din imboldul de a se juca.

Numai că aşa ceva nu putea fi oprit.

Dacă ar fi contat doar *uciderea*, Câinele turbat n-avea nici o îndoială că ar fi putut comite actul şi scăpa fără probleme după aceea. O demonstrase în Dallas. Putea comite zeci de omoruri. Sute. Putea zbura până în Los Angeles, de unde putea cumpăra un cuţit de la orice magazin, apoi putea ucide o prostituată şi se putea întoarce acasă în aceeaşi noapte. Câte un oraş în fiecare săptămână. Nimeni nu-l putea prinde. Nici măcar n-ar fi *ştiut* că e vorba de el.

Ideea părea oarecum atrăgătoare, dar în cele din urmă se dovedea sterilă din punct de vedere intelectual.

Iar Câinele turbat nu se mulţumea cu ceva steril. El avea nevoie de *întrecere*. Şi-o dorea cu disperare.

Câinele turbat clătină din cap în întuneric şi se uită în jos de la fereastra înaltă. Pe strada udă de ploaie şuierau maşinile. Dinspre autostrada interstatală I-94, aflată la două blocuri depărtare, se auzea un muget uşor. Nu se vedea nimeni venind pe jos. Nimeni care să care sacoşe.

Aşteptă, plimbându-se prin faţa ferestrelor, urmărind strada. Opt minute, zece minute. Simţea cum îi creşte tensiunea. Unde era artista ? Avea nevoie de ea.

Apoi o văzu, traversând strada, cu părul negru fluturând în lumina împrăştiată de felinare. Era singură şi căra o sacoşă. Când trecu chiar pe sub el, Câinele turbat se duse la stâlpul central şi se sprijini de el.

Purta blugi, un tricou negru, mănuşi chirurgicale şi o mască albastră de schi din mătase. Când avea să se trezească legată de pat şi după ce el avea să se dezbrace, femeia avea să descopere că atacatorul ei era ras acolo jos. Ca un băieţel de cinci ani. Şi asta nu pentru că ar fi fost un pervers, deşi senzaţia era... *interesantă*. Numai că el văzuse un caz în care legiştii recuperaseră câteva fire de păr pubian din sexul unei femei şi le comparaseră cu mostre ale atacatorului. Obţinuseră mostrele de la atacator prin intermediul unui mandat de percheziţie. Drăguţă lovitură. Un motiv bun de apel.

Câinele turbat se înfioră. Era răcoare. Îşi dori să fi avut o haină. Când plecase de acasă, temperatura era în jur de 24 de grade Celsius. Probabil că scăzuse cu cel puţin opt grade de când se lăsase întunericul. La naiba cu Minnesota !

Nu era un individ masiv sau cu o constituţie din cale afară de atletică. Pentru o scurtă perioadă în adolescenţă se considerase subţirel, deşi tatăl lui îl caracterizase

drept *uşurel*. Acum, aşa cum recunoştea singur în faţa imaginii din oglindă, devenise dolofănel. Înalt de un metru şi aproape optzeci de centimetri, cu părul roşcat şi cârlionţat, cu un început de bărbie dublă, cu un pântece rotunjor...cu buze ca nişte râme roşii...

Ascensorul era vechi şi fusese proiectat pentru cărat marfă. Gemu o dată, de două ori, după care începu să urce. Câinele turbat îşi verifică echipamentul: tamponul Kotex pe care avea să-l folosească drept căluş era înghesuit în buzunarul de la şold din dreapta. Banda de prindere a căluşului se găsea în buzunarul din stânga. Arma era prinsă la centură, sub tricou. Era un pistol mic şi urât: un revolver Smith & Wesson model 15. Îl cumpărase de la un bărbat care era pe punctul să moară şi chiar murise. Înainte de a muri, când îl scosese la vânzare, muribundul spusese că nevasta lui ar fi vrut să păstreze arma pentru autoprotecţie. Îi ceruse Câinelui turbat să nu spună nimănui că achiziţionase arma de la el. Avea să rămână micul lor secret.

Iar chestia asta îi convenea de minune. Nimeni nu ştia că el avea armă. Dacă ar fi fost obligat să o folosească vreodată, arma nu putea fi depistată sau urma ei avea să se oprească la un mort.

Scoase arma, o ţinu de partea laterală şi enumeră în gând secvenţa de acţiuni: înşfăcare, punerea armei în faţă, forţarea pe podea, plesnitul cu arma peste faţă, îngenuncherea pe spate, trasul capului înapoi, punerea căluşului în gură, banda adezivă, trasul spre pat, legarea braţelor şi a picioarelor de colţurile patului.

Apoi relaxarea şi folosirea cuţitului.

Ascensorul se opri şi uşile se deschiseră. Câinele turbat simţi un gol în stomac, o senzaţie bine cunoscută. Una chiar plăcută. Paşi. Cheia în broască. Inima îi bătea cu putere. Uşa deschizându-se. Lumini. Uşa

închizându-se. Simţea arma fierbinte în palmă şi o strânse cu putere. Femeia trecând...

Câinele turbat sări din ascunzătoarea lui.

Văzu într-o fracţiune de secundă că ea era singură.

O cuprinse cu braţele şi îi puse arma la tâmplă.

Sacoşa căzu şi din ea se rostogoliră pe podeaua de lemn conserve alb-roşii de supă Campbell, ca nişte zaruri, apoi câteva pachete bej-roşii de preparate de pui şi un pachet de lasagna pentru microunde.

– Dacă ţipi te ucid, rosti el cu vocea cea mai aspră de care era capabil, exersată dinainte pe un casetofon.

Femeia se calmă brusc şi Câinele turbat se relaxă şi el. O clipă mai târziu, îl lovi cu putere cu tocul pantofului în faţa posterioară a tălpii piciorului. Durerea îl copleşi, iar el deschise gura ca să ţipe. Atunci ea se răsuci în braţele lui, fără să ţină cont de armă.

– Aaaaiiii, rosti ea, pe jumătate strigând, pe jumătate ţipând de frică.

Din acel moment, timpul practic se opri în loc pentru ei, şi secundele deveniră minute. Câinele turbat văzu mâna ei ridicându-se în aer. Crezu că are şi ea o armă şi îşi simţi propria mână cu arma îndepărtându-se de corpul ei, în direcţia greşită. Îşi zise un „Nu" cu toată puterea în minte şi îşi dădu seama în aceeaşi fracţiune parcă încremenită de timp că femeia nu avea o armă, ci un mic cilindru argintiu.

Ea îl împroşcă cu spray lacrimogen şi din acea fracţiune de secundă timpul păru să se deruleze cu o viteză nebună înainte. Câinele turbat o lovi cu arma, dar scăpă pistolul din mână. Îşi încordă cealaltă mână şi, mai mult prin noroc decât prin îndemânare, reuşi să o pocnească în bărbie şi o trimise pe femeie rostogolindu-se pe jos.

Îşi căută arma, pe jumătate orbit, cu mâinile la faţă, cu plămânii arzându-i de usturime – Câinele turbat suferea de astm, iar spray-ul lacrimogen îi înmuiase masca de schi. Atunci femeia se ridică şi se năpusti iarăşi la el cu spray-ul, ţipând:

– Nemernicule, nemernicule...

El lovi în direcţia ei cu piciorul, dar rată. Femeia îl împroşcă iarăşi cu spray. El lovi iarăşi şi femeia se împiedică şi se rostogoli, ţinând însă bine în mână cilindrul periculos. El nu-şi găsi arma, aşa că lovi din nou în direcţia ei. Protejat iarăşi de noroc, nimeri mâna ei şi micul cilindru cu spray zbură prin aer. Din fruntea femeii curgea sânge, acolo unde fusese zgâriată de ţeava pistolului, şi acesta cobora din tăietură peste ochi şi gură ajungându-i pe dinţi în vreme ce ea continua să ţipe:

– *Nemernicule, nemernicule*...

Înainte ca el să reuşească să treacă din nou la atac, femeia apucă o ţeavă de oţel şi lovi cu ea în direcţia lui ca o jucătoare de baseball. Câinele turbat pară şi se dădu înapoi, continuând să caute arma, dar aceasta dispăruse şi femeia se năpusti spre el. Câinele turbat luă decizia pe care se antrenase să o ia.

O luă la fugă.

Fugi, cu ea pe urmele lui, lovindu-l încă o dată în spate. Aproape că se împiedică. Se întoarse şi o plezni în bărbie cu pumnul, o lovitură slabă, ineficientă. Ea se clătină, dar reveni cu ţeava, cu gura deschisă, cu dinţii plini de sânge şi salivă în vreme ce ţipa. Câinele turbat reuşi să treacă prin uşă, pe care o trânti bine în urma lui.

– ...*nemernicule*...

Pe coridor spre scări, aproape sufocat din pricina măştii. Femeia nu-l urmări, ci rămase dincolo de uşa închisă, strigând cu cel mai pătrunzător glas pe care îl auzise el vreodată. O uşă se deschise undeva şi Câinele

turbat coborî scările, aproape orb. Ajuns jos, își scoase masca, și-o băgă în buzunar și ieși afară.

„Calm", își zise el. „Mergi fără să te grăbești."

Era frig. La naiba cu Minnesota. În toiul lunii august el îngheța. O auzea pe femeie cum țipă. La început vag, apoi mai tare. Nemernica deschisese fereastra. Polițiștii erau în apropiere. Câinele turbat își vârî capul între umeri și merse ceva mai repede spre mașină. Se strecură la volan și demară. La jumătatea drumului spre Minneapolis, încă înfricoșat și tremurând de frig, își aminti că mașinile aveau radiatoare, așa că porni încălzirea.

Ajunse în Minneapolis înainte de a-și da seama că e rănit. Blestemata aia de țeavă. Își zise că loviturile îi provocaseră vânătăi mari pe umeri și pe spate. Ticăloasa. Cu arma nu era nici o problemă, căci nu i se putea lua urma.

Doamne, ce mai durea!

2

Omul de la tejghea stătea baricadat în spatele unui zid de reviste. Flancul îi era protejat de pachete de ţigări, batoane de dulciuri şi pachete de brânză fermentată învelite în celofan, chips-uri, cotlete de porc şi alte alimente cancerigene. Lângă casa de bani se vedea un stand rotativ cu abţibilduri albe; fiecare abţibild avea înscris un mesaj menit să reflecte raţiunea de a trăi a cumpărătorului. Cele cu *Lăsaţi balenele – prindeţi mai bine o puicuţă grasă* se vindeau excelent. La fel şi cele cu *Gata cu drăgălăşenia – În genunchi, târfă nenorocită!*

Omul de la tejghea nu se uita la ele. Obosise să se mai uite la ele. Se zgâia prin vitrină şi clătina din cap.

Lucas Davenport se ivi din spatele magazinului cu un *Daily Racing Form* şi lăsă doi dolari şi doisprezece cenţi pe tejghea.

– Copii blestemaţi, zise individul de la tejghea în direcţia ńimănui, întinzând gâtul ca să vadă mai bine ce se petrece pe stradă. Auzi monezile aruncate de Lucas pe tejghea şi se întoarse. Pe chipul lui, asemănător unui câine de vânătoare, apăru un început de zâmbet, care se transformă într-o zbârcitură. Cum merg lucrurile ? şuieră el.

– Ce se întâmplă? întrebă Lucas, privind dincolo de individ, pe stradă.

– Doi puşti pe skateboard-uri. Omul de la tejghea avea emfizem şi din plămânii lui îmbibaţi nu ieşeau decât propoziţii scurte. Alergau în spatele unui autobuz. Un şuierat. Dacă dau peste un canal... O inspiraţie zgomotoasă. Sunt morţi.

Lucas privi din nou. Nu se vedea nici un puşti pe stradă.

– S-au dus, rosti morocănos individul.

Luă revista şi citi primul paragraf al articolului de fond.

– Ai verificat masa cu promoţii? Un şuierat. Un tip a adus nişte poeme.

Pronunţase cuvântul ca şi cum ar fi fost vorba de „poame".

– Da?

Lucas înconjură tejgheaua şi verifică toate cărţile ponosite de pe masă. Spre încântarea lui găsi, înghesuit între două istorii ale literaturii secolului XX, un volum subţire, legat în pânză, cu poezii de Emily Dickinson. Lucas nu căuta niciodată poezii şi nu cumpăra niciodată poeme noi. Aştepta să le găsească din întâmplare şi, în mod surprinzător, adesea reuşea să depisteze volume orfane sufocate printre texte de inginerie termoelectrică sau de biochimie.

Acel volum de poezii ale lui Emily Dickinson costase un dolar când fusese tipărit în 1958 de o editură obscură situată pe Sixth Avenue în New York. Treizeci de ani mai târziu costa optzeci de cenţi într-o librărie-anticariat de pe University Avenue din St Paul.

– Cum e cu poneiul ăsta? Un gâlgâit. Cu Wabasha Warrior? Omul de la tejghea bătu cu degetul în revistă. Crescut în Minnesota.

– Aşa cred şi eu.

– Ce?

– Crescut în Minnesota. Ar trebui să-l mâne cu cravaşa până la fabrica din Alpo. Bineînţeles, mai e şi ascendenţa lui cu medaliile de argint...

Omul de la tejghea aşteptă. Nu dispunea de suportul respirator necesar unui schimb de replici isteţe.

– Dacă Warrior are parte de vreun favoritism din pricina părinţilor, rosti Lucas, va modifica pariurile pe câştigător.

– Şi ăsta ar fi...

– Încearcă Sun and Halfpence. Nu există nici o garanţie, dar cifrele sunt corecte. Lucas puse pe tejghea exemplarul din Emily Dickinson, cu eticheta de preţ care arăta optzeci de cenţi şi cinci cenţi timbrul literar. Lasă-mă să ies din magazin până când îţi suni agentul, bine? Nu vreau să fiu arestat pentru conspiraţie la bişniţă.

– Cum spui tu... Inspiraţie şuierătoare... Locotenente.

Omul de la tejghea se înclină mimând respectul.

Lucas luă volumul de versuri cu el în Minneapolis şi lăsă maşina în parcarea publică din faţa Primăriei. Înconjură construcţia urâtă şi veche din granit verzui, traversă o stradă, trecu de un bazin cu apă şi intră în centrul guvernamental al ţinutului Hennepin. Luă un lift în jos până la bufet, achiziţionă un măr roşu de la un automat, se întoarse şi ieşi prin celălalt capăt al clădirii pe pajiştea din spate. Se aşeză pe iarbă, printre mestecenii albi, în lumina caldă a soarelui de august, începu să muşte din măr şi citi:

...dar nici un om nu m-a mişcat până ce fluxul
Nu a trecut de botina mea simplă

Şi de şorţul şi de centura mea
Şi de furoul meu,
Ca şi cum ar fi vrut să mă înghită toată
În întregime ca roua dimineţii
Pe tulpina unei păpădii
Şi atunci am început şi eu.

Lucas zâmbi şi muşcă din măr. Când îşi ridică privirea, văzu o tânără brunetă care traversa piaţa, împingând un cărucior dublu pentru gemeni. Gemenii erau îmbrăcaţi cu haine identice roz şi se legănau dintr-o parte în alta în vreme ce mama lor îi plimba prin piaţă. Femeia avea sâni mari şi o talie subţire, iar părul îi flutura peste obraji ca o perdea de mătase. Purta o fustă de culoarea prunelor şi o bluză mătăsoasă bej, şi era atât de frumoasă că Lucas zâmbi din nou, simţind cum îl inundă un val de plăcere.

Apoi trecu o altă femeie, în direcţie opusă, o blondă cu părul tuns scurt, în stil punk, o fustă scurtă, tricotată care i se mula pe coapse în modul cel mai lasciv cu putinţă. Lucas o privi mergând şi oftă în ritmul mersului ei.

Lucas era îmbrăcat cu o cămaşă albă sport, pantaloni kaki, ciorapi albaştri şi pantofi stil papuc, cu îmbinări lungi din piele. Purta cămaşa pe deasupra pantalonilor, ca să nu i se vadă arma. Era un tip zvelt, cu tenul închis, cu păr negru şi drept, care îi încăruntea pe la tâmple, şi un nas lung care ascundea mereu un zâmbet de şmecher. Unul dintre incisivii de sus i se spărsese şi de atunci nu îl mai îmbrăcase. Dacă n-ar fi fost ochii lui albaştri, ar fi putut trece cu uşurinţă drept indian.

Avea ochi calzi şi îngăduitori. Căldura din ochi era întărită cumva de cicatricea albă verticală care începea

de la baza părului, cobora spre orbita ochiului drept, sărea peste ochi şi îşi continua drumul peste obraz până în colţul gurii. Cicatricea îi dădea un aer sălbatic, dar şi o urmă de inocenţă, ca în cazul lui Errol Flynn în *Captain Blood*. Lucas ar fi vrut să le poată povesti femeilor tinere că acea cicatrice provenise de la o sticlă spartă dintr-o bătaie într-un bar din Subic Bay, unde nu fusese niciodată, sau din Bangkok, deşi nici acolo nu ajunsese. În realitate, cicatricea se datora unei gute de pescar prea întinse care se rupsese din lemnul putred al parâmei de fixare pe râul St Croix, iar Lucas le spunea tuturor adevărul. Unii îl credeau. Cei mai mulţi credeau însă că povestea ascunde o altă ispravă, de exemplu o bătaie într-un bar la est de Canalul de Suez.

În ciuda căldurii ochilor, zâmbetul îl trăda.

Odată se dusese cu o femeie – întâmplător o îngrijitoare de la grădina zoologică – la un club de noapte din St Paul, unde se vindea cocaină copiilor în toaletele de la subsol. În parcarea din faţa clubului, Lucas se întâlnise cu Kenny McGuinness, un traficant pe care el îl credea în spatele gratiilor.

– Lasă-mă naibii în pace, Davenport, îi zisese McGuinness, dându-se înapoi.

Parcarea se electriză brusc, totul devenind incendiar, de la ambalajele de gumă la pacheţelele de cocaină de un sfert de gram aruncate pe jos.

– Nu ştiam că eşti liber, dobitocule, îi răspunsese Lucas, zâmbind.

Însoţitoarea sa privea scena cu ochii mari. Lucas se aplecase spre celălalt bărbat, îi înfipsese două degete în buzunarul de la cămaşă şi îl împinsese cu blândeţe, ca şi cum ar fi fost doi vechi tovarăşi care începuseră să depene amintiri. Lucas îi şoptise cu un glas aspru:

– Pleacă din oraş. Du-te în Los Angeles. Du-te la New York. Dacă nu pleci, îţi vin de hac.

– Sunt eliberat condiţionat, nu pot părăsi statul, îngăimase McGuinness.

– Atunci du-te în Duluth. Sau în Rochester. Ai o săptămână. Vorbeşte cu taică-tău. Vorbeşte cu bunica. Vorbeşte cu surorile tale. Apoi dispari.

Se întorsese spre femeie, continuând să zâmbească, părând să fi uitat de traficant.

– M-ai speriat de moarte, îi spusese femeia după ce intrară în club. Despre ce a fost vorba?

– Lui Kenny îi plac băieţii tineri. Vinde crack contra poponeţe de zece ani.

– Oh.

Femeia auzise de astfel de lucruri, dar credea în ele doar în măsura în care credea în propria moarte: o posibilitate îndepărtată, care nu cerea încă o examinare atentă.

Ceva mai târziu, ea zisese:

– Nu mi-a plăcut zâmbetul acela al tău. Semănai cu unul din animalele mele.

Lucas îi zâmbise.

– Chiar aşa? Cu care anume? Cu lemurul?

Femeia îşi muşcase buza inferioară.

– Mai degrabă mă gândeam la o lupoaică, replicase ea.

Dacă răceala zâmbetului lui copleşea uneori căldura din ochi, acest lucru nu se petrecea atât de des încât să se transforme într-un handicap social pentru Lucas. Acum el o urmări pe blondă cum dă colţul centrului guvernamental şi văzu că femeia se întoarce şi-i zâmbeşte, chiar înainte de a dispărea din raza vizuală.

La naiba. Ştiuse că e urmărită cu privirea. Femeile întotdeauna ştiu asta. „Ridică-te", se îndemnă singur, „şi du-te după ea." N-o făcu. Erau atât de multe femei,

şi toate bune. Oftă şi se lăsă iarăşi pe spate în iarbă, cu volumul de poezii în braţe.

Lucas întruchipa satisfacţia de sine. Era mai mult decât o imagine.

Era o poză.

Pozele se făceau din spatele unei dube măslinii parcate pe celălalt trotuar al străzii South Seventh. Doi poliţişti de la Afaceri interne lucrau în spaţiul închis şi înăbuşitor, cu aparate foto şi camere de luat vederi montate pe trepiede în spatele unui geam unidirecţional.

Poliţistul aflat la comanda operaţiunii era gras. Partenerul lui era slab. În afară de asta, cei doi semănau mult, amândoi având părul tuns scurt, feţe roşii de căldură, cămăşi galbene cu mâneci scurte şi pantaloni de la J.C. Penney. La fiecare câteva minute, unul dintre ei se uita prin lentilele de 300 de milimetri. Aparatul ataşat lentilelor, un Nikon F3, era echipat cu un marcator de dată, care dispunea de un ceas alimentat de o baterie şi programat să înregistreze cu acurateţe data până în anul 2100. Când poliţiştii declanşau aparatul, dispozitivul marca în colţul pozei data şi ora exactă. Dacă ar fi fost nevoie, fotografiile puteau deveni un element legal de decizie în privinţa activităţilor legate de supravegherea subiectului luat în colimator.

Lucas îi zărise pe cei doi poliţişti la o oră după începerea supravegherii, cu aproape două săptămâni în urmă. Habar n-avea de ce îl supravegheau, dar, imediat ce îi văzuse, încetase orice legătură cu informatorii lui, cu prietenii şi cu alţi poliţişti. Trăia acum într-un spaţiu complet izolat, fără să ştie de ce. Avea să descopere el. Era inevitabil.

Între timp, stătea cât putea de mult în aer liber, obligându-i pe urmăritori să se ascundă între fiarele

încinse ale maşinii lor, fără să poată să mănânce, fără să poată să se ducă la toaletă. Lucas zâmbi pentru sine cu acel zâmbet neplăcut, de lup, puse cartea pe iarbă şi luă revista.

– Crezi că nemernicul ăla o să stea pe vecie tolănit acolo? întrebă poliţistul gras.

– Se pare că s-a aşezat bine.

– Trebuie neapărat să mă piş, zise grasul.

– Nu trebuia să bei cola. Cofeina îţi face asta.

– Poate că reuşesc să mă strecor afară şi să mă descarc...

– Dacă se deplasează, trebuie să plecăm. Dacă rămâi în urmă, Bendl îţi va tăia boaşele.

– Doar dacă îi spui tu, ticălosule.

– Nu pot să conduc şi să fac poze în acelaşi timp.

Grasul se agită chinuit de nevoi şi încercă să-şi calculeze şansele. Ar fi trebuit să se ducă imediat ce îl văzuse pe Lucas aşezându-se pe iarbă, dar atunci nu simţise o nevoie atât de disperată să se uşureze. Acum, că Lucas putea pleca în orice clipă, îşi simţea vezica mărită ca o minge de baschet.

– Uită-te la el, zise grasul, zgâindu-se la Lucas prin binoclu. Se uită la fetiţe. Crezi că de-asta am fost puşi să-l supraveghem? Ceva legat de fetiţe?

– Nu ştiu. E ceva bizar. Felul în care am primit ordinul, fără ca nimeni să ne spună ceva.

– Am auzit că-l are pe şefu' cu ceva la mână. La Lucas mă refer.

– Aşa trebuie să fie. Nu face nimic. Se plimbă prin oraş cu Porsche-ul ăla al lui şi se duce zilnic la curse.

– Haina lui arată bine. Făcută la comandă şi tot tacâmul.

– Are nişte arestări pe cinste la activ, recunoscu slăbănogul.

– Multe.

– Mda.

– A ucis niște tipi.

– Cinci. E cel mai tare tip cu armele din unitate. Nimeni altcineva n-a omorât mai mult de doi.

– Și toate focurile trase la fix.

– Presa îl iubește. Al dracului, se crede Wyatt Earp.

– Pen'că are bișțari, rosti grasul cu autoritate. Presa iubește oamenii cu bani, tipii bogați. N-am întâlnit niciodată un reporter care să nu vrea bani.

Se gândiră un minut la reporteri. Ăștia semănau mult cu polițiștii, doar că aveau guri mai rapide.

– Cât crezi că scoate? Davenport, întrebă grasul.

Slăbănogul își făcu buzele pungă și se gândi la întrebare. Salariul era o chestiune oarecum importantă.

– Cu gradul lui și experiența pe care o are, probabil că duce patruzeci și două, poate patruzeci și cinci de miare de la administrație, se aventură el. Mai sunt și pariurile. Am auzit că atunci când nimerește, scoate pe puțin o sută de mii, în funcție de cât de bine se vinde.

– Chiar atât? se miră grasul. Eu unul mi-aș da demisia dacă aș scoate atât. Mi-aș cumpăra un restaurant. Poate un bar pe lângă un lac.

– Te-ai retrage, conveni slăbănogul.

Purtaseră această conversație de atâtea ori, că răspunsurile deveniseră automate.

– Mă întreb de ce nu l-au retrogradat la sergent. Adică atunci când l-au scos basma curată din cazul ăla de jaf.

– Am auzit că a amenințat că-și dă demisia. Spunea că nu vrea să se întoarcă de unde a plecat. Au decis să-l păstreze, pentru că are surse în toate barurile și frizeriile din oraș, așa că au fost forțați să-i păstreze gradul.

– Era un adevărat ghimpe în coastă ca supraveghetor, zise grasul.

Slăbănogul încuviinţă.

– Toată lumea trebuia să fie perfectă. Nimeni nu era aşa. Poliţistul clătină din cap. Mi-a povestit odată că a fost cea mai proastă slujbă din câte a avut. Ştia că face lucrurile pe dos, dar nu se putea opri. Dacă vreunul ieşea din vorba lui cu un pas, Davenport îi sărea în gât ca o pisică pusă pe zgâriat.

Se opriră din vorbit un minut, urmărindu-şi subiectul prin geamul unidirecţional.

– Dar nu e un tip rău când nu e şeful tău, reluă grasul, schimbând subiectul. Poliţiştii de supraveghere deveneau experţi în discuţii pe cele mai diverse teme. O dată mi-a dat unul din jocurile lui. Pentru puştiul meu, geniul în computere. Avea pe el o poză cu extratereştri, ca nişte gândaci de trei metri, trăgând unii în alţii cu arme cu raze.

– Puştiului îi place?

Slăbănogului nu-i prea păsa. Îşi zice că puştiul grăsanului era prea cocoloşit şi poate chiar devenise un fătălău, deşi n-avea curajul să spună aşa ceva cu glas tare.

– Mda. L-a adus înapoi la secţie şi i-a cerut să-l semneze. Chiar pe cutie. Lucas Davenport.

– Ei bine, tipu' nu e antrenor, rosti slăbănogul.

Se opri, aşteptând. Un minut mai târziu grasul se prinse şi izbucniră amândoi în râs. Râsul nu ajută o vezică plină. Grasul se ghemui din nou.

– Ascultă, trebuie să ies sau mă piş pe mine, rosti el într-un târziu. Dacă Davenport se duce în altă parte decât la sediu, va trebui să-şi ia maşina. Dacă nu eşti aici când mă întorc, te prind dincolo de rampă.

– E fundul tău la bătaie, rosti partenerul lui, privind prin lentile. De-abia a început să citească din *Racing Form*. S-ar putea să ai câteva minute la dispoziţie.

Lucas îl zări pe gras furişându-se din dubă şi intrând în clădirea Pillsbury. Zâmbi în sinea lui. Era tentat să o ia la sănătoasa, ştiind că tipul din dubă trebuia să se ia după el şi să-l abandoneze pe gras. Dar asta i-ar fi creat complicaţii. Mai bine îi ţinea în raza lui vizuală, unde era sigur de intenţiile lor.

Patru minute mai târziu, când grasul se întoarse, duba era tot acolo. Partenerul lui se uită la el şi spuse:

– Nimic nou.

Cum Lucas nu făcuse încă nimic, nu developaseră pozele. Dacă ar fi făcut-o, ar fi descoperit că degetul mijlociu al lui Lucas era ridicat în sus pe cele mai multe clişee şi poate aşa şi-ar fi dat seama că el îi mirosise. Oricum nu mai conta, de vreme ce filmul n-avea să fie niciodată developat.

După ce grasul se urcă înapoi în dubă şi Lucas reîncepu să citească poezii, cei trei se apropiau de sfârşitul supravegherii.

Lucas citea un poem intitulat *The Snake (Şarpele)*, iar grasul se zgâia la el prin lentilele Nikon-ului când Câinele turbat comise o nouă crimă.

3

Vorbise cu ea pentru prima dată cu o lună înainte, în biroul arhivelor administrației locale a ținutului. Ea avea păr negru ca pana corbului, tuns scurt, și ochi căprui. De lobii delicați ai urechilor îi atârnau cercei mari de aur. Răzbătea un miros plăcut de parfum și purta o rochie roșie ca o văpaie.

– Aș vrea să văd dosarul Burkhalter–Mentor, îi ceruse ea unui funcționar. Nu am numărul. Ar fi trebuit să fie adus aici luna trecută.

Câinele turbat o urmărise cu colțul ochiului. Era cu cincisprezece sau douăzeci de ani mai în vârstă decât el. Atrăgătoare.

Încă nu trecuse la acțiunea decisivă cu artista. Zilele îi erau colorate de gândurile la ea, iar nopțile pline cu imagini ale chipului și trupului ei. Știa că avea s-o posede; cântecul dragostei începuse deja pentru el.

Dar femeia pe care o vedea părea interesantă. Mai mult decât interesantă. Simțise cum interesul îi este stârnit și amplificat de jocul de nuanțe pe care lumina îl făcea pe pielea de culoarea piersicii a antebrațului ei... Iar după artistă trebuia să existe o nouă pradă.

– Este un dosar civil ? o întrebase funcţionarul pe femeie.

– Este o poprire pe un complex de apartamente din Nokomis. Vreau să mă asigur că problema s-a rezolvat.

– Bine. Deci Burkhalter...

– Burkhalter–Mentor.

Femeia îi dictă pe litere funcţionarului şi acesta se întoarse în arhivă. Câinele turbat îşi spuse că femeia este agent imobiliar. Ea simţi privirea lui şi se uită la el.

– Sunteţi agent imobiliar ? o întrebă el.

– Da.

Voce serioasă, plăcută, profesională. Ruj roz, pe buze, doar atât cât să le pună în evidenţă.

– Sunt nou aici în Minneapolis, zise Câinele turbat, apropiindu-se de ea. Sunt avocat la Felsen-Gore. Aveţi câteva secunde ca să-mi răspundeţi la o întrebare legată de proprietăţi ?

– Desigur.

Devenise prietenoasă şi interesată.

– Am căutat ceva prin zona lacurilor, la sud de aici, gen Lake of the Isles, Lake Nokomis, chestii dintr-astea.

– O, este o zonă foarte drăguţă, rosti ea cu entuziasm. Avea ceea ce chirurgii plasticieni numesc o gură plină, dezvăluind un şirag de dinţi albi ca zăpada când zâmbea. Pe piaţă sunt acum o grămadă de case. Este sectorul de care mă ocup eu.

– Nu m-am hotărât dacă vreau un apartament sau o casă...

– O casă îşi menţine mai bine valoarea.

– Mda, dar ştiţi, sunt singur. Nu prea am chef să mă lupt cu o curte mare...

–Dumneavoastră aţi avea nevoie de un bungalow pe un lot mic de teren, cu o curte mică. Aţi avea mai mult spaţiu decât într-un apartament şi, pentru treizeci

de dolari pe lună, o firmă v-ar tunde iarba. Ar fi mai ieftin decât întreţinerea celor mai multe apartamente şi aţi putea să-l vindeţi la acelaşi preţ.

Câinele turbat luă dosarul pentru care venise şi aşteptă ca femeia să primească o fotocopie după dosarul cerut de ea. Porniră apoi împreună de-a lungul holului către ascensoare şi coborâră tot împreună până la etajul întâi.

– Păi, hmm, în Dallas exista chestia asta, căreia îi spunea listă multiplă, sau ceva de genul ăsta, reveni el.

– Da, serviciul de listare multiplă.

– Dacă m-aş duce pe acolo şi aş găsi un loc, v-aş putea suna ca să mi-l prezentaţi?

– Sigur, fac asta mereu. Să vă dau cartea mea de vizită.

Jeannie Lewis. Câinele turbat o băgă în portofel. Imediat ce ieşi din raza ei vizuală, în faţa ochilor îi reapăru artista, cu chipul şi trupul ei plimbându-se pe străzile din St Paul. Îi era foame de ea, aşa că aproape uită de agenta imobiliară. Aproape, dar nu de tot.

O săptămână după aceea, se uita la cartea de vizită de fiecare dată când îşi scotea portofelul din buzunar. Jeannie Lewis cu părul ca pana corbului. În mod clar o candidată.

Apoi venise usturătorul eşec.

Se trezi a doua zi dimineaţă, plin de vânătăi şi de dureri. Luă mai multe tablete de aspirină şi se răsuci cu grijă ca să-şi privească spatele în oglinda din baie. Avea nişte vânătăi ca nişte dungi lungi şi negre pe spate şi pe umeri.

Obsesia legată de artistă se spulberase. Când ieşi de sub duş, Câinele turbat zări un chip ciudat în oglindă, plutind în spatele suprafeţei aburite a sticlei. I se mai întâmplase şi înainte. Întinse mâna şi şterse oglinda cu un colţ al prosopului. Era Lewis, zâmbindu-i, admirându-i nuditatea.

Biroul ei se găsea în districtul lacurilor din sud, într-o clădire veche cu o fereastră mare. Câinele turbat se plimbă prin împrejurimi, căutând un punct de observaţie. Îl găsi chiar pe bulevardul unde se afla biroul lui Lewis, pe colţ. Putea sta în maşină ca s-o urmărească prin fereastră cum stă la birou şi vorbeşte la telefon. O urmări aşa timp de o săptămână. În fiecare după-amiază, cu excepţia zilei de miercuri, ajungea la serviciu între douăsprezece şi jumătate şi unu, ducând cu ea o sacoşă mare cu prânzul. Mânca la birou în vreme ce îşi rezolva treburile legate de hârţogăraie. Rareori ieşea înainte de două şi jumătate. Era superbă. Cel mai mult îi plăcea felul cum se mişca, folosindu-se de şolduri pentru a face nişte mişcări prelungi şi fluide. Începu să o viseze noaptea, să o vadă pe Jeannie Lewis apropiindu-se goală de el prin iarba pustie...

Hotărâse s ă pună mâna pe ea într-o joi. Găsi o casă drăguţă pe o stradă îngustă într-un cartier aflat în reamenajare la şase străzi distanţă de biroul ei. Vizavi de casă nu se aflau alte clădiri cu faţadele spre ea. Aleea de acces întra câţiva metri în pajişte, iar scările duceau spre uşa din faţă, mascate de un şir de arbuşti pereni. Dacă venea cu Lewis să vadă casa şi ea oprea maşina pe alee, iar el cobora de pe locul pasagerului din dreapta, nu putea fi văzut din stradă.

Casa părea pustie. Verifică registrele şi bazele de date folosite de anchetatorii de la biroul lui şi descoperi numele vecinilor. Îl sună pe primul de pe listă şi dădu peste un bătrân curios. Îi explică omului că ar vrea să facă o ofertă directă pentru casă, fără să mai apeleze la agenţii imobiliari. Ştia vecinul unde erau proprietarii? Bineînţeles că da. În Arizona. Primi şi numărul lor de telefon; nu aveau să se întoarcă înainte de Crăciun, când stăteau doar două săptămâni.

Cercetând împrejurimile, Câinele turbat găsi un mic supermarket vizavi de o staţie de autobuz la câteva clădiri distanţă de casă.

Când veni ziua de joi, îşi băgă echipamentul în portbagajul maşinii şi se îmbrăcă cu o haină de tweed cu buzunare mari. Se asigură că Lewis era la birou, apoi merse până la supermarket, îşi parcă maşina în parcarea aglomerată şi o sună de la un telefon public.

– Jeannie Lewis, răspunse femeia.

Îi răspunsese cu o voce plăcută, reţinută.

– Da, Miss Lewis? zise Câinele turbat, pronunţând „miz". Inima îi bătea cu putere. Ne-am întâlnit acum o lună în arhivele administrative ale ţinutului. Am vorbit despre casele din zona lacurilor.

La celălalt capăt al firului urmară câteva clipe de ezitare, iar Câinele turbat se temu că ea îl uitase. În cele din urmă ea spuse:

– A... da, cred că îmi amintesc. Am coborât împreună cu liftul?

– Da, eu sunt. Uitaţi ce e, ca să nu mai lungesc vorba, am revenit în cartier, căutând o casă şi mi-am stricat maşina. Aşa că am oprit la o benzinărie şi cei de acolo mi-au spus că va dura câteva ore, pentru că trebuie să schimbe pompa de apă. În fine, am ieşit să mă plimb prin împrejurimi şi am descoperit o casă foarte interesantă.

Se uită la hârtia din mâna lui, pe care scrisese adresa casei, şi i-o dădu femeii.

– Mă întrebam dacă am putea fixa o întâlnire ca să o văd.

– Sunteţi încă în staţie?

– Sunt la cabina telefonică de pe cealaltă parte a străzii.

– Acum nu am nimic de făcut şi mă aflu la doar cinci minute distanţă. Aş putea trece pe la celălalt agent, la

doar două minute de aici, ca să iau cheia şi pe urmă pot să trec să vă iau.

– Nu aş vrea să vă creez neplăceri...

– Nu, nici o neplăcere. Ştiu casa aia. E foarte bine întreţinută. Mă surprinde că nu s-a vândut încă.

– Păi...

– Ajung acolo în zece minute.

Totul dură cincisprezece minute. Câinele turbat intră în supermarket, îşi cumpără un baton de înghe-ţată, se aşeză pe o bancă lângă cabina telefonică şi în-cepu să mănânce. Când ajunse, la volanul unei maşini maronii, Lewis îl recunoscu imediat. Câinele turbat îi văzu dinţii în vreme ce ea îi zâmbea.

– Ce mai faceţi? întrebă ea, descuind portiera din dreptul locului pasagerului. Sunteţi avocatul. Mi-am amintit imediat ce v-am văzut faţa.

– Da. Apreciez asta. Am apucat să mă prezint? Mă numesc Louis Vullion.

Câinele turbat îşi pronunţă numele „Looee Vul-yoan", deşi părinţii lui îl chemau „Loo-is Vul-yun", ca să ri-meze cu *onion*.

– Mă bucur să vă cunosc.

Femeia părea sinceră.

Drumul până la casă dură trei minute. Femeia îi pre-zentă avantajele cartierului. Lacurile erau suficient de aproape ca să poată alerga nopţile. Casa era suficient de retrasă ca să nu fie deranjat de zgomotele traficului. În apropiere se aflau şcoli, ceea ce însemna că valoarea casei avea să crească, dacă ar fi vrut s-o vândă. Dar nu era chiar atât de aproape de şcoli pentru ca puştii să de-vină o problemă. Vecinii locuiau de mult timp în cartier, astfel că străinii nu aveau cum să treacă neobservaţi.

– Rata criminalităţii de aici este destul de mică în comparaţie cu alte cartiere din oraş, zise ea.

Chiar în acea clipă pe deasupra lor survola un avion care se pregătea să aterizeze pe Minneapolis – St Paul International. Femeia nu scoase nici o vorbă în privinţa asta.

Nici Vullion nu aduse problema în discuţie. Asculta doar atât cât să dea din cap în momentele-cheie. În interiorul lui însă, parcurgea rutina proprie de vizualizare a evenimentelor. De această dată nu mai avea cum să o dea în bară, aşa cum se întâmplase cu artista.

Da, îşi asumase vina pentru eşec. Nu avea cum s-o dea la întors. Greşise şi avusese noroc că scăpase de acolo. O femeie de şaizeci şi cinci de kilograme într-o formă fizică bună se putea dovedi un adversar redutabil. Nu avea să uite niciodată acest amănunt.

În ceea ce o privea pe Lewis, nu-şi putea permite să se joace. După ce o ataca, femeia trebuia să moară, deoarece îi văzuse faţa şi îi ştia numele. Aşa că se antrenase, cât putuse de bine, în apartamentul lui, lovind o minge de baschet care atârna de un cârlig prins de uşa băii. Ca şi cum ar fi fost un cap.

Acum era gata. Înghesuise un ciorap umplut cu un cartof mare de Idaho în buzunarul din dreapta al hainei. Umflătura nu se vedea prea bine. Putea fi orice, de la un carneţel la o gogoaşă. Banda, tamponul şi perechea de mănuşi chirurgicale erau în buzunarul din stânga. Nu trebuia să atingă nimic pe care puteau rămâne amprente până ce nu-şi punea mănuşile. Se gândea acum la toate astea, repeta acţiunile în minte şi puncta cu câte un „Chiar aşa?" discursul de prezentare al femeii.

Pe măsură ce se apropiau, el simţea cum se încorda tot mai tare. Îşi dădu seama, cu o uşoară neplăcere, că femeia probabil fuma. Dinspre ea venea un uşor iz de nicotină.

Când ajunseră pe alee, stomacul lui începu să dea semne de nervozitate, aşa cum se mai întâmplase cu artista şi cu celelalte.

– Arată drăguţ pe dinafară, în orice caz, rosti el.

– Staţi să vedeţi interiorul. Băile au fost superb renovate.

Îl conduse spre uşa din faţă, mascată de şirul de arbuşti. Femeia deschise uşa cu cheia şi îi făcu loc să intre. Casa era complet mobilată, dar camera din faţă emana un sentiment de prea multă ordine, tipică unei locuinţe aranjate pentru o absenţă îndelungată. Aerul era stătut şi avea un uşor iz.

– Vreţi să vă plimbaţi un pic prin ea? întrebă femeia, uitându-se la el.

– Desigur.

Se uită la bucătărie, se plimbă prin camera din faţă, urcă scările până la etajul cu dormitoare şi se uită în fiecare încăpere. Când se întoarse, femeia se juca cu clema poşetei şi inspecta cu oarecare interes o lampă de cristal de pe polita căminului.

– Cât cer pe ea?

– O sută cinci.

El dădu din cap şi se uită înspre intrarea în pivniţă din capătul bucătăriei.

– Acolo e pivniţa?

– Da, cred că da.

Când ea se întoarse spre uşă, el scoase ciorapul din buzunar. Femeia făcu încă un pas spre uşa pivniţei. Rotind ciorapul ca o bâtă, o plezni cu cartoful în ceafă, chiar deasupra urechii stângi.

Lovitura o dezechilibră, iar Vullion o trase pe spate şi o plezni din nou. Jeannie nu semăna nici pe departe cu artista. Era o funcţionară, fără forţă în braţe. Victima gemu o dată, ameţită, iar el o apucă de păr, îi trase

capul pe spate şi îi băgă tamponul în gură. Îşi puse mănuşile, scoase banda adezivă din buzunar şi înfăşură repede capul femeii. Când ea începu în sfârşit să se agite, el o rostogoli, îi încrucişă încheieturile mâinilor şi le prinse cu bandă. Femeia începea să-şi revină. Deschisese ochii pe jumătate. El o trase în sus pe scări în primul dormitor şi o aruncă pe pat. Mai întâi îi legă mâinile de tăblia patului, apoi picioarele, desfăcute, de pilonii de colţ.

Respira greu, dar simţea că era gata să aibă o erecţie şi că, din cauza emoţiei, avea un nod în gât.

Se dădu înapoi şi se uită la femeie. Se gândi la cuţit. Spera să găsească unul bun. Se duse să caute unul în bucătărie.

Pe pat, în spatele lui, Jeannie Lewis gemu.

4

Hipodromul Twin Cities arată ca o staţie de autobuz Greyhound proiectată de un patiser. Nefiind un specialist în arhitectură, poliţistului gras îi plăcea. Stătea în soare cu o felie de pizza cu ardei în poală, un Pepsi dietetic într-o mână şi o staţie radio portabilă în cealaltă mână. Primi apelul chiar înainte de cea de-a doua cursă.

– Chiar acum?

– Chiar acum.

În ciuda interferenţelor, vocea nu putea fi confundată şi răsuna ca un cuţit de pâine pe tocător.

Grasul se uită la slăbănog.

– Iisuse, e chiar şefu'. Pe *radio*.

– Misiunea lui s-a dus dracului.

Slăbănogul termina de mâncat un hot dog şi se scutura de firimiturile strânse pe haina lui sport. Îşi şterse mâinile cu un şerveţel minuscul.

– Îl vrea pe Davenport, zise grasul.

– Trebuie să se fi întâmplat ceva, rosti slăbănogul.

Erau afară, lângă balustrada de jos. Lucas stătea în tribuna de dedesubt, la două sectoare distanţă. Se întinsese leneş pe o banchetă de lemn chiar în faţa panoului

cu cotele pariurilor, la zece metri de turful negru al pistei. În celălalt capăt al banchetei şedea o femeie drăguţă, cu cizme de cowboy, care bea bere dintr-un pahar de plastic. Cei doi poliţişti urcară scările, până în capătul tribunei, apoi coborâră pe interval şi îşi croiră drum prin mulţimea înghesuită la baza treptelor.

– Davenport? Lucas?

Lucas se întoarse, îi văzu şi le zâmbi.

– Hei. Ce mai faceţi? O zi la curse, nu?

– Şeful vrea să discute cu tine. Chiar acum.

Grasul nu se gândise la postura în care se afla, dar realiză acum că ar putea avea ceva dificultăţi ca să se explice.

– S-a renunţat la supraveghere? întrebă Lucas, arătându-şi dinţii.

– Ştiai de chestia asta?

Grasul ridică din sprânceană a mirare.

– De ceva vreme. Dar tot nu cunosc motivul.

Se uită la cei doi aşteptând o explicaţie.

Slăbănogul ridică din umeri.

– Nici noi nu ştim.

– Hei, luate-ar naiba, Dick...

Lucas se ridică cu pumnii încleştaţi. Slăbănogul făcu un pas înapoi.

– Lucas, îţi jur că nu ştim, rosti grasul. Totul a fost în mare secret.

Lucas se întoarse şi se uită la el.

– A spus chiar acum?

– A spus chiar acum. Şi părea să vorbească serios.

Privirea lui Lucas îşi pierdu din intensitate şi el se întoarse, uitându-se aiurea dincolo de ovalul pistei spre blockstarturile cursei de şase furlongi[1]. Jocheii

[1] Un furlong = 201 metri; reprezintă unitatea de măsură în cursele de cai (n. tr.).

îşi îndemnau caii spre start, iar mulţimea începea să se deplaseze către linia de sosire.

– E Câinele turbat, rosti Lucas după câteva clipe.

– Mda, făcu grasul. S-ar putea.

– Trebuie să fie el. La dracu', n-am chef de aşa ceva. Lucas se gândi câteva secunde, apoi zâmbi brusc. Voi v-aţi ales caii pentru cursa asta?

Grasul păru uşor stingherit.

– Ăă, am pus doi bişţari pe Skybright Avenger.

– Iisuse, Bucky, rosti Lucas exasperat. Rişti doi dolari ca să câştigi doi dolari şi patruzeci de cenţi dacă ea câştigă. Şi nu va câştiga.

– Păi, nu ştiu...

– Dacă nu ştii cum să pariezi... Lucas clătină din cap. Uite ce e, du-te şi pune zece dolari pe Pembroke Dancer. La câştig.

Cei doi poliţişti se uitară unul la celălalt.

– Zău? făcu slăbănogul. Dar e un mânz, nu poţi şti...

– Hei. Vă priveşte cum vreţi să pariaţi. Iar eu mai stau şi la cursa asta.

Cei doi poliţişti de la Afaceri interne se uitară iarăşi unul la celălalt, apoi la Lucas, după care se întoarseră şi se grăbiră înăuntru la cel mai apropiat ghişeu. Slăbănogul parie zece dolari. Grasul ezită, se uită în portofel, se linse pe buze, scoase trei bancnote de zece, se linse iarăşi pe buze şi împinse banii prin fereastra ghişeului.

– Treizeci pe Pembroke Dancer, rosti el. La câştig.

Lucas se întinsese iarăşi pe banchetă şi începuse o conversaţie cu femeia în cizme de cowboy. La întoarcerea poliţiştilor de supraveghere, se apropie de femeie, dar îşi întoarse capul spre ei.

– Aţi pariat? întrebă el.

– Mda.

– Nu fii atât de nervos, Bucky. Este perfect legal ce ai făcut.

– Da, da. Nu-i vorba de asta.

– Aveţi un cal?

Femeia cu cizme de cowboy se aplecă în faţă şi se uită în lungul banchetei spre Lucas. Avea ochi violeţi.

– Doar o bănuială, rosti leneş Lucas.

– E o bănuială anume?

– Am pus cu toţii câţiva bişţari pe Pembroke Dancer, rosti Lucas.

Femeia cu ochii violeţi avea şi ea o revistă pe banchetă alături de ea, dar în loc să citească, se uită la cer şi îşi mişcă buzele în tăcere, după care îşi răsuci capul şi zise:

– Are un palmares dezastruos la şase furlongi. Pista este considerată rapidă, dar probabil că nu e chiar atât de bună.

– Hmm, făcu Lucas.

Femeia se uită la panoul cu cote câteva secunde şi zise:

– Scuzaţi-mă, trebuie să mă duc să-mi pudrez nasul.

Plecă în grabă. Poliţistul gras continua să-şi lingă buzele şi să urmărească panoul de cote. Pembroke Dancer era creditată cu douăzeci la unu. Alţi trei cai, Stripper's Colors, Skybright Avenger şi Tonite Delite, făcuseră curse bune în ultimele trei săptămâni. Pembroke Dancer venise din Arkansas cu două săptămâni înainte. În prima ei cursă terminase pe locul şase.

– Care e povestea cu calul ăsta? întrebă grasul.

– Un pont de la un amic. Lucas făcu un gest cu degetul mare peste umăr înspre boxa presei. Unul dintre ăia a primit un telefon din Vegas. Un tip a intrat într-o casă de pariuri acum o jumătate de oră şi a pariat zece mii pe Pembroke Dancer la câştig. Cineva ştie ceva.

– Iisuse! Şi atunci de ce a pierdut el în ultima cursă?

– Ea.

– Ha?

– Ea. Dancer e o iapă. Şi habar n-am de ce a pierdut. Ar putea fi orice. Poate că jocheul n-a ştiut cum s-o conducă.

Panoul cu cote clipi şi cota pentru Pembroke Dancer urcă la douăzeci şi doi la unu.

– Cât ai pariat, Lucas? întrebă grasul.

– Eu joc pe clasament exact. Am inclus-o pe Dancer între ceilalţi nouă cai. Câte o sută pentru fiecare, aşa că am băgat acum nouă sute.

– Iisuse!

Grasul îşi linse iarăşi buzele. Mai avea o bancnotă de douăzeci în buzunar şi se gândi ce să facă cu ea. Dincolo de pistă, primul cal era dus în blocstart şi grasul se linişti. Treizeci era deja prea mult. Dacă pierdea, avea să mănânce numai chipsuri la prânz timp de o săptămână.

– Şi aţi pus mâna pe ceva bun? întrebă Lucas. Ce a fost cu chestia aia cu Billy Case şi bobocul?

Grasul izbucni în râs.

– Al dracului Case!

– Păi, a fost vorba de avocata asta, zise slăbănogul. Într-o zi se uita pe fereastra biroului ei, care e în spatele unei clădiri vechi transformate în birouri. De acolo se vede spatele clădirilor de afaceri de pe strada următoare. În capătul aleii de acces era un gard cu o poartă, care bloca intrarea dinspre stradă. Aşa că nu se putea vedea pe alee din stradă. Dar se putea vedea din biroul avocatei, înţelegi? În fine, femeia asta se uita într-acolo şi-l vede pe poliţist, îmbrăcat în uniformă, stând drept şi o negresă cum îi lustruieşte bine scula.

Avocata s-a uitat şi l-a văzut pe tip cum termină şi îşi trage fermoarul, apoi cum el şi negresa ies pe poartă şi ajung în stradă. Tipa e o persoană tare. A crezut că poate sunt doi amorezi. Dar a doua zi, vede în acelaşi loc doi copoi şi pe negresă, care are grijă să lustruiască ambele scule. Aşa că avocata s-a ofticat. A făcut rost de un aparat foto de la bărbatul ei şi, a doua zi, a văzut cum copoii se întorc cu o altă fată, de această dată o albă. Aşa că avocata a făcut câteva poze şi a dus pachetul şefului.

Primul cal era acum în blocstart. Femeia cu ochi violeţi se întoarse şi se aşeză în capătul banchetei. Poliţistul slăbănog povesti mai departe:

– Aşa că şefu' a trimis pachetul de poze la laborator. S-au dovedit cele mai bune poze făcute vreodată de cineva pentru o lustruire de sculă. Le-aş fi putut vinde cu zece biştari bucata. Aşa că şefu' şi anchetatorii au decis că e o problemă cu dovezile şi ne-am trezit cu toţii în biroul avocatei, cu o cameră video. Evident, ăia doi au venit la fix. De această dată însă erau însoţiţi şi de negresă şi de albă. Parcă am fi fost la cinematograf.

– Şi ce se va întâmpla cu ei? întrebă Lucas.

Grasul ridică din umeri.

– S-au dus.

– Cât au primit?

– Case a încasat şase ani, dar mie nu-mi pasă. Tipul era mânjit. Credem că el şi un paznic au şmanglit combine stereo şi CD-playere dintr-un depozit Sears cu câteva luni în urmă. Îmi pare rău însă pentru boboc. Case i-a spus că aşa se procedează pe străzi. Să faci sex oral pe alei dosnice.

Lucas clătină din cap.

– Chiar pe stradă, în plină zi, adăugă grasul.

Ultimul cal ajunse în blocstart. Urmă o pauză de câteva secunde înainte ca poarta să se deschidă larg şi crainicul să anunţe:

– Sunt cu toţii aliniaţi... şi pleacă. Pembroke Dancer rupe ritmul pe exterior, urmată de...

Dancer se distanţă de pluton. Ajunse la două lungimi în curbă, la patru lungimi la începutul liniei drepte şi la opt lungimi la final.

– Sfinte Sisoie, rosti grasul cu respect. Am câştigat şase sute de dolari.

Lucas se ridică în picioare.

– Eu plec, zise el. Se uita la panoul cu cote, calculând în minte. Dădu satisfăcut din cap şi se întoarse spre ceilalţi doi. Veniţi în urma mea? Voi merge încet.

– Nu, nu, noi ne-am terminat treaba, zise grasul. Mersi, Lucas.

– Ar trebui să renunţaţi acum, îi sfătui Lucas. Restul curselor sunt porcării. Nu-ţi dai seama cine câştigă. Şi... Bucky?

– Mda?

Grasul îşi ridică privirea de pe biletul lui câştigător.

– Nu vei uita să le spui celor de la Fisc de cele şase sute câştigate, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu, rosti poliţistul, ofensat.

Lucas zâmbi şi plecă de acolo.

– Pe dracu' o să le spun, murmură grasul în urma lui.

Poliţistul se uită iarăşi la bilet, apoi observă că femeia cu ochi violeţi se grăbea să-l ajungă din urmă pe Lucas. Îl prinse chiar înainte ca el să intre în clădire. Grasul îl văzu pe Lucas zâmbind când el şi femeia intrară împreună înăuntru.

– Uită-te la asta, îi zise el slăbănogului.

Însă acesta se uita la panoul cu cote, mişcând buzele în tăcere. Grasul îşi privi partenerul şi zise:

– Ce e?

Slăbănogul ridică mâna ca să-l oprească pe gras, continuând să mişte din buze. Apoi se opri şi el se întoarse să se uite după Lucas.

– Ce e? repetă grasul, privind în aceeaşi direcţie.

Lucas şi femeia cu ochi violeţi dispăruseră.

– Nu ştiu eu prea multe despre porcăriile astea de curse, zise slăbănogul, dar dacă am citit bine panoul de cote, chestia asta cu clasamentul exact, Davenport tocmai a ridicat douăzeci şi două de mii, două sute cincizeci de dolari.

Biroul şefului poliţiei se găsea la primul etaj al primăriei, pe colţ. Cei doi pereţi dinspre stradă erau dominaţi de ferestre. Ceilalţi doi erau acoperiţi cu fotografii înrămate, unele color, altele alb-negru, întinzându-se în timp până în anii patruzeci. Daniel cu familia lui. Cu ultimii şase guvernatori ai statului Minnesota. Cu cinci dintre ultimii şase senatori. Alături de un şir lung şi anonim de chipuri care păreau toate la fel, chipuri care umpleau spaţiile la mese date în onoarea politicienilor importanţi. Chiar în spatele şefului se aflau emblema Departamentului de Poliţie din Minnesota şi o plachetă care onora memoria poliţiştilor ucişi la datorie.

Lucas se întinse pe fotoliul de piele din faţa biroului şefului. Era surprins, deşi încerca să nu arate asta. Trecuse o vreme de când, în afara femeilor, îl mai surprindea ceva.

– Ofticat?

Quentin Daniel se aplecă peste sticla biroului, urmărindu-l cu atenţie pe Lucas. Daniel arăta atât de bine a şef de poliţie, încât mai mulţi foşti inamici politici, care acum se ocupau de altceva, comiseseră greşeala de a crede că el primise slujba datorită meritelor sale. Se înşelau...

– Mda. Ofticat. Dar mai mult surprins.

Lucas nu îl plăcea în mod special pe Daniel, dar credea că era posibil ca el să fie cel mai deştept tip din poliţie. Ar fi fost surprins – din nou – să ştie că şeful credea exact acelaşi lucru despre sine.

Daniel se răsuci pe jumătate spre ferestre, cu capul aplecat, continuând să-l privească pe Lucas.

– Îţi dai seama de ce, rosti el.

– Credeai că eu am făcut-o?

– Câţiva indivizi de la Omucideri şi-au zis că merită să fii cercetat, rosti Daniel.

– Mai bine ai lua-o cu începutul, îi ceru Lucas.

Daniel dădu din cap, îşi împinse scaunul, se ridică şi se duse la unul din pereţii cu fotografii. Cercetă faţa lui Hubert Humphrey, ca şi cum ar fi căutat acolo indicii noi.

– Cu două săptămâni în urmă, omul nostru a atacat o femeie din St Paul, o artistă pe nume Carla Ruiz, zise el în vreme ce continua să se uite la faţa lui Humphrey. Femeia a reuşit să-l pună pe fugă. Când unitatea din St Paul a ajuns la faţa locului, sergentul care-i comanda a găsit-o pe femeie uitându-se la un bilet. Era una din acele reguli pe care el le lasă în urmă.

– N-am auzit nimic despre Ruiz asta, rosti Lucas.

Şeful se întoarse şi reveni pe scaunul lui, fără grabă, cu mâinile în buzunare.

– Mda. În fine, sergentul ăsta e un tip deştept şi ştia despre biletele lăsate în primele două crime. L-a sunat pe şeful de la Omucideri din St Paul şi au decis să ţină chestia secretă. Singurii oameni care ştiu sunt şeful unităţii din St Paul şi şeful de la Omucideri, cei doi poliţişti care au primit apelul, doi oameni de la Omuciderile de aici şi eu. Şi artista. Iar acum şi tu. Fiecărui individ implicat în tărăşenie i s-a spus că, dacă se află ceva despre povestea asta, toată lumea va fi trimisă la săpat canale.

– Şi atunci cum de s-a ajuns la mine ? întrebă Lucas.

– Nu atunci. Nu imediat. Dar omul nostru şi-a pierdut arma când s-a luptat cu artista. Primul lucru pe care l-am făcut a fost s-o amprentăm şi să verificăm în bazele de date. Nici un fel de amprente – am verificat totul, inclusiv gloanţele. Am avut mai mult noroc cu proprietarul armei. Am dat de el în zece minute. După ce a ieşit din fabrică, arma s-a dus la un magazin de arme de pe Hennepin Avenue, iar de acolo la un tip pe nume David L. Losse...

– David L. Losse al nostru?

– Îţi aminteşti cazul ?

– Şi-a împuşcat fiul şi a zis că a fost un accident. Credea că a intrat cineva în casă prin efracţie.

– Ăsta e. A fost condamnat pentru omor prin imprudenţă, deşi probabil a fost crimă cu premeditare. A încasat şase ani, va face patru. Mai este însă un apel pe rol. Datorită apelului, dovezile ar fi trebuit să stea în camera cu dovezi. Ne-am dus acolo şi am căutat. Arma dispăruse. Sau cel puţin până în clipa în care a pierdut-o ucigaşul.

– Rahat.

Din camera dovezilor mai dispăruseră şi înainte lucruri. Cinci grame de cocaină deveniseră patru. Douăzeci de reviste sado-maso deveniseră cincisprezece. Din câte ştia Lucas, era a treia oară că se pierdea o armă de foc.

– Tu ai avut acces de câteva ori la camera dovezilor. În timpul cazului Ryerson şi în cursul porcăriei ăleia cu banda de spărgători din Chicago. Am comparat tot ce aveam de la crime şi martor. Timpi, locuri, descrierea artistei. Am eliminat de pe lista suspecţilor toate femeile care au avut acces în cameră. Am eliminat poliţiştii aflaţi la datorie când au avut loc crimele. Oamenii

au fost atacaţi sau ucişi în toate trei schimburile... În fine, chestia e că am ajuns la numele tău. Ai dimensiunile potrivite. Nimeni nu ştie niciodată unde eşti. Eşti un maniac al jocurilor şi tipul ăsta pare să joace un soi de joc. Iar arma provine din camera dovezilor. N-am crezut niciodată că tu eşti criminalul, dar... vezi cum s-au potrivit toate.

– Mda, înţeleg, rosti Lucas cu o mutră lungă. Mersi mult.

– Hei, tu ce-ai fi făcut? întrebă Daniel, încercând să se apere.

– Bine, bine.

– Acum ştim că eşti curat, zise şeful. Se lăsă pe spatele scaunului, se întinse şi îşi încrucişă picioarele. Pen' că omul nostru a mai comis una. Acum patru sau şase ore. În timp ce tu şedeai pe pajiştea aia şi muşcai din măr.

Lucas dădu din cap.

– Asta unde s-a mai petrecut?

– În apropiere de Lake Nokomis. La vest de lac, sus pe dealuri.

– Puteţi izola locul?

– Nu. Daniel clătină din cap. Asta e a treia. Dacă am încerca să izolăm locul, până mâine după-amiază am avea scurgeri de informaţii ca dintr-o ţeavă ruginită. Ar fi mai rău decât dacă am ieşi noi în faţa presei cu povestea. Deja am convocat o conferinţă de presă pentru ora nouă în seara asta. Televiziunile vor avea astfel timp să prezinte povestea la ştirile de la ora zece. Vreau să fii aici. Eu o să spun ceva despre crime, o să cer ajutorul, chestii dintr-astea. Iar ţie îţi încredinţez cazul.

– Nu-l vreau, protestă Lucas. Crimele mă plictisesc. Îţi petreci toată ziua discutând cu civili care nu ştiu nimic. Sunt alţii care fac treaba asta mai bine. Iar eu

am o grămadă de lucruri pe cap cu povestea asta cu drogurile. Am vreo şase tipi culeşi...

– Da, da, da, e minunat, dar mass-media o să ne spânzure de ouă dacă nu punem laba pe psihopatul ăsta, i-o reteză Daniel. Îţi aminteşti acum câţiva ani când au fost omorâte alea două femei în parcări? La interval de două sau trei săptămâni, de către indivizi diferiţi? Să fi fost doar o coincidenţă? Îţi aminteşti cum au înnebunit ziariştii? Îţi aminteşti cum au început televiziunile să ţină seminarii pe tema autoapărării? Cum aveau buletine speciale de ştiri în fiecare noapte pe tema progreselor înregistrate de anchetă? Îţi aminteşti toate astea?

– Mda.

Fusese un adevărat coşmar pentru toată lumea.

– Acum o să fie mai rău. Cu tipii ăia din parcări, pe unul l-am prins în aceeaşi zi, pe celălalt am pus laba la câteva zile după comiterea faptei. Cu toate astea, ne-am trezit cu isteria pe cap. Tipul de acum a omorât trei, a atacat-o pe alta, le-a violat şi le-a înjunghiat, iar el e încă în libertate.

Lucas dădu din cap şi îşi frecă bărbia cu degetele.

– Ai dreptate. O s-o ia razna cu toţii, admise el.

– Garantat. Chestii d-astea nu se pot petrece în oraşele gemene. Aşa că lasă naibii drogurile. Vreau să te ocupi de povestea asta. Vei lucra singur, cei de la Omucidere vor lucra în paralel. Mass-media vor îndrăgi povestea. Ăştia cred că eşti un soi de geniu trăsnit.

– Dar ce cred cei de la Omucideri despre faptul că lucrez la caz? întrebă Lucas.

– Câţiva vor bombăni, aşa cum fac mereu, dar se vor obişnui. În plus, nu-mi pasă ce cred ei. Nu ei îşi pun fundul la bătaie aici. Eu o fac. Anul viitor sunt

alegeri şi n-am chef să mi se arunce chestia asta în cârcă, rosti Daniel.

– Am acces complet?

– Am discutat cu Lester. Va coopera. Chiar o va face.

Lucas dădu din cap. Frank Lester era adjunctul şefului de la Investigaţii şi fost şef la Jafuri armate.

– O să vreau să vorbesc cu artista asta, zise Lucas.

Daniel încuviinţă.

– Femeia n-are nici măcar o lingură a ei. Am fost obligaţi să-i facem rost de un telefon la două zile după ce a fost atacată. În eventualitatea că tipul s-ar fi întors. Uite numărul şi adresa ei.

Daniel îi dădu lui Lucas o bucată de hârtie.

Lucas înghesui biletul în buzunarul de la pantaloni.

– Acum anchetează crima din Nokomis?

– Mda.

– Mai bine mă duc acolo. Se ridică şi porni spre uşă, apoi se opri şi se întoarse pe jumătate. Chiar nu crezi că eu le-am comis?

Daniel clătină din cap.

– Te-am văzut pe lângă femei. Nu cred că le-ai putea face asta. Dar trebuia să mă conving.

Lucas vru să se întoarcă la loc, dar Daniel îl opri.

– Şi Davenport...

– Da?

– Să fii aici la ora conferinţei de presă, bine? Îmbrăcat aşa cum eşti, cu cămaşă sport şi pantalonii ăştia. Ai blugi? Poate că e mai bine cu blugi. Chestii d-alea... cum le spune... blugi acizi?

– M-aş putea schimba la întoarcere. Am nişte prespălaţi.

– Ce-o fi. Ştii cum se bat feţele alea de la televiziuni pentru chestiile poliţieneşti de rutină. Acum pentru ce birou lucrezi?

– Biroul de Informaţii Speciale.

Şeful plezni din degete, dădu din cap şi scrijeli „BIS" pe carneţelul lui.

– Ne vedem la ora nouă, rosti el.

Jeannie Lewis zăcea pe patul îngust, cu mâinile legate deasupra capului şi prinse de tăblie. Pe chip i se citea o expresie indescifrabilă de agonie, iar gura îi era întredeschisă din cauza căluşului înghesuit între fălci. Ochii îi erau atât de tare daţi pe spate, încât sub pleoapele pe jumătate închise se vedea doar albul lor. Din cauza legăturilor strânse, spatele i se arcuise, lăsând sfârcurile sânilor ridicate înspre stânga şi dreapta, aproape albe din pricina sângelui coagulat după moarte. Gleznele femeii erau legate de colţurile opuse ale picioarelor patului, dar reuşise să-şi întoarcă picioarele subţiri înspre interior, ca un ultim efort de a se apăra. Cuţitul ieşea afară din capul pieptului, chiar de sub stern, cu plăselele aproape lipite de stomac. Fusese înfipt în carne într-un unghi ascuţit, ca să penetreze direct inima, fără să fie deviat de oase sau de muşchi.

– L-a împins şi l-a răsucit, rosti medicul legist. Vom şti mai multe după autopsie, dar aşa pare. O tăietură mică la intrare, dar un dezastru în jurul inimii.

– Un profesionist? întrebă Lucas. Un doctor?

– Nu aş merge chiar atât de departe. Nu vreau să vă conduc pe o pistă greşită. Dar e vorba de cineva care ştie ce face. Vrem să lăsăm cuţitul la locul lui până ce ajungem în secţie ca să facem nişte radiografii, dar după cum arată mânerul aş spune că este cel mai bun cuţit pentru o astfel de treabă. Foarte ascuţit la vârf, lamă dură, tăios, destul de subţire. A intrat ca-n brânză.

Lucas se apropie de pat şi se uită la mânerul cuţitului. Era neted, din lemn negeluit. În lemn se vedeau

inscripţionate cuvintele „County Cork Cutlery" (Tocilăria din ţinutul Cork).

– County Cork Cutlery?

– Lăsaţi-o baltă. Avem un sertar plin de astfel de cuţite în bucătărie.

– Deci de acolo l-a luat.

– Cred că da. Eu m-am ocupat de prima femeie pe care a ucis-o, Lucy Nu-mai-ştiu-cum. A omorât-o cu un cuţit cu mâner de plastic, complet diferit de acesta.

– Unde e biletul?

– În sacoşă, deasupra sertarelor. Îl trimitem la laborator ca să vedem dacă îl pot amprenta.

Lucas se duse la noptieră şi se uită la biletul din sacoşă. Hârtie obişnuită de carneţel de însemnări. Nu putea dovedi nimic cu asta, chiar dacă ar fi găsit şase duzini de astfel de carneţele în casă a unui suspect. Literele erau decupate din ziare şi lipite pe hârtie cu scotch: *Nu purta niciodată o armă care a fost folosită.*

– Trăieşte după aceste reguli, spuse medicul legist. Nici măcar n-a scos cuţitul din rană, darămite să-l mai ia cu el.

– Biletul pare curat.

– Nu chiar. Staţi puţin, zise medicul.

Îşi scoase mănuşile de plastic pe care le purta, le înlocui cu o pereche de mănuşi chirurgicale mai subţiri, deschise sacoşa şi scoase biletul pe jumătate.

– Vedeţi jumătatea asta ciudată de cerc de sub bandă?

– Da. Amprentă?

– Aşa credem, dar, dacă o să vă uitaţi mai bine, o să vedeţi că nu e o amprentă. Este însă bine definită. Aşa că eu cred... medicul îi arătă degetele înmănuşate lui Lucas... că tipul poartă mănuşi de chirurg.

– Ăsta ar fi încă un argument în sprijinul ipotezei că este doctor.

– Este posibil. Ar putea fi însă şi asistent medical, sau îngrijitor, sau tehnician. Şi cum astfel de lucruri se cumpără de la magazinele de obiecte tehnico-sanitare, ar putea fi şi comerciant de astfel de produse. Oricine ar fi, cred că poartă mănuşi chiar şi atunci când stă acasă la el şi compune aceste bilete. Aşa că acum mai ştim ceva: că tipul este un nemernic deştept.

– Bine. Am priceput. Mersi, Bill.

Medicul legist strecură biletul înapoi în sacoşă.

– Putem să o luăm? întrebă el, dând din cap înspre cadavrul femeii.

– N-am nimic împotrivă, dacă şi Omuciderile au terminat.

Un poliţist de la Omucideri, pe nume Swanson, şedea la o masă în bucătărie, delectându-se cu un Big Mac, cartofi prăjiţi şi un malt[1]. Lucas păşi în cadrul uşii dormitorului şi strigă spre individ:

– Eu am terminat. O pot lua?

– Da, rosti Swanson, cu gura plină de cartofi.

Medicul legist supraveghe operaţiunea, împreună cu Swanson care se apropiase agale. Ajutoarele legistului traseră sacul de plastic peste capul victimei, evitând cu grijă cuţitul, după care transferară corpul pe o targă.

„Ca un sac de nisip", îşi zise Lucas.

– Nimic sub ea? întrebă Swanson.

– Absolut nimic, răspunse medicul legist.

Se uitară cu toţii la cearşafuri câteva clipe, apoi medicul legist dădu din cap înspre asistenţi şi aceştia împinseră targa pe uşa dormitorului.

– Cei de la laborator vin cu un aspirator. Încă n-au amprentat mobila, rosti Swanson.

---

[1] O băutură asemănătoare unui shake, făcută din lapte cu malţ, la care se adaugă îngheţată şi alte ingrediente, cum ar fi ciocolata (n. tr.).

De fapt ar fi vrut să le spună tuturor să nu atingă nimic. Lucas zâmbi.

– Vor duce cearşafurile la laborator pentru analize, adăugă Swanson.

– Nu văd nici un fel de pete.

– Sunt curate. Nu cred că sunt fire de păr. Uită-te mai de aproape, dar e clar că femeia nu avea unghii rupte şi nu pare să fi rămas ceva sub unghii, vreo bucată de piele sau urme de sânge.

– La naiba!

– Mda.

– Vreau să mă învârt pe aici o vreme. E vreun element esenţial de văzut?

– Ar fi cartoful...

– Cartoful?

– Un cartof într-un ciorap. E în camera de zi.

Lucas îl urmă pe Swanson în încăpere, unde acesta îşi folosi piciorul pentru a indica un loc sub un pian. Se vedea un ciorap ordinar cu o umflătură mare la un capăt.

– Credem că a lovit-o în cap cu el, zise Swanson. Primul poliţist care a intrat aici a văzut ciorapul, s-a uitat la el şi l-a lăsat pentru cei de la laborator.

– De ce crezi că a lovit-o cu el? întrebă Lucas.

– Deoarece la asta slujeşte un cartof într-un ciorap, răspunse Swanson. Sau cel puţin la asta folosea.

– Ce??

Lucas era nedumerit.

– Obiceiul datează probabil dinainte de naşterea ta, zise Swanson. Cu mulţi ani în urmă erau nişte indivizi care se duceau în Parcul Loring ca să-i bată pe pederaşti sau pe Washington Avenue ca să le-o tragă cerşetorilor. Aveau câte un cartof. Nu e ilegal să ai un cartof la tine. Dar dacă bagi un cartof într-un ciorap obţii o bâtă pe cinste. În plus, este suficient de moale ca, dacă eşti atent,

să nu spargi țeasta cuiva cu el. Așa că nu te trezești cu un cadavru pe cap, căutat de întreaga poliție.

– Și de unde ar putea știi Câinele turbat de chestia asta? Să fie poponar?

Swanson ridică din umeri.

– E posibil. Sau ar putea fi un polițist. O mulțime de polițiști vechi de patrulă cunosc șmecheria cu cartoful.

– Nu sună bine, rosti Lucas. N-am auzit niciodată de un ucigaș în serie *bătrân*. Când apare câte unul, începe de tânăr. Din adolescență, sau de la douăzeci de ani, maximum treizeci.

Swanson îl privi cu atenție pe Lucas.

– O să fii detectiv în acest caz? întrebă el.

– Cam asta e ideea, răspunse Lucas. E vreo problemă?

– Nu pentru mine. Ești singurul tip pe care îl știu și care a reușit vreodată să fie un detectiv adevărat. Am senzația că de această dată o să avem nevoie de asta.

– Și ce cred ceilalți tipi de la Omucideri?

– Câțiva dintre cei noi cred că îți bagi nasul unde nu trebuie. Cei mai vechi, în marea lor majoritate, știu că povestea asta ne va lovi pe toți ca o furtună, așa că vor să scape cât mai repede de ea. N-o să ai nici o problemă.

– Apreciez asta, zise Lucas.

Swanson dădu din cap și plecă.

Lewis fusese descoperită în dormitor de un alt agent imobiliar. Femeia avusese o întâlnire fixată pentru mijlocul după-amiezii și, când ea nu apăruse, celălalt agent se impacientase și plecase în căutarea ei. Când Lucas sosise la fața locului, croindu-și drum prin mulțimea sumbră de vecini care așteptau în jurul casei și pe pajiștile din cealaltă parte a străzii, Swanson îl pusese repede la curent cu statutul profesional al victimei.

– Încerca să vândă casa, trăsese el concluzia.

– Unde sunt proprietarii?

– E vorba de o pereche de bătrânei. Vecinii spun că acum sunt în Phoenix. Şi-au cumpărat un locşor acolo şi încearcă să-l vândă pe ăsta.

– S-a dus cineva acasă la Lewis?

– Da. Nance şi Shaw. N-au găsit nimic. Vecinii spun că era o cucoană amabilă. Îi plăcea grădinăritul şi avea o grădină mare în spatele casei. Soţul ei a lucrat pentru 3M. A murit din cauza unui infarct cu cinci sau şase ani în urmă. Femeia a început să lucreze pe cont propriu şi acum tocmai începuse să se descurce binişor. Asta spun vecinii.

– Vreun prieten?

– Cineva. Se presupune că o vecină l-ar şti, dar vecina nu era acasă şi nu ştim unde e. Un alt vecin crede că tipul e un fel de profesor sau ceva de genul ăsta la universitate. Verificăm. Mergem cu toată rutina, vorbim cu vecinii despre oricine a fost văzut intrând sau ieşind de la victimă.

– V-aţi uitat în garaj?

– Da. Nici o maşină.

– Şi tu ce crezi?

Swanson ridicase din umeri.

– Cred că tipul a sunat-o, i-a spus că vrea să vadă casa şi că se întâlneşte cu ea undeva. I-a povestit ceva care a liniştit-o pe femeie, aşa că au venit împreună aici şi au intrat în casă. Apoi el a făcut-o, a plecat la volanul maşinii ei, a abandonat-o undeva şi-a continuat drumul pe jos. Acum căutăm maşina.

– A verificat cineva calendarul de întâlniri de la birou al femeii?

– Da, am sunat, dar şeful ei spune că nu e nimic pe birou. Spune că femeia avea tot timpul agenda de întâlniri

la ea. Am găsit-o şi acolo nu scrie decât „Doisprezece patruşcinci". Credem că e ora întâlnirii cu el.

– Unde e poşeta ei?

– Lângă uşa de la intrare.

Plimbându-se acum prin casă, Lucas văzu poşeta şi se opri lângă ea. Se vedea un colţ din portofelul victimei. Lucas îl scoase uşurel de acolo şi îl deschise. Bani. Patruzeci de dolari şi ceva mărunţiş. Cărţi de credit. Cărţi de vizită. Lucas scoase un teanc de poze băgate într-un album şi le răsfoi. Nici una dintre fotografii nu părea nouă. Uitându-se în jurul lui, Lucas îl văzu pe Swanson sprijinit de canatul uşii dormitorului şi discutând cu cineva aflat în afara razei sale vizuale, aşa că scoase o fotografie din album. În ea Lewis stătea pe o pajişte alături de altă femeie, amândouă ţinând un soi de plachetă. Lucas închise portofelul, îl strecură înapoi în geantă şi băgă fotografia în buzunar.

Când plecă de la locul crimei, constată că afară se răcorise. Luă o jachetă de nylon din maşină, o îmbrăcă şi se aşeză la volan, urmărind preţ de câteva clipe trecătorii de pe stradă. Nimeni nu părea nelalocul lui. Lucas nici nu credea că ar fi putut descoperi ceva în felul ăsta.

Întorcându-se spre secţie, traversă râul înspre St Paul, se opri acasă la el, se schimbă în blugi şi înlocui jacheta din nylon cu o haină sport albastră din in. Se gândi câteva secunde, apoi luă un pistol automatic de calibru 25 şi o teacă specială de fixat pe gleznă dintr-un raft-ascunzătoare din birou, le fixă pe amândouă pe glezna dreaptă şi trase cracul pantalonului ca să le mascheze.

Când Lucas ajunse înapoi la sediul Poliţiei, carele TV de transmisie în direct de pe teren erau înghesuite

în fața Primăriei. Parcă mașina în garajul de vizavi de clădire și se minună din nou de urâțenia construcției. Intră prin spate și coborî spre biroul lui.

După ce fusese înlocuit de la unitatea care se ocupa de jafurile armate, cei de la administrație fuseseră obligați să-i găsească un loc. Gradul lui cerea un soi de birou propriu. Lucas își găsise singur locul la subsolul, într-o magazie cu ușă de oțel. Oamenii de serviciu făcuseră curățenie și pictaseră un număr pe ușă. Nici un alt indiciu nu arăta cine anume ocupa acea încăpere. Lui Lucas îi plăcea așa. Acum descuie ușa, intră și formă numărul de telefon al Carlei Ruiz.

– Carla.

Femeia avea o voce plăcută și profundă.

– Mă numesc Lucas Davenport. Sunt locotenent la Poliția din Minneapolis, spuse el. Trebuie să discut cu dumneavoastră. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Iisuse, în noaptea asta nu pot...

– A avut loc o altă crimă.

– O, nu! Cine era?

– Un agent imobiliar din Minneapolis. Povestea va apărea la știrile de la ora zece.

– Nu am televizor.

– Mda, bine, ce ziceți atunci de mâine? Ce-ar fi să trec pe la dumneavoastră pe la ora unu?

– Ar fi foarte bine. Doamne, ce grozăvie cu femeia asta.

– Mda. Ne vedem mâine?

– Cum vă voi recunoaște?

– O să vin cu un trandafir în dinți, promise el. Și cu o insignă de aur.

Sala de conferințe era plină de echipamente, cabluri, tehnicieni care înjurau și polițiști plictisiți. Cameramanii

negociau aranjamentele de iluminat, reporterii de la presa scrisă se foiau pe scaunele pliante, bârfeau sau îşi făceau însemnări în carneţele, reporterii de televiziune se agitau de colo-colo, căutând frânturi de informaţii care să le ofere un avantaj în faţa competitorilor. De podiumul din partea din faţă a încăperii erau prinse o duzină de microfoane, în vreme ce camerele de luat vederi erau aranjate în semicerc în spate. Un om de serviciu fixa un suport rupt care susţinea un drapel american. Un altul încerca să înghesuie câteva scaune în plus între podium şi camerele de luat vederi. Lucas se opri o clipă în pragul uşii, zări un scaun gol undeva în spate şi făcu un pas spre el. În aceeaşi clipă, o mână îi prinse de la spate mâneca hainei.

Întoarse capul şi o văzu pe Annie McGowan. Canalul 8. Păr negru, ochi albaştri, nas în vânt. Gură mare, extrem de mobilă. Picioare de clasă mondială. Dicţie impecabilă. Creier de moluscă.

Lucas zâmbi.

– Ce se petrece, Lucas? şopti ea, stând aproape de el şi ţinându-l de braţ.

– Şefu' va veni aici peste cinci minute.

– Intrăm în direct peste patru minute. Ţi-aş fi *extrem* de recunoscătoare dacă aş şti despre ce e vorba înainte, zise ea.

Femeia zâmbi jucăuş şi arătă înspre cablurile care ieşeau prin uşă. Conferinţa de presă era transmisă în direct.

Lucas privi în jur. Nimeni nu le acorda atenţie. Făcu un gest cu capul înspre uşă şi ieşiră amândoi afară din cameră.

– Dacă-mi menţionezi numele, o să am probleme mari, şopti el. Acum vorbim de un aranjament personal bilateral între tine şi mine.

Ea se îmbujoră şi zise:

– S-a făcut.

– Avem un ucigaş în serie. Astăzi el a făcut a treia victimă. Toate femei. Le violează şi apoi le omoară prin înjunghiere. Prima crimă s-a petrecut cu vreo şase săptămâni în urmă, a doua cam acum o lună. Toate au fost în Minneapolis. Am ţinut totul secret în speranţa că-l vom prinde, dar acum am decis că e mai bine să dezvăluim totul publicului.

– Oh, Doamne, rosti reportera.

Se răsuci pe călcâie şi aproape că o luă la fugă pe coridor spre ieşire, pe urma cablurilor.

– Ce i-ai spus ticăloasei? rosti Jennifer Carey, ivindu-se ca din senin din mulţime.

Îi urmărise. Era o blondă înaltă cu buza inferioară groasă şi ochi verzi, absolventă în economie la Stanford şi deţinătoare a unui master în jurnalism de la Universitatea Columbia. Lucra pentru reţeaua TV3.

– Nimic, răspunse Lucas.

Cel mai bine era să adopte o atitudine dură.

– Prostii. Noi intrăm în direct în... Blonda se uită la ceas... Două minute şi jumătate. Dacă aia mi-o ia înainte, nu ştiu ce o să fac, dar sunt foarte deşteaptă şi ţie îţi va părea foarte, foarte rău.

Lucas privi din nou în jur.

– Bine, rosti el, îndreptând un deget spre ea. Să ştii însă că îi eram dator ei. Dacă îi povesteşti că ţi-am spus şi ţie acelaşi lucru nu vei mai obţine niciodată nimic de la mine.

– S-a făcut, acceptă ea. Despre ce e vorba?

Târziu în acea noapte, Jennifer Carey stătea cu faţa în jos pe patul lui Lucas şi îl urmărea cum se dezbracă şi cum desface arma ascunsă la gleznă din suportul ei.

– Foloseşti vreodată chestia aia, sau o porţi ca să impresionezi femeile? întrebă ea.

– E prea neconfortabilă pentru aşa ceva, minţi el. Uneori Jennifer avea darul de a-l enerva. Avea senzaţia că ea se uita chiar în capul lui. Dar mi-e la îndemână. Vreau să spun că, dacă achiziţionezi nişte iarbă de la un tip, nu o poţi face cu arma în mână. Şi-ar da seama că eşti copoi sau vreun psihopat şi nu ar mai încheia afacerea. Dar dacă dispui de o ascunzătoare într-un loc aparte şi ai nevoie de armă, atunci le-o poţi băga tipilor sub nas înainte ca ei să-şi dea seama ce ai de gând.

– Nu prea sună a atmosferă de Minneapolis.

– Pe aici se învârt nişte tipi destul de răi. Şi când ai atâţia bani... Lucas îşi scoase ciorapii şi se ridică în picioare îmbrăcat doar cu boxerii. Un duş?

– Mda.

Jennifer se rostogoli leneşă, se dădu jos din pat şi se duse după el în baie. Modelul cearşafului se imprimase pe pântecele şi coapsele ei.

– Ai fi putut-o aduce pe McGowan acasă, să ştii, rosti ea, pornind apa şi potrivind-o.

– Se cam dă la mine, admise Lucas.

– Şi de ce nu? Doar prospăturile te interesează mereu.

– E o proastă.

Lucas aruncă cu apă caldă pe spatele lui Jennifer şi se apucă să o frece pe şira spinării şi pe fese cu săpun lichid.

– Asta nu te-a împiedicat înainte, zise ea.

Lucas continuă s-o săpunească.

– Tu cunoşti o parte din femeile cu care am ieşit înainte. Arată-mi una proastă.

Jennifer se gândi.

– Nu le cunosc pe toate, rosti ea în cele din urmă.

– Dar cunoşti destule ca să-ţi dai seama de obiceiurile mele, contracară el. Nu ies cu prostuţe.

– Atunci vorbeşte-mi ca un om inteligent, Lucas. Ucigaşul ăsta şi-a torturat victimele înainte de a le omorî? Daniel a fost destul de evaziv. Crezi că le cunoaşte dinainte? Cum le alege?

Lucas o întoarse şi îşi puse degetul arătător în dreptul buzelor ei.

– Jennifer, te rog să nu mă înnebuneşti cu chestii dintr-astea, bine? Dacă mă iei pe nepregătite şi eu îţi dezvălui ceva, iar tu foloseşti ce îţi spun aş putea avea necazuri mari de tot.

Ea se uită întrebător la el. Apa se izbea de pieptul lui, iar ochii lui albaştri erau adumbriţi de o undă de îngrijorare.

– Nu aş folosi nimic înainte de a-ţi spune, rosti ea. Dar tu nu scapi niciodată nimic. Cel puţin nimic neprogramat. Eşti un ticălos al naibii de calculat, Davenport. Te cunosc de trei ani şi încă nu-mi dau seama când mă minţi. În plus, joci mai multe roluri decât oricine altcineva. Cred că nici măcar tu nu mai ştii când procedezi aşa.

– Ar fi trebuit să te faci psihiatru, zise el, dând din cap. Opri apa şi deschise uşa cabinei de duş. Dă-mi prosopul ăla mare. O să te şterg pe picioare.

O jumătate de oră mai târziu, Jennifer rosti cu voce îngroşată:

– Uneori totul e foarte aproape de durere.

– Ăsta e şi trucul, rosti Lucas. Să nu treci peste linie.

– Dar ai ajuns atât de aproape, zise ea. Probabil că ai trecut limita de multe ori ca să-ţi dai seama când să te opreşti.

Două ore mai târziu, Lucas deschise ochii în întuneric. Îl urmărea cineva. Se gândi la asta. Arma se găsea

în birou... Atunci Jennifer îl înghionti şi el îşi dădu seama ce se întâmplă.

– Ce e ? şopti el.

– Eşti treaz ?

– Acum da.

– Am o întrebare. Jennifer ezită. Îţi place de mine mai mult decât de celelalte sau pentru tine suntem toate doar nişte bucăţi de carne ?

– Of, Doamne, gemu el.

– Spune.

– Ştii că îmi place. De tine îmi place mai mult. O pot dovedi.

– Cum ?

– Periuţa ta de dinţi ? E singura de pe poliţa de la baie care stă lângă periuţa mea.

Se lăsă tăcerea câteva secunde, apoi ea se ghemui lângă braţul lui.

– Bine, rosti Jennifer. Culcă-te la loc.

5

În timpul primelor douăzeci de apeluri speră că sunetul va înceta. La cel de-al douăzeci şi unulea se dădu jos din pat. Ridică receptorul la apelul douăzeci şi cinci.

– Ce e? se burzului el.

Casa era rece, iar el era gol, ceea ce îi făcu pielea ca de găină pe braţe, pe spate şi pe picioare.

–Linda sunt, rosti o voce puternică. Daniel a convocat o şedinţă la ora opt fix şi trebuie să fii acolo.

– 'Nţeles.

– Vrei să repeţi ce ţi-am spus, Lucas?

– Ora opt în biroul şefului.

– Corect. O dimineaţă bună.

Femeia închise. Lucas rămase uitându-se lung la receptor câteva clipe, apoi îl puse în furcă, căscă şi se întoarse în dormitor.

Ceasul de pe noptieră arăta şapte şi un sfert. Întinse mâna spre Jennifer, o plesni peste fesa goală şi îi zise:

– Trebuie să plec.

– Bine, mormăi ea.

Fără să se mai ostenească să-şi pună ceva pe el, Lucas se duse în camera de zi, crăpă uşa de la intrare, se

asigură că nu e nimeni prin preajmă, deschise grilajul şi luă ziarul de pe verandă. Se duse apoi în bucătărie şi îşi prepară nişte cereale cu lapte, după care începu să citească ziarul.

Pe prima pagină trona Câinele turbat cu un titlu pe două rânduri chiar sub o plăcuţă de identitate pe care scria *Neidentificat*. Articolul era direct şi corect, fără să menţioneze cazul Ruiz. Şeful nu spusese nimic despre supravieţuitorii atacurilor. De fapt minţise – căci declarase că singurele atacuri cunoscute ale asasinului fuseseră cele trei care duseseră la moartea victimelor. În plus, nu menţionase absolut nimic despre bileţelele lăsate la locul faptei.

În ziar apărea şi un articol scurt, separat, despre implicarea lui Lucas în anchetă. El avea să lucreze în paralel cu echipa de la Omucideri, dar independent de ea. Era un tip controversat. Ucisese cinci oameni în cursul acţiunilor sale. Fusese decorat. Un inventator bine cunoscut de jocuri. Singurul poliţist din Minnesota care mergea la lucru cu un Porsche.

Lucas termină de citit articolul şi de mâncat cerealele în acelaşi timp, apoi căscă din nou şi se îndreptă spre baie. Jennifer admira în oglinda dulăpiorului cu medicamente. Când îl auzi, întoarse capul spre el.

– Ştii că bărbaţilor le este mult mai uşor când vine vorba de aspectul lor fizic?

– Aşa e.

– Vorbesc serios. Se întoarse iarăşi spre oglindă şi scoase limba. Dacă m-ar vedea cineva de la redacţie cum arăt acum s-ar speria. Am farduri pe toată faţa. Părul îmi stă vâlvoi. Mă doare fundul. Nu ştiu...

– Mda, bine, lasă-mă şi pe mine. Trebuie să mă bărbieresc.

Jennifer își ridică un braț și se uită la părul de la subsuoară.

– Și eu, rosti ea morocănoasă.

Lucas ajunse la ședință cu zece minute întârziere. Daniel se încruntă când îl văzu și îi arătă singurul scaun gol din încăpere. În fața lui Lucas ședea Frank Lester, adjunctul șefului de la Anchete. Celelalte șase scaune erau ocupate de detectivi de la Jafuri și Omucideri, inclusiv căpățâna supradimensionată a șefului detectivilor de la Omucideri, Lyle Wullfolk, și adjunctul lui slab ca o scândură, Harmon Anderson.

– Lucrăm la un program, zise Daniel. Cel puțin o persoană trebuie să știe tot ce se întâmplă. Lyle trebuie să-și conducă divizia, așa că Harmon va fi coordonatorul.

Daniel dădu din cap înspre adjunctul de la Omucideri. Anderson se scobea în dinți cu o scobitoare roșie din plastic. Individul se opri doar cât să dea din cap în semn de răspuns.

– Va fi o plăcere, mormăi el.

– Nu te va coordona și pe tine, Lucas. Tu vei lucra pe cont propriu, continuă Daniel. Dacă ai nevoie să afli ceva, Harmon îți va spune dacă știm despre ce e vorba.

– Cum a mers cu mass-media de dimineață ? întrebă Lucas.

– Sunt peste tot. Ca păduchii. Au vrut să mă duc la emisiunea de dimineață, dar le-am spus că am o ședință. Atunci au vrut să filmeze ședința. Le-am spus să se ducă naibii.

– A fost primarul în direct, interveni Wullfolk. A declarat că avem unele indicii la care lucrăm și ne așteptăm să punem mâna pe tip în următoarele câteva săptămâni.

– Idiotul, făcu Anderson.

– Ţie ţi-e uşor să spui asta, ripostă sumbru Daniel. Eşti în serviciul civil.

– Ai o pată de cerneală, observă Anderson, uitându-se la Lucas.

Acesta dădu din cap şi schimbă subiectul.

– Ce se aude cu arma din camera dovezilor?

Anderson încetă să se mai scobească în dinţi.

– Am întocmit o listă, explică el. Sunt treizeci şi patru de persoane, poliţişti şi civili, care ar fi putut-o lua. Probabil că mai sunt şi alţii despre care nu ştim. Am descoperit că nemernicii de oameni de serviciu intră acolo mereu. Cred că ei subtilizează unele dovezi. Bineînţeles că toţi spun că sunt curaţi. I-am chemat pe cei de la Afaceri interne să ancheteze.

– Vreau să discut cu cei treizeci şi patru, rosti Lucas. Cu toţii la un loc. În grup. Adu-l şi pe tipul de la sindicat.

– Pentru ce? întrebă Wullfolk.

– Le voi spune că vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu arma şi că nu-l voi pârî pe cel care-mi va dezvălui totul. Şi că şeful va renunţa la ancheta celor de la Afaceri Interne, astfel că totul se va opri acolo. Le voi mai spune că, dacă nimeni nu discută cu mine, atunci vom continua vânătoarea şi, mai devreme sau mai târziu, vom descoperi vinovatul şi îl vom acuza de complicitate la crimă şi-l vom arunca pe viaţă la Stillwater[1].

Anderson clătină din cap.

– Eu unul n-aş fi convins de toate astea dacă aş fi în locul tipului.

– Ai tu o metodă mai bună pentru a-l convinge? îl întrebă Daniel pe Lucas.

---

[1] Una din închisorile americane de maximă securitate (n. tr.).

Acesta dădu din cap.

– Cred că da. Le voi spune cum vor decurge interogatoriile şi îi voi anunţa că nu le voi citi drepturile sau alte chestii de genul ăsta, aşa că, în cazul în care vor fi puşi sub acuzare, nu vor avea cum să se apere şi nici măcar nu vor ajunge la proces. Cred că putem construi un astfel de mesaj ca vinovatul să îl creadă.

Anderson şi Daniel se uitară unul la celălalt. Anderson ridică din umeri.

– Merită încercat. Ar putea avea rezultate rapide. Încerc să strâng lumea după-amiază. Voi aduce cât voi putea de mulţi. La ora patru?

– Perfect, zise Lucas.

– Am construit o bază de date în biroul meu şi am pus o fată să introducă toate datele şi să le scoată la imprimantă. Toată lumea care lucrează la caz va primi un dosar cu toate hârtiile pe care le întocmim şi toate interogatoriile, zise Anderson. Vom trece în revistă tot ce ştim despre oamenii ăştia. Dacă există o conexiune sau un tipar, îl vom afla. Toată lumea trebuie să citească dosarele actualizate în fiecare noapte. Dacă cineva observă ceva, spuneţi-mi. Vom trece observaţia în dosar.

– Până acum ce avem? întrebă Lucas.

Anderson clătină din cap.

– Nu prea multe. Date personale, câteva idei de tipare de lucru, rahaturi dintr-astea. Numărul unu a fost Lucy Bell, ospătăriţă, nouăsprezece ani. Numărul doi a fost o gospodină, Shirley Morris, treizeci şi şase de ani. Numărul trei a fost artista care a scăpat, Carla Ruiz. Are treizeci şi doi de ani. Numărul patru a fost agenta imobiliară, Lewis, patruzeci şi şase de ani. Una era măritată, celelalte trei nu. Dintre celelalte trei, artista este divorţată. Agenta imobiliară era văduvă. Ospătăriţei îi plăcea rock&roll-ul şi era punkistă. Agenta imobiliară se ducea

la concerte de muzică clasică împreună cu prietenul ei. Şi lucrurile merg tot aşa. Singura chestie comună pare să fie aceea că toate sunt femei.

Toată lumea meditã un minut la cele aflate.

– Care este intervalul dintre crime? întrebă Lucas.

– Prima crimă, Bell, s-a petrecut pe 14 iulie, apoi Morris pe 2 august, deci nouăsprezece zile între ele. A urmat Ruiz pe 17 august, la cincisprezece zile după Morris, apoi Lewis pe 31 august, paisprezece zile mai târziu, răspunse Anderson.

– Devin tot mai frecvente, remarcă unul dintre poliţişti.

– Mda. E o tendinţă clară la ucigaşii sadici, dacă ăsta face parte din tagma asta, replică Wullfolk.

– Dacă intervalele se scurtează, atunci individul le va comite din ce în ce mai neglijent, zise un alt poliţist.

– Nu ştim asta. Este posibil să îşi aleagă victimele cu şase luni înainte. Poate că are un întreg dosar cu ele, rosti Anderson.

– Mai există ceva legat de datele omorurilor? întrebă Lucas.

– Ar mai fi un lucru, anume că toate se petrec în cursul săptămânii. A fost o zi de marţi, una de joi, una de miercuri şi o altă miercuri. Niciodată în weekend.

– Ăsta nu prea e un tipar, observă Daniel.

– Ceva legat de femei? întrebă Lucas. Sunt toate înalte? Au toate ţâţe mari? Ceva de genul ăsta?

– Arată toate bine. Este opinia mea, dar cred că am dreptate. Toate au părul închis la culoare. Trei dintre ele erau brunete – Bell, care îşi vopsea părul, Ruiz şi Lewis. Morris avea părul castaniu-închis.

– Îhî. Jumătate din femeile din oraş sunt blonde sau au părul deschis la culoare, rosti unul din ceilalţi detectivi. Asta ar putea însemna ceva.

– Din chestia asta rezultă tot felul de posibilităţi, dar trebuie să fim prudenţi, căci trebuie să luăm în considerare şi factorul coincidenţă. În fine, căutaţi cu grijă tipare. Voi întocmi o listă specială de tipare, rosti Anderson. Aduceţi-vă dosarele în fiecare după-amiază şi eu o să vi le actualizez. Să le citiţi.

– Ce fac cei de la laborator, îşi ţin fundul la păstrare sau ce? întrebă Wullfolk.

– Fac tot ce pot. Analizează banda adezivă folosită la legarea victimelor, caută prin porcăriile culese cu aspiratorul, caută pretutindeni amprente. Încă nu au găsit nimic.

– Dacă vreunul dintre dosare ajunge în mass-media, cineva va fi spânzurat, rosti Daniel. Înţelege toată lumea?

Poliţiştii dădură imediat din cap.

– Nu mă îndoiesc de faptul că vor fi scurgeri de informaţii, zise Daniel. Dar nimeni, *nimeni* nu va dezvălui nimic despre biletele pe care ucigaşul le lasă în urma lui. Dacă descopăr că în media apar informaţii despre aceste bilete, o să aflu cine a ciripit şi-l concediez pe loc. Vom ţine lucrurile astea secrete şi vom avea grijă să nu se afle nimic.

– Avem nevoie de o poreclă despre care publicul nu ştie, explică Anderson. Oamenii au ştiut că au pus mâna pe Fiul lui Sam când au văzut nişte bileţele asemănătoare celor pe care el le trimitea poliţiştilor şi ziariştilor.

– Se va exercita o presiune enormă, zise Daniel. Pe noi toţi. Voi încerca să vă protejez, dar dacă nemernicul ăsta mai face o victimă sau două, reporterii vor vrea să discute cu fiecare detectiv. Vom întârzia chestia asta cât de mult se poate. Dacă se ajunge în punctul în care va trebui să o facem, o să aduc un avocat care să vă sfătuiască ce anume să spuneţi şi ce nu. Fiecare interviu va fi aprobat în prealabil de acest birou. Bine? A înţeles toată lumea?

Capetele se aplecară din nou.

– Bun. Hai la treabă. Lucas, rămâi puţin, te rog.

După ce poliţiştii ieşiră, Daniel închise uşa.

– Tu vei fi ţeava noastră de scurgere de informaţii către mass-media, alimentând-o cu date neoficiale de care avem nevoie în ziare. Scapă informaţia de care avem nevoie la un ziar şi poate la o televiziune ca din partea unei surse apropiate anchetei şi când ceilalţi o să se înghesuie după informaţii, am eu grijă de restul. Bine?

– Mda. Sunt o sursă pentru oamenii de la ziare şi televiziuni. Problema cea mai mare va fi să-i împiedic să-şi dea seama că eu furnizez informaţii.

– Inventează ceva. Te pricepi la astfel de lucruri. Însă avem nevoie de o portiţă de acces în mass-media. E singurul mod în care ne vor crede.

– Dar aş prefera să nu mint pe nimeni, zise Lucas.

– Vom vedea ce se întâmplă când o să ajungem la aşa ceva. Dar dacă trebuie să arzi pe cineva, o faci fără remuşcări. Povestea asta este prea sensibilă ca să ne jucăm cu ea.

– Bine.

– Ai stabilit o întâlnire cu artista?

– Da. În această după-amiază. Lucas se uită la ceas. Trebuie să-mi alertez reţeaua şi să mă întorc aici până la patru. Ar fi bine să plec.

Daniel dădu din cap.

– Am un presentiment rău în legătură cu chestia asta. Cei de la Omucideri nu-l vor prinde pe tip decât printr-un noroc chior. Am nevoie de ajutor, Davenport. Găseşte-l pe nemernicul ăsta.

Lucas îşi petrecu restul dimineţii pe teren, mergând prin baruri, la chioşcuri de ziare şi frizerii. Vorbi cu mai mulţi traficanţi de droguri, cu vârste cuprinse între

paisprezece la şaizeci şi patru de ani, şi cu trei dintre clienţii acestora. Vorbi cu doi agenţi de pariuri şi cu un cuplu de vârstnici care derulau un serviciu de cutie poştală anonimă şi aveau o casă de pariuri ilegală, cu mai mulţi paznici, cu un poliţist corupt, cu un războinic Sioux şi cu un vagabond, pe care Lucas îl bănuia că omorâse doi oameni care îşi meritaseră soarta. Pentru toţi mesajul era acelaşi: voi fi plecat, dar sper că nu mă veţi uita, pentru că mă voi întoarce.

Îngheţarea reţelei îl îngrijora. Se gândea la oamenii lui de pe stradă ca la o grădină care avea nevoie constantă de îngrijire – bani, ameninţări, imunitate, chiar amiciţie – până ce lăstarii tentaţiei începeau să înflorească.

La ora prânzului, Lucas îl sună pe Anderson. Acesta îi transmise că întâlnirea fusese fixată.

– La ora patru?

– Da.

– Ne vedem înainte de asta. Vorbim.

– Bine.

Mâncă de prânz la un McDonald's pe University Avenue, împărţind masa cu un drogat care dădea mereu din cap până ce adormi în punga lui de cartofi. Lucas îl lăsă prăbuşit peste masă. Adolescentul pistruiat din spatele tejghelei se uită la amărât cu ochii pe jumătate închişi ai unui tânăr de şaisprezece ani care a văzut deja totul şi nu avea chef să mai intervină în nici o situaţie.

Studioul artistei se găsea la zece minute distanţă, într-un cub dărăpănat de cărămidă, cu ferestre de hală industrială care semănau cu nişte table de şah murdare. Singurul ascensor din clădire era proiectat pentru transport de marfă şi era manevrat de un alt adolescent,

de această dată cu un ten la fel de șters ca și ochii lui, și un casetofon de mărimea unei măsuțe de cafea. Lucas urcă cinci etaje cu ascensorul, găsi ușa artistei și bătu. Carla Ruiz se uită la el prin ușa întredeschisă și ținută de lanț, iar el îi arătă insigna aurie.

– Unde e trandafirul? întrebă femeia.

Lucas avea insigna într-o mână și geanta diplomat în cealaltă.

– Hei, am uitat. Trebuia să-l țin între dinți, nu?

Lucas îi zâmbi. Ea îi răspunse cu un zâmbet vag și scoase lanțul.

– Sunt într-un hal fără de hal, rosti ea, deschizând ușa.

Avea fața ovală și dinți albi strălucitori, care se potriveau de minune cu ochii și părul lung până la umeri, închise la culoare. Purta o bluză țărănească lăbărțată peste o fustă mexicană în culori vii. Vânătaia de pe fruntea ei era în plin proces de vindecare, cu un cerc vinețiu în jurul liniei înnegrite a tăieturii. Celelalte vânătăi din jurul ochilor și de pe obraji deveniseră deja galben-verzui din albastru-închis.

Lucas păși înăuntru și băgă insigna în buzunar. În vreme ce ea închidea ușa, Lucas se uită cu atenție la fața ei, întinzând mâna cu degetul întins ca să-i ridice bărbia.

– Se vindecă, rosti el. Când devin galbene sunt pe punctul de a se duce. Încă o săptămână și o să dispară.

– Tăietura nu va dispărea.

– Ia uite aici, zise Lucas, pipăindu-și cicatricea de pe frunte înspre ochi. Când s-a întâmplat, guta de pescuit mi s-a îngropat efectiv în față. Acum a rămas doar linia. A ta va fi mai subțire. Cu niște creme, nimeni nu va vedea.

Brusc conștientă cât de aproape stăteau unul de celălalt, Ruiz făcu un pas înapoi și apoi îl ocoli și păși în studio.

– Am fost intervievată de vreo şase ori, rosti ea, atingându-şi tăietura de pe frunte. Cred că am rămas fără cuvinte.

– E-n regulă, o linişti Lucas. Eu nu lucrez ca ceilalţi. Întrebările mele vor fi un pic diferite.

– Am citit despre tine în ziar. Articolul spunea că ai omorât cinci oameni.

Lucas ridică din umeri.

– Nu pentru că am vrut să o fac.

– Mie mi se pare enorm. Tatăl fostului meu soţ era poliţist. În întreaga lui carieră nu a tras în nimeni cu pistolul.

– Ce să spun? Am lucrat în zone unde se petrec astfel de evenimente. Dacă îţi pierzi timpul la Jafuri sau Omucideri, este posibil să nu tragi nici un foc de armă până la pensie. Dacă lucrezi la Narcotice sau Moravuri, situaţia e total diferită.

– Bine.

Femeia trase un scaun de sub o măsuţă şi îl invită pe Lucas să se aşeze, în vreme ce ea luă loc de cealaltă parte.

– Ce vrei să ştii?

– Te simţi în siguranţă? întrebă el, punându-şi geanta pe masă şi deschizând-o.

– Nu ştiu. Mi s-a spus că a intrat fără să spargă broaştele, aşa că administratorul a pus peste tot încuietori noi. Poliţistul care a fost aici a spus că sunt bune. În plus, mi s-au dat un telefon şi un cod special de alarmă pentru serviciul 911. E nevoie doar să spun „Carla" şi mi s-a promis că poliţiştii vor veni imediat. Secţia de poliţie e vizavi. Toată lumea din clădire ştie ce s-a întâmplat şi toţi se uită după străini. Dar ştii şi tu cum e... Nu mă simt pe deplin în siguranţă.

– Nu cred că o să se întoarcă, rosti Lucas.

– Asta spun şi ceilalţi copoi... poliţişti, zise ea.

– Ne poţi spune copoi, o linişti Lucas.

– Bine. Femeia zâmbi din nou şi el se minună de dinţii ei albi şi egali. Nu era chiar drăguţă, dar era foarte atrăgătoare. Chestia e că sunt singurul martor, continuă ea. Iar asta mă sperie. Abia mai ies din casă.

– Noi credem că e un psihopat cu acte în regulă, zise Lucas. Un psihopat sadea, diferit de alţi psihopaţi. Pare inteligent. Este prudent. Nu pare să-şi piardă controlul. Nu credem că se va întoarce aici deoarece asta l-ar pune în pericol.

– Mie mi s-a părut nebun, zise Ruiz.

– Povesteşte-mi ce ţi s-a întâmplat. Ce a făcut prima dată când s-a repezit la tine? întrebă Lucas. Începu să răsfoiască prin copiile interogatoriilor pe care i le luaseră femeii poliţiştii din St Paul şi Minneapolis. Cum s-a întâmplat? Ce a spus?

Timp de patruzeci şi cinci de minute, o ghidă cu atenţie pe femeie prin fiecare clipă a atacului, înainte şi înapoi până când acoperi fiecare fracţiune de secundă. Îi urmări faţa în vreme ce ea retrăia scena. În cele din urmă, femeia îl opri.

– Nu pot merge mai departe, zise ea. Am avut coşmaruri. Nu vreau ca acestea să revină.

– Nici eu nu vreau asta, dar am vrut să te fac să retrăieşti totul. Acum vreau să mai faci un lucru. Vino încoace.

Lucas îşi închise geanta şi i-o dădu Carlei.

– Astea sunt cumpărăturile tale. Porneşte de la uşă şi treci de stâlp.

– Nu...

– Fă-o, îi porunci Lucas.

Ea se duse încet înapoi spre uşă, apoi se întoarse, cu mâinile înfăşurate în jurul genţii. Lucas păşi în spatele stâlpului.

– Şi acum treci de mine. Nu te uita la mine, îi ceru el.

Ea trecu de el şi Lucas sări din spatele stâlpului şi îi puse o mână în jurul gâtului.

– Ahhh...

– Miros ca el? Miros?

Ea se linişti sub braţul lui.

– Nu.

– Ce? Cum mirosea el?

Artista se întoarse în vreme ce el continua să-şi ţină braţul pe umerii ei.

– Nu... era dat cu un soi de colonie.

– Mirosea a sudoare? A transpiraţie? Hainele lui erau curate sau puteau?

– Nu. Poate miroseau a after-shave.

– Era la fel de mare ca mine? Era puternic?

O ţinu strâns lipită de piept şi ea lăsă geanta să cadă şi se întoarse, începând să se lupte. Lucas o lăsă să se agite câteva clipe, apoi ea se linişti brusc. Lucas îşi întări strânsoarea.

– Rahat, rosti ea, reîncepând să se lupte.

El îi dădu drumul şi ea se răsuci, cu ochii mari, plini de furie.

– Nu face asta. Stai departe.

Era înspăimântată.

– Era mai puternic?

– Nu. Era mai moale. Mâinile lui erau moi. Iar când eu m-am relaxat, s-a relaxat şi el. Atunci l-am pocnit în picior cu tocul pantofului.

– De unde ai învăţat asta?

– De la tatăl fostului meu soţ. El m-a învăţat mişcări de autoapărare.

– Vino încoace.

– Nu.

– Vino încoace, la naiba!

Ea păşi ezitând în faţă, temându-se, cu chipul palid. Lucas o întoarse din nou şi îşi puse braţul în jurul gâtului ei, fără să strângă.

– Acum, după ce te-a prins, a zis ceva de genul să nu ţipi că altfel te omoară. Suna vocea lui aşa?

Lucas strânse şi o trase în sus, aproape ridicând-o de pe podea, şi zise cu voce îngroşată:

– Ţipă şi te ucid!

Ruiz se luptă din nou şi Lucas zise:

– Gândeşte.

După care îi dădu drumul, împingând-o de lângă el. Se duse în apropiere de uşă. Ruiz îşi dusese mâinile la gât, cu ochii măriţi din cauza spaimei.

– New Mexico, rosti ea.

– Ce?

Lucas simţi un fior.

– Cred că s-ar putea să fie din New Mexico. Nu m-am gândit până acum, dar *nu* vorbea ca oamenii de pe aici. Nu e vorba de cuvinte. Nu e vorba de un accent. E mai degrabă o *senzaţie*. Cred că nici nu ai lua-o în seamă dacă nu te gândeşti la ea. Dar parcă m-am simţit iarăşi acasă.

– Eşti din New Mexico?

– Da. Acolo am crescut. Sunt aici de şase ani.

– Bine. Şi spuneai că mirosea a colonie. O colonie bună?

– Habar n-am, o colonie oarecare. Nu ştiu care e diferenţa.

– Putea fi vorba de gel de păr?

– Nu, nu cred. Cred că era colonie. Era o aromă uşoară.

– Dar nu puţea? Ca şi cum ar fi fost nespălat?

– Nu.

– Purta un tricou. Ai spus că era alb. Cât de alb?

– Alb-alb. Mai alb ca tine. Adică eu sunt oarecum maronie, tu eşti alb-bronzat, el era alb.

– Fără bronz?

– Nu. Nu cred. Nu am avut impresia asta. Purta mănuşile alea şi îmi amintesc că pielea lui era aproape la fel de albă ca mănuşile.

– Când ai discutat cu poliţiştii din St Paul le-ai spus că purta pantofi de sport. Ştii ce gen de pantofi?

– Nu. M-a lovit şi când m-am îndreptat i-am văzut pantofii şi bula aia mică din lateral... Carla se opri şi se încruntă. Celorlalţi poliţişti nu le-am spus despre bulă.

– Ce fel de bulă?

– Chestiile alea ca nişte bule transparente prin care poţi privi în interiorul tălpii pantofului.

– Da. Ştiu la ce te referi. Mergi pe la St Paul Center?

– Uneori, răspunse ea.

– Dacă ai timp, treci pe acolo după-amiază şi uită-te la pantofi. Vezi dacă observi ceva asemănător. Bine?

– Desigur. Iisuse, nu credeam...

Lucas îşi scoase portinsigna, iar dinăuntru luă o carte de vizită, pe care i-o dădu femeii.

– Sună-mă şi spune-mi.

Mai vorbiră vreo zece minute, dar Lucas nu mai află nimic nou. Lucas îşi făcu mai multe însemnări într-un carneţel pe care-l băgă, împreună cu dosarul de anchetă, înapoi în geantă.

– M-ai speriat, zise Ruiz în vreme ce Lucas îşi închidea geanta.

– Vreau să-l prind pe tipul ăsta, răspunse Lucas. M-am gândit că sunt amănunte pe care nu ţi le aminteşti decât dacă retrăieşti întreaga scenă.

– O să am coşmaruri.

– Poate că nu. Chiar şi cele mai rele coşmaruri se estompează după o vreme. Dată fiind situaţia, nu-mi voi cere scuze.

– Ştiu. Femeia îşi netezi o cută a fustei. Doar că...

– Mda, ştiu. Pot să dau un telefon?

– Desigur.

Femeia se aşează pe un scaun fără spătar de lângă toaletă, cu mâinile între picioare. Era supusă, aproape deprimată. Lucas se uită la ea în vreme ce forma numărul de la Informaţii. Obţinu numărul Colegiului St Anne, închise, apoi formă noul număr.

– Gândeşte-te la altceva, o sfătui el din cealaltă parte a încăperii.

– Încerc, dar nu pot, rosti ea. Retrăiesc scena în minte. Doamne, a fost chiar aici...

Lucas ridică o mână ca s-o oprească.

– Departamentul de Psihologie... Mulţumesc... Sora Mary Joseph... Spuneţi-i că e detectivul Lucas Davenport...

Se uită iarăşi la Carla. Femeia se uita în gol pe fereastră.

– Alo? Lucas?

– Elle, trebuie să discut cu tine.

– Despre Câinele turbat?

– Da.

– Mă aşteptam să mă suni. Când vrei să vii?

– Acum sunt în St Paul. Trebuie să ajung înapoi în Minneapolis la o întâlnire la ora patru, dar speram că m-ai putea primi chiar acum.

– Dacă vii chiar acum, putem face o plimbare până la magazinul de îngheţată. Am o şedinţă la facultate peste patruzeci şi cinci de minute.

– Ne vedem în faţa Fat Albert Hall peste zece minute.

Lucas închise telefonul.

– O să fii în regulă? întrebă el, îndreptându-se spre uşă. Am fost un pic cam dur...

– Da.

Femeia continua să se uite pe fereastră. Lucas se opri cu mâna pe clanţă.

– Nu uiţi să verifici la centrul comercial? Cu pantofii ăia?

– Nu uit. Femeia oftă şi se întoarse spre el. Trebuie să plec de aici. Mă poţi aştepta o clipă, ca să-mi iau geanta? Vreau să mă scoţi tu din clădire.

Fu gata peste câteva clipe. Coborâră împreună cu vechiul ascensor până la primul etaj. Liftierul îşi conectase nişte căşti la casetofonul lui, dar îl dăduse atât de tare că muzica heavy-metal părea să umple tot spaţiul.

– Porcăria aia te poate lăsa fără moştenitori, rosti Lucas.

Băiatul nu-i răspunse, ci continuă să dea din cap în ritmul bubuitor al muzicii.

– Liftierul ăsta..., rosti Lucas când ieşiră din ascensor.

În vocea lui se citea o întrebare.

– Nici o şansă, zise Carla. Randy e atât de dărâmat, că abia mai nimereşte corect etajele. Nu ar putea ataca pe nimeni.

– Bine.

Lucas îi ţinu uşa şi Carla ieşi în stradă.

– Ce bine e afară, zise ea. Soarele ăsta e minunat.

Maşina lui Lucas era parcată la un bloc distanţă înspre Town Center. Porniră amândoi pe trotuar.

– Ascultă, rosti ea când el se îndreptă spre Porsche. Mă duc în Minneapolis cam o dată pe săptămână. Am treabă la o galerie de acolo. Dacă trec pe acolo într-o dimineaţă, mă pui şi pe mine la curent cu mersul anchetei? Te sun mai întâi.

– Categoric. Biroul meu e în subsolul vechii clădiri a Primăriei. Îţi poţi lăsa maşina...

– Ştiu unde e, îl întrerupse ea. Ne mai vedem. Şi o să te sun după-amiază în legătură cu pantofii.

Carla plecă mai departe pe jos, iar Lucas se urcă în maşină şi o porni. Se uită la femeie prin parbriz câteva clipe. Ea se întoarse şi îi zâmbi.

– Hmm, mormăi el.

Porni maşina, ajunse lângă Carla, trase lângă ea şi coborî geamul portierei din dreapta.

– Ai uitat ceva? întrebă ea, aplecându-se peste portieră.

– Ce fel de muzică asculţi?

– Ce??

Părea nedumerită.

– Îţi place muzica rock?

– Evident.

– Vrei să mergi la Aerosmith mâine seară? Cu mine? Ca să te mai scot din casă?

– A, păi... Bine. La ce oră?

Nu zâmbea, dar în mod clar era interesată.

– Vin să te iau pe la şase. Mergem să mâncăm undeva mai întâi.

– Bine, acceptă ea. Pa, pa.

Îi făcu cu mâna şi se îndepărtă de maşină. Lucas făcu o întoarcere interzisă şi porni înapoi spre autostradă. Îndepărtându-se, se uită în oglinda retrovizoare şi o văzu privind în urma lui. Părea o prostie, dar avu impresia că privirile li se întâlniră.

Sora Mary Joseph crescuse sub numele de Elle Kruger în partea de nord a Minneapolis-ului, la o clădire distanţă de locul unde se născuse Lucas. Începuseră şcoala primară în aceeaşi toamnă, cu mamele lor

ducându-i împreună pe jos pe trotuarele crăpate, dincolo de gardurile vii înalte, pe sub arcadele de cărămidă roşie ale şcolii St Agnes. Elle mai apărea şi acum în visele lui Lucas. Era o blondă zveltă şi încântătoare, cea mai populară fată din clasă atât în rândul elevilor, cât şi al profesorilor, şi cea mai rapidă alergătoare pe terenul de joacă. La tablă lăsa în mod regulat restul clasei în urmă când era vorba despre concursuri de înmulţiri. Lucas termina de obicei pe locul doi. La concursurile de citire corectă, Lucas era cel care câştiga şi Elle cea care termina a doua.

Lucas plecase din St Agnes la jumătatea clasei a cincea, după moartea tatălui său. El şi mama lui se mutaseră în zona de sud şi Lucas continuase la o şcoală publică. Ulterior, cu ocazia unui turneu de hochei, Lucas îşi făcea încălzirea patinând, şi se oprise la banca adversarilor ca să-şi strângă mai bine patinele. Atunci o văzuse pe Elle în mulţime, cu un grup de fete de la Liceul Holy Spirit. Ea nu îl văzuse, sau nu îl recunoscuse în echipamentul de hocheist. Lucas rămăsese pironit locului, şocat.

Trecuseră şase ani. Alte fete, urâte în vremea când ea era frumoasă, înfloriseră. Elle rămăsese la fel. Avea faţa plină de coşuri. Obrajii, fruntea şi bărbia îi erau pline de dungi roşii lăsate de acnee. Ceea ce îi mai rămăsese din faţă fără cicatrice era aspră precum glaspapirul din pricina tratamentelor pe care le făcuse.

Lucas plecase mai departe, înconjurând patinoarul, către banca echipei sale, cu chipul lui Elle în minte. Câteva minute mai târziu au fost prezentaţi jucătorii celor două echipe şi Lucas patină spre centrul patinoarului, cu numele lui bubuind din sistemul de sonorizare. Nu se putuse abţine să *nu* privească spre tribune, unde descoperise privirea ei serioasă aţintită asupra lui.

După meci, când se îndrepta spre tunelul de acces către vestiare, o zărise stând de cealaltă parte a mantinelei. Privirile li se întâlniseră şi ea ridicase mâna. El se oprise şi se întinsese peste mantinelă ca să-i prindă mâna şi îi spusese:

– Mă poţi aştepta? Douăzeci de minute, afară?

– Da.

O condusese acasă după o plimbare cu maşina prin sudul şi vestul Minneapolis-ului. Vorbiseră ca atunci când erau copii, râzând în maşina întunecoasă. Ajunşi acasă la ea, Elle ieşi şi porni în fugă înspre verandă. Se aprinse lumina şi tatăl ei ieşi ca s-o întâmpine.

– Tată, ţi-l aminteşti pe Lucas Davenport, care locuia pe strada noastră?

– Desigur. Ce mai faci, băiete? întrebase tatăl ei.

În vocea lui se ghicea o tristeţe. Îl invitase pe Lucas înăuntru, unde stătuseră de vorbă o jumătate de oră, şi cu mama Ellei, după care Lucas plecase acasă.

În vreme ce el se îndrepta spre maşină, Elle îl strigase de la fereastra dormitorului ei de la etajul doi al casei. Capul i se profila pe tapet.

– Lucas?

– Da?

– Te rog să nu mai vii aici, zisese ea, după care închisese fereastra.

Lucas mai vorbise cu ea după un an şi jumătate, cu o săptămână înainte de absolvire. Ea îl sunase ca să-i spună că intra la mânăstire.

– Eşti sigură de asta? întrebase el.

– Da. Am vocaţie pentru aşa ceva.

Ea îl sunase iarăşi după câţiva ani, la două zile după ce Lucas omorâse primul om de când devenise ofiţer de poliţie. Îi spusese că ajunsese un soi de psihiatru. Îi

putea fi de ajutor? El îi răspunsese că nu prea avea la ce, dar că i-ar fi plăcut să o vadă. O dusese la cofetărie. Elle îi spusese că era profesoară de psihologie. Era fascinant. Studia felul în care funcţiona mintea omenească.

Lucas se întrebase dacă ea chiar avea vocaţie, sau totul se întâmplase din pricina feţei şi a crucii pe care trebuia să o poarte? Nu putea pune o asemenea întrebare, dar când plecaseră din cofetărie ea îl luase de braţ, îi zâmbise şi îi spusese:

– Am o vocaţie, Lucas.

Un an mai târziu el reuşise să vândă primul joc şi avusese succes cu el. Revista *Star-Tribune* scrisese un articol amplu pe această temă şi Elle îl sunase iarăşi. Îi spusese că ea însăşi era mare amatoare de jocuri. La colegiu se formase un grup de jucători care se întrunea regulat...

După aceea, ajunsese să o vadă practic în fiecare săptămână. Grupul era format din Elle şi o altă soră, un băcan şi un agent de pariuri, ambii din St Paul, un avocat din Minneapolis şi un student sau doi de la St Anne sau Universitatea din Minnesota. Grupul se întrunea şi juca jocuri de război. Se întâlneau în sala de gimnastică şi jucau într-o încăpere dezafectată care pe vremuri fusese vestiar de fete. Aduseseră în încăpere mai multe scaune, o masă de ping-pong pentru a întinde hărţile de joc, o lampă uzată donată de un salon de biliard şi un casetofon vechi pe care Lucas îl găsise pe stradă.

Se întâlneau în zilele de joi. Acum munceau la cea mai grandioasă creaţie a lui Lucas, o punere în scenă a bătăliei de la Gettysburg care n-avea nici o şansă să devină un produs comercial. Era pur şi simplu prea complexă. Lucas fusese nevoit să programeze un întreg computer portabil ca să obţină rezultate.

Elle era generalul Lee.

Lucas parcă maşina la poalele dealului şi urcă printre copacii care începeau să-şi piardă frunze către intrarea în Albertus Magnus Hall. Când ajunse la capătul scărilor, ea ieşi. Avea acelaşi chip şi aceiaşi ochi, serioşi şi cenuşii, luminaţi însă mereu de o scânteie de umor.

– Nu se poate opri, îi zise ea după ce porniră amândoi mai departe pe trotuar. Câinele turbat intră într-o categorie pe care psihiatrii poliţiei o numesc ucigaş sadic. O face pur şi simplu din plăcere. Nu aude porunci de la Dumnezeu şi nici o voce nu-i comandă crimele. Este posedat, evident, dar nu în sensul în care îşi pierde controlul de sine. E foarte stăpân pe ce face, în sensul convenţional al cuvântului. E conştient de faptele lui şi de posibilele pedepse. Îşi planifică acţiunile şi îşi face strategii de rezervă. Ar putea fi foarte inteligent.

– Cum îşi alege victimele?

Elle ridică din umeri.

– Ar putea fi vorba de întâlniri total întâmplătoare. Poate că foloseşte cartea de telefon. Cel mai probabil însă îşi cunoaşte victimele personal şi, indiferent dacă îşi dă seama sau nu, probabil că alege un anumit gen. Poate că a avut un anume gen de experienţă când era mic, cu mama lui, cu o prietenă a mamei lui... cineva cu o identitate sexuală puternică, care a rămas întipărită în mintea lui.

– Femeile astea sunt mici şi... închise la culoare – părul închis la culoare, ochii închişi la culoare. Una este mexicano-americană...

– Exact. Aşadar când întâlneşte o femeie de acest gen, ea rămâne cumva întipărită în mintea lui. Habar n-am de ce rămâne una singură, când există atâtea posibilităţi. În orice caz, după ce o alege nu mai poate scăpa de imaginea ei. Îşi construieşte fantezii în jurul

persoanei. Devine obsedat. În cele din urmă... se duce după ea. Acţionează conform fanteziilor.

La cofetărie, ea comandă ca de obicei, îngheţată caldă cu o cireaşă alcoolizată. Câţiva clienţi se uitară curioşi la ei. Formau o pereche bizară, ea o călugăriţă în rasă neagră, el un bărbat înalt, bine îmbrăcat, arătând în mod evident a fi prieten cu ea. Ignorară amândoi privirile curioase.

– Cât îi ia ca să-şi fixeze atenţia asupra unei femei anume? Să fie vorba de ceva instantaneu?

– E posibil. Mai degrabă însă este vorba de întâlniri potenţiale de un anume fel. O expunere, o conversaţie. Poate că el vrea mai întâi să evalueze vulnerabilitatea victimei. Aminteşte-ţi că este posibil ca individul să fie foarte inteligent. În cele din urmă, lucrurile îi scapă de sub control. Victima i se întipăreşte în minte, iar el nu mai poate scăpa de imaginea ei, aşa cum ea nu mai poate scăpa de atacul lui.

– Iisuse! Ăă, scuze.

Elle îi zâmbi.

– Ştii că tu nu ţi-ai terminat misiunea, de fapt? Dacă ai mai fi rămas la St Agnes doi sau trei ani, cine ştie? Poate că acum ai fi părintele Davenport.

Lucas râse.

– E o idee care îmi ridică părul pe ceafă, mărturisi el. Mă vezi tu pe mine ducând mucoşii de mână la prima lor comuniune?

– Da, rosti ea. Chiar foarte bine.

Când Lucas ajunse înapoi la birou, telefonul suna. Era Carla. Credea că pantofii Câinelui turbat erau modelul Nike Air, dar nu era sigură care anume.

– Dar chestia cu bula pe talpă e acolo. Nimic altceva nu semăna cu ăştia, zise ea.

– Mulţumesc, Carla. Ne vedem mâine.

Lucas îşi petrecu următoarele zece minute sunând la magazine de pantofi şi obţinând preţuri, apoi urcă scara spre Departamentul de Omucideri. Anderson stătea în adăpostul lui şi examina nişte documente.

– S-a fixat întâlnirea ? întrebă Lucas.

– Da. Cam toată lumea va veni acolo, răspunse Anderson.

Era un bărbat cam prăpădit, slăbănog, cu dinţi îngălbeniţi de tutun şi ochi porcini. Cravata pe care o purta era prea lată şi de obicei se termina la mijlocul stomacului, cam la douăzeci de centimetri deasupra centurii. Omul era agramat, iar respiraţia îi mirosea adesea a cârnaţi. Dar toate astea nu aveau nici o importanţă pentru colegii lui. Anderson era cel mai eficient în rezolvarea cazurilor de crime din întregul departament. În timpul liber scria programe de computer de administrare a procedurilor legale, care se vindeau în întreaga ţară.

– Vor lipsi patru persoane, dar e vorba de oameni puţin importanţi. Poţi discuta cu ei mai târziu, dacă vrei.

– Cum rămâne cu sindicatul ?

– I-am potolit. Tipul de la sindicat va face o declaraţie înainte ca tu să vorbeşti.

– Sună bine, zise Lucas. Îşi scoase carneţelul. Am nişte chestii pe care le vreau trecute în baza de date.

– Bine. Anderson îşi răsuci scaunul şi apăsă tastele computerului. Dă-i drumul.

– Este un tip cu tenul foarte alb, ceea ce înseamnă că probabil e blond sau are părul de culoarea nisipului. Probabil este un funcţionar sau are muncă de birou, poate e un profesionist şi este destul de înstărit. E posibil să se fi născut în sud-vest. New Mexico, locuri dintr-astea. Arizona. Texas. E posibil să se fi mutat aici destul de recent.

Anderson introduse datele în computer şi când termină se uită la Lucas încruntat.

– Iisuse, Davenport, de unde ai aflat toate astea?

– Din discuţia cu Ruiz. Sunt bănuieli, dar cred că sunt apropiate de adevăr. Acum. Pune pe cineva să treacă pe la oficiile poştale şi să facă rost de formularele de schimbare de adresă ale tuturor celor care au venit aici din astfel de zone. Adaugă şi Oklahoma. Toţi cei care s-au mutat în zona metropolitană din astfel de regiuni.

– Ar putea fi sute de persoane.

– Da, dar putem elimina imediat o mulţime dintre ele. Cei prea bătrâni, femeile, negrii, muncitorii, cei care s-au născut aici, au plecat şi apoi s-au întors... În plus, câteva sute de nume sunt cu mult mai puţine decât câteva milioane, adică ceea ce avem în momentul de faţă. Odată ce vom avea o listă, am putea face confruntări cu alte liste, dacă mai putem întocmi şi altele.

Anderson îşi ţuguie buzele şi apoi dădu din cap.

– O s-o fac, promise el. Oricum n-avem altceva mai bun.

Se întâlniră în aceeaşi sală unde se ţinuse conferinţa de presă cu o seară înainte. Treizeci şi ceva de poliţişti şi funcţionari civili, un procuror adjunct al municipalităţii şi trei reprezentanţi ai sindicatului. Discuţiile încetară la intrarea lui Lucas.

– Bun, rosti el, postându-se în faţa tuturor. Chestia asta este serioasă. Vreau ca sindicatul să vorbească primul.

Unul din reprezentanţii sindicatului se ridică în picioare, îşi drese glasul, se uită la o bucată de hârtie, o împături şi o bagă la loc în buzunarul hainei.

– În mod normal, sindicatul s-ar opune la ceea ce se va întâmpla aici. Dar am discutat chestiunea cu

şeful Poliţiei şi cred că nu ne putem plânge de nimic. Nu în acest moment, cel puţin. Nimeni nu e acuzat de nimic. Nimeni nu va fi forţat să facă ceva. Credem, pentru binele tuturor, că trebuie să auzim ce are de spus Davenport.

Omul se aşeză şi poliţiştii îşi întoarseră privirile spre Lucas.

– Vreau să spun câteva lucruri, rosti Lucas, privindu-i. Cineva a sustras o probă din camera dovezilor. Era un pistol Smith, model 15. Din cutia David L. Losse. Vă amintiţi cazul Losse, tipul care şi-a incendiat copilul şi a spus că a fost un accident? S-a ajuns la omor din imprudenţă.

Câteva capete încuviinţară.

– În fine, important este că probabil cineva din această încăpere a luat arma. Majoritatea celor care au acces acolo se află aici. Acum, arma aia a fost folosită de ucigaşul ăsta, Câinele turbat. Nu credem că cineva aflat aici este criminalul. Dar cineva de aici a reuşit cumva să-i facă rost de această armă.

Câţiva poliţişti începură să vorbească în acelaşi timp, dar Lucas îşi ridică mâna şi îi reduse la tăcere.

– Aşteptaţi să termin. Pot exista nenumărate motive pentru care cineva a considerat sustragerea acelei arme o idee bună. Este un pistol bun şi poate cineva avea nevoie de o armă de rezervă. Sau poate că a luat-o ca mijloc de protecţie pentru nevasta lui şi i-a fost furată. Nu contează. Câinele turbat a pus mâna pe ea. Noi căutăm legătura. Şeful vrea să ceară o anchetă a celor de la Interne şi cei de acolo o să discute cu fiecare dintre voi. Nu vor mai face nimic altceva până ce nu vor afla ce s-a întâmplat.

Lucas se opri şi privi din nou roată prin încăpere.

– *Doar dacă*, spuse el accentuând cuvintele, cineva nu iese în faţă şi îmi spune ce s-a petrecut. Vă dau trei

garanții. Prima, nu voi spune nimănui despre asta. Eu nu cooperez cu Internele. Iar odată ce vom ști, șeful a spus că nu avem nici un motiv să continuăm ancheta. Avem lucruri mai bune de făcut decât să vânăm un tip care a luat o armă.

Lucas arătă înspre procurorul adjunct.

– Spune-le despre regula pedepsei.

Procurorul păși spre centrul încăperii și își drese glasul.

– Înainte ca șeful să poată învinui pe cineva, trebuie să aibă un motiv anume. Am stabilit că, dacă acel motiv este neglijență criminală presupusă, atunci șeful trebuie să furnizeze aceleași dovezi ca în cazul unui proces. Nu îi este îngăduit să pedepsească pe cineva doar pe baza unor speculații. Cu alte cuvinte, nu poate spune: „Joe Smith, ești degradat pentru că ai furat." Trebuie să dovedească furtul conform acelorași standarde de procedură ca în cazul unui proces... de fapt, din rațiuni practice, trebuie chiar să obțină o condamnare.

Lucas preluă din nou inițiativa:

– Ce vreau eu să subliniez este că acel cineva care a luat arma mă poate contacta și se poate întâlni cu mine unde vrea. Își poate aduce un avocat dacă dorește. Voi refuza să-i citesc drepturile. Voi recunoaște că am exercitat presiuni ca să-i smulg declarația. Voi face tot ce este posibil pentru ca mărturia mea să nu fie valabilă în cazul unui proces. Așa, chiar dacă aș depune mărturie, persoana respectivă nu ar putea fi pedepsită. Dar eu nu voi vorbi. Voi mă cunoașteți. Nu am de gând să distrug pe nimeni. Dar acest nenorocit trebuie prins. Vă las cartea mea de vizită, pe spatele căreia mi-am trecut numărul de telefon de acasă. Vreau să o luați cu toții, pentru ca tipul care are nevoie de ea să nu descopere că nu are de unde să mă ia. Voi sta acasă toată noaptea.

Dădu un teanc de cărți de vizită unui polițist din primul rând, care își opri una, împărți restul teancului în două și îl transmise mai departe în două direcții.

– Spune-le și restul, Davenport, rosti reprezentantul sindical.

– Mda, restul, zise Lucas. Dacă nu va vorbi nimeni cu mine, vom sprijini ancheta Internelor și o vom lega de cea privitoare la crime. Mai devreme sau mai târziu îl vom identifica pe tipul care a luat arma. Și dacă va trebui să procedăm de asemenea manieră...

Încercă să se uite la toate fețele din încăpere înainte de a continua:

– ...vom găsi noi o infracțiune de care să ne agățăm. Cineva o să ajungă la Stillwater.

Din adunare se auzi un susur de mânie.

– Hei, dați-o dracului, zise Lucas, ridicând tonul. Tipul ăsta a măcelărit trei femei în cel mai groaznic mod. Întrebați-i pe cei de la Omucideri dacă vreți detalii. Dar să nu mă luați cu chestii de solidaritate de castă. Nici mie nu-mi place ce se petrece. Dar trebuie să știu totul despre acest lucru.

Anderson îl prinse în hol după ședință.

– Ce crezi?

Lucas dădu din cap înspre coridor, unde mai multe din cărțile sale de vizită fuseseră aruncate pe jos.

– Cei mai mulți au păstrat cărțile de vizită. Nu am altceva de făcut decât să mă duc acasă și să aștept.

6

Liliecii îi zburau prin cap. Lilieci cu aripi ascuţite care tăiau ca nişte lame de foc. Monştri. Nu erau capabili să ucidă, dar erau aproape transparenţi, ca nişte foi de geam sparte, aproape imposibil de văzut noaptea prin tufişurile cu ghimpi de lângă castelul întunecos...

Lucas se uită la ceas. Unsprezece patruzeci. La naiba! Dacă poliţistul care luase arma intenţiona să sune, ar fi trebuit să o facă deja. Se uită la telefon, dorindu-şi să sune.

Telefonul sună. Lucas aproape căzu de pe scaunul lui de la planşetă de surprindere.

– Da?

– Lucas? Aici e Jennifer.

– Hei. Aştept un telefon. Am nevoie de linie liberă.

– Am primit un pont de la un amic, zise Jennifer. Spune că a existat un supravieţuitor. Cineva care s-a luptat cu ucigaşul. Vreau să ştiu cine e.

– Cine ţi-a povestit tâmpeniile astea?

– Nu te juca cu mine, Lucas. Am informaţii beton. Tipa e un soi de mexicană sau ceva de genul ăsta.

Lucas ezită şi îşi dădu seama o fracţiune de secundă mai târziu că ezitarea îl trădase.

– Ascultă, Jennifer, pontul primit e bun, dar îţi cer să nu-l foloseşti. Vorbeşte mai întâi cu şeful Poliţiei.

– Uite ce e. Povestea este nemaipomenită. Dacă dă altcineva peste ea şi o transmite primul, m-aş simţi ca o idioată.

– E povestea ta, bine? Dacă vom fi nevoiţi să o facem publică, tu o s-o spui prima. Dar ideea e că nu vrem ca ucigaşul să înceapă să se gândească iarăşi la victimă. Nu vrem să-l provocăm.

– Haide, Lucas...

– Ascultă, Jennifer. Mă asculţi?

– Mda.

– Dacă dai drumul la istoria asta înainte de a discuta cu şeful meu, o să găsesc o cale de a te înfunda rău. O să spun tuturor televiziunilor din lume cum ai dat numele şi adresa unei femei nevinovate unui ucigaş nebun şi ai transformat-o într-o ţintă a violului şi crimei. Te bag chiar în mijlocul scandalului, iar asta înseamnă că îţi vei pierde partea ta de acţiune. Vei ajunge să faci reportaje cu vagabonzi pe stradă.

– Am auzit că a lovit-o în apartamentul ei, aşa că el ştie deja...

– Desigur. Iar după o săptămână de certuri, ar ieşi probabil şi asta la iveală. Între timp, feministele din partea locului ar ajunge să joace fotbal cu mutra ta, iar tu n-o să mai primeşti nici o slujbă undeva cât de cât departe de Uniunea Sovietică.

– Du-te draculu! Lucas. Când pot vorbi cu Daniel?

– La ce oră vrei?

– Mâine dimineaţă la ora nouă.

– Îl sun chiar acum. Să fii acolo la nouă.

Puse receptorul în furcă, se uită la el o secundă, apoi îl ridică din nou şi formă numărul de acasă al lui Daniel. Răspunse nevastă-sa, care i-l dădu pe Daniel o clipă mai târziu.

– L-ai prins?

Daniel vorbea ca şi cum se referea la un vagabond.

– Da, desigur, rosti Lucas, fără nici un chef. Du-te în faţa biroului tău şi vin să ţi-l las peste douăzeci de minute. Dacă întârzii, nu-ţi face griji, o să ajung oricum. Tu aşteaptă-mă acolo.

Şeful rumegă câteva clipe o înjurătură în gând, apoi spuse:

– Al dracului de amuzant, Davenport. Ce vrei?

– Tocmai m-a sunat Jennifer Carey. Cineva i-a spus despre Ruiz.

– Rahat. Nu ai fost tu, nu?

– Nu.

– Cineva mi-a spus că o frigi tare pe cuconiţă.

– Iisuse Hristoase...

– Bine, bine. Scuze. Deci ce părere ai?

– Deocamdată i-am închis gura. Vine la tine la birou mâine să te vadă. La ora nouă. Aş vrea să o ţin departe de Ruiz cel puţin câteva zile. Dar dacă i-a oferit cineva un pont, chestia o să iasă la iveală.

– Deci?

– Deci când vine la tine mâine, spune-i să se abţină vreo două zile, apoi îi fixăm un interviu, dacă şi Ruiz e de acord. Apoi, dacă Ruiz acceptă, vom aranja interviul pentru ora şase seara şi îi dăm voie lui Jennifer să-l transmită la ştirile de noapte. Câtă vreme eu stau cu ea, tu convoci o conferinţă de presă pentru ora opt sau opt şi jumătate. O aduc şi eu pe Ruiz, lăsăm presa să se repeadă la ea vreo douăzeci de minute şi pot transmite cu toţii la ştirile de seară.

– Carey se va oftica dacă o tragem pe sfoară.

– Mă descurc eu cu asta. O să-i spun că nu accepți exclusivități, dar ea va fi singura care are parte de un interviu personal. Celelalte televiziuni nu vor avea decât conferința de presă la dispoziție. Apoi o să le spunem *celorlalte* televiziuni că Jennifer primise un pont, ne-a pus cu spatele la zid, dar pentru că tu ești prietenul tuturor ai decis să convoci o conferință de presă. Așa toată lumea ne va rămâne datoare.

– Cum rămâne cu ziarele? Le-ai scos din ecuație.

– Le lăsăm să ia parte la interviul cu Carey, ca să-și poată scrie articolele. Oricum ele nu apar decât a doua zi de dimineață, așa că Jennifer obține ceea ce vrea. O să las informația să se scurgă spre ziare ca și cum ar fi un favor special din partea ta. O să îi anunț că un astfel de tratament s-ar putea sfârși dacă începem să avem necazuri cu ei.

– Bine. Deci mâine dimineață mă văd cu Carey la ora nouă, îi spun să aibă răbdare, poate chiar îi dau cu câteva amănunte pe la nas. Întocmim restul planului în detaliu mâine mai târziu.

– Ne vedem mâine.

– Nu uita de ședință.

După ce lăsă iarăși receptorul în furcă, Lucas se frecă la ochi și se aplecă din nou peste planșa de desen. Citi numerele scrise cu creionul pe o listă întocmită pe o hârtie galbenă și le introduse într-un calculator de birou. La marginea planșei se odihnea o ceașcă de cafea aproape goală. Lucas luă o gură din restul uleios și se strâmbă de neplăcere.

Lucas scria jocuri. Fantezii cu personaje în diferite roluri, reconstituiri istorice ale Războiului Civil, simulări de bătălii din al Doilea Război Mondial, Coreea,

Vietnam, de la Stalingrad, din bătălia de pe Bulge, din Taipan, de la Punch Bowl, de pe Bloody Ridge, din Dien Bien Phu, de pe Tet.

Jocurile erau comercializate prin intermediul unui editor din New York, care lua tot ce putea crea Lucas, adică în medie două jocuri pe an. Ultimul lui joc era o aventură fantastică cu joc de personaje. Erau cele mai profitabile jocuri, dar şi cele mai puţin interesante.

Lucas se uită iarăşi la ceas. Doisprezece şi zece. Se duse la combina stereo, alese un CD, îl introduse în aparat şi se întoarse la numerele lui, în vreme ce Eric Clapton începu să cânte *I Shot the Sheriff*.

Scenariul jocului de aventură fantastică era al naibii de complicat. Un pluton de blindate american se lupta în Orientul Apropiat cândva, în viitorul apropiat. Plutonul fusese informat că o rachetă nucleară tactică se îndrepta spre el, aşa că încerca să se descurce cum putea mai bine.

În clipa detonaţiei apărea o lumină orbitoare şi plutonul se trezea – cu tot cu tancurile M3 – în Everwhen, un ţinut al apelor, al mlaştinilor şi al stejarilor gigantici. Un ţinut al magiei, în care ielele dansau noaptea.

Toată chestia îi provoca lui Lucas dureri de cap. Ajunsese să creadă că toate jocurile legate de fantezie din lume aveau parte de o grămadă de fanatici ai computerelor care se agitau înarmaţi cu săbii prin tot felul de peisaje parcă imaginate de Edgar Allan Poe, unde abundau frumuseţi pistruiate, cu păr roşu şi sâni mari.

La mijloc erau însă banii. În plus, el avea o responsabilitate faţă de intelectualii în formare, care într-o bună zi poate că aveau să-i cumpere capodopera, Plantaţia de Copaci. Se gândi la Plantaţie câteva minute; era jocul cu bătălia de la Gettysburg pe care el îl perfecţiona acum în cadrul întâlnirilor săptămânale de la

St Anne. Plantația cerea un computer IBM puternic și o cameră dedicată jocului, precum și echipe de jucători. Dura două nopți doar așezarea elementelor jocului pe tablă. Ca joc, era impracticabil și nevandabil. Dar era fascinant.

Își duse creionul la buze și se uită fără țintă peste planșa de desen. În cea de-a cincea noapte a jocului, generalul Jeb Stuart încă nu luase contactul cu generalul Lee, care călărea mult spre est în jurul armatei unioniste care se târa încet spre nord, către Gettysburg. Lucrurile se întâmplaseră exact așa în bătălia adevărată, dar de această dată, în joc, Stuart – întruchipat de băcanul din St Paul – se deplasa mai agresiv ca să închidă spațiile goale și avea șansa de a ajunge la Gettysburg la timp ca să ocupe pozițiile cele mai bune de la sud de oraș.

Între timp, ordinele de bătălie ale lui Lee fuseseră încurcate. În vreme ce el se apropia prin munți de Gettysburg, divizia de avangardă a lui Pickett conducea marșul, fără să se lovească de nimic concret. Chiar dacă Pickett – jucat de Reynolds, un student la universitate – ajungea la fața locului înaintea lui Stuart și reușea să rămână în viață, contrar celor întâmplate în realitate, agresivitatea lui îl putea da la o parte, permițând astfel confederaților să ocupe dealurile din capătul Cemetery Ridge sau poate chiar întreaga creastă. Dacă se întâmpla asta, atunci forțele unioniste ar fi trebuit să aleagă între o bătălie ofensivă și retragerea spre Washington...

Lucas oftă și se forță să se concentreze înapoi la Everwhen, aflat, evident, sub asediul forțelor răului. Plutonul de blindate fusese contactat de un vrăjitor bun care intenționa să introducă un element nou în ceea ce fusese până atunci o bătălie pierdută: tehnologia.

Odată înrolat în forţele binelui, plutonul de blindate avea să mărşăluiască spre castelul învăluit în nori al Răului.

Scenariul nu era foarte original. Greutatea însă era dispunerea amănuntelor în cadrul unei scheme logice.

Cum erau tancurile M3. De unde se alimentau şi unde erau ele reparate? Magie. Cum dobândea plutonul talente magice? Prin fapte bune. Salvau o fecioară de un balaur şi forţa magică se întărea semnificativ. Dacă balaurul le-o trăgea, forţa scădea dramatic.

Creaturile din Everwhen reprezentau o altă problemă. Trebuia ca ele să fie periculoase, interesante şi suficient de originale. Totodată, era nevoie să fie exotice, dar suficient de familiare ca să poată fi discernabile. Cele mai bune erau creaturile înrudite morfologic cu fiinţe de pe pământ: şopârle, şerpi, şobolani, păianjeni. Lucas îşi petrecuse zeci de nopţi de iarnă şezând pe fotoliul lui de piele din birou, cu un teanc de foi galbene de hârtie în poală şi visând la acele creaturi.

Despicătorii făceau parte dintre ele. Un despicător era un hibrid între un liliac şi o farfurie de sticlă aplatizată şi cu margini tăioase. Despicătorii atacau noaptea, tăindu-şi ţintele în bucăţi. Erau nişte creaturi prea proaste ca să fie influenţate de magie, dar erau destul de uşor de distrus cu tehnologia adecvată. Cum ar fi fost carabinele sau puştile.

Dar cum puteau fi ele văzute? Bun. Precum liliecii, despicătorii foloseau un soi de sonar. Cu magia adecvată, radiourile plutonului puteau fi acordate pe frecvenţa sonarului. Puteau fi distruşi cu toţii? Poate că da. Dacă nu, era nevoie să fie introduse puncte de lovire. Atâtea puncte de lovire, şi un personaj murea. Lucas trebuia să fie atent pentru ca nu toate personajele să

moară prea uşor. După cum nici jocul nu putea fi prea simplu. Era o chestiune de respectat regulile, de atragere a jucătorului tot mai adânc în cadrul scenariilor atent întocmite.

Lucas lucra aplecat peste planşa de desen într-un cerc mare de lumină generat de o lampă suspendată. Introducea numere şi bea cafea. Când Clapton începu *Lay Down, Sally*, Lucas se ridică şi execută mai mulţi paşi de dans în jurul scaunului. Apoi se aşeză la loc, lucră iarăşi cincisprezece secunde şi se ridică din nou la *Willie and the Hand Jive*. Dansă în camera întunecată de unul singur, urmărind înaintarea melodiei pe ceasul digital al CD-ului. Când *Hand Jive* se termină, se aşeză iarăşi pe scaun, apelă un fişier de pe computer, citi specificaţiile de acolo şi se întoarse la numere după ce aruncă aproape inconştient o privire la ceas. Doisprezece şi un sfert.

Lucas locuia într-o casă cu trei dormitoare, din piatră şi lemn de cedru, dincolo de Mississippi Boulevard, la treizeci de metri deasupra fluviului. Toamna şi iarna, când frunzele cădeau din copaci, din sufrageria lui putea vedea luminile din Minneapolis.

Era o casă mare. La început îşi făcuse griji că era prea mare, că ar fi trebuit mai degrabă să cumpere un apartament. Undeva lângă lacuri, de unde se putea uita la oameni cum făceau jogging, cum patinau şi cum ieşeau cu bărcile pe lac.

Dar cumpărase casa şi nu regreta. Plătise 120 000 de dolari pentru ea în 1980, cu banii jos. Acum valora de două ori pe atât. În plus, undeva, în fundul minţii, în vreme ce traversa deceniul trei de viaţă şi se gândea la perspectiva celui de-al patrulea, continua să se gândească la copii şi la un loc bun pentru ei.

Pe lângă asta, în scurt timp ajunsese să umple acel spaţiu care păruse imens şi pustiu la început. În garaj,

Porsche-ul lui, vechi de cinci ani, stătea lângă un Ford de teren. Sufrageria devenise o mică sală de gimnastică, cu tot felul de aparate, greutăți și un sac greu de box, precum și o podea pe care el executa mișcări de kata, exerciții de karate.

Biroul fusese transformat în bibliotecă, unde se odihneau o mie șase sute de romane și lucrări documentare și alte două sute de volume mai mici de poezii. Mobilierul era alcătuit dintr-un fotoliu adânc de piele cu un trepied pentru picioare și o lustră cu lumină bună atârnată de tavan. Pentru momentele în care n-avea chef de citit, își alcătuise un sistem modern dintr-un televizor color, un videoplayer și niște boxe performante.

Uneltele, mașinile de spălat și echipamentele sportive pentru exterior erau depozitate în pivniță, alături de un banc sofisticat de lucru și un rastel de arme. Rastelul era, de fapt, un seif bancar de ultimă generație. Un spărgător profesionist l-ar fi putut sparge în douăzeci de minute, dar Lucas nu se aștepta ca vreun astfel de spărgător să-i viziteze pivnița. Iar un hoț amator n-ar fi avut nici o șansă cu cutia aia mare.

Lucas avea treisprezece arme. Arma lui obișnuită de lucru era un Heckler & Koch P7 de 9 mm, cu un încărcător de treisprezece cartușe. Uneori, Lucas mai purta la el și un Beretta 92F de 9 mm. Cele două arme, alături de pistolul mic de gleznă, erau ținute într-un raft mascat din biroul aflat în camera lui de lucru.

Vestiarul din pivniță conținea două Colt 45 Gold Cups, ambele adaptate de un armurier din Texas pentru concursuri de tir, și trei arme calibru 22, incluzând aici un Ruger Mark II cu o țeavă de cinci inci și jumătate, un Browning International Medalist și o singură armă neautomată, un Anschutz Exemplar.

La fundul rastelului se odihneau, bine unse, înfăşurate şi ambalate, patru pistoale de care făcuse rost de pe străzi. Erau arme cărora li se pierduse urma. Ultima armă, ţinută tot în acolo, era un Browning Citori, versiunea îmbunătăţită. Lucas o folosea la vânătoare.

În restul casei, celelalte două dormitoare mai mici chiar conţineau paturi de dormit.

Dormitorul principal devenise camera lui de lucru, cu o planşă de desen, instrumente de desenat şi computerul IBM. Pe doi pereţi se întindeau rafturi cu cărţi despre arme şi armate – cu subiecte precum Alexandru cel Mare, Napoleon, Lee, Hitler şi Mao, detalii ale suliţelor din Epoca Bronzului, amănunte despre tancurile ruseşti şi fantezii SF unde se vorbea despre obuze inteligente, arme cu plasmă şi bombe neutronice. Toate reprezentau idei pe care el le putea folosi în cadrul jocurilor sale. Despicătorii trecură iarăşi prin mintea lui Lucas ca nişte aşchii în vreme ce el lucra aplecat peste planşă, făcând calcule.

Sări ca ars când sună telefonul. Suna extrem de rar, căci puţini aveau numărul lui de acasă. Din seara aceea îl mai aveau treizeci şi ceva de oameni. Lucas lăsă creionul pe planşă. Se uită în fugă la ceas: doisprezece douăzeci şi doi. Traversă încăperea, opri playerul CD, porni casetofonul de înregistrare ataşat la receptorul telefonului şi ridică extensia de telefon.

– Da?

– Davenport?

O voce masculină. De vârstă mijlocie, sau poate mai în vârstă.

– Da.

– Înregistrezi convorbirea?

Oarecum cunoscută. Îl ştia pe individ.

– Nu.

– Cum aş putea fi sigur de asta?

– Nu ai cum. Ce să-ţi spun?

Urmă o pauză. Apoi vocea spuse:

– Eu am luat pistolul, dar vreau să discut cu tine între patru ochi.

– Hai să vorbim acum, replică Lucas. Este o situaţie extrem de grea.

– Înţelegerea se păstrează aşa cum ai spus după-amiază?

– Corect. Nu trece mai departe de mine. Fără repercusiuni.

Altă pauză. Apoi:

– Cunoşti localul ăla unde se face taco pe I-94, vizavi de Martin Luther College?

– Da?

– Douăzeci de minute. Şi, la naiba, să vii singur, auzi?

Lucas ajunse acolo în optsprezece minute. Parcarea restaurantului era pustie. Înăuntru, un consumator singuratic se uita pe fereastră în timp ce ţinea în mâini o ceaşcă de cafea peste resturile mâncării consumate. Un angajat care curăţa podeaua se întoarse ca să se uite la Lucas. Fata de la tejghea, probabil o studentă, se strâmbă în direcţia nou-venitului cu un aer obraznic.

– Dă-mi o cola dietetică, zise Lucas.

– Altceva?

Încă pusă pe război. Lucas îşi dădu seama că, îmbrăcat aşa cum era, cu haină de piele, blugi şi cizme, nebărbierit de o zi, avea un aer ameninţător.

– Da. Linişteşte-te. Sunt poliţist.

Zâmbi, scoase insigna din buzunarul de la cămaşă şi i-o arătă fetei. Aceasta îi întoarse atunci zâmbetul.

– Am avut probleme pe aici, zise ea.

– Jafuri?

– Luna trecută şi luna dinainte. Acum patru luni s-a întâmplat de două ori. Mişună nişte motociclişti prin zonă.

Când poliţistul cu care avea întâlnire îşi făcu apariţia, Lucas îl recunoscu imediat. Păr cărunt, îmbrăcat cu o jachetă uşoară bej şi pantaloni maro. Roe. Harold Roe. Poliţist de o viaţă. Probabil ajuns în pragul pensiei.

Roe privi prin local, se opri la tejghea, comandă o cafea şi veni spre Lucas.

– Tu ai făcut-o? întrebă Lucas.

– Ai microfon?

– Nu.

– Dacă ai microfon, mi-ai înscenat totul.

– Recunosc. Dacă am, ţi-am înscenat totul. Dar nu am.

– Citeşte-mi drepturile.

– Nu vreau.

– Hmm. Ştii, toată chestia asta este o tâmpenie, zise Roe, luând o gură de cafea. Dacă te pun pe scaunul de martor, ai putea spune cu totul altă poveste.

– Nu va exista nici un scaun de martor, Harry. Aş putea ieşi chiar acum de aici, m-aş putea duce la Daniel, i-aş putea spune: „Harry Roe e tipul" şi cei de la Interne ţi-ar întocmi dosar în trei zile. Ştii şi tu cum merg lucrurile cu ei, odată ce le oferi un punct de plecare.

– Mda. Roe privi îngrijorat în jurul lui şi clătină din cap. Iisuse, urăsc chestia asta.

– Atunci povesteşte-mi.

– Nu sunt prea multe de spus. Mi-am zis că dovada aia nu mai are nici o valoare. Stătea de o veşnicie acolo. Pe strada mea stătea un tip, Larry Rice, un amic de-al meu din copilărie. Era om de serviciu la primărie. Îl vedeam mereu prin sediul Primăriei. Probabil că l-ai văzut şi tu. Un tip masiv care şchiopăta, purtând mereu o şapcă pe cap din alea cu dungi cum poartă feroviarii.

– Mda, mi-l amintesc.

– În fine, tipul era pe moarte din pricina nu știu cărei forme de cancer, care îl măcina bucată cu bucată. Boala avansa. Mai întâi n-a mai putut merge, apoi nu și-a mai putut controla sfincterele, chestii de genul ăsta. Nevasta lui lucra și el stătea acasă. Într-o zi niște derbedei din cartier au dat o spargere la el și au furat televizorul și combina stereo chiar din fața lui. Omul era în scaun cu rotile și nu s-a putut lupta cu ei. Nici nu i-a putut identifica, deoarece indivizii intraseră mascați cu saci de hârtie pe cap... Nemernicii dracului!

– Și atunci tu i-ai făcut rost de armă?

– Nevasta lui a venit la noi după tot ce s-a petrecut și a întrebat-o pe soția mea dacă nu aveam cumva o armă în plus. Nu aveam. Nu sunt un maniac al armelor – scuze, știu că ție îți plac, dar mie nu.

– E-n regulă.

– Așa că am intrat în camera dovezilor. Știam de armă pentru că am lucrat la acel caz. Mi-am imaginat că nimeni nu avea cum să mai aibă nevoie de pistolul ăla.

– Și atunci l-ai luat.

Roe luă din nou o gură de cafea.

– Da.

– Deci tipul ăsta, Rice...

– A murit. Acum două luni.

– La naiba. Dar nevastă-sa?

– E încă acolo. După întâlnirea de după-amiază m-am dus și am întrebat-o de armă. Mi-a spus că nu știe unde e. A căutat-o, dar aceasta dispăruse. Mi-a mai spus că în ultimele săptămâni dinaintea morții, Larry a vândut o mulțime de obiecte personale ca să facă rost de bani pentru ea. Se temea că nu-i va lăsa nimic. Când a murit, ea s-a trezit că îi lăsase cam o mie de dolari.

– Nu știe cine a luat arma?

– Nu. Am întrebat-o cum a reuşit Larry să-şi vândă obiectele şi ea mi-a spus că le-a vândut cunoscuţilor, prietenilor şi aşa mai departe. Pusese şi un mic anunţ în geam, dar nu-şi făcuse publicitate sau ceva de genul ăsta. Trecătorii de pe stradă puteau vedea anunţul, dar asta era tot. Roe îi dădu lui Lucas o foaie de hârtie peste masă. I-am spus femeii că e posibil să vrei să discuţi cu ea. Uite adresa ei.

– Mulţumesc.

Lucas îşi bău ultima gură de Cola.

– Şi acum ce urmează? întrebă Roe.

– Nu urmează nimic. Asta dacă ai spus adevărul.

– Este adevărul, rosti Roe pe un ton neutru. Mă simt ca un rahat.

– Da, e o porcărie. Chestia asta nu va merge mai departe de masa asta, deşi presupun că cineva şi-ar putea da seama dacă vom avea nevoie vreodată de mărturia doamnei Rice. Dar nu se va ajunge la asta.

– Mulţumesc, omule. Îţi rămân dator.

Roe plecă primul, uşurat că scăpase. Lucas urmări cum maşina lui iese din parcare, apoi se ridică şi se duse la tejghea.

– Te superi dacă o să-ţi spun ceva? o întrebă el pe fată.

– Nu, dă-i drumul.

Fata îi zâmbi politicos.

– Eşti prea drăguţă ca să lucrezi într-un astfel de loc. Nu vreau să te vrăjesc, ci îţi spun doar. Eşti o atracţie. Dacă mai rămâi aici, mai devreme sau mai târziu o să aflu ceva rău despre tine.

– Am nevoie de bani, rosti ea, cu chipul încordat şi serios.

– Nu chiar atât de mult, ripostă el.

– Mai am doi ani de universitate, un an de definitivat şi alte nouă luni de masterat.

Lucas clătină din cap.

– Dacă ţi-aş cunoaşte părinţii i-aş suna. Dar nu-i cunosc. Aşa că doar te avertizez, pleacă de aici. Sau treci în schimbul de zi.

Lucas se întoarse şi plecă.

– Mulţumesc, zise ea în urma lui.

Lucas ştia însă că fata nu avea de gând să schimbe ceva. Ieşi din local, se gândi la problemă un minut, apoi se întoarse.

– Cât de multe taco-uri poţi şterpeli fără să-şi dea seama cineva? În fiecare noapte. Vreo două duzini?

– De ce?

– Dacă ai oferi pe gratis câte o ceaşcă de cafea şi un taco fiecărui poliţist de patrulă care intră aici între, să zicem, zece seara şi şase dimineaţa, ai avea mereu prin preajmă poliţişti care ar veni sau ar pleca în cea mai mare parte a nopţii. Ţi-ar oferi o oarecare protecţie.

Fata păru interesată.

– N-ar veni pe aici sute de poliţişti sau ceva de genul ăsta, nu?

– Nu. Într-o noapte agitată am putea discuta de douăzeci sau treizeci.

– Super, rosti ea mai veselă. Patronul are probleme cu menţinerea oamenilor aici. E cam disperat. Nici nu cred că ar trebui să şterpelesc marfa. Cred că ar fi de acord.

Lucas scoase o carte de vizită şi i-o dădu fetei.

– Ăsta e telefonul de la birou. Sună-mă mâine. Dacă şeful e de acord, voi răspândi vestea despre cafeaua şi taco-ul pe gratis. O să dau sfoară în ţară în ambele oraşe, aşa că vor veni poliţişti la voi de pretutindeni.

– Sun mâine, promise fata. Mulţumesc mult.

Lucas dădu din cap şi se răsuci pe călcâic. Dacă treaba ieşea, atunci el va avea o nouă sursă de informaţii de pe teren.

Când îşi proiecta scenariile de jocuri, Lucas folosea foi mari de hârtie de desen, de format A1, ca să traseze conexiunile logice dintre elemente. Reprezentarea vizuală îl ajuta să evite greşelile care generau tot felul de înjurături colorate din partea adolescenţilor pasionaţi de jocuri.

Ajuns înapoi acasă, scoase patru astfel de foi de hârtie, le duse în dormitorul liber şi le ţintui de perete cu săgeţi de prindere. Cu un marker cu vârful lat scrise numele fiecărei victime în capul fiecărei foi de hârtie: Bell, Morris, Ruiz, Lewis. Sub nume scrise datele atacurilor, iar sub date ceea ce el spera să reprezinte caracteristici relevante ale victimelor.

Când termină se întinse pe pat, îşi sprijini capul de pernă şi se uită la foile de pe perete. Nimic nu ieşea în evidenţă. Se ridică, aduse o a cincea foaie şi scrise „Câinele turbat" în capul ei. Sub asta scrise:

Înstărit: Poartă Nike Airs. Haine curate. Colonie. A convins o agentă imobiliară că-şi poate permite o casă scumpă.

Poate fi nou în zonă: Are accent, purta tricou într-o noapte de august.

Poate fi din sud-vest: Ruiz a recunoscut accentul.

Slujbă de birou: Mâini şi trup moi, braţe albe. Nu e luptător.

Piele albă: Braţe foarte palide. Probabil blond.

Pervers sexual? Pasionat de jocuri? Ambele? Nici una dintre ele?

Inteligent. Nu lasă indicii. Poartă mănuşi chiar şi când îşi pregăteşte biletele şi îşi încarcă pistolul.

Lucas se gândi câteva clipe şi adăugă: „Îl cunoştea pe Larry Rice?"

Se uită la listă, întinse mâna şi sublinie „agentă imobiliară" şi „Îl cunoştea pe Larry Rice?"

Dacă era nou în zonă, poate chiar căuta o casă şi aşa o cunoscuse pe Lewis. Merita să întrebe agenţii imobiliari din zonă.

În plus, era posibil să-l fi cunoscut pe Larry Rice. Dar asta contravenea ideii că era nou în zonă – dacă Rice era pe moarte din pricina cancerului, era de presupus că agonia sa fusese lungă şi omul nu avea cum să-şi fi făcut prieteni noi în acea perioadă.

Un spital? Un doctor la un spital? Era o posibilitate. Ar fi explicat precizia cu care Câinele turbat folosea cuţitul. Iar un doctor ar avea mâini şi corp moi şi ar fi înstărit. Iar doctorii, mai ales cei noi, se mutau des. Toate femeile astea s-ar fi putut duce la un doctor...

Se duse înapoi la bibliotecă şi scoase un volum de istorie a crimelor, pe care începu să-l răsfoiască. Criminalii-doctorii se bucurau de un întreg capitol.

Doctorul William Palmer din Anglia omorâse între şase şi doisprezece oameni pentru bani la mijlocul secolului al XIX-lea. Doctorul Thomas Cream ucisese jumătate de duzină de femei prin otrăvire şi întreruperi intenţionat greşite de sarcină Canada, Statele Unite şi Anglia; doctorul Bennett Hyde omorâse cel puţin trei persoane în Kansas City; doctorul Marcel Petiot ucisese cel puţin şaizeci şi trei de evrei cărora le promisese că-i scoate din Franţa ocupată de nazişti; doctorul Robert Clements din Anglia îşi ucisese cele patru neveste înainte de a fi prins. „Doctorul torţionar" din Chicago, care studiase medicina, dar nu dobândise statutul de doctor, ucisese nu mai puţin de două sute de tinere femei care fuseseră atrase în oraş de Expoziţia Mondială care se

ţinuse acolo în 1893. Cei mai răi din toată această gaşcă erau, bineînţeles, naziştii. Oameni în uniforme albe asociaţi cu lagărele de concentrare uciseseră mii de persoane.

Lista doctorilor care aveau la activ unul sau două omoruri era lungă, incluzând câteva cazuri celebre în Statele Unite începând cu anul 1950.

Lucas închise cartea, se gândi la ea şi se uită la ceas. Două şi jumătate. Prea târziu ca să mai dea un telefon. Se plimbă în sus şi în jos prin încăpere şi se uită iarăşi la ceas. La dracu'! Se duse în camera de lucru, scoase din geantă numărul de telefon al Carlei Ruiz şi o sună. Femeia îi răspunse la al şaptelea apel.

– Alo?

Pe jumătate adormită.

– Carla Ruiz?

– Da?

Încă adormită, dar deja suspicioasă.

– Aici e Lucas... detectivul. Îmi cer scuze că te trezesc, dar stau aici şi mă uit la nişte chestii şi trebuie să-ţi pun o întrebare. Bine? Te-ai trezit?

– Ăă, da.

– Când te-ai dus la doctor ultima dată şi unde anume?

– Ăă, păi... Urmă o lungă tăcere. Cred că acum vreo doi ani. O femeie de la o clinică din partea de vest a oraşului.

– Eşti sigură că aia a fost ultima vizită la un doctor? Nu te-ai dus la vreun spital sau o chestie de genul ăsta?

– Nu.

– Poate te-ai dus cu vreo prietenă sau ai vizitat o prietenă la vreun spital?

– Nu. Nimic din toate astea. Nu cred că am mai fost în vreun spital de când a murit mama, adică de vreo cincisprezece ani.

– Cunoşteai vreun doctor din vreun mediu social?

– Bănuiesc că au existat doctori care au venit la galerie. Nu cunosc nici unul personal. Adică am vorbit cu vreo câţiva pe la vernisaje şi chestii dintr-astea.

– Bine. Ascultă, culcă-te la loc. Vorbim mâine. Şi mulţumesc.

Lucas puse receptorul în furcă.

– La dracu', rosti el cu voce tare.

Era posibil să fi fost un doctor, dar posibilitatea avea bătaie extrem de lungă. Îşi propuse să verifice cine venea în mod regulat la galeria de artă şi cine dintre aceştia era doctor. Dar oricum, chestia nu suna deloc bine.

Se uită la desene alte câteva minute, căscă, stinse lumina şi porni spre dormitorul lui. Tipul era deştept. Nebun, dar deştept. Un jucător? Poate.

Poate un jucător.

7

Lucas intră în sala de şedinţe. Întârziase din nou.

– Unde dracu' ai fost? se răţoi nervos Daniel.

– M-am sculat târziu, răspunse Lucas.

– Stai jos. Daniel privi prin încăpere. Mai mulţi detectivi se uitau cu capetele plecate pe însemnările din carneţelele lor. Ca să redau esenţa, am strâns până acum trei sute de pagini de rapoarte care nu înseamnă nimic. Greşesc? Să-mi spună cineva că greşesc.

Harmon Anderson clătină din cap.

– Nu am descoperit nimic. Nu încă. S-ar putea ca răspunsul să fie aici, dar eu nu-l văd.

– Cum rămâne cu chestiile descoperite de tine, Lucas? întrebă unul dintre detectivi. Ne putem baza pe ele?

Lucas ridică din umeri.

– Mda, cred că da. Sunt multe bănuieli la mijloc, dar cred că sunt destul de valabile.

– Şi ce-i cu asta? se repezi Daniel. Aşadar căutăm un tip de statură medie, alb, care lucrează într-un birou. Asta reduce aria de căutări la jumătate de milion de persoane, neincluzând aici şi St Paul.

– Dar care s-a mutat aici recent din sud-vest, sublinie Lucas. Asta taie de pe listă vreo 499 000 de indivizi.

– Dar povestea asta ar putea fi o tâmpenie. Probabil că aşa şi e, pufni Daniel.

– S-ar putea să aflăm mai multe peste câteva ore, zise Lucas. Daniel ridică o sprânceană. Tipul cu arma m-a sunat aseară. Ştiu unde s-a dus pistolul.

– Iisuse! explodă Daniel.

Lucas îl temperă imediat:

– Nu-ţi face speranţe prea mari. Le explică tuturor despre modul în care ajunsese arma la Larry Rice şi despre faptul că acesta murise. Nevasta lui i-a spus omului meu că nu ştie unde a ajuns pistolul. Probabil a fost vândut. Sau putea fi furat.

– Bun, dar tot e ceva, ripostă Daniel. De cât timp avea tipul arma? Şase luni? Şi probabil că a vândut-o unui cunoscut.

Daniel îndreptă un deget către Anderson.

– Cel mai bun om al tău. Cel mai bun anchetator. Trimite-l la ea. Vom stoarce toate informaţiile posibile de la femeie. Toţi cei cu care bărbată-su s-a văzut în ultimele şase luni. Trebuie ca ea să-i ştie pe majoritatea. Ucigaşul ar trebui să fie printre ei.

– Vorbesc cu ea după-amiază, zise Lucas, uitându-se la Anderson. La ora unu. Omul tău s-ar putea întâlni cu mine acolo şi intrăm la femeie împreună.

– Deci ne spui numele tipului care a luat arma? întrebă Daniel.

Lucas clătină din cap.

– Nu. Am jurat să n-o fac. Probabil că ai putea stoarce informaţia de la Rice, dacă vrei neapărat, dar zău că nu ai de ce să ştii. Omul a făcut-o din pură amabilitate. Este un tip de treabă.

Daniel se uită la Lucas câteva secunde şi dădu din cap.

– Bine. Dar dacă devine important...

– Ai putea scoate totul de la Rice, repetă Lucas. De la mine nu obţii nimic.

Se lăsă o tăcere de scurtă durată, după care Daniel renunţă la subiect.

– Avem altă problemă, anunţă el. Cineva i-a turnat o poveste lui Jennifer Carey cum că există un supravieţuitor al atacurilor. O să discut cu ea peste zece minute ca să încerc să o opresc. Are cineva idee despre posibila ei sursă de informaţii?

Nu răspunse nimeni.

– Nu putem înghiţi aşa ceva, insistă Daniel.

Unul dintre detectivi îşi drese glasul.

– S-ar putea să am eu o... ăăă... idee despre chestia asta.

– Care?

– Ea a făcut un documentar despre viaţa poliţiştilor din St Paul. Cel care a fost transmis de PBS. Dispune de nişte surse de informaţii acolo de necrezut.

– Bun. Poate că ăsta e răspunsul. Aşadar, de acum înainte nu mai discutăm cu poliţiştii din St Paul decât strictul necesar. Fiţi politicoşi, dar... Daniel caută cuvântul potrivit... rezervaţi. Privi în jur. Altceva?

Lucas îşi deschise carneţelul şi se uită la o listă scurtă scrisă pe ultima pagină.

– Aş vrea să aflu ce-i cu doctorii. Se ducea oricare din femeile astea la acelaşi doctor? Doctorul lui Ruiz este o femeie, dar este posibil ca pe la galeria ei de artă să fi trecut şi câţiva doctori bărbaţi. Este posibil ca ea să fi fost acostată acolo şi trebuie să verificăm asta.

– Putem verifica, răspunse Anderson.

– Cum rămâne cu formularele alea de schimbare a adresei?

– Aici este o problemă, răspunse acelaşi Anderson. Am sunat la Poştă şi nu au formulare pentru oamenii care se mută aici. Au formulare doar pentru cei care pleacă. Aşa că, dacă vrem să verificăm schimbările de adresă pentru oamenii care vin aici, va trebui să luăm numele de aici şi din suburbii şi să mergem cu ele la toate oficiile poştale din sud-vest ca să le verificăm.

– Dar nu există un sistem computerizat?

– Nu. Totul se face la oficiile poştale locale.

– La naiba! Lucas se uită la şeful Poliţiei. Cât ne-ar lua să verificăm în toate oraşele importante de acolo? Zece oameni timp de trei săptămâni? Ceva de genul ăsta?

– Mai degrabă trei luni, răspunse Anderson. M-am uitat în cartea de telefon şi sunt aproximativ optzeci de oficii poştale doar în zona metropolitană Minneapolis, fără să includem St Paul şi suburbiile din St Paul. Atunci m-am uitat pe o hartă ca să văd oraşele principale pe care ar trebui să le verificăm şi am dat peste o cifră de vreo două mii de oficii doar în oraşele mai mari. În plus, în fiecare oraş ar trebui să verificăm şi suburbiile. Cu noroc, un singur om ar putea acoperi trei sau patru într-o zi, chiar şi în cazul unei cooperări exemplare cu Poşta.

– Poate că este posibil să lucrăm împreună cu Poşta, propuse Daniel. Fă o listă cu toate oficiile poştale, concepe un formular pe care funcţionarii de acolo l-ar putea completa şi expediază-l către ei. Explică-le cât de importantă este cooperarea lor şi apoi sună la fiecare dintre aceste oficii ca să te asiguri că îşi fac treaba...

– Dacă am proceda aşa, poate că reuşim să rezolvăm problema cu doi–trei oameni lucrând non-stop, zise Anderson.

– Nu e nevoie să fie polițiști, replică Daniel. Întocmește un formular și vorbesc eu cu Poșta. Voi trimite niște funcționari civili ca să se ocupe de chestiune.

– Permisele de conducere, rosti unul dintre detectivi.

– Ce?

– Dacă abia s-a mutat, probabil că a avut nevoie de un permis nou de conducere. Când te muți undeva trebuie să ți-l schimbi pe cel vechi. Oamenii de la Siguranța Publică ar trebui să aibă o arhivă.

– Bun, rosti Daniel. Avem nevoie de o astfel de gândire. Verifică.

Detectivul dădu din cap.

– Altceva? întrebă el. Lucas?

Lucas clătină din cap.

– În regulă, zise Daniel. La treabă!

– Detectiv Davenport.

Lucas se întoarse și o văzu pe Carla Ruiz venind pe coridor, cu un zâmbet întipărit pe față.

– Bună. Ce cauți aici?

Carla își încreți nasul.

– Chestii legate de divorț. După ce am plecat din casă, fostul meu soț trebuia să o vândă și să-mi dea jumătate din bani. Nu a vândut-o și acum încercăm să-l determinăm să o facă mai repede.

– Neplăcut.

– Mda. Pur și simplu tărăgănează lucrurile. Am venit aici de vreo șase ori. M-am săturat de chestia asta.

– Ai timp pentru o ceașcă de cafea? propuse Lucas, arătând cu capul înspre cafeterie.

– A, nu, cred că nu. Carla se uită la ceas. Trebuie să ajung la judecător în doisprezece minute.

– Merg cu tine până în colțul meu, replică Lucas. Porniră împreună și se îndreptară spre tunelul de legătură

cu judecătoria ţinutului. Îmi cer scuze pentru telefonul ăla ciudat de azi-noapte.

– E-n regulă. De dimineaţă mi-am zis că am visat. Ţi-am fost de ajutor?

– Cred că da. Mă gândeam că ucigaşul poate e doctor. Poate că toate victimele aveau acelaşi doctor sau ceva asemănător. Tu ai eliminat această posibilitate.

– Pun pariu că asta te-a făcut fericit, replică ea, zâmbind din nou.

– E încă devreme pentru asta. Merseră împreună încă un minut, apoi Lucas zise: S-ar putea să existe o problemă. Care te priveşte pe tine.

– Cum?

Deveni brusc serioasă.

– Una din televiziunile locale a primit un pont despre tine. O reporteriţă, Jennifer Carey, discută chiar acum cu şeful. Vrea un interviu.

– O să-mi dea numele?

– Nu. Şeful o s-o oprească, dar chestia asta nu poate ţine prea mult. Carey dispune de surse bune peste tot în St Paul. Mai devreme sau mai târziu va descoperi cine eşti şi va începe să te hărţuiască.

– Şi atunci ce facem?

– Ne-am gândit că ar fi mai bine să-i dai un interviu şi apoi să apari într-o conferinţă de presă în faţa celorlalte televiziuni. Aşa putem controla situaţia. Nu te vei trezi că eşti asaltată pe nepusă-masă de diverşi indivizi.

Carla se gândi la idee, cu un chip posomorât.

– Nu am încredere în astfel de oameni. Mai ales în cei de la televiziuni.

– Carey se numără printre cei mai buni, replică Lucas. Ca să fiu sincer, e o prietenă de-a mea. Însă nu eu i-am povestit despre tine. Habar n-am de unde a primit informaţia. Poate din St Paul.

– Se va comporta cu adevărat bine?

– Probabil că va face o treabă excelentă şi sensibilă. După ce se termină, te scoatem din oraş pentru câteva zile. După ce totul se răceşte, te poţi furişa discret înapoi şi probabil că totul va fi în regulă.

– Mă mai pot gândi la chestia asta? întrebă Carla.

– Desigur. Probabil că te va suna şi şeful în privinţa asta.

– Dacă plec din oraş, îmi va acoperi administraţia cheltuielile? Nu sunt deloc înstărită.

– Nu ştiu. L-ai putea întreba pe şefu'. Sau, dacă vrei, poţi sta la cabana mea. Am un locşor lângă un lac în nord, în Wisconsin. E un loc drăguţ, liniştit şi izolat.

– Sună interesant, zise ea. Lasă-mă să mă gândesc.

– Bineînţeles.

Se lăsă o tăcere destul de lungă, pe care Lucas o curmă întrebând:

– De câtă vreme eşti divorţată?

– De aproape trei ani. El e fotograf. Nu e un om rău. Are chiar şi ceva talent, dar nu şi-l foloseşte. Nu face nimic. Îi place să lenevească toată ziua. Când alţi oameni muncesc, el stă întins. Unul din motivele pentru care sunt atât de nerăbdătoare să iau banii de pe casă este acela că e vorba de banii mei.

– Aha. Bun motiv.

– Abia aştept concertul Aerosmith de diseară, zise ea. Adică, dacă mai e valabil.

– Desigur că e, răspunse Lucas. Se opri la o bifurcaţie de coridoare. Eu o iau pe aici. Ne vedem la şase?

– Da. Şi mă voi gândi la chestia aia cu televiziunile.

Carla plecă mai departe, vru să se întoarcă pentru a-i face cu mâna lui Lucas, dar îşi continuă drumul. „Drăguţă", îşi zise el, urmărind-o cum se îndepărtează.

Mary Rice nu era din cale afară de deşteaptă. Stătea ghemuită pe un scaun de bucătărie, uitându-se nervoasă la Lucas şi la Harrison Sloan, cel de-al doilea detectiv care trebuia să discute cu ea. Sloan se comporta la modul slinos al unui vânzător de aspiratoare.

– Este foarte important să obţinem o listă completă de la dumneavoastră, toarse el, apropiindu-şi scaunul cu câţiva centimetri de cel al lui Rice. Arăta ca un ginecolog dintr-o telenovelă de după-amiază. Am vrea să întocmim un calendar sau ceva de genul ăsta, ca să ne putem da seama cu cine s-a întâlnit soţul dumneavoastră săptămână de săptămână şi zi de zi.

– Nu vă voi spune cine mi-a dat arma, zise femeia, cu buza inferioară tremurându-i.

– E-n regulă. Am vorbit eu cu persoana noaptea trecută şi chestia asta e rezolvată, o asigură Lucas. Trebuie să aflăm însă numele celorlalţi.

– Nu sunt foarte mulţi. Adică n-am avut niciodată mulţi prieteni, iar unii dintre ei au murit. Când Larry s-a îmbolnăvit de cancer, majoritatea nu au mai venit pe la noi. Larry trebuia să poarte o pungă, ştiţi...

– Mda, rosti Lucas, strâmbându-se.

– Şi totuşi..., zise Sloan. Poştaşii, vecinii, doctorii sau asistenţii medicali care veneau aici...

– Venea doar o soră, răspunse ea.

– Dar noi astfel de oameni căutăm.

Lucas ascultă alte câteva minute cum Sloan se străduia să o liniştească pe femeie, apoi interveni brutal:

– Eu trebuie să plec, îi spuse el lui Rice. Detectivul Sloan va rămâne să mai discute cu dumneavoastră, dar eu am vreo două întrebări rapide. Bine?

Îi zâmbi şi femeia se uită repede la Sloan şi înapoi, apoi dădu din cap.

– Eu caut un bărbat alb, probabil cam de statura mea, probabil lucrând într-un birou undeva. Este posibil să aibă accent, probabil din sud-vest. Ca un fel de cowboy. Un tip probabil elegant. Vă trezeşte o asemenea descriere vreo amintire? Vă amintiţi pe cineva de genul ăsta?

Femeia se încruntă şi-şi privi mâinile, pe Sloan şi în cele din urmă bucătăria. Într-un târziu se uită la Lucas şi zise:

– Nu-mi amintesc pe nimeni de genul ăsta. Toţi prietenii noştri sunt albi. Pe aici n-au fost niciodată oameni de culoare. Şi nimeni cu o grămadă de bani pe care să-l cunosc eu.

– Bine, rosti Lucas, cu o nuanţă de nerăbdare în voce.

– Încerc să-mi amintesc, zise femeia pe ton defensiv.

– E-n regulă, căută Lucas să o calmeze. Soţul dumneavoastră avea cunoştinţe de care să nu ştiţi?

– Păi a pus un anunţ în geam pentru nişte chestii pe care vroia să le vândă. Avea câteva chestii d-alea miniaturale pe care le-a adus din războiul contra japonezilor. Nişte sculpturi mici. Cineva i le-a cumpărat. A luat cinci sute de dolari pe cincisprezece bucăţi. Erau nişte obiecte tare drăguţe. Ca nişte porci sau şobolani micuţi, curbaţi spre interior.

– Nu ştiţi cine este cel care le-a cumpărat?

– Ba cred că da. Am pe undeva un soi de chitanţă.

Femeia privi din nou vag prin bucătărie.

– L-aţi văzut pe cel care le-a cumpărat?

– Nu, nu, dar cred că era mai în vârstă. Ştiţi dumneavoastră, de vârsta lui Larry. Aşa am înţeles eu.

– Bun. Încercaţi să găsiţi chitanţa aia şi daţi-o detectivului Sloan. A mai fost altcineva?

– Poştaşul mai stătea de vorbă cu soţul meu. E un tip mai tânăr, poate de patruzeci de ani. Iar de la asistenţa

socială a venit un tânăr. Noi n-am apelat la asistența socială, se grăbi femeia să adauge, dar primeam asistență medicală...

– Desigur, o întrerupse Lucas. Uitați ce e, trebuie să fug. Apreciem orice cooperare a dumneavoastră cu detectivul Sloan.

Lucas ieși prin ușa de la bucătărie, o închise în urma lui și coborî pe scară. Trecând pe lângă fereastra bucătăriei o auzi pe Rice spunând:

– ...nu-mi place prea mult tipul ăla. Mă face nervoasă.

– Sunt destui oameni care ar fi de acord cu dumneavoastră, doamnă Rice, rosti Sloan pe un ton liniștitor. Îți pot spune Mary? Detectivul Davenport este...

– Insistent, spuse Rice.

– O mulțime de oameni ar fi de acord cu tine, Mary. Ascultă, sper cu adevărat că putem lucra împreună ca să-l prindem pe ucigașul ăsta...

Lucas zâmbi și se duse la mașina lui, deschise portiera, se uită înăuntru o clipă, apoi o închise și porni înapoi spre casă.

Înăuntru, Sloan și Rice se uitau la o foaie de hârtie pe care detectivul scrisese o listă scurtă de nume. Își ridicară amândoi privirile când Lucas intră în cameră.

– Pot folosi telefonul dumneavoastră? întrebă Lucas.

– Da, e chiar...

Femeia arătă înspre perete.

Lucas se uită în carnețelul lui, formă numărul și reuși să dea de Carla Ruiz la al doilea apel.

– Lucas. De câte ori ai fost la tribunal pentru divorț?

– De vreo patru sau cinci ori. De ce?

– Dar înainte de a fi atacată? Ai fost chiar înainte, sau când?

– Stai să-mi iau poșeta. Am acolo o agendă...

Lucas auzi cum receptorul e lăsat pe masă. Se uită la Rice.

– Doamnă Rice, tipul ăsta de la asistența socială. A trebuit să vă duceți la tribunal ca să vă întâlniți cu el sau a venit el aici?

– Nu, nu. Când am aflat că putem primi asistență medicală, Larry nu mai putea să meargă, așa că tipul a venit aici. A venit de două ori. Un băiat drăguț. Dar cred că Larry îl cunoștea dinainte, de la serviciu.

– Asta înseamnă o slujbă în administrație. Știam că soțul dumneavoastră a lucrat pentru municipalitatea din Minneapolis.

– Păi da, dar știți și dumneavoastră, oamenii trec încoace și încolo tot timpul între primărie și tribunal. Treaba lui Larry era să-i știe pe toți. De fiecare dată când ceva nu mergea bine îl chemau pe el pentru că putea repara orice. Obișnuia să se întâlnească... cu ofițerul de poliție care ne-a dat arma în bufet.

Ruiz reveni la telefon.

– Am fost acolo cu trei și cu patru săptămâni înainte, zise ea.

– Înainte de a fi atacată.

– Da.

– Mersi. Ascultă, ne vedem la șase, dar încearcă să-ți amintești cu cine te-ai întâlnit la tribunal, bine?

– Ai dat de un fir? întrebă Sloan când Lucas puse receptorul în furcă.

– Nu știu. Ai numărul de telefon al biroului unde lucra femeia asta, Lewis, agenta imobiliară?

– Da, cred că da.

Sloan își răsfoi carnețelul, parcurse listele cu nume și îi dădu numărul lui Lucas. Acesta formă numărul, îl ceru pe șeful biroului și îi explică ce anume vroia.

– ...Deci s-a dus până acolo?

– O, da, desigur. Permanent. O dată pe săptămână. Făcea tot felul de treburi cu actele pentru noi.

– Deci este posibil să se fi dus acolo înainte de a fi ucisă?

– Categoric. Voi aveţi calendarul ei de întâlniri. Nu şi-a luat concediu în lunile dinaintea morţii, aşa că sunt convins că s-a dus acolo.

– Mulţumesc, zise Lucas.

– Ei bine? se interesă Sloan.

– Nu ştiu, răspunse Lucas. Două dintre victime au fost la tribunal cu puţin înainte de a fi atacate. Chiar şi femeia din St Paul a fost acolo, şi nu se întâmplă prea des ca cineva din St Paul să vină tocmai la tribunalul din ţinutul Hennepin. Iar domnul Rice era acolo tot timpul. Toate astea par mai mult decât o simplă coincidenţă.

– Una din celelalte femei, Bell, chelneriţa punk, a fost arestată în magazinul Target de pe strada Lake pentru furt. Nu s-a întâmplat chiar cu foarte mult timp în urmă. Îmi amintesc asta din dosarele noastre, zise Sloan. Pun pariu că şi ea a trecut pe la tribunal. Nu ştiu nimic despre femeia cealaltă, Morris.

– Mă ocup eu de Morris, zise Lucas. Am putea da peste ceva.

– Am numărul ei de acasă, poate-l găseşti pe soţul ei, zise Sloan.

Poliţistul deschise iarăşi carneţelul şi citi numărul cu voce tare pentru ca Lucas să îl formeze. Telefonul sună de vreo douăzeci de ori, apoi Lucas închise.

– Dau eu de el mai târziu, zise Lucas.

– Vrei să-l verific pe tipul ăsta de la asistenţa socială?

– Ai putea să arunci o privire, răspunse Lucas. Se întoarse către femeie. Omul ăsta de la asistenţa socială vorbea cu vreun accent? Chiar şi unul uşor?

– Nu, din câte îmi amintesc eu. Mi-a spus că e de aici, din Minnesota.

– La naiba, făcu Lucas.

– Ar putea fi vreun nordic, interveni Sloan. În Minnesota găseşti suedezi sau germani care şi-au păstrat încă accentul. Poate că Ruiz a auzit accentul şi a crezut că este din sud-vest.

– Merită cercetat, zise Lucas.

Ajuns la birou, îl sună pe Anderson şi obţinu numărul de telefon al biroului soţului lui Morris. Omul răspunse de la primul apel.

– Da, a fost, zise el. Cam cu o lună înainte... În fine, obişnuia să facă exerciţii la un club de fitness de pe Hennepin Avenue şi cam o dată pe săptămână primea amendă pentru parcare neregulamentară. Arunca amenda în compartimentul pentru mănuşi şi uita de ea. Probabil că a acumulat vreo zece sau cincisprezece. Apoi a primit un avertisment că avea să primească un mandat de arestare dacă nu se ducea să-şi plătească amenzile ca să-şi limpezească dosarul. Aşa că s-a dus acolo. I-a trebuit aproape o zi ca să lămurească totul.

– A fost singura dată când s-a dus acolo?

– Da, cel puţin acum, recent. Poate că a fost acolo şi altă dată, dar fără ca eu să ştiu.

Când termină cu Morris, Lucas sună la grefierul tribunalului şi verifică data când compăruse Lucy Bell în faţa instanţei pentru acuzaţia de furt. 27 mai. Se uită la un calendar. Într-o vineri, cam cu o lună înainte de a fi ucisă.

Aşadar toate victimele fuseseră la tribunal. Arma provenea de la primărie, prin intermediul unui tip care se învârtea pe lângă tribunal. Lucas plecă spre biroul lui Anderson.

– Deci ce înseamnă toate astea? întrebă Anderson. Le culege din tribunal?

– Poate că le alege de acolo, răspunse Lucas. Trei dintre victime au compărut în faţa instanţei şi probabil că li s-au întocmit dosare. Este posibil ca omul nostru să le fi ales prin intermediul dosarelor.

– O să verific cine a avut acces la acele dosare, zise Anderson.

– Fă-o.

– Deci ce crezi?

– A fost prea uşor, răspunse Lucas. O astfel de pradă nu cade atât de lesne în plasă.

Concertul cu Aerosmith era excelent. Lucas se lăsă pe spate pe scaunul lui şi o urmări amuzat pe Carla cum se mişcă în ritmul muzicii, întorcându-se spre el, râzând, ridicând pumnul deasupra capului împreună cu alţi o mie cinci sute de spectatori care urlau în delir...

Mai târziu ea îl invită sus la o cafea.

– Asta a fost cea mai reuşită distracţie a mea de când... Nu ştiu, de multă vreme, rosti ea punând două ceşti cu apă în cuptorul cu microunde.

Lucas se plimba prin studio şi admira ţesăturile ei artistice.

– De câtă vreme faci asta? întrebă el.

– De cinci, şase ani. Mai întâi am pictat, apoi am trecut la sculptură, după care m-am refugiat în chestia asta. Bunica avea un război, aşa că am învăţat să ţes de când eram copil.

– Ce e cu sculptura asta? întrebă el, arătând spre ceea ce semăna cu o caracatiţă.

– Nu ştiu. Cred că am încercat să ţin pasul cu o tendinţă, înţelegi? Atunci mi s-au părut în regulă, dar

acum cred doar că îmi plăcea să mă joc. Sunt tot felul de deviaţii de la temă. Acum m-am întors la ţesut.

– O chestie dură. Mă refer la artă.

– E mult mai dură decât crezi, frate, zise ea.

Carla scoase ceştile din cuptorul cu microunde, turnă o linguriţă de cafea instant în fiecare ceaşcă şi amestecă.

– Cafea cu scorţişoară, rosti ea, dându-i o ceaşcă lui Lucas.

El luă o gură.

– Fierbinte. Şi totuşi bună.

– Vroiam să te întreb ceva, zise ea.

– Dă-i drumul.

– Mă gândesc că m-am descurcat destul de bine când m-am luptat cu tipul ăla, rosti ea.

– Aşa e.

– Dar tot sunt speriată. Ştiu că mi-ai spus zilele trecute că nu se va mai întoarce. Dar prima dată am avut noroc. El nu era pregătit pentru mine. Dacă se întoarce, este posibil să nu mai fiu atât de norocoasă.

– Şi?

– Mă întreb dacă nu ar trebui să am o armă.

Lucas se gândi câteva clipe, apoi dădu din cap.

– Merită să ne gândim la asta, rosti el. În general aş spune că nu. În cele mai multe cazuri, când un om îşi cumpără o armă, devine el însuşi victima ei. Următoarele victime probabile sunt tovarăşul de viaţă şi copiii. Apoi vecinii. Dar tu nu ai un soţ sau copii şi e puţin probabil să te cerţi cu vecinii. În plus, cred că ai suficient sânge rece ca să foloseşti o armă cum trebuie.

– Deci ar trebui să-mi iau una?

– Nu-ţi pot spune că da. Dacă o faci, ai fi cea mai probabilă viticmă, cel puţin statistic vorbind. Dar în anumite cazuri, statisticile sunt un nonsens. Dacă nu

eşti genul de persoană înclinată spre comiterea de accidente stupide, dacă nu eşti neglijentă, dacă nu eşti genul sinucigaş şi nu crezi că o armă este o jucărie, atunci poate că e cazul să-ţi iei una. Există şansa ca individul ăsta să revină. Eşti singura persoană în viaţă martoră la un atac al lui.

– Aş vrea să ştiu ce să-mi iau, rosti Carla, luând o gură de cafea. Nu-mi permit să cheltui prea mult. Şi aş mai avea nevoie de ajutor ca să învăţ să o folosesc.

– Îţi pot împrumuta eu una, dacă vrei, până ce punem mâna pe tip, propuse Lucas. Arată-mi mâna. Ţine-o în sus.

Carla îşi ridică palma, cu degetele răşchirate şi cu faţa spre el. Lucas îşi lipi palma de palma ei şi măsură cu privirea diferenţa de lungime a degetelor.

– Mâini mici, rosti el. Am un Charter Arms calibrul 38 vechi, care ar trebui să ţi se potrivească. Şi mai pot face rost de nişte cartuşe moi speciale cu vată ca să nu faci prea mult zgomot şi să-ţi ucizi vecinii în cazul în care vei folosi arma.

– Ce?

– Pereţii tăi sunt făcuţi din furnir şi tencuială, îi explică Lucas. Se dădu pe spate şi ciocăni într-un perete, din care începură imediat să cadă fragmente de tencuială. Dacă foloseşti cartuşe prea puternice, vei face o gaură mare în perete. Şi în oricine stă în calea glonţului.

– Nu m-am gândit la asta.

Carla părea îngrijorată.

– Mă ocup eu de asta. Locuieşti cam la o sută de metri de poligonul de antrenament al poliţiei din St Paul. Eu particip acolo la diverse competiţii. Probabil te-aş putea duce şi pe tine ca să iei câteva lecţii.

– Lasă-mă să mă mai gândesc, zise ea. Deşi cred că ideea e bună.

La plecarea lui, Carla apropie uşa şi îi zise lui Lucas, în vreme ce acesta pornea pe coridor:

– Hei, Davenport!

El se opri.

– Da?

– Ai de gând să mă mai inviţi undeva?

– Desigur. Dacă eşti dispusă să mă suporţi.

– Sunt dispusă, zise ea, după care închise uşa.

Lucas începu să fluiere în timp ce se îndrepta spre ascensor, iar ea se sprijini de uşă, ascultându-l şi zâmbind în sinea ei.

Târziu în acea noapte, Lucas stătea întins în dormitor uitându-se la hârtiile prinse pe perete. După o vreme, se ridică de pe pat şi scrise în josul paginii destinate ucigaşului: „Se învârte pe lângă tribunal."

8

Ziarele îl încântau peste măsură.

Ştia că nu trebuia să le păstreze. Dacă le vedea un copoi... Dar dacă se întâmpla aşa ceva, aici în apartamentul lui, ar fi fost prea târziu. Oricum ar fi însemnat că poliţia ştie. Şi, pe urmă, cum să nu le păstreze? Ziarele groase de doi centimetri reprezentau o mângâiere pentru sufletul lui.

Star-Tribune scria UCIGAŞ ÎN SERIE OMOARĂ TREI FEMEI DIN ORAŞELE GEMENE. *Pioneer Press* avea un titlu mai mare şi mai bun: UCIGAŞ ÎN SERIE ÎNJUNGHIE FEMEI DIN ORAŞELE GEMENE. Îi plăcea cuvântul „înjunghie". Reflecta un fel de proces continuu mai degrabă decât un eveniment istoric, şi o muncă de planificare mai degrabă decât o serie de crime aleatorii.

Printr-o şansă pură, în noaptea în care fusese transmis materialul la televiziune, el văzuse un promo la ştirile de la ora nouă care îl anunţa pentru mai târziu. Cea mai bună reporteriţă a postului, o blondă îmbrăcată cu un trenci, rostise cuvântul „crimă" în microfon cu o voce aspră, într-un studio improvizat în faţa Primăriei.

O oră mai târziu, înregistrase buletinul de ştiri de pe TV3 de la ora zece, în care se transmiseseră părţile cheie ale conferinţei de presă a şefului Poliţiei.

Conferinţa fusese un haos. Şeful era încordat şi trecuse direct la subiect. La fel fuseseră şi primele întrebări. Apoi cineva ridicase vocea, retezând întrebarea unui alt reporter, şi întreaga conferinţă o luase razna. La sfârşit, fotografii de la ziare umpluseră spaţiul din faşa camerelor de luat vederi, declanşându-şi blişturile în direcţia şefului Poliţiei şi a celorlalţi poliţişti din încăpere.

Povestea asta îi lua răsuflarea. Urmări înregistrarea de mai multe ori, urmărind-o cu atenţie. Îşi zise că i-ar fi prins bine dacă cei de la televiziune ar fi transmis întreaga conferinţă de presă. Aşa ar fi trebuit să se întâmple cu un post responsabil. După ce se gândi câteva minute pe marginea acestui subiect, sună la postul TV. Liniile erau ocupate şi avu nevoie de douăzeci de minute ca să ajungă la ţintă. Operatoarea care îi răspunse îl puse să aştepte, apoi reveni şi îi spuse că nu exista nici o intenţie „în acest moment" ca postul să transmită întreaga conferinţă.

– Se poate schimba această decizie? întrebă el.

– Nu ştiu, răspunse femeia. Părea agasată. S-ar putea. Sună un milion de oameni. Ar trebui să vă uitaţi la show-ul *Good-Morning* de mâine. O să se anunţe atunci dacă se va transmite întreaga conferinţă.

După ce puse receptorul în furcă, Câinele turbat se lăsă în genunchi cu instrucţiunile de operare ale aparatului video în mână şi încercă să-şi dea seama cum trebuia să programeze timerul aparatului. Probabil că din acel moment ar fi fost bine să înregistreze toate transmisiile importante.

Înainte de a se culca, urmări încă o dată banda, uitându-se cu atenţie la secvenţele cu Lucas Davenport.

Davenport fusese arătat într-un scurt montaj, stând cu picioarele încrucişate pe un scaun rabatabil. Purta blugi şi o haină sport care părea scumpă. Spuneau că este cel mai deştept detectiv din poliţia locală. Lucra independent.

Câinele turbat se sculă devreme pentru show-ul de dimineaţă, dar nu văzu nimic altceva decât o reluare a ştirilor din noaptea precedentă. Ceva mai târziu, când citea ziarele de dimineaţă, descoperi un mic articol, însoţit de o poză, dedicat lui Lucas Davenport în ziarul din St Paul. Ucisese cinci oameni? Un inventator de *jocuri*? Minunat. Câinele turbat examină îndeaproape poza. Hotărî că individul avea o bărbie care exprima cruzime. Era un tip dur.

Câinele turbat abia reuşi să muncească în acea zi, trecând cu nerăbdare prin stiva obişnuită de dosare imobiliare şi probatorii de pe biroul din faţa lui. Petrecu alte câteva minute cu două cazuri de infracţiuni minore aflate tot în parohia lui, dar în cele din urmă le dădu şi pe acestea de o parte. Infracţiunile criminale erau favoritele lui, dar nu reuşea să pună mâna pe multe astfel de cazuri. Câinele turbat era recunoscut în cadrul firmei ca un cercetător expert, dar i se spusese deja că nu s-ar fi descurcat bine în faţa unui juriu. Era ceva... în neregulă cu el. Nimeni nu spunea asta cu glas tare, dar toată lumea era de acord.

Câinele turbat locuia singur în apropiere de Universitatea din Minnesota, într-unul din cele patru apartamente ale unei case de la începutul secolului XX, modernizată şi transformată în locuinţe de oraş. După program, se grăbi să ajungă acasă pentru a prinde ştirile de ora şase. Nici o informaţie nouă, dar TV3 trimisese echipe în tot oraşul pentru a înregistra reacţiile

oamenilor de pe stradă. Aceştia declaraseră că nu erau speriaţi şi că poliţia avea să-l prindă pe făptaş.

Un poliţist într-o maşină de patrulă dezvălui faptul că el se semna „Câinele turbat" şi oamenii de la ştiri săriseră imediat pe el. Câinelui turbat îi plăcu poanta.

După ştiri petrecu o oră ca să-şi cureţe şi să-şi aranjeze apartamentul, pe care îl păstra într-o stare ireproşabilă. De obicei se uita la televizor noaptea sau urmărea filme închiriate pe videocasetofonul său. În acea noapte nu putea sta locului. În cele din urmă se duse în centrul oraşului, trecând din bar în bar şi navigând prin mulţimile de oameni. Observă un individ care semăna cu James Dean într-o discotecă la modă, un tânăr cu păr lung şi negru, cu umeri laţi, cu un tricou sub o haină neagră de piele şi un zâmbet crud pe chip. Tipul vorbea cu o fată îmbrăcată cu o rochie albă scurtă care îi dezvelea picioarele până în dreptul sexului, iar dinspre gât pieptul aproape până la sfârcuri.

„Poate crezi că el e periculos", îi zise Câinele turbat în gând femeii, „dar totul nu e decât o faţadă. Eu sunt cel periculos. Nici măcar nu-ţi dai seama când mă vezi în haină sport şi cravată, dar eu sunt ăla. Eu sunt Acela."

Venise vremea unui nou început. Vremea căutării. Nevoia începea să se facă simţită în interiorul lui. De-acum ştia modelul. În zece zile sau două săptămâni, nevoia avea să devină de nesuportat.

Până acum avusese o vânzătoare, o gospodină, o agentă imobiliară. Ce-ar fi fost să aibă una care nu corespundea tiparului? Una care avea să-i zăpăcească de tot pe copoi? O prostituată, ca în Dallas? Nu trebuia să se grăbească, dar ideea părea bună.

Se plimba aşa, adâncit în gânduri, când o voce îl apelă pe nume.

– Hei, Louie! Louie. Aici.

Se întoarse. Bethany Jankalo, fir-ar să fie. Una dintre asociatele firmei. Înaltă, blondă, cu dinţi uşor scoşi în afară. Vorbea tare. Şi, aşa cum i se spusese, era mereu disponibilă. Stătea agăţată de braţul unui individ cu aer de profesor, care trăgea dintr-o pipă neaprinsă şi se uita la Câinele turbat cu superioritate.

– Mergem la inaugurarea de la *Mélange*, rosti tare Jankalo. Avea o gură mare şi pe buze se dăduse cu ruj roz-fluorescent. Hai cu noi. Vom râde pe cinste.

„Iisuse", îşi zise el, „şi asta e avocată."

Dar se luă după ei, cu Jankalo sporovăind vrute şi nevrute, şi escorta ei sugându-şi pipa, care părea goală şi scotea nişte zgomote oribile. Merseră împreună o distanţă mică spre o galerie dintr-o clădire de cărămidă cenuşie. Pe trotuarul de afară se vedea o mică mulţime. Jankalo îşi croi drum printre oameni, folosindu-se de umeri ca un fundaş de fotbal american. Înăuntru, diverşi profesionişti ai artei, de vârstă mijlocie, duceau pahare din plastic cu vin alb plimbându-se prin galerie şi holbându-se în acelaşi timp la pânzele care se înşirau pe pereţii albi şi goi.

– Cine a scăpat pizza pe perete? glumi Jankalo, uitându-se la prima operă de artă. Escorta ei se strâmbă. Ce porcării sunt aici!

Unele nu erau deloc porcării.

Câinele turbat habar n-avea de artă şi nu era interesat de ea. Pe pereţii biroului avea două desene cu raţe, luate de la târgul federal anual de timbre pe motive acvatice. I se spusese că reprezentau o investiţie bună.

Acum însă el îşi ţinea ochii larg deschişi. Cea mai mare parte a lucrărilor era cu adevărat de prost gust.

Dar Larson Deiree reușea niște nuduri senzaționale pozate pe diverse fundaluri. Trupurile contorsionate ale modelelor erau surprinse în posturi sexuale explicite, recipiente ale ofertelor făcute de bărbați în pardesie, cu pălării cu boruri largi și cu pantofi cu scârț, cu chipurile umbrite, prezentate ca ale unor străini ciudați. Tranzacții de forță, cu femei ca premiu inconfundabil. Câinele turbat era fascinat.

– Ia un pahar cu vin și un biscuit, zise Jankalo, dându-i un pahar de plastic care conținea un lichid gălbui și o grămadă de crackeri de mărimea unor fise.

– Ca și cum ar spune că „Am pledat în fața Curții Supreme fără sutien pe mine", nu? întrebă ea, uitându-se la pictura semnată Deiree din spatele lui.

– Eu...

Câinele turbat își căuta cuvintele.

– Tu ce? îl repezi Jankalo. Îți place chestia aia?

– Păi...

– Louie, ești tare pervers, zise femeia, cu o voce ascuțită. Câinele turbat privi în jur. Nimeni nu le acorda nici o atenție. Ești genul meu de bărbat.

– Îmi place. Are ceva de spus, replică el

Replica îl suprinse. Nu gândea în astfel de termeni.

– Of, la dracu', Louie! țipă Jankalo. Tipul a atârnat doar o păsărică pe perete ca să își mărească vânzările.

Câinele turbat îi întoarse spatele.

– Louie...

Se gândi să o omoare. Totul într-o clipită. Se gândi la asta.

Gestul ar fi avut o oarecare spontaneitate artistică. Într-un fel ar fi continuat principiul de a nu stabili un tipar de lucru, deoarece nu ar fi fost o acțiune calculată și premeditată. În plus, ar fi fost amuzant. Nu se îndoia că Jankalo ar fi cooperat din toată inima, până în clipa

în care ar fi simţit cuţitul pătrunzându-i în carne. Simţi căldură în pântece.

– Louie, să ştii că uneori eşti un mare ticălos, rosti Jankalo, după care se îndepărtă.

Ea spusese *Louie, eşti tare pervers... eşti genul meu de bărbat.* Să fi fost o ofertă ? Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci el pierduse ocazia de a o fructifica. Jankalo se întorcea la profesor. Câinele turbat nu se descurca în societate. Muşcă din biscuit şi privi în jur, trezindu-se că se uită drept în ochii Carlei Ruiz.

Se uită în altă parte.

Nu avea chef să-i surprindă privirea. Era genul de om care credea în forţa privirii. Se temea că ea s-ar fi putut uita în ochii lui şi, brusc, *să ştie.* În definitiv, ei doi trăiseră momente de maximă intimitate.

Se deplasă ca să o poată urmări din diverse unghiuri, peste umerii altora. Tăietura de pe fruntea ei arăta rău, iar vânătăile se îngălbeneau. Şi el continua să aibă vânătăi, ca nişte dungi verzi pe spate şi pe un braţ.

Poate că ar fi trebuit să revină asupra ei.

Nu. Aşa ceva ar încălca prea multe reguli. Iar dorinţa de a o avea trecuse.

Însă era tentant; dacă nu din alt motiv, măcar din răzbunare, ca în cazul fetei de la fermă pe care o zburase de pe cal. Gândul la crimă îl făcea să se înfioare, îl atrăgea enorm, ca un dependent de nicotină care făcuse o pauză prea mare între ţigări.

Dorinţa avea să devină şi mai mare. Cel mai bine era să înceapă cercetările de luni. Cel mai târziu.

9

Jennifer Carey se uita iarăşi la el în întuneric.

– Ce e? întrebă el.

– Ce e, ce?

– Te holbezi la mine.

– De unde ştii că mă holbez? Te uiţi în altă parte, răspunse ea.

– O simt.

Lucas îşi înălţă capul până ce o văzu. Stătea în capul oaselor şi se uita la el. Pătura subţire de toamnă îi căzuse în jurul şoldurilor şi lumânarea care pâlpâia conferea pielii ei o lucire rozalie caldă.

– Am treizeci şi trei de ani, rosti ea.

– Of, Doamne, murmură el în pernă.

– O să-mi iau un concediu fără plată. Voi lucra doar cu jumătate de normă, ca producător de emisiuni. O să mă apuc de scris în regim de colaborare.

– Dar poţi muri de foame aşa, zise Lucas.

– Am nişte bani puşi deoparte. Jennifer avea o voce plată, aproape gravă. Lucrez de la douăzeci şi unu de ani. Am banii de la ai mei. Şi voi continua să am jumătate de normă. Mă voi descurca.

– Despre ce e vorba?

– E vorba de vechiul ceas biologic, răspunse ea. Am decis să fac un copil.

Lucas nu spuse nimic şi nici nu se mişcă. Ea zâmbi.

– Aha, burlacul nervos, căutând deja căi de scăpare.

Urmă o altă tăcere.

– Nu e vorba de asta, rosti el în cele din urmă. Este o chestie cam bruscă. Vreau să spun că te plac foarte mult. Vrei să mă laşi? E cazul să întreb cine e norocosul?

– Nu. Vezi tu, mi-am imaginat că nu te va interesa cooperarea pentru realizarea micului meu plan. Pe de altă parte, din punctul meu de vedere, nu se întâmplă prea des ca să cunoşti un tip inteligent, acceptabil fizic, heterosexual *şi* disponibil. Am hotărât să iau hăţurile în propriile mele mâini, dacă ştii la ce mă refer.

Lucas stătea pe spate şi privea în tavan. Uitându-se la el, văzu cum muşchii stomacului i se încordează şi cum pieptul i se ridică de pe pat, ca şi cum Lucas ar fi început să leviteze, cu capul ridicat şi ochii larg deschişi.

– Jennifer...

– Mda. Sunt gravidă.

El căzu înapoi pe pernă.

– Aha.

Ea râse.

– Poţi fi unul din cei mai amuzanţi oameni din câţi cunosc.

– De ce crezi asta?

– Am încercat să-mi imaginez ce vei spune când îţi voi spune asta. M-am gândit la orice în afară de „aha".

Lucas se ridică din nou, cu chipul marcat de seriozitate.

– Trebuie să ne căsătorim. Mâine. Pot aranja testele de sânge...

Ea izbucni iarăşi în râs.

– Hei, Davenport! Trezeşte-te. Nu mă mărit.

– Ce?

– Acum câteva minute spuneai că mă placi, dar nu că mă iubeşti. Asta-i una. În plus, nu vreau să mă mărit cu tine.

– Jennifer...

– Ascultă, Lucas. Sunt mişcată de oferta ta. Nu eram convinsă că vei suporta vestea. În plus, ai fi un tată minunat. Dar ai fi un soţ oribil şi nu mă pot împăca cu asta.

– Jennifer...

– M-am gândit suficient de mult.

– Dar cum rămâne cu mine, la naiba? izbucni el. Aruncă pătura şi îngenunche peste ea, cu pumnii strânşi. Ea abandonă subiectul, pentru prima dată temându-se cu adevărat de el. Este şi copilul meu. Corect? Adică *este* al meu.

– Da.

– Iar eu nu am chef ca fiul sau fiica mea să fie un bastard nenorocit.

– Şi ce ai de gând să faci, să mă baţi ca să mă mărit cu tine?

El se uită la pumnii strânşi şi se relaxă dintr-o dată.

– Nu, bineînţeles că nu, rosti el moale.

Se lăsă să cadă lângă ea.

– Uite ce e. O să păstrez copilul, rosti Jennifer. E-n regulă dacă nu vrei să ştie cineva că e al tău. Dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să fii prin preajma mea ca să mă ajuţi. Voi sta aici. Presupun că vei rămâne şi tu.

– Mda.

– Deci vom fi în realitate împreună.

– Nu. Nu vom împărţi acelaşi pat în fiecare noapte. Ascultă, am să-ţi spun ceva. Următoarele nouă luni am să le petrec...

– Şapte luni.

– Următoarele şapte luni am să le petrec încercând să te conving să te măriţi cu mine. Dacă nu o vei face, ce-ai spune să te muţi aici?

– Lucas, casa asta este ca un club de bărbaţi. Ai de toate în afară de scuipători.

– Ascultă, îţi spun eu ce facem...

– Lucas, avem la dispoziţie câteva luni ca să facem toate aranjamentele. Acum însă mă simt iarăşi cam excitată. E ceva legat de reacţia ta. A fost mult mai drăguţă decât m-am aşteptat.

Câteva minute mai târziu, Jennifer zise:

– Lucas, nu eşti atent la mine.

După alte câteva minute, ea o lăsă baltă.

– E ca şi cum aş încerca să fac dragoste cu o frânghie. O frânghie extrem de scurtă. Fără supărare.

El nu râse, ci rosti:

– Iisuse Hristoase, voi avea un copil. Apoi se întinse şi puse mâna pe stomacul ei. Dintotdeauna mi-am dorit un copil. Poate chiar doi sau trei. Se uită la ea. Nu crezi că ar putea fi gemeni, nu?

A doua zi de dimineaţă, Jennifer se privea în oglinda de deasupra chiuvetei din baie. Lucas se opri în uşă şi se uită la ea.

– Nu se vede, rosti el.

– Peste o lună se va vedea, răspunse ea. Se întoarse cu faţa la el. Vreau interviul cu păpuşica aia mexicană.

– Şeful...

– Nu-mi pasă de şeful tău. Am mai aflat nişte informaţii despre ea şi voi face un reportaj cu ce am, doar dacă nu îmi aranjezi tu ceva. Diseară, mâine.

– Voi verifica.

Jennifer se uită iarăşi în oglindă şi scoase limba.

– Va fi ciudat, rosti ea.

Când Lucas termină să se îmbrace, auzi duşul curgând. Se grăbi la telefonul din bucătărie, găsi numărul Carlei în agenda lui de buzunar şi-l formă. Duşul se opri exact când la capătul celălalt al liniei răspunse cineva.

– Carla? Aici e Lucas.

– Da, bună. Ce s-a întâmplat?

– Suntem supuşi unei presiuni îngrozitoare ca să aranjăm un interviu cu tine. Femeia de la TV3, Jennifer Carey, are o sursă de informaţii extrem de eficientă. Ştie câteva lucruri despre tine şi e doar o chestiune de timp până ce vei fi descoperită de cineva. Poate că ar fi mai bine dacă am ieşi noi în faţă şi i-am da un interviu câtă vreme ţinem lucrurile sub control.

Urmă o scurtă tăcere.

– Bine. Dacă aşa zici tu.

– Va fi după-amiază sau seara devreme. Revin cu un telefon.

– Să-mi fac bagajul?

– Ăă... da. Vrei să mă duc la şefu' pentru un hotel, sau vrei să încerci cabana mea?

– Ce zici de cabană? Îmi plac lacurile.

– Fă-ţi bagajul. Mergem acolo la noapte.

Lucas închise şi formă direct numărul de telefon al lui Daniel.

– Linda? Trebuie să vorbesc cu şeful.

– E cam ocupat, Lucas. Lasă-mă să-l întreb.

– Jennifer Carey spune că va face un reportaj despre Carla Ruiz.

– Stai aşa.

Jennifer apăru în hol, frecându-şi părul ud cu un prosop. Îşi luă o gogoaşă din frigider.

Lucas acoperi emiţătorul telefonului cu mâna.

– Se petrece ceva, rosti el.

Ea se opri din mestecat.

– Ce?

– Nu ştiu.

Jennifer îşi trase un scaun de bucătărie şi se aşeză pe el, în timp ce Linda reveni la telefon.

– Te transfer, îl anunţă ea.

Daniel ridică receptorul o secundă mai târziu.

– Lucas? Tocmai vroiam să te sun. Ar fi mai bine să vii până aici.

– Ce se întâmplă?

– Sloan a intervievat-o pe Rice în legătură cu arma?

– Mda. Am stat şi eu o bucată de vreme acolo.

– Ea a menţionat un tip de la asistenţa socială. Sloan a legat asta de ideea ta că ucigaşul îşi alege victimele din tribunal şi a făcut nişte verificări. Tipul ăsta de la asistenţa socială se potriveşte cu o mulţime de caracteristici ale profilului întocmit. E homosexual. Are vârsta şi dimensiunile potrivite. Şi ascultă aici: e artist. Sloan a mituit una din femeile de la oficiul de asistenţă socială, a făcut-o să vorbească despre Smithe, iar ea i-a spus ce mare păcat e cu tipul ăsta. Mare, arătos, dar ea s-a dus la un vernisaj şi l-a văzut acolo cu iubitul lui. Sloan a verificat lucrurile în cazul Carlei Ruiz. Şi ea era la vernisaj. S-a întâmplat cu o săptămână înainte de a fi atacată.

– La naiba! Lucas se gândi câteva clipe. Nu ştiu ce să zic.

– Ce?

– Stai aşa. Jennifer Carey e lângă mine. Lucas îşi puse iarăşi palma peste emiţător. Du-te la baie şi închide uşa.

– Hei...

– Jennifer, te rog să nu-mi faci necazuri, bine? Este o conversaţie privată. Va trebui să stabilim nişte reguli, dar acum...

– Bine.

Jennifer se ridică şi ieşi din încăpere. El o auzi câteva clipe mai târziu închizând uşa după ea.

Îşi luă palma de pe emiţătorul telefonului.

– Am trimis-o înapoi în baie. E supărată... Gata, a închis uşa. Să-ţi spun eu ceva, şefu', chestia asta mi se pare mult prea uşoară. Tipul e prea deştept ca să se lase prins atât de repede. Iar o săptămână e cam puţin pentru a-şi plănui atacul.

– Desigur, dar şi noi l-am prins din pură întâmplare. Nu trebuia să-şi piardă arma.

– Şi atunci de ce n-avea magazia de cartuşe amprente pe ea? Nemernicul a folosit mănuşi ca să o încarce.

– Categoric, dar pun pariu că nu ştia de unde provine arma şi că noi putem da de urma ei. În plus, e poponar. Toţi psihiatrii spun asta.

Lucas se gândi puţin.

– E adevărat ce spui tu, admise el. Bine. Pare că merită să verificăm.

– Nu vrem să ratăm ocazia. Tu trebuie să culegi nişte date despre el.

– Bine. Daniel vroia de fapt ca el să intre prin efracţie în casa tipului. Ascultă, Carey vrea să vorbească cu Ruiz. Cred că ar trebui să aranjăm interviul. Aşa o vom ţine departe de chestia astălaltă.

– Şi Ruiz ce zice?

– Pare să vrea. Sau aş putea să o conving să o facă. Am putea aranja lucrurile exact aşa cum am discutat. Asta va ţine toate televiziunile ocupate câtă vreme îl verificăm pe Smithe.

– Fă-o. Şi vino aici. Ne vom întâlni la ora zece.

– Vin acum, zise el.

Păşi pe coridor şi observă că uşa de la baie era deschisă. Merse în vârful picioarelor în dormitor şi

deschise uşa. Jennifer punea înapoi emiţătorul la telefonul de acolo.

– Mai aveam nevoie de un minut, zise ea.

Nu părea o scuză.

– Fir-ar să fie, Jennifer, rosti exasperat Lucas.

– Nu primesc ordine când e vorba de materiale pentru ştiri. Nu de la copoi, zise ea, strângând emiţătorul bine pe telefon.

– Trebuie să stabilim nişte reguli, rosti el, cu mâinile în şolduri. Ce ai auzit?

– Aveţi un suspect. Un homosexual. Asta-i tot. Şi despre Ruiz.

– Nu poţi folosi nimic.

– Nu-mi spune mie...

– Poate crezi că ascultarea telefonului meu privat înseamnă genul de lucruri pe care un adevărat reporter de ştiri le-ar face, dar avocaţii postului tău n-ar zice că e o acţiune prea înţeleaptă. Nici postul n-ar crede asta după ce s-ar mai gândi puţin. S-ar putea ca şi consiliul audiovizual al statului să aibă ceva de spus în privinţa asta. Şi, ca să-ţi spun tot adevărul, eu unul cred că acest homosexual nu e ucigaşul. Dacă nu e, iar tu te apuci să-i dai numele, tipul va ajunge noul proprietar al postului după ce va câştiga procesul de calomnie.

– Mă voi gândi la asta.

– Jennifer, dacă vrem să avem un copil împreună trebuie să încetăm cu jocurile astea ale minţii. Trebuie să am încredere în tine. La cazurile la care lucrez eu, vei folosi doar ce spun eu că se poate.

– Nu fac astfel de înţelegeri.

– Ar fi bine să le faci sau vom avea probleme. Ne va fi amândurora teamă să discutăm unul cu celălalt. În plus, regula se aplică doar la cazurile pe care le anchetez eu.

Ea se gândi la ce-i spusese.

– Vom găsi noi o modalitate, rosti Jennifer fără să se angajeze în vreun fel. Nu am de gând să renunț la unele subiecte pentru tine. Dacă mi se oferă un pont din altă sursă, îl voi folosi.

– De acord.

– Nu va mai fi o problemă când voi deveni producător, continuă ea. Mă voi concentra pe materiale cu bătaie lungă în timp. Nu mă voi mai ocupa de chestii ale poliției.

– Ar fi mai bine pentru amândoi. Dar cum rămâne cu povestea asta? Vei renunța la ea deocamdată?

– Cum rămâne cu Ruiz?

– Am sunat-o deja, când făceai duș. Spune că o va face. Ar trebui să aranjăm ceva pentru noaptea asta. L-ai auzit pe Daniel, a zis să o facem.

Jennifer se gândi și în cele din urmă dădu din cap.

– Bine. Ne-am înțeles. Voi renunța la povestea cu suspectul câtă vreme îmi promiți că eu o voi transmite prima. Dacă va exista așa ceva.

– Îți promit că vei transmite simultan cu ceilalți.

– La naiba, Lucas...

– Jennifer...

– Va fi greu, rosti ea. Bine. Deocamdată. Te voi anunța dacă cred că trebuie să mă răzgândesc.

El încuviință.

– O voi suna iarăși pe Ruiz ca să fixez ora.

– Tipul se numește Jimmy Smithe, îi zise Anderson în vreme ce mergeau amândoi pe coridor spre sala de ședințe. I-am scos dosarul personal din calculator și l-am comparat cu profilul psihologic făcut de psihiatri și cu informațiile descoperite de noi. Există unele potriviri.

– Cum rămâne cu nepotrivirile? întrebă Lucas. Tipul vine din sud-vest?

– Nu. Din câte mi-am dat seama, s-a născut şi a crescut aici, în Minnesota, s-a dus la Universitatea din Michigan, a lucrat o vreme în Detroit, a petrecut ceva timp în New York şi s-a întors aici ca să-şi ia o slujbă în asistenţa socială.

– I-ai cercetat cazierul?

– Nimic serios. Când avea şaptesprezece ani, poliţiştii din Stillwater i-au dat o amendă pentru posesia unei mici cantităţi de marijuana.

– Care e istoricul lui de la asistenţa socială?

– Sloan spune că e destul de bun. Smithe o fi homosexual, şi nu ascunde asta, dar nici nu se laudă cu orientarea lui sexuală. E deştept. Se înţelege cu colegii din departamentul lui, inclusiv cu bărbaţii. A fost propus să fie promovat supraveghetor.

– Nu ştiu ce să zic, omule. Nu pare destul de potrivit.

– Din punct de vedere psihic se potriveşte. În plus, putem pune doi oameni pe urmele lui.

Când Lucas şi Anderson ajunseră în sală, Daniel discuta cu ceilalţi opt poliţişti din încăpere.

– Nu vreau să iasă nici o vorbă în afara acestui grup, zise el. Trebuie să ne uităm îndeaproape la tipul ăsta fără să ştie cineva.

Îndreptă un deget acuzator spre Sloan.

– Tu ai verificat pe unde trăieşte el. Spune-le tuturor că e vorba de o anchetă de securitate pentru o ofertă de lucru în interiorul departamentului nostru. Dacă va trebui să te acoperim, o să inventez o tâmpenie despre o poziţie de ofiţer de legătură între poliţie şi comunitatea de homosexuali cu privire la SIDA şi alte probleme. Ce poate face poliţia ca să ajute, instruire în

chestiuni delicate, tot felul de poveşti dintr-astea. Ar trebui să înghită gogoaşa.

– Bine, rosti Sloan, dând din cap.

– De fapt, e chiar o idee inteligentă, zise Lucas.

– Avem destui homosexuali de-ai noştri fără să mai căutăm şi în altă parte, contracară Daniel. Îndreptă un deget spre Anderson. Găseşte tot ce poţi şi compară cu cazurile celorlalte victime. L-am prins în cazul lui Ruiz. Vezi dacă găsim potriviri şi în alte cazuri.

– În acest timp, voi veţi urmări fiecare mişcare a lui, le spuse el celorlalţi poliţişti. Veţi lucra câte doi, non-stop. Nu există ore suplimentare. Dacă vedeţi vreo cucoană de optzeci de ani atacată pe stradă şi făcută poştă, anunţaţi dispeceratul şi vă vedeţi de treaba voastră. Nu-l scăpaţi din ochi pe nemernicul ăsta. Aţi priceput? Smithe este *singura* prioritate. Vreau verificări din sfert în sfert de oră asupra locaţiei. Îl sunaţi pe Anderson în cursul zilei şi pe ofiţerul de serviciu în cursul nopţii.

– Soţului meu o să-i placă chestia asta la nebunie, mormăi una din poliţiste.

– Să-l ... pe soţul tău, izbucni Daniel.

– I-ar plăcea, replică poliţista, dar şefii îmi tot dau sarcini de noapte.

La sfârşitul şedinţei, Daniel îi ceru lui Lucas să mai rămână puţin.

– Ai aranjat întâlnirea cu Ruiz?

– Da. Am discutat cu ea chiar înainte să vin aici. O s-o facem diseară, acasă la ea. La ora şase. Vrea să o facă, dacă asta ne ajută şi o va mai potoli pe Carey.

– Sper că n-ai intrat în belele cu femeia aia din pricina sculei tale.

– Lucrurile sunt sub control, replică Lucas. Voi anunţa ziarele şi televiziunile că ţii o conferinţă de presă.

Şi voi discuta cu ziarele ca să ia interviuri în acelaşi timp cu Carey. Ne vom întoarce aici pentru conferinţa de presă la ora nouă. După aceea, o să mă duc la cabana mea câteva zile. Am nişte zile de recuperat.

– Iisuse, nu prea ţi-ai ales un moment potrivit pentru o vacanţă.

– Am acoperit toate nevoile. O să las numărul meu de telefon comandantului schimbului dacă ai nevoie de mine.

– Bine, dar pregăteşte-o pe Ruiz în seara asta ca să facă un apel la cooperare, bine? Ştii la ce mă refer. Daniel se lăsă pe spate pe scaun, îşi puse un picior pe birou, se uită la peretele cu fotografii şi schimbă subiectul: Ştii ce avem noi nevoie.

– Mda.

– O să-i spun lui Anderson să-ţi dea verificările de locaţie. Ştim deja că locuieşte singur, într-o casă mică pe malul Lacului Harriet.

– Nu e departe de locul unde lucra Lewis. Agenta imobiliară.

– Ne-am gândit la asta, replică Daniel. Tipul nu şi-a cumpărat casa prin agenţia ei.

– Uite ce e. Nu te arunca prea tare în povestea asta, bine? Mă refer la tine personal, îl sfătui Lucas. Dacă se va ivi o scurgere către presă, spune că l-ai pus pe tip sub observaţie, dar crezi că dovezile împotriva lui sunt subţiri.

– Tu nu crezi că e el?

– Am un presentiment urât.

– Poţi pune ceva în mişcare în după-amiaza asta? Poate că aşa aflăm ceva.

– O să încerc.

Nimeni nu scoase vreo vorbă despre o posibilă înscenare.

De la birou, Lucas sună ziarele și televiziunile și le vându prietenilor lui pontul că Daniel avea să convoace o conferință de presă. Discută separat cu redactorii coordonatori de la ambele ziare locale și le sugeră să păstreze un reporter de serviciu până târziu, deoarece în jurul orei șase va apărea un subiect gras pentru articolul de fond de a doua zi.

Odată rezolvată chestiunea, luă adresa și numărul de telefon ale lui Smithe de la Anderson și găsi casa pe o hartă a orașului. Cunoștea cartierul. Se gândi la asta un minut, țuguindu-și buzele, apoi deschise sertarul de jos al biroului său, întinse mâna până în fund și găsi șperaclul. Era un dispozitiv electric alimentat cu baterii, care semăna cu o bormașină electrică, dar de două ori mai mic, cu două vârfuri ascuțite în locul unde ar fi trebuit să fie burghiul. Unul din vârfuri era îndoit, celălalt drept. Lucas deșurubă capacul din fundul dispozitivului, puse bateriile pe poziție de lucru și apăsă trăgaciul. Vârfurile se mișcară o secundă, după care el eliberă trăgaciul și oftă.

Casa lui Smithe avea tencuiala închisă la culoare, iar pajiștea din față părea desprinsă din ilustratele poștale. Treptele de beton care duceau spre ușa principală erau flancate de ienuperi înalți de cinci metri. Pe străzile tăcute din jurul casei treceau extrem de puțini oameni. Lucas trecu de două ori prin fața casei, apoi se duse la o cabină telefonică.

– Anderson.

– Davenport. Unde e Smithe?

– Tocmai a primit un apel telefonic. E la biroul.

– Mulțumesc.

Apoi formă numărul lui Smithe și lăsă telefonul să sune. După cel de-al treizecilea apel, scoase un clește de

tăiat din torpedoul maşinii lui, privi în jur, deşurubă receptorul şi îl aruncă pe podeaua maşinii. Fără receptor, şansele ca un trecător să deconecteze manual telefonul erau minime.

Nu putea să parcheze Porsche-ul în faţa casei lui Smithe. Lucas o lăsă la câteva case distanţă şi se întoarse pe jos, cu şperaclul în buzunarul hainei. Un puşti pedala pe o bicicletă în josul străzii, şi Lucas încetini ca să-l lase să treacă. Ajuns în dreptul casei lui Smithe, se întoarse şi urcă treptele fără să se mai uite în jur.

De pe verandă auzea telefonul cum sună. Broasca era veche, probabil de la o uşă care fusese instalată în anii cincizeci. Şperaclul o dovedi în mai puţin de un minut. Lucas împinse uşa cu genunchii şi îşi vârî capul înăuntru.

– Aici, băiete, strigă el.

Fluieră. Nimic. Păşi înăuntru şi închise uşa.

Casa părea nemişcată şi mirosea vag a produse chimice. Ce să fi fost? Lac pentru lemn? Ceară. Lucas inspectă iute parterul şi se opri doar ca să ridice telefonul şi să-l reducă la tăcere.

Camera de zi era mică, dar mobilată cu gust, cu o canapea cu fotolii şi o măsuţă de sticlă pentru cafea din anii cincizeci. Bucătăria era plăcută şi luminoasă, cu gresie galbenă pe jos şi mai multe flori înghesuite pe o poliţă lângă fereastră. Se vedea o cameră de baie cu o cadă din fontă, un dormitor mic cu un pat dublu înghesuit într-un colţ, un dulap gol, un birou şi un scaun, totul părând a fi folosit în postură dublă de birou de lucru şi dormitor pentru oaspeţi. Verifică sertarele din birou şi găsi facturi, declaraţii financiare şi copii ale chitanţelor de plată a impozitului pe venit.

Dormitorul principal fusese transformat într-o cameră de relaxare, cu un set de boxe înalte de un metru

şi jumătate şi un televizor cu diagonala de optzeci de centimetri aşezat în faţa unei canapele lungi şi confortabile. Un perete al camerei de relaxare era plin de fotografii. Smithe stătea alături de un cuplu zâmbitor de vârstnici despre care Lucas presupuse că erau părinţii tipului. O altă poză îl arăta împreună cu alţi doi bărbaţi, toţi semănând foarte bine. Probabil erau fraţii lui, îmbrăcaţi în uniforme de luptători sportivi din liceu, care îşi arătau muşchii spre aparatul foto. Se mai vedea o poză cu Smithe aruncând fân dintr-o căpiţă împreună cu tatăl lui. Smithe cu o diplomă. Smithe cu un prieten bărbat pe străzile din New York, ţinându-se de mijloc.

Unde era dormitorul? Lucas parcurse un coridor şi găsi scările care duceau la etaj. Dormitorul se întindea pe toată lungimea casei şi cuprindea un pat imens, încă nearanjat după noaptea precedentă. Blugi, lenjerie şi alte obiecte de îmbrăcăminte erau împrăştiate peste tot pe scaune. O bibliotecă cu câteva cărţi, cele mai multe SF, şi o colecţie de reviste porno pentru homosexuali. Lucas inspectă sertarele. Chei, colonie, o agrafă pentru bani cu insigna Ducks Unlimited, o casetă mică de bijuterii, o poză cu Smithe şi alt bărbat, ambii goi de la mijloc în sus, ţinându-se de după umeri.

Lucas deschise sertarul de sus. Prezervative. Două cutii, una cu prezervative lubrifiate, alta cu prezervative normale, ambele pe jumătate goale. Luă unul din prezervativele lubrifiate şi îl băgă în buzunarul hainei. Apoi inspectă restul sertarelor: un teanc de scrisori de la un bărbat pe nume Rich. Lucas se uită la două dintre scrisori: sporovăieli şi lamentări de la un fost iubit. Nici un fel de ameninţări, nici un fel de reproşuri.

Apoi verifică dulapul. Pantofi de sport, cinci perechi. Adidas, Adidas, Adidas, Adidas şi iar Adidas. Nici un fel de Nike Air. Apoi coborî scările şi intră în baie. Dulapul cu medicamente conţinea patru sticluţe cu medicamente eliberate pe reţetă: două cu penicilină, una dintre ele expirată, un analgezic slab şi una cu un unguent oftalmologic.

Trecu prin bucătărie, găsi scara spre subsol şi coborî. Subsol nefinisat. Un rastel de arme cu trei carabine. Camera din spate: haltere. Un set complet, alături de o masă sofisticată de antrenament. Poze cu halterofili în timpul exerciţiilor de forţă sau relaxaţi. Un grafic de exerciţii, cu bife în dreptul zilelor din săptămână când fiecare exerciţiu era executat. Individul lucra destul de regulat.

Înapoi în camera principală. Alt suport de sertare. Alte arme? Lucas le deschise şi găsi doar unelte de lucru. Urcă scările şi trecu prin camera de zi. Două desene drăguţe, ambele în cărbune. Nuduri ale unor femei longiline şi sinuoase. Lucas se uită la ceas. Nouă minute.

În birou. Trase de sertare. Documente financiare, scrisori. Nimic interesant. Porni computerul IBM. Încărcă programul de editare documente. Încărcă fişierele cu documente. Scrisori, corespondenţă de afaceri. Smithe lucra şi acasă. Nimic care să semene cu un jurnal.

Ultima verificare. Lucas se uită iarăşi la pozele din camera de relaxare. Îşi zise că tipul arăta fericit în ele.

Se uită la ceas. Şaptesprezece minute. Ieşi.

Se opri la biroul lui Daniel.

– Ce?

Daniel părea agasat.

Lucas căută prin buzunar, scoase prezervativul şi îl aruncă pe biroul şefului. Daniel se uită la el fără să-l atingă, apoi îşi ridică privirea spre Lucas.

– „Share", citi el de pe ambalaj. Laboratorul a întocmit o listă cu prezervativele care folosesc lubrifiantul descoperit la victime.

– Mda.

– Marca asta este pe listă?

– Mda.

– La naiba! Avem ceva cu care să susţinem un mandat de arestare?

– Prea puţin.

Daniel întinse mâna şi apăsă butonul intercom-ului.

– Linda, fă-mi legătura cu detectivul Sloan. Detectivul Anderson de la Omucideri ar trebui să ştie unde e Sloan acum. Vreau să vorbesc cât mai repede cu el.

Îşi luă degetul de pe buton şi se uită la Lucas.

– Ai întâmpinat vreo problemă?

– Nu.

– Nu vreau să apari la televizor câteva zile. Nu veni la conferinţa de presă de diseară. Poate te-a văzut cineva pe stradă.

– Bine. Dar totul a decurs fără probleme.

– Iisuse, dacă ăsta e criminalul vom ieşi cât se poate de bine din povestea asta. În Los Angeles astfel de indivizi sunt vânaţi ani de zile, iar unii dintre ei nu sunt niciodată prinşi. Daniel îşi petrecu degetele prin păr. Trebuie să fie el.

– Nu gândi aşa, îl sfătui Lucas. Gândeşte logic. Dacă arestăm pe cineva, mass-media vor înnebuni. Dacă nu e el, vei ajunge să atârni cu capul în jos de un copac. Spânzurat de ouă. Mai ales cu politica faţă de homosexuali care se practică prin aceste locuri.

– Bine, bine, rosti Daniel, nefericit.

Dădu cu o mână prin aer, ca şi cum ar fi gonit nişte bărzăuni. În acea clipă sună telefonul şi Daniel îl înşfăcă.

– Mda. Aşteptam. Se uită la Lucas şi îi spuse „Sloan" din vârful buzelor. Ai apucat să verifici lista aia cu case vândute de Lewis?... Mda. Câte?... Cum e cu datele de vânzare?... Îhî. Bine. Rămâi la povestea asta şi încearcă să obţii cât mai multe informaţii. Vorbeşte cu prietenul ei, vezi ce baruri frecventau împreună, orice am putea pune în cârca lui Smithe... Mda. Poate că o să obţinem un mandat... Ce?... Aşteaptă o secundă.

Daniel se uită la Lucas.

– Sloan spune că mâine vine camionul de gunoi. Vrea să ştie dacă e cazul să strângă gunoiul lui Smithe.

– Bună idee. Gunoiul nu e protejat de lege; nu avem nevoie de mandat pentru el. Dacă descoperim ceva acolo, am putea avea argumente pentru mandat.

Daniel dădu din cap şi reveni la telefon:

– Bine, ia gunoiul. Bună treabă... Mda.

Trânti receptorul în furcă.

– Lewis a vândut o casă la mică distanţă de casa lui Smithe. Cu şapte săptămâni înainte de a fi ucisă.

– Of, Doamne! Nu ştiu...

– Stai aşa şi ascultă. Sloan a vorbit cu oamenii din zonă. Lui Smithe îi place să facă jogging şi aleargă prin aceeaşi zonă aproape în fiecare seară de vară. Chiar pe lângă casa vândută de ea.

– Slabă motivaţie.

– Lucas, dacă mai facem rost de un lucru, orice, o să cer mandat. Îl avem pe Laushaus la judecătorie, iar ăsta ne-ar da mandat să percheziţionăm şi chiloţii guvernatorului dacă e nevoie. Cu tot cu guvernator în ei.

– Nu obținerea mandatului mă îngrijorează. Mă îngrijorează reacția.

– Mă descurc eu cu ea. Vom fi prudenți.

Lucas clătină din cap.

– Nu știu. Am senzația că toată lumea începe să gândească într-o singură direcție. Se uită la ceas. Trebuie să dau niște telefoane legate de interviul cu Ruiz. Ia-o mai ușor, bine?

Lucas discută cu un redactor coordonator de la *Pioneer Press:*

– Wally? Lucas Davenport.

– Hei, Lucas, cum îți mai atârnă ciocanul?

– Minunată expresie, Wally. Unde ai auzit-o?

– Credeam că porcilor le place. Scuze, vroiam să spun copoilor. Încercam doar să fiu prietenos.

– Bine. Ai vreun reporter disponibil care să se poată întâlni cu mine în fața Poliției din St Paul în jurul orei șase?

– Ce se întâmplă?

– Păi, ca să-ți spun adevărul, avem o supraviețuitoare a atacurilor Câinelui turbat și vom ieși în public cu ea.

– Hopa. Stai așa.

La celălalt capăt al telefonului se auziră un șir de exclamații înfundate, apoi pe fir interveni o voce nouă, feminină. Denise Ring, editorul pe probleme orășenești.

– Lucas, aici e Denise. De unde a apărut femeia asta?

– Hei, Denise. Cum îți atârnă ciocanul?

– Ce?

– Wally tocmai m-a întrebat cum îmi atârnă ciocanul. Credeam că așa se vorbește pe la voi pe la ziar.

– Du-te naibii, Lucas. Și dă-l naibii pe Wally. Ce e cu această supraviețuitoare?

– Există. Am ținut-o ascunsă deoarece am fost nevoiți să discutăm mult cu ea. Dar Jennifer Carey a aflat de existența ei...

– De la tine?

– Nu. Habar n-am de unde. Presupun că de la polițiștii din St Paul.

– Te culci cu ea.

– Iisuse Hristoase, chiar toată lumea îmi citește corespondența?

– Toată lumea știe. Adică, ne-am dat cu toții seama că era doar o chestiune de timp. Era ultima femeie disponibilă din oraș. Fie te încurcai cu ea, fie începeai să-ți cauți partenere în afara statului.

– Uite ce e, Denise, vrei povestea asta sau nu?

– Da, da. Nu te mai rățoi așa.

– Jennifer a declarat că va ieși în public cu această chestiune, indiferent dacă noi cooperăm sau nu, așa că am discutat cu supraviețuitoarea și aceasta ne-a spus că e dispusă să facă declarații publice. Jennifer a vrut exclusivitatea, dar Daniel i-a retezat-o scurt. Mi-a cerut să vă sun pe voi și pe *Star-Tribune*, așa că asta fac.

– La ora șase? Va fi Cammeretta acolo. Cum rămâne cu partea artistică?

– Trimite un fotograf. Jennifer va avea o echipă de cameramani.

– Tot la subiectul ăsta se va referi și conferința de presă de la ora nouă?

– Mda. Femeia va vorbi în public în fața celorlalte televiziuni, dar voi, TV3 și cei de la *Strib* veți avea chestii exclusive de la întâlnirea de la ora șase.

– Nu vor fi exclusive pentru noi. Jennifer va ieși prima cu ele.

– Dar nu atât de mult...

– Iar cei de la *Strib* vor fi acolo cu noi.

– Dar sunt convins că voi vă veţi descurca mai bine.

– Întotdeauna o facem, zise Ring. Bine. Ora şase. Cum spuneai că o cheamă pe femeie?

Lucas izbucni în râs.

– Susan B. Anthony. Aşteaptă. Poate am înţeles eu greşit. Voi şti sigur la ora şase.

– Ne vedem atunci, zise Ring.

Lucas apăsă pe furcă, apoi formă numărul de la *Star-Tribune*, îi spuse redactorului coordonator aceeaşi poveste, după care o sună pe Carla.

– Vei fi şi tu acolo, nu?

Părea îngrijorată.

– Da. Vin la tine pe la cinci şi vom discuta despre ceea ce vrei să spui. Când va sosi clipa, mă duc la secţia de poliţie şi îi iau. Asta se va petrece în jurul orei şase. Vor veni Jennifer Carey de la TV3, un operator, doi reporteri de ziar şi doi fotografi. Îi cunosc pe toţi şi pot să te asigur că sunt buni profesionişti. Vom termina totul pe la şapte. Apoi vom merge să mâncăm ceva şi ne vom întoarce în Minneapolis pentru conferinţa de presă. Putem discuta despre asta pe drumul spre ea.

– Bine. Îmi voi aranja părul. Altceva?

– Pune-ţi o bluză simplă. În nici un caz galbenă. Cel mai bine ar fi una albastru-deschis, dacă ai aşa ceva. Blugii sunt perfecţi. Nu te machia. Doar un pic de ruj de buze. Jennifer este expertă. Te vei descurca bine.

– Mă numesc Jennifer Carey. Ce mai faceţi?

– Bine. Vă văd la ştiri...

Lucas le urmări cum discută, în vreme ce operatorul lui Jennifer, cei doi reporteri de ziar şi cei doi fotografi se uitau curioşi prin studio. Jennifer urmărea îndeaproape faţa Carlei, ghicindu-i reacţiile, zâmbind şi încurajând-o să vorbească.

– Bine, ascultaţi cu toţii, rosti Jennifer în cele din urmă, întorcându-se către colegii ei de breaslă. Ce-ar fi să procedăm aşa... Eu am nevoie de timp de filmare, aşa că poate ar fi bine să o lăsăm pe Carla să-şi spună povestea pentru voi, chestie în cursul căreia noi filmăm şi voi faceţi poze. Aşa, Carla va avea timp să-şi adune gândurile în legătură cu ce vrea să spună. După care noi ne vom face interviul.

– Vreau să stau prin preajmă în cursul interviului tău, zise reporterul de la *Star-Tribune*.

Reporterul de la *Pioneer Press* încuviinţă.

– Nici o problemă, dar nu interveniţi sub nici o formă.

Lucas urmări cum cei doi reporteri de ziar extrag povestea de la Carla. Aceasta se relaxă văzând atenţia lor prietenoasă, devenind aproape exuberantă când povesti cum fugise ucigaşul de ea ca să scape cu viaţă. După alte cincisprezece minute, Lucas ceru o pauză.

– Trebuie să ajungem la conferinţa de presă de la ora nouă, îi zise el lui Jennifer. Ar fi bine să-ţi începi interviul.

– Am vrea să retrăieşti evenimentul, să ne arăţi unde te-a prins tipul şi ce s-a întâmplat din acel moment. Vrem să folosim toate astea pentru poze, zise unul din fotografii de ziar.

Carla rememoră iarăşi cele întâmplate, pornind de la uşă şi mimând femeia care cară sacoşe cu alimente şi este brusc atacată. În vreme ce se mişca, devenind tot mai agitată, fotografii se apucară să danseze în jurul ei, fotografiind-o în sclipiri de flash-uri din toate poziţiile.

După ce terminară, Jennifer o purtă iarăşi prin întregul eveniment, jucând ea rolul atacatorului. După ce se termină şi asta, cele două femei se aşezară şi începură

să discute, în vreme ce operatorul le filma din față și din spate, cu instantanee episodice luate de aproape.

– Bun. Ne-a scăpat ceva? întrebă Jennifer.

Se uită la ceas.

– Nu cred, răspunse Carla.

– Am terminat, oameni buni? îi întrebă ea pe ceilalți reporteri.

Aceștia încuviințară.

– Bun, atunci închidem aici, zise Lucas. Nimeni nu mai revine pentru o ultimă declarație. Dacă vreți să mai aflați neapărat ceva, faceți rost de la colegii de la conferința de presă. Bine? Toată lumea este în regulă?

Cinci minute mai târziu, scoase ziariștii pe ușă.

– Ce crezi? o întrebă el pe Carla după plecarea reporterilor.

– A fost interesant, răspunse femeia, cu ochii strălucitori.

– Mda, în fine, la conferința de presă va fi altceva. O mulțime de întrebări foarte rapide, unele dintre ele răuvoitoare. Nu face nici o referire la acest interviu, căci altfel celelalte televiziuni vor înnebuni. Când lumea va vedea interviul tău de la TV3, ar fi bine ca tu să nu te mai afli prin zonă.

Pe drumul spre conferința de presă, Carla întrebă:

– De câtă vreme o cunoști pe Jennifer Carey?

El se uită scurt la ea.

– De ani de zile. De ce?

– S-a postat în spațiul tău intim. Iar tu n-ai observat. Asta înseamnă, de obicei... un anumit soi de intimitate.

– Suntem prieteni de mult timp, replică Lucas pe ton neutru.

– Te-ai culcat cu ea?

– Nu ne cunoaştem suficient de bine ca să discutăm despre astfel de lucruri, ripostă el.

– Mie mi se pare un *da* imens, zise ea.

– Iisuse.

– Hmmm.

Conferinţa de presă dură puţin, fu zgomotoasă şi în cele din urmă deveni urâtă. Şeful Poliţiei vorbi după Carla.

– Aveţi suspecţi? strigă un reporter.

– Verificăm toate pistele...

– Asta înseamnă că nu, strigă iarăşi reporterul.

– Nu, nu înseamnă asta, răspunse Daniel.

Lucas se strâmbă.

– Atunci *aveţi* un suspect, rosti tare o femeie.

– Nu am declarat aşa ceva.

– Atunci vreţi să ne spuneţi ce aţi declarat? În cât mai puţine cuvinte?

La o oră după conferinţa de presă, odihnindu-se în Porsche-ul lui Lucas, care înainta repede spre nord de-a lungul autostrăzii I-35, Carla era la fel de agitată.

– Deci vei avea benzi înregistrate cu interviul lui Jennifer?

– Da, am reglat aparatul să înregistreze. Te poţi uita la înregistrări după ce te întorci.

– S-a dus totul naibii după ce şeful l-a făcut ticălos pe tipul ăla, zise Carla.

Lucas izbucni în râs.

– Mi-a plăcut. Tipul chiar *este* un ticălos. Dar chestia asta l-a mai potolit şi pe Daniel. Iar asta e bine. Va fi mai atent de-acum încolo.

– Nu ai de gând să-mi spui nimic despre suspect?

– Nu.

Drumul până la cabana lui Lucas dura trei ore. Se opriră la un supermarket ca să-şi facă rost de provizii de alimente şi Lucas discută cu proprietarul câteva minute despre pescuit.

– Au fost doi mari săptămâna trecută, rosti proprietarul.

– Cât de mari?

– Henning, doctorul, ăla cu barca cu vâsle. A scos unul de un metru de lângă insula mare, dintre bălării. Unul cam de şaisprezece kile. Apoi un alt tip din cealaltă parte a lacului, un turist din Chicago, care cred că pescuia pe lângă Wilson, a scos unul de paisprezece kile.

– Henning i-a dat drumul?

– Mda. Spune că nu va păstra nimic mai jos de douăj' de kile.

– S-ar putea să aştepte mult şi bine. Nu sunt prea mulţi tipi în North Woods care să se laude cu o captură de douăzeci de kile atârnată de perete.

– Este minunat, rosti Carla, privind spre lac.

– Nu ar strica să apară şi luna. Aproape că e stânjenitor. Peisajul seamănă cu o reclamă la bere.

– E minunat, repetă ea, după care se întoarse în cabană.

– Ce dormitor să folosesc?

El îi arătă pe cel dinspre colţ.

– Cel mare. Îl poţi folosi cum vrei, de vreme ce eu nu sunt aici. Ai o bicicletă în garaj. Ai de mers cam opt sute de metri până la supermarket şi cinci kilometri până în oraş. La chei este ancorată o barcă cu motor. Ai condus vreodată aşa ceva?

– Desigur. Mergeam în nord cu soţul meu în fiecare vară. Unul din lucrurile la care se pricepea era pescuitul.

– Sunt mai multe undiţe într-un sac pe verandă şi câteva cutii cu momeală sub şezlong dacă vrei să pescuieşti. Dacă treci de capul de acolo, pe lângă stratul de ierburi, ai şansa să prinzi peşti mari.

– Bine. Pleci chiar acum?

– Peste puţină vreme. Voi băga alimentele în frigider, după care am să beau o bere şi am să stau puţin pe verandă.

– Eu mă duc să mă schimb şi să fac un duş, zise Carla.

Lucas se aşeză pe balansoar, mişcându-l uşor, cu picioarele lipite de balustrada joasă a verandei. Noptile deveneau tot mai reci, iar adierea slabă a vântului aducea spre el aroma şi foşnetul coniferelor. Un raton traversă repede curtea luminată a unei cabane învecinate, îndreptându-se spre coşurile de gunoi. Din cealaltă direcţie, la câteva proprietăţi mai încolo pe marginea lacului, o femeie râse şi se auzi un pleoscăit. În cabana din spatele lui duşul se opri. Câteva minute mai târziu, Carla veni pe verandă.

– Vrei încă o bere?

– Mmm. Da. Încă una.

– O să iau şi eu una.

Purta un halat roz de bumbac şi şlapi de duş din cauciuc. Veni înapoi cu o bere Schmidt pe care i-o dădu lui Lucas, se aşeză lângă el pe balansoar şi îşi ghemui picioarele sub ea. Avea părul ud şi picăturile de apă sclipeau ca nişte diamante în lumina indirectă a ferestrelor.

– E cam răcoare acum, zise ea. Vii aici şi iarna?

– Vin aici cu orice ocazie. Vin iarna şi fac schi fond. Sunt cărări peste tot. Poţi schia kilometri întregi în jur.

– Sună excelent.

– Eşti invitată, rosti prompt Lucas.

În vreme ce discutau, el începu să simtă căldura emanată de trupul ei, după ce fusese acumulată în urma duşului.

– Ţi s-a făcut frig?

– Nu încă. Poate peste câteva minute. Acum mă încearcă o senzaţie de prospeţime. Carla se întoarse şi se lăsă pe spate, cu capul pe umărul lui. Nu prea pare corect ca un poliţist să aibă un asemenea loc. Mai ales un tip de la Narcotice cu un Porsche.

– Sunt ordinele doctorului. Ajunsesem în asemenea hal că nu făceam nimic altceva decât să muncesc, zise el. Îşi strecură un braţ pe după umerii ei. Eram pe străzi toată ziua şi uneori chiar şi jumătate din noapte, apoi mă duceam acasă şi lucram la jocurile mele de computer. Ajunsesem atât de rău, că nu mai puteam dormi nici atunci când eram atât de obosit că nu mă ţineam pe picioare. Aşa că m-am dus la doctor. Mi-am zis că am nevoie de nişte energizante şi el mi-a spus că în realitate aveam nevoie de un refugiu unde să nu mai muncesc. Aici nu muncesc niciodată, adică nu muncesc pentru bani. Tai lemne, repar garajul, lucrez la cheiul de lemn, chestii dintr-astea. Dar nu fac lucruri legate de bani.

– Ştii ceva? întrebă Carla.

– Ce?

– Pe sub halatul ăsta nu port absolut nimic.

Carla chicoti.

– Iisuse! Eşti goală puşcă, ha?

– Da. Mi-am zis că de ce nu?

– Deci pot considera asta drept o invitaţie oficială?

– Preferi să nu o faci?

– Nu, nu, nu nu nu. Lucas se aplecă şi o sărută pe bărbie, chiar sub ureche. Încercam cu disperare să-mi evaluez şansele. M-am comportat tot timpul ca un tip

de treabă, încât mi s-a părut o grosolănie să încep brusc să mă dau la tine.

– De-aia am decis să mă dau eu la tine, zise ea. Pentru că nu m-ai zorit ca alţii.

Mult mai târziu în cursul nopţii, Carla zise:

– Trebuie să dorm. Încep să resimt efectele zilei care tocmai a trecut.

– Încă un singur lucru, rosti el în beznă. Când am repetat ce ţi s-a întâmplat în apartament prima dată când te-am intervievat. Ai spus că tipul care a sărit pe tine era mai moale ca mine. Continui să crezi asta?

Ea nu răspunse imediat, apoi rosti:

– Da. Am senzaţia distinctă că el era un pic... nu puhav, ci mai cărnos. Ca şi cum acolo jos ar fi fost plin de grăsime şi n-ar fi avut cine ştie ce muşchi. Adică era mult mai puternic ca mine, dar eu nu am decât puţin peste cincizeci de kilograme. Nu cred că e un tip dur.

– La naiba!

– Chestia asta înseamnă ceva?

– Poate. Mă tem că s-ar putea.

A doua zi devreme, Lucas se duse la maşină, luă ceva din spatele scaunului şi scoase de acolo un revolver special Charter Arms calibrul 38, într-o teacă neagră din naylon, şi două cutii de cartuşe şi le duse în casă.

– Ce e cu astea? întrebă Carla când îl văzu.

– E un pistol. Credeai că s-ar putea să ai nevoie de unul.

– Hmm. Carla închise un ochi şi se uită la Lucas cu celălalt. L-ai adus cu tine, dar nu l-ai scos noaptea trecută. Asta înseamnă că te aşteptai să rămâi peste noapte aici.

– E un subiect care nu merită o dezbatere în detaliu, spuse Lucas zâmbind. Pune-ţi pantofii. Va trebui să facem o plimbare.

Intrară în pădure de cealaltă parte a şoselei şi apucară pe cursul unui pârâu îngust care în cele din urmă se lăţi într-o baltă lungă şi puturoasă, după care se transformă într-un firicel de apă care intra în baza unui deal abrupt. Ieşiră pe un platou ierbos cu faţa spre un promontoriu nisipos.

– Vom trage în promontoriu, o anunţă Lucas. Vom începe de la trei metri şi apoi ne vom retrage la şase metri.

– De ce atât de aproape?

– Deoarece dacă eşti mai departe de atât, ar trebui să fugi sau să ţipi după ajutor. Trasul cu arma este o soluţie disperată de aproape, explică Lucas. Privi în jur şi arătă spre un buştean doborât. Hai acolo să discutăm un pic pe tema asta.

Se aşezară pe buştean şi Lucas scoase pistolul. Îi arătă Carlei cum funcţionează fiecare piesă şi cum să încarce şi să descarce arma. Tocmai încărca cartuşele în magazie când auzi un chiţăit deasupra lor. Se uită în sus şi văzu o veveriţă roşie.

– Bine, şopti el. Fii atentă la asta.

Se răsuci încet pe buştean şi ridică arma spre veveriţă.

– Ce vrei să faci?

– Să-ţi arăt ce poate face o armă de calibru 38 unei bucăţi adevărate de carne, răspunse Lucas, cu privirea aţintită spre veveriţă.

Animalul stătea pe jumătate ascuns în spatele unei ramuri groase de pin, dar din când în când îşi expunea întregul trup privirilor.

– De ce? De ce vrei s-o omori?

Carla făcuse ochii mari şi devenise palidă la faţă.

– Nu ştii ce poate face un glonţ dacă nu vezi cu ochii tăi. Trebuie să-ţi bagi degetele în răni. Ca Toma necredinciosul, înţelegi?

– Hei, n-o face, îi ceru ea. Haide, Lucas.

Lucas îndreptă arma spre veveriţă, cu ochii deschişi, aşteptând.

– O loveşti pe amărâtă chiar între ochi, fără să simţi ceva...

– Lucas...

Vocea Carlei devenise aproape un ţipăt. Femeia se agăţă de armă, trăgând-o în jos. Era îngrozită.

– Pari oripilată.

– Iisuse Hristoase, veveriţa aia n-a făcut nimic...

– Ţi-e teamă?

Ea îşi coborî braţul şi împietri.

– Chestia asta vrea să fie un soi de lecţie?

– Mda, răspunse Lucas, întorcându-se cu faţa de la veveriţă. Ţine minte senzaţia care te-a încercat. Ai simţit aşa ceva pentru o veveriţă. Acum imaginează-ţi că descarci o asemenea armă într-o fiinţă umană.

– Iisuse, Lucas...

– Îl loveşti pe tip în piept, nu în inimă, ci doar în piept. Îi zbori plămânii şi el rămâne acolo, scoţând pe gură sânge roşu-purpuriu şi mici bule de aer. De obicei ochii lui par ca de ceară. Uneori se zvârcoleşte. E pe moarte şi nimeni nu îl poate ajuta, decât, poate, Dumnezeu...

– Nu vreau arma, rosti ea brusc.

Lucas ridică revolverul chiar în faţa lui.

– Sunt nişte chestii groaznice, zise el. Dar există un lucru şi mai groaznic decât ăsta.

– Care?

– Să fii tu veveriţă.

Îi arătă elementele de bază ale trasului de aproape, ţintind siluete de mărimea unui om desenate în nisipul

promontoriului. După treizeci de focuri, Carla începu să lovească siluetele cu regularitate. La cincizeci ajunse să dezvolte un automatism și începu să tragă prea răsfirat.

– Smucești arma, îi spuse Lucas.

Ea trase din nou, smucind arma.

– Nu o smucesc.

– Te văd.

– Eu nu văd asta.

Lucas scoase magazia din revolver, o goli, bagă trei cartușe aleatoriu în trei camere diferite și îi dădu Carlei arma înapoi.

– Mai trage un cartuș.

Ea trase din nou, smucind arma și ratând.

– Din nou.

De această dată, percutorul lovi o cameră goală și nu se auzi nici un zgomot de foc, dar ea smuci iarăși revolverul în lateralul liniei de ochire.

– Asta se cheamă o tresărire, zise Lucas.

Lucrară încă o oră, oprindu-se la fiecare câteva minute ca să discute despre condițiile de siguranță, despre ascunderea armei în studio, despre țintirea în condiții de luptă.

– E nevoie de multe ca focul tras să fie cu adevărat bun, îi explică Lucas în vreme ce ea se uita la revolverul din mână. Nu vreau să te învăț așa ceva. Tu trebuie doar să înveți cum să lovești suficient de bine ținta de la trei și șase metri distanță. Nu ar trebui să fie o problemă. Dacă ajungi vreodată în situația de a trage în cineva, țintește și apasă pe trăgaci până ce acesta nu mai trage. Uită de reguli, violență excesivă sau chestii dintr-astea. Continuă să tragi până golești magazia.

Traseră nouăzeci și cinci din cele o sută de cartușe, după care Lucas anunță o pauză și îi dădu arma încărcată cu ultimele cinci cartușe.

– De acum vei avea o armă încărcată, zise el. O duci înapoi cu tine şi o ascunzi unde crezi tu că e mai bine. Vei descoperi că nu e o sarcină chiar uşoară. E vorba de faptul că vei şti că trăieşti cu un obiect aducător de moarte în casă.

– Am nevoie de mai mult exerciţiu, rosti ea simplu, cântărind arma în mână.

– Mai am trei sute de cartuşe în maşină. Vino aici în fiecare zi şi trage douăzeci şi cinci până la treizeci de cartuşe. Verifică-te singură pentru tresăriri şi smucituri. Obişnuieşte-te cu revolverul.

– Acum, că am aşa ceva, sunt mai nervoasă decât eram înainte, rosti Carla după ce porniră înapoi spre cabană. Dar, în acelaşi timp...

– Ce?

– Mă simt bine să o ţin în mână, mărturisi ea. E ca o pensulă sau ceva de genul ăsta.

– Armele sunt nişte instrumente extraordinare, rosti el. Incredibil de eficiente. Foarte precise. Îţi face plăcere să le foloseşti, la fel cum îţi face plăcere să manevrezi un aparat foto Leica sau să conduci un Porsche. Este vorba de o plăcere în sine. Păcat că, pentru a-şi îndeplini menirea, armele trebuie să omoare pe cineva.

– E o idee drăguţă, ripostă Carla.

Lucas ridică din umeri.

– Săbiile de samurai sunt la fel. Sunt opere de artă care îşi desăvârşesc menirea doar atunci când omoară. Nimic nou sub soare.

În vreme ce parcurgeau drumul înapoi spre cabană, Carla întrebă:

– Trebuie să pleci?

– Mda. Mă aşteaptă un joc.

– Nu pricep chestia asta, mărturisi ea. Jocurile.

– Nici eu, rosti el, râzând.

Merse încet înapoi spre oraşele gemene, bucurându-se de peisaj şi hotărât să nu se gândească la Câinele turbat. Ajunse după ora şase, verifică dacă Anderson era la birou şi descoperi că plecase acasă.

– Sloan este încă undeva pe teren, zise comandantul de tură. Dar nimeni nu mi-a spus să fiu atent la ceva anume.

Lucas plecă, îşi schimbă hainele acasă, se opri la un restaurant de pe Grand Avenue în St Paul, mâncă, apoi porni spre St Anne.

– Ah, uite-l şi pe Longstreet, încet ca de obicei, zise Elle.

Chiar şi în calitatea ei de general Robert E. Lee, Elle purta rasa, apretată şi întunecată în lumina din sala de joc. O a doua soră, îmbrăcată cu haine de stradă şi care interpreta rolul generalului George Pickett, parcurgea un teanc de foi cu mutări strategice. Avocatul, generalul-maior George Gordon Meade, comandant-şef al armatelor unioniste, şi agentul, generalul comandant de cavalerie John Buford, îşi studiau poziţiile de pe hartă. Un student la universitate, care îl interpreta pe generalul John Reynolds în joc, introducea date în computer. Studentul îşi ridică privirea şi îl salută pe Lucas când acesta intră. Băcanul, Jeb Stuart în joc, nu sosise încă.

– Vorbind în termeni de logistică a jocului, rosti agentul în direcţia lui Lucas, trebuie să faci ceva cu Stuart. Poate îl scoţi ca personaj din joc. Pierde mereu şi situaţia se schimbă tot timpul când îi dă de veste despre asta lui Lee.

Lucas se relaxă şi începu discuţia. Revenise la locul lui. Băcanul sosi zece minute mai târziu, scuzându-se pentru întârziere, după care începu jocul. Bătălia decurse prost pentru Uniune. Stuart trimitea mereu iscoade înapoi spre forţa principală de atac, astfel ca Lee

să știe că vin uniformele albastre. Se concentră asupra Gettysburg-ului mai repede decât se întâmplase în realitate, iar divizia lui Pickett – mărșăluind prima în loc să fie ultima – înlătură cavaleria lui Buford, traversă orașul și captură Culp's Hill și capătul nordic al crestei Cemetery.

Lăsară jocul în această poziție. Târziu în seară, așezați în jurul mesei și discutând despre mișcările acelei zile, avocatul aduse vorba despre Câinele turbat.

– Ce se întâmplă cu acest individ? întrebă el.

– Cauți un nou client? ripostă Lucas.

– Doar dacă are mulți bișțari, răspunse avocatul. E genul de caz care va produce furori în întreg statul. Dar e interesant. Ar putea fi un caz greu pentru tine, în afara cazului că îl prinzi în flagrant delict. Dar tipul care o să pună mâna pe el... o să pută ca un vultur.

– Unii dintre oamenii care joacă jocul de *aici* au început să simtă un iz de stârv, interveni băcanul.

Se simțea excelent. Era pe cale să-l reabiliteze pe bătrânul Jeb Stuart, transformându-l iarăși în erou.

Avocatul își dădu ochii peste cap.

– Deci ce se întâmplă? insistă el în direcția lui Lucas. O să pui mâna pe el?

– Nu prea am înregistrat progrese, mărturisi Lucas, luând o bucată de pizza rece dintr-o cutie unsuroasă. Cum să depistezi un om invizibil? Nu există nici o cale de a-i da de urmă. Mintea lui nu funcționează la fel ca în cazul unui criminal obișnuit. Nu face ceea ce face pentru bani. Nu o face nici pentru droguri, din răzbunare sau din agresivitate. O face pentru propria plăcere. Are răbdare. Poate că nu acționează la întâmplare, căci am descoperit câteva tipare, dar practic ele nu ne ajută prea mult. Cum ar fi faptul că atacă femei cu părul închis la culoare. Poate că asta înseamnă doar treizeci sau

patruzeci la sută dintre femeile din oraşele gemene, ceea ce pare destul de încurajator până ce începi să te gândeşti la cifre. Iar când te gândeşti la cifre, îţi dai seama că, fie şi în situaţia în care elimini bătrânele şi copilele, ajungi să iei în considerare... cam un sfert de milion de posibilităţi.

Agentul şi băcanul dădură din cap. Cealaltă soră şi studentul mâncau pizza. Elle, care se juca cu lungul şir de mătănii din mâna ei, zise:

– Poate că l-ai putea aduce tu spre tine.

Lucas se uită la ea.

– Cum?

– Nu ştiu. El face anumite fixaţii pentru anumiţi oameni şi noi cunoaştem genul ăsta de indivizi. Dar dacă scoţi la bătaie o momeală feminină, cum îţi dai seama că el o vede? Asta e problema. Dacă ai putea strecura o momeală în apropierea lui, atunci poate că îl determini să atace atunci când tu supraveghezi scena.

– Ai o minte tare perversă, surioară, spuse agentul.

– Este o problemă tare perversă, răspunse ea. Dar...

– Ce?

Avocatul se uita la ea cu un început de zâmbet pe chip.

– Interesantă, zise ea.

10

– Daniel te caută peste tot.

Anderson părea agasat. Tocmai încerca să-şi aranjeze părul blond şi rar când trecu pragul biroului lui Lucas. Acesta abia ajunsese şi stătea în picioare, jucându-se cu cheile.

– Ceva nou?

– S-ar putea să cerem emiterea unui mandat.

– Pe numele lui Smithe?

– Mda. Sloan şi-a petrecut noaptea răscolind prin gunoiul lui. A găsit câteva ambalaje de la prezervative care folosesc acelaşi gen de lubrifiant precum cel descoperit la victime. Şi a mai descoperit câteva invitaţii la spectacole de artă. S-a pus pariu că el o *cunoaşte* pe puicuţa asta, Ruiz.

– O să discut cu şeful.

– Unde ai fost? tună Daniel.

– La cabana mea. Am dus-o pe Ruiz acolo, răspunse Lucas.

Daniel pocni din degete, amintindu-şi.

– Corect. La naiba! Nu ştiam că merge şi ea cu tine. Cum se face că ai dus-o la cabana ta?

Lucas ridică din umeri.

– A acceptat să dea interviul doar dacă o scoteam din oraş după aceea. Mi s-a părut mai simplu aşa decât să cer administraţiei să-i plătească o cameră de hotel.

Daniel îngustă ochii, apoi dădu încet din cap.

– Şi cât e până acolo, trei ore de mers cu maşina?

– Mda.

– Bine. Te voi trimite înapoi acolo. Vreau să-i arăţi mai multe poze şi să vezi dacă îl identifică pe Smithe. Ia elicopterul.

– Anderson mi-a spus că vei cere emiterea unui mandat, zise Lucas.

– Poate că da. De îndată ce ştiam ce anume căutăm, l-am pus pe Sloan să cerceteze gunoiul lui Smithe cu mare atenţie. Evident, a descoperit câteva ambalaje de prezervativ marca Share. Deci avem legătura lui cu Rice, ştim că a participat la aceleaşi expoziţii de artă cu Ruiz şi este foarte posibil să o fi cunoscut şi pe Lewis. Pe urmă mai e punkista, care se învârtea prin cluburile din Hennepin, izbindu-se de tot felul de poponari de pe stradă, iar el putea da peste ea acolo. Şi mai avem lubrifiantul, precum şi ocazia de a le cunoaşte pe toate victimele în tribunal. În plus, e homo. În funcţie de ce obţii tu, s-ar putea să-l săltăm. L-am pregătit pe Laushaus să semneze orice avem nevoie.

– Am putea găsi douăzeci de tipi care corespund aceluiaşi profil.

– Care e problema ta, Davenport? se repezi, exasperat, Daniel. Ai arestat indivizi cu a zecea parte din dovezile pe care le avem acum.

– Aşa e. Dar ştiam că am dreptate. De această dată s-ar putea să ne înşelăm. Nu avem decât nişte dovezi indirecte şi nimic altceva. Eu unul cred că e un pervers şi un maniac al fitness-ului. Ruiz spune că atacatorul ei

era moale. Tipul ăsta e originar din Minnesota. Ruiz afirmă că are accent din sud-vest. Tot Ruiz spune că individul purta adidaşi Nike Air; tipul ăsta n-are nici un fel de Nike Air în dulap. Are opt perechi de pantofi, dar nici una nu e Nike Air.

– Dar e prezervativul.

– E singura chestie de care ne putem agăţa, şi nici asta nu e o dovadă irefutabilă.

– Ştie să umble cu armele.

– Dar nu e vorba de pistoale şi revolvere, ci de carabine. Nu am văzut nici o armă de apărare în casa lui.

– Uite ce e, tu du-te unde ţi-am spus cu pozele, zise Daniel. Te aşteaptă un pachet pregătit la laborator.

– Tu vei cere mandatul? Sau îi laşi pe cei de la Omucideri să o facă?

– M-am băgat destul de adânc în chestia asta, răspunse Daniel. Nu vreau să arunc responsabilitatea pe umerii altcuiva.

– Lasă-i pe cei de la Omucideri să ceară mandatul, îl rugă Lucas. Vor face ce le vei cere tu, dar aşa vei fi putea să te răzgândeşti dacă apare vreo problemă. Şi mai e ceva. Poate că ar trebui să le sugerezi să ţină mandatul în buzunar. Cere-i tipului să vină aici, ia-i un avocat, spune-i că s-a emis mandat pe numele lui, iar dacă el vine cu ceva în sprijinul lui nu-ţi rămâne decât să rupi mandatul şi să-i strângi mâna.

– S-ar putea să nu vrea să vină.

– Omule, am nişte presentimente al naibii de urâte în legătură cu povestea asta.

– Avem oameni care au murit, replică Daniel. Dacă avem dreptate, îl lăsăm să scape şi el omoară pe altcineva?

– Întăreşte supravegherea în jurul lui. Dacă încearcă să comită o crimă, l-am înhăţat.

– Şi dacă aşteaptă trei săptămâni? Te-ai uitat la televizor? Chestia asta a ajuns fierbinte rău de tot. „A cincisprezecea zi a regimului de teroare al Câinelui turbat." Asta va urma.

– Fir-ar să fie, şefu'...

Daniel îl concedie cu un gest.

– Mă voi gândi la asta. Tu du-te acolo şi arată-i pozele lui Ruiz. Sună-mă şi spune-mi ce-ţi zice.

Lucas încercă să o sune pe Carla de la birou şi din aeroport, dar nu-i răspunse nimeni.

– Ai prins-o? întrebă pilotul.

– Nu. O voi găsi când ajungem acolo.

Elicopterul făcu mai puţin de o oră până la cabană, traversând pădurile multicolore de foioase şi conifere, apoi zona de tranziţie până la verdele profund din North Woods. Pilotul ateriză lângă o intersecţie de drumuri la trei sute de metri de cabană, apoi el şi Lucas porniră mai departe pe jos, ducând cu ei plicurile cu fotografii. Carla îi aştepta pe veranda din spate.

– Eram în barcă şi am auzit elicopterul. Nu mă gândeam că ar putea veni la altcineva în afară de mine. Ce s-a întâmplat?

Se uită curioasă de la unul la celălalt.

– Vrem să te uiţi la nişte poze, rosti Lucas după ce intrară în cabană. Făcu un gest înspre pilot. El e Tony Rubella. E pilot de elicopter, dar e şi poliţist. Voi înregistra interviul.

Lucas puse reportofonul pe masă, zise câteva cuvinte de test, derulă caseta înapoi şi o ascultă până ce se declară mulţumit că aparatul funcţiona. Apoi reporni reportofonul şi rosti cu voce tare ora, dat şi locul înregistrării.

– Interviul este condus de Lucas Davenport, locotenent, Departamentul de Poliţie din Minneapolis,

împreună cu ofiţerul Anthony Rubella, Departamentul de Poliţie din Minneapolis. Intervievata este domnişoara Carla Ruiz din St Paul. Carla Ruiz este cunoscută ofiţerului Davenport ca victima unui atac petrecut în locuinţa ei şi efectuat de către un bărbat despre care se presupune că a comis o serie de crime în oraşul Minneapolis. Îi vom arăta lui Ruiz un şir de fotografii ale unui număr de doisprezece bărbaţi şi o vom întreba dacă îl recunoaşte pe vreunul dintre ei.

Lucas aruncă o duzină de fotografii pe masă, toate prezentând bărbaţi tineri, toate făcute pe stradă, toate personajele din ele semănând vag ca înfăţişare, dimensiuni şi îmbrăcăminte. Unsprezece fotografii erau ale unor poliţişti sau funcţionari civili ai departamentului de poliţie. Al doisprezecelea personaj era Smithe. Lucas aranjă pozele pe un singur rând şi Carla se aplecă deasupra lor şi se apucă să studieze feţele.

– Pe tipul ăsta îl cunosc sigur, zise ea, bătând cu degetul într-una din pozele cu poliţişti. E poliţist. Lucrează în timpul liber ca angajat de securitate la băcănia aia din capătul Nicollet.

– Bine, rosti Lucas pentru înregistrare. Domnişoara Ruiz a identificat într-una din fotografii pe un bărbat pe care îl cunoaşte şi afirmă că acesta este ofiţer de poliţie. Datele noastre indică faptul că el este ofiţer de poliţie. Îi cer acum domnişoarei Ruiz să întoarcă poza, să o marcheze cu litera A mare, să o semneze şi să pună data sub semnătură. Domnişoară Ruiz, veţi face toate astea acum?

Carla semnă fotografia şi se întoarse la celelalte fotografii.

– Tipul ăsta mi se pare cunoscut, zise ea, arătând poza lui Smithe. L-am mai văzut în peisajul artistic, pe la vernisaje, petreceri, chestii de genul ăsta. Nu ştiu de

ce, dar cred că e homosexual. Cred că i-am fost prezentată o dată.

– Bine. Sunteți sigură în privința lui?

– Destul de sigură.

– Bine. Domnișoara Ruiz tocmai a identificat fotografia lui Jimmy Smithe. Voi cere domnișoarei Ruiz să marcheze fotografia pe spate cu litera B mare, să o semneze și să pună data sub semnătură.

Carla semnă cea de-a doua poză și Lucas îi ceru să se uite iarăși la restul pozelor.

– Nu mai văd pe nimeni cunoscut, rosti ea în cele din urmă.

– Acum îi arăt domnișoarei Ruiz alte șapte poze ale lui Jimmy Smithe și îi cer să confirme identificarea făcută de ea în cadrul șirului aleator.

Carla se uită la al doilea șir de poze și încuviință.

– Da. Îl cunosc.

– Domnișoara Ruiz a confirmat că îl cunoaște pe suspect, Jimmy Smithe. Totodată a adăugat detalii, cum ar fi că îl crede homosexual și că frecventează galeriile de artă și că este posibil să-i fi fost prezentată. Domnișoară Ruiz, vă mai vin în minte alte detalii despre domnul Smithe?

– Nu, nu, eu de fapt nu îl cunosc. Mi-l amintesc deoarece este chipeș și am avut impresia că e și inteligent.

– Bine. Altceva?

– Nu.

– Bine. Cu asta interviul se încheie. Mulțumesc, domnișoară Ruiz.

Apăsă butonul reportofonului, îl derulă înapoi, ascultă înregistrarea, apoi scoase caseta din aparat, o băgă în cutia ei protectoare și strecură cutia în buzunar.

– Și acum ce mai urmează? întrebă Carla.

– Trebuie să folosesc telefonul, zise Lucas.

Formă numărul şefului Poliţiei.

– Davenport? Ce e?

– Îl cunoaşte, îi spuse Lucas. L-a identificat fără nici o problemă.

– Îl săltăm.

– Ascultă. Faci cum ţi-am zis eu?

– Nu ştiu dacă se poate, Lucas. Ziariştii au prins de veste.

– Cine?

– Don Kennedy de la TV3.

– Pe naiba. Kennedy şi Jennifer erau rivali profesionali. Bine. Mă întorc într-o oră şi jumătate. Când îl arestezi?

– Aşteptam apelul tău. Avem câţiva oameni aici şi mai avem oamenii de la supraveghere. Individul lucrează la biroul lui din clădirea administraţiei. Vom merge acolo şi-l vom sălta.

– Cine a sunat ca să obţină mandatul?

O scurtă pauză. Apoi:

– Lester.

– Excelent. Menţine linia asta.

Daniel închise şi Lucas se întoarse spre Rubella.

– Porneşte elicopterul. Trebuie să ne întoarcem imediat.

După ce Rubella plecă, Lucas o apucă pe Carla de mâini.

– Au întocmit dosar pe numele tipului ăsta, dar mie nu-mi place. Cred că se face o greşeală. Aşa că stai aici, bine? Urmăreşte ştirile de seară. Te voi suna în fiecare noapte. O să încerc să mă întorc aici peste câteva zile dacă lucrurile se mai domolesc puţin.

– Bine, acceptă ea. Ai grijă.

Lucas o sărută pe buze şi porni în fugă după Rubella.

Zborul înapoi şi drumul de la aeroport durară două ore. La sosirea lui Lucas, Anderson stătea cu picioarele pe birou şi se uita distrat la un calendar de perete.

– Unde l-aţi dus? întrebă Lucas.

– În camera de interogatorii.

– E şi avocatul lui acolo?

– Mda. S-ar putea să avem o problemă.

– De ce?

– Pen'că e vorba de nemernicul de McCarthy, răspunse Anderson.

– Fir-ar să fie! Lucas îşi trecu degetele prin păr. Porcăriile obişnuite?

– Mda. Tâmpitul.

– Mă duc acolo.

– E şi şefu' acolo.

– Nu scoatem nimic de la el. Daniel se sprijinea de peretele dinafara camerei de interogatorii. Nemernicul ăla de McCarthy nu-l lasă să scoată o vorbă.

– A adulmecat un caz bun, zise Lucas. Dacă se ajunge la proces şi îl scoate pe Smithe basma curată, poate renunţa la avocatura din oficiu şi poate începe să scoată bani frumoşi din practica privată.

– Şi ce ai de gând să faci? întrebă Daniel.

– Voi face pe poliţistul bun. Foarte bun. Apoi mă înfurii şi mă descotorosesc de McCarthy.

– Nu prea tare. Ai putea pune în pericol ce am dobândit până acum.

– Plantez doar o sămânţă de îndoială.

Daniel ridică din umeri.

– Poţi încerca.

Lucas îşi scoase haina, îşi slăbi nodul cravatei şi îşi ciufuli părul, inspiră adânc şi trecu repede pragul uşii. Anchetatorii, avocatul şi Smithe şedeau în jurul

unei mese. Ridicară cu toţii privirea, surprinşi de apariţia lui.

– Iisuse. Scuze, m-am temut că o să vă ratez, rosti Lucas. Se uită la McCarthy. Salut, Del. Bănuiesc că tu te ocupi de cazul ăsta?

– Oare papa îşi face nevoile în pădure?

McCarthy era un scundac îmbrăcat cu un costum maro ponosit. Părul lui blond spălăcit îi răsărea din cap ca şi cum ar fi fost pieptănat în manieră afro, iar pe faţa lui pătrată se întindeau nişte favoriţi lungi.

– Oare urşii sunt catolici? continuă el seria de răspunsuri arogante.

– Corect. Lucas se uită la anchetatori. Daniel mi-a dat voie să vin aici. Vă deranjează dacă pun câteva întrebări?

– Dă-i drumul, oricum noi nu ajungem nicăieri, spuse poliţistul care conducea ancheta, agitând un rest de cafea rece într-o ceaşcă.

Lucas dădu din cap şi se întoarse către Smithe.

– Am să-ţi spun ce cred eu din start. Am fost unul dintre cei care au anchetat persoana care a supravieţuit celui de-al treilea atac. Nu cred că tu eşti cel pe care îl căutăm.

– Asta face parte din tactica poliţistului bun, Davenport? întrebă McCarthy, dându-se cu scaunul pe spate şi zâmbind amuzat.

– Nu, absolut deloc. Lucas îndreptă un deget către Smithe. Ăsta a fost primul lucru pe care am vrut să ţi-l spun. Al doilea lucru este că am să vorbesc o vreme. La un moment dat, McCarthy ar putea să-ţi spună să nu mai asculţi. Mai bine n-ai face ce-ţi spune el, deoarece...

– Hei, stai aşa, izbucni McCarthy, aducând zgomotos scaunul înapoi cu picioarele pe podea.

Lucas nu-l băgă în seamă:

– ...deoarece cum să-ţi facă rău doar ascultatul, dacă nu recunoşti nimic? Iar priorităţile avocatului tău nu sunt în mod obligatoriu aceleaşi cu ale tale.

McCarthy se ridică.

– Ajunge. Vreau să oprim chestia asta.

– Eu vreau să-l aud, rosti brusc Smithe.

– Te sfătuiesc...

– Vreau să-l aud, repetă Smithe. Dădu din cap înspre McCarthy, în vreme ce Lucas îl privea cu atenţie. De ce să nu fie priorităţile lui aceleaşi cu priorităţile mele?

– Nu vreau să comentez etica personală a consilierului tău, zise Lucas, dar dacă se ajunge la proces va fi unul din cele mai mari procese ale deceniului. Aici, în Minnesota, nu avem ucigaşi în serie. Dacă te scoate basma curată, ajunge un om bogat. Pe de altă parte, tu vei fi complet distrus, indiferent ce se întâmplă. E mare păcat, dar aşa merg lucrurile. Ai stat suficient de mult pe lângă un tribunal ca să ştii la ce mă refer.

– Ajunge, se repezi McCarthy. Prejudiciezi cazul.

– Nu. Doar îţi aduc ţie prejudicii. Şi chestia asta nu o să o mai menţionez. Doar că...

McCarthy se postă între Lucas şi Smithe, cu spatele la poliţist, şi se aplecă spre Smithe.

– Ascultă. Dacă nu vrei ca eu să te reprezint, nu-i nici o problemă. Dar îţi spun ca avocat, chiar acum, că nu trebuie să discuţi...

– Vreau să ascult. Asta-i tot, rosti Smithe. Poţi sta şi tu aici să asculţi împreună cu mine sau te poţi duce la plimbare şi o să-mi iau alt avocat.

McCarthy se dădu înapoi şi clătină din cap.

– Eu te-am avertizat.

Lucas se deplasă astfel încât Smithe îl putea vedea iarăşi.

– Dacă ai un alibi, mai ales unul bun, pentru oricare din momentele crimelor, cel mai bine ar fi să-l menționezi acum, zise el. Ăsta e mesajul meu. Dacă ai un alibi, ne-ai putea lăsa să ajungem la proces și poate ne-ai umili, dar îți va fi extrem de greu să mai lucrezi din nou. Va rămâne întotdeauna un semn de întrebare. Și va exista mereu un cazier. Când vei fi oprit de un polițist de patrulă din New York și el va apela Centrul Criminalistic Național, va primi înapoi o foaie care va spune că ai fost o dată arestat pentru crime în serie. Pe urmă, mai există o posibilitate.

– Care?

– Ca să fii condamnat chiar dacă ești nevinovat. Există întotdeauna șansa ca, fie și cu un alibi beton, juriul să te găsească vinovat. Se mai întâmplă. O știi prea bine. Juriul își spune: Ce naiba, polițiștii nu l-ar fi arestat dacă nu era vinovat. McCarthy îți poate spune asta.

Smithe dădu din cap iarăși înspre McCarthy.

– Mi-a spus că imediat ce vă povestesc despre alibiurile mele, veți trimite oameni pe teren ca să încerce să le demoleze.

Lucas se sprijini de masa de interogatoriu.

– Are absolută dreptate. Așa procedăm. Iar dacă nu putem să o facem, îți garantez că te vei întoarce pe stradă și nu se va întâmpla nimic. Nimic. Încă nu ai fost pus oficial sub acuzare. Nici nu ai fi. Acum avem un caz destul de solid ca să te reținem și poate să te trimitem în judecată. Habar n-am ce ți-au zis tipii ăștia, dar îți pot spune că te putem lega de două dintre victime și de un al treilea personaj, critic pentru caz, plus că există și dovezi fizice. Dar un alibi bun ar anula toate astea.

Smithe păli.

– Nu se poate. Dovezi fizice. Adică...

– Habar n-ai despre ce e vorba, zise Lucas. Dar le avem. Acum ţi-aş sugera ca tu şi McCarthy să vă duceţi pe coridor şi să vă sfătuiţi câteva minute, după care să vă întoarceţi cu o decizie.

– Mda, aşa vom face, zise McCarthy.

Se întoarseră după cinci minute.

– Am terminat discuţia, anunţă McCarthy, părând satisfăcut de reuşită.

Lucas se uită la Smithe.

– Comiţi o mare greşeală.

– Mi-a spus...

McCarthy îl înşfăcă însă repede de braţ şi îi făcu semn din ochi să tacă.

– Faci pe caritabilul, îi zise McCarthy lui Lucas. Din câte ai spus, există doar două posibilităţi. Nu aveţi nici un caz şi căutaţi cu disperare să întocmiţi unul. În această situaţie nu-l veţi reţine. Sau aveţi un caz, situaţie în care îl veţi reţine indiferent de ce spunem şi veţi folosi ce spune el împotriva lui.

– McCarthy, un tip de pe coridor te-a făcut nemernic, rosti Lucas, obosit. Avea dreptate. Nici măcar nu eşti în stare să întrevezi o a treia posibilitate, motiv pentru care încercăm cu toţii să ne scutim reciproc de neplăceri.

– Şi care ar fi aceasta?

– Aceea că avem un caz solid, care însă unora dintre noi nu ni se pare în regulă. Noi doar vrem să *ştim*. Suntem destul de aproape de orele exacte ale atacurilor în două cazuri şi destul de aproape de un al treilea. Dacă domnul Smithe nu se afla în oraş, dacă discuta cu nişte clienţi, dacă a stat toată ziua la birou, atunci ar pleca imediat de aici, liber şi nevătămat. Cum am putea să-i facem rău dacă ne spune acum, înainte de a-l reţine...

– Vă temeţi să-l reţineţi din pricina a ceea ce s-ar putea întâmpla dacă vă înşelaţi.

– Ai perfectă dreptate. Departamentul va pica de papagal. Iar Smithe, cu totul intenţionat, va primi chiar un şut mare în cur. Fără supărare.

– Ei, ce mama naibii mai înseamnă şi asta?

– Ştie că sunt homosexual, explică Smithe.

– Asta este o remarcă generatoare de prejudicii dacă vreodată eu...

– La dracu', rosti unul din anchetatori. Nu vreau să mai aud porcăria asta.

Ieşi ca o furtună din încăpere şi un minut mai târziu intră Daniel.

– S-a ajuns la vreo înţelegere? îl întrebă el pe Lucas.

Acesta ridică din umeri.

– Nu.

– Duceţi-l sus şi citiţi-i drepturile, îi ceru Daniel celuilalt anchetator.

– Staţi o clipă, rosti Smithe.

– Arestaţi-l! se răţoi Daniel.

Şeful Poliţiei ieşi ca o furtună din încăpere.

– Bună treabă, McCarthy, tocmai i-ai ridicat clientului tău o cruce, zise Lucas.

McCarthy îşi dezveli dinţii în ceea ce semăna mai degrabă cu un rânjet.

– Du-te şi plimbă ursul, zise el.

Plecară cu toţii – Smithe, McCarthy şi ofiţerul anchetator. În timp ce ieşeau din încăpere, ofiţerul se întoarse către Lucas.

– Ştii care e diferenţa dintre un sconcs mort pe autostradă şi un avocat mort pe autostradă?

– Nu, care e?

McCarthy îşi întoarse capul.

– În faţa sconcsului sunt urme de frânare, zise ofiţerul.

Lucas izbucni în râs şi McCarthy îşi dezveli dinţii din nou.

– Uită-te la ei acolo jos, ca păduchii pe un câine, rosti Anderson cu un ton sumbru, inspectându-şi gingiile cu o scobitoare uzată de plastic.

Jos pe stradă operatorii de televiziune, reporterii şi tehnicienii se îmbulzeau în jurul carelor de transmisie aflate lângă Primărie.

– Mda. Se pare că Lester va primi toate onorurile, zise Lucas. Din mulţime răsări capul lui Jennifer, îndreptat spre intrarea în clădire de sub ei. Trebuie să fug, adăugă Lucas.

O prinse chiar după intrare, o trase fără menajamente, în ciuda protestelor ei, de-a lungul coridoarelor, până la el în birou, o împinse pe un scaun şi închise uşa.

– Tu i-ai vândut pontul lui Kennedy despre tip. Mi-ai spus că nu o s-o faci.

– Nu i-am vândut nici un pont, Lucas, jur pe ce am mai sfânt.

– Minciuni, minciuni, minciuni, tună Lucas. Voi doi v-aţi mai acoperit reciproc spatele şi înainte. Te-am văzut eu. Imediat ce Daniel mi-a spus de pontul primit de Kennedy, am ştiut că e de la tine.

– Şi ce ai de gând să faci în privinţa asta, Lucas? Ha? Jennifer devenise furioasă. Din asta îmi câştig eu existenţa. Nu este un nenorocit de hobby.

– Minunată cale de rahat de a-ţi câştiga existenţa.

– Mai bună oricum decât calea ta de a-ţi închiria oricui talentele tale de macho.

Lucas îşi puse mâinile făcute pumn în şolduri şi se aplecă până ce ajunse extrem de aproape de faţa ei. Jennifer nici măcar nu clipi.

– Ştii ce ai făcut ca să obţii o ştire de senzaţie? Ai împins departamentul să aresteze un nevinovat, chestie care probabil îl va ucide pe amărât. Lucrează la asistenţa socială, înconjurat de femei, care nu vor mai avea niciodată încredere în el, orice ar spune oricine. Poate că e unul dintre suspecţi, dar eu nu cred că e vinovat. Am încercat să-i fac să procedeze cu mănuşi, dar pontul tău nenorocit i-a forţat să-l salte.

– Nu ar fi trebuit arestat dacă nu ar fi fost socotit vinovat.

Lucas se plezni cu palma peste frunte.

– Iisuse. Tu crezi că toate problemele sunt aşa uşoare? Smithe ar putea fi vinovat. Ar putea fi nevinovat. Eu m-aş putea înşela în privinţa lui, iar dacă m-aş înşela şi aş determina departamentul să-i dea drumul, tipul s-ar putea întoarce pe străzi ca să mai măcelărească nişte femei. Dar poate că am dreptate şi îl distrugem pe tip, în vreme ce adevăratul criminal plănuieşte să măcelărească pe altcineva. Nu aveam nevoie decât de ceva timp, iar tu m-ai lipsit de această nevoie trăgând cu urechea la o conversaţie privată în casa mea.

– Şi?

Lucas simţi că încremeneşte.

– Va trebui să iau nişte decizii de bază dacă voi mai discuta cu tine.

– Nu era nevoie să interceptez convorbirea aia acasă la tine, zise Jennifer. Oricum aş fi făcut rost de nume. Dispun de surse aici cum nici măcar nu visezi. Nu am nevoie de tine, Lucas. Aş putea chiar să-ţi spun să te duci dracului învârtindu-te.

– Îmi voi asuma riscul. Nu suport spionajul. Mă gândesc, subliniez *gândesc*, să chem un avocat şi să-l pun să-ţi sune directorul general ca să-i povestească despre modul cum ai obţinut informaţia şi să-l ameninţe

cu un proces împotriva postului pentru furt de informaţii private.

– Lucas...

– Pleacă de aici.

– Lucas...

Jennifer izbucni brusc în plâns şi Lucas se dădu câţiva paşi înapoi.

– Îmi pare rău, rosti el, simţindu-se mizerabil. Doar că nu pot... Jennifer... opreşte-te, la naiba.

– Doamne, sunt o ruină, mi-am distrus machiajul. Nu pot lua parte la conferinţa asta de presă... Doamne... pot folosi telefonul tău? Îşi şterse faţa cu un şervеţel. Vreau să sun la post, să le spun să o trimită repede pe Kathy Lettice aici. Doamne, sunt atât de distrusă...

– Iisuse, nu mai plânge. Foloseşte telefonul, o invită Lucas cu disperare în glas.

Încă trăgându-şi nasul, Jennifer ridică receptorul şi formă numărul. Când i se răspunse, vocea i se limpezi brusc.

– Don? Jen aici. Tipul se numeşte Smithe şi lucrează la asistenţa...

– Fir-ar să fie, Jennifer! ţipă Lucas.

Apucă telefonul, îl smulse din mâna ei şi îl trânti la loc în furcă.

– Ştiu să plâng, nu? rosti ea cu un zâmbet, după care ieşi pe uşă.

– Davenport, Davenport, gemu Daniel.

Se trase de perciuni urmărind-o pe Jennifer cum îşi încheie transmisia.

– ...considerat de unii cel mai inteligent om din departament, mi-a declarat personal că el nu-l crede pe Smithe vinovat de crimele în serie şi că se teme că

această arestare prematură ar putea distruge cariera promițătoare a lui Smithe în departamentul de asistență socială...

– Carieră promițătoare? Oamenilor de la televiziune nu ar trebui să li se permită să folosească vorbe mari, mormăi Lucas.

– Și acum ce urmează? se răţoi Daniel supărat. Cum naiba ai putut face așa ceva?

– Habar n-aveam că fac ceva, mărturisi Lucas. Credeam că avem o conversație personală.

– Ți-am spus eu că scula ta te va băga în belele cu femeia asta, comentă Daniel. Ce dracu' am să-i spun lui Lester? El a fost în fața camerelor de luat vederi susținându-și cazul, iar tu vorbești cu găoaza asta pe la spatele lui. L-ai lovit sub centură. O să-ți vrea capul.

– Spune-i că m-ai suspendat. Ce ai de pierdut? Două săptămâni? După aia o să apelez la consiliul de onoare. Chiar dacă consiliul aprobă suspendarea, procesul va dura luni de zile. Ar trebui ca așa să înăbușim orice alte probleme până ce se rezolvă totul, într-un fel sau altul.

– Bine. Poate că va funcționa. Daniel dădu din cap, apoi râse iritat, clătinând din cap. Hristoase, mă bucur că n-am fost eu cel fript. Mai bine pleci de aici înainte de a sosi Lester, altfel va trebui să-l arestăm pentru atac cu violență asupra ta.

Telefonul sună la ora două dimineața. Lucas își ridică capul de pe planșa de desen unde lucra la Everwhen, întinse mâna și apucă receptorul.

– Alo?

– Mai ești furios? întrebă Jennifer.

– *Nemernico!* Daniel m-a suspendat. Voi da interviuri oricui cu excepția voastră, ticăloșilor. Iar tu te poți duce să lingi...

– Răutăciosule, răutăciosule...

Lucas trânti receptorul în furcă. O clipă mai târziu telefonul sună iarăşi. Lucas se uită la el cu privirea unei cobre, apoi îl ridică, incapabil să-i reziste.

– Vin la tine, anunţă ea, după care închise.

Lucas vru să o sune, să-i spună să nu vină, dar se opri cu mâna pe receptor.

Jennifer purta o haină neagră din piele, blugi, cizme negre şi mănuşi. Motocicleta ei japoneză cu două locuri se odihnea pe alee ca un monstru de metal roşu. Lucas deschise uşa interioară şi dădu din cap când o văzu.

– Pot intra? întrebă ea.

În locul lentilelor de contact, la ochi avea acum ochelari cu ramă aurie. În spatele lentilelor, ochii ei păreau imenşi şi aproape lichizi.

– Desigur, rosti el cu greutate, luptându-se cu lanţul de siguranţă. Semeni cu o regină heavy-metal.

– Mulţumesc mult.

– A fost un compliment.

Ea se uită scurt la el, căutând urme de sarcasm, dar nu descoperi nimic, aşa că îşi dezbrăcă haina şi se duse către canapeaua din camera de zi.

– Vrei o cafea? o întrebă Lucas după ce închise uşa.

– Nu, mersi.

– O bere?

– Nu, nu vreau nimic. Tu bea ce vrei.

– Poate o bere.

Când el se întoarse, Jennifer se sprijinea de spătarul canapelei de două persoane, cu genunchii urcaţi pe locul alăturat. Lucas se aşeză pe canapeaua opusă şi se uită la Jennifer pe deasupra unei măsuţe de cafea cu margine de marmură.

– Deci care e treaba? întrebă el, dând din mână cu sticla de bere.

– Sunt extrem de obosită, rosti ea simplu.

– De poveste? De Câinele turbat? De mine?

– De viaţă, cred, replică Jennifer, cu tristeţe în glas. Copilul a însemnat poate o tentativă de răzbunare.

– Iisuse.

– Scena pe care ţi-am făcut-o astăzi... Doamne, nu mai ştiu. Încerc să fac mereu o mutră optimistă, ştii? Trebuie să fiu iute, să fiu dură, să zâmbesc când se petrec tragedii. Nu pot lăsa pe nimeni să-mi dea ghionturi. Uneori mă simt ca... îţi aminteşti Chevrolet-ul ăla mic pe care îl aveam, acel mic Nova pe care l-am buşit, înainte de a-mi cumpăra Z-ul?

– Da.

– Aşa îmi simt pieptul uneori. Prăbuşit din interior. Ca şi cum totul ar continua să fie dur, dar ar fi complet îndoit. Sfărâmat, torsionat.

– Aşa ajung poliţiştii.

– Nu chiar. Eu nu cred asta.

– Ascultă, arată-mi un tip care e pe stradă de zece sau cincisprezece ani...

E a ridică o mână şi îl opri.

– Nu spun că nu e o viaţă dură, care nu te epuizează. Poliţiştilor li se întâmplă multe chestii oribile. Dar mai sunt şi perioade relaxate. Îţi poţi face rost de câteva clipe de linişte. Eu niciodată nu am timp. Dacă nu se petrece nimic, trebuie să *inventez* întâmplări. Tu arată-mi o zi liniştită, pe care un poliţist o poate parcurge relaxat, şi eu îţi arăt aceeaşi zi în care Jennifer Carey trebuie să fie pe teren ca să ia un interviu cine ştie cărei micuţe care şi-a ars faţa acum şase luni sau acum doi ani, pentru că obligatoriu trebuie să avem ceva de emis în eter la ştirile de la ora şase. În plus, nu

avem timp să ne gândim la ce facem. Pur şi simplu acţionăm. Dacă greşim, plătim mai târziu. Faci acum, plăteşti mai târziu. Mai rău e că nu există reguli. Nu descoperi decât mult mai târziu dacă ai avut dreptate sau ai greşit. Uneori nu afli niciodată. Iar ceea ce e corect astăzi s-ar putea să fie greşit mâine.

Jennifer se opri. Lucas luă o gură de bere şi se uită la ea.

– Ştii ce ai tu nevoie? rosti el în final.

– Ce? Un regulat pe cinste? întrebă ea cu sarcasm.

– Nu vroiam să spun asta.

– Atunci ce?

– Ai nevoie să renunţi la slujbă o vreme, să te măriţi, să te muţi aici.

– Crezi că lucrurile se vor rezolva dacă devin o gospodină?

Jennifer păru de-a dreptul amuzată.

– N-am folosit termenul de gospodină. Tu l-ai folosit. Eu aveam de gând să-ţi sugerez ca să te muţi aici şi să nu faci absolut nimic. Să urmezi un curs de ce vrei tu. Să meditezi la viaţa ta. Să faci o excursie până la Paris înainte de venirea copilului. Ceva, orice. Cearta de după-amiază, lacrimile alea false, Doamne, totul a fost atât de dur, încât mi s-a părut practic inuman.

– Lacrimile nu au fost false, zise ea. Alibiul a fost însă fals. Mă gândeam că nu pot izbucni în plâns în faţa camerei de luat vederi. Apoi m-am dus acasă şi mi-am zis: de ce nu? Vreau să spun că nu sunt o idioată. Mi-ai ţinut predica aia despre Smithe; tu crezi că eu nu mi-am dat seama că i-aş fi putut face rău? Recunosc asta. Poate că i-am făcut rău. Dar nu sunt sigură. Eu...

– Dar gândeşte-te la ce risc te-ai expus şi pentru ce. I-ai transmis numele lui Kennedy, şi pentru ce? Pentru un avans de zece minute în faţa celorlalţi reporteri? Hristoase...

– Ştiu. Ştiu toate astea. De aceea mă aflu aici. Sunt [illegible]. Nu ştiu dacă greşesc, dar nu sunt sigură că [illegible]. Trăiesc în mocirlă şi nu mă pot opri.

Lucas clătină din cap.

– Nu ştiu ce aş putea face.

– Păi... Jennifer îşi luă picioarele de pe locul de lângă ea. Ai putea veni ca să stai lângă mine un minut?

– Ăăă...

Lucas se ridică, înconjură masa şi se aşeză lângă ea.

– Pune-ţi braţul în jurul umărului meu.

El o înconjură cu braţul şi ea îşi cuibări faţa la pieptul lui.

– Eşti gata pentru asta? întrebă ea, cu o voce neobişnuit de piţigăiată.

El încercă să se retragă şi să se uite la ea, dar Jennifer se strânse şi mai tare la pieptul lui.

– Gata pentru ce?

Jennifer îşi apăsă faţa cu şi mai multă putere în el şi, după câteva secunde, începu să plângă.

Ceva mai târziu ea îi spuse că nu vroia să facă sex. Vroia doar să doarmă. Lucas aproape adormise când o auzi spunând încet:

– Mă bucur că tu eşti tăticul.

11

Louis Vullion nu râdea.

Ajunse acasă târziu în seara anunţului, nu se mai uită la înregistrările video şi află de arestare a doua zi de dimineaţă din *Star-Tribune*.

– Nu e corect, rosti el, transfixiat în mijlocul sufrageriei casei sale.

Era îmbrăcat în pijama şi purta papuci de piele în picioare. O şuviţă de păr i se sculase, răscolită de somnul de peste noapte.

– *Nu* e corect, şuieră el.

Făcu ziarul ghemotoc şi îl aruncă tocmai în bucătărie.

– Oamenii ăştia sunt nişte idioţi, urlă Câinele turbat.

Reveni la benzile video şi urmări înregistrarea anunţului făcut de poliţie. Simţea cum creşte furia în el. Apoi văzu chipul lui Jennifer Carey, cu declaraţia ei că inventatorul de jocuri, locotenentul, Lucas Davenport, nu era de acord cu măsura şi credea că poliţia pusese mâna pe un nevinovat.

– Da, rosti el. Da.

Dădu înapoi banda şi o văzu din nou.

– Da.

„Ar trebui să-l sun", îşi spuse el în gând. Se uită la ceas.

– Nici o grabă, mormăi el cu glas tare. Ar trebui să mă gândesc la asta.

Nu avea voie să facă o greşeală acum. Să fie vorba de o înscenare? Să încerce omul cu jocurile să-i tragă clapa? Nu. Pur şi simplu era imposibil. Jocurile erau pline de inventivitate, dar existau *unele* reguli; Davenport – sau ceilalţi copoi, oricine – nu şi-ar putea permite ca tipul ăsta, homosexualul, să fie răstignit în cursul înscenării. Dar de ce fusese arestat? Cu excepţia omului cu jocurile, Davenport, ceilalţi poliţişti păreau încrezători că aveau un caz solid. Cum se putuse produce o asemenea greşeală?

– Ce tâmpenie, rosti Câinele turbat în direcţia pereţilor goi. Sunt nişte tâmpiţi cu toţii.

Nu se mai putea gândi la altceva. Stătea la biroul lui şi se holba în gol la hârtiile din faţa lui, până când secretara îl întrebă dacă se simte bine.

– Cred că mă încearcă o indigestie, răspunse el. S-ar putea să fie vorba de ceva ce am mâncat. Trebuie să rezolv cu audierea în cazul Barin, după care cred că o să-mi iau de lucru acasă. Ca să fiu mai aproape de... ăăă... dependinţe, în caz de nevoie.

Barin era un adolescent prostănac, care băuse prea mult, se urcase la volan şi intrase cu maşina într-un grup de oameni care aşteptau la un colţ de stradă să traverseze. Nu murise nimeni, dar câţiva pietoni fuseseră duşi la spital. Permisul de conducere al lui Barin fusese suspendat înainte de acest ultim accident, tot pentru condus sub influenţa alcoolului, iar ca pedeapsă suplimentară făcuse şi două zile de puşcărie.

De această dată situaţia era mult mai gravă. La nivelul statului era în plină derulare o campanie anti-alcool. Ca atare, în câteva instanţe, indivizi prinşi sub influenţa alcoolului sau de-a dreptul beţi, cărora cu doar un an înainte li s-ar fi aplicat o amendă, ajunseseră acum în închisoare.

Iar Barin era un nemernic arogant cu o gură extrem de mare şi de spurcată. Din nefericire, tatăl lui deţinea o companie de computere care plătea regulat o contribuţie substanţială firmei la care lucra Câinele turbat. Iar tăticul vroia acum ca fiul lui să scape basma curată.

Dar băiatul era condamnat. Câinele turbat ştia prea bine asta. O ştiau şi ceilalţi din firmă, motiv pentru care Câinelui turbat i se permisese să acţioneze ca avocant pledant. Barin avea să primească o pedeapsă de trei până la şase luni de detenţie, poate chiar mai mult. Câinele turbat nu putea fi învinovăţit pentru asta. Pur şi simplu nu se putea face nimic. Partenerii firmei îi explicaseră deja tatălui lui Barin cum stăteau lucrurile, iar Câinele turbat, deja asigurat împotriva eşecului, spera în secret ca judecătorul să-l vâre pe micul ticălos la răcoare pentru cel puţin un an.

Audierea era ultima pe lista din dimineaţa acelei zile. Câinele turbat ajunse mai devreme şi se strecură pe o banchetă din fundul sălii de judecată. Judecătorul se uita la o fată tânără, îmbrăcată cu blugi şi o bluză albă.

– Câţi ani ai, domnişoară Brown?

– Optsprezece, domnule judecător.

Acesta oftă.

– Domnişoară Brown, aş fi extrem de surprins dacă ai avea măcar şaisprezece ani.

– Nu, domnule, am optsprezece şi trei săptămâni...

– Taci, domnişoară Brown.

Judecătorul răsfoi documentele de acuzare, în vreme ce procurorul și avocatul apărării stăteau cuminți în spatele meselor lor. Fata avea ochi mari de păpușă, foarte de frumoși, dar fața îi era marcată de acnee, iar părul castaniu și lung îi atârna moale peste umerii înguști. Câinele turbat decise că ochii erau marele ei atu. Erau înfricoșați, dar exprimau cunoaștere. Câinele turbat o urmări pe fată cum își mută greutatea trupului de pe un picior pe celălalt, aruncând priviri piezișe spre avocatul din oficiu.

Judecătorul se uită la procuror.

– Un antecedent, aceeași acuzație?

– Aceeași acuzație, onorată instanță. Cu opt luni în urmă. De atunci fata a fost acasă, dar mama ei a aruncat-o din nou pe drumuri. Asistentul social spune că mama este total dependentă de cocaină.

– Ce vei face dacă îți dau drumul, domnișoară Brown? întrebă judecătorul.

– Păi m-am împăcat cu mama și cred că mă voi apuca să câștig niște bani ca să mă pot duce la colegiu trimestrul viitor. Vreau să absolv cursurile de terapie fizică.

Judecătorul se uită la hârtii. Câinele turbat avu impresia că judecătorul încearcă să-și ascundă un zâmbet. În cele din urmă, magistratul își înălță capul, oftă din nou și se uită la avocatul din oficiu, care ridică din umeri.

– Cei de la protecția copiilor? îl întrebă judecătorul pe procuror.

– Au trimis-o la un cămin data trecută, dar mama adoptivă nu a mai vrut să știe de ea după două zile.

Judecătorul clătină din cap și se întoarse la cititul hârtiilor.

Uitându-se la acuzată cum își linge buzele, Câinele turbat decise că fata era o ființă senzuală în felul ei. Era o victimă naturală, genul de pradă care ar declanșa oricând un atac din partea unui lup.

Judecătorul decise într-un târziu că nu se putea face nimic. O amendă pe fată cu o sută cincizeci de dolari pentru că se recunoscuse vinovată de tentativă de prostituție.

Nemernicul de Barin apăru chiar în clipa în care cazul fetei era închis. O oră mai târziu, când se întoarse în biroul grefierului, Câinele turbat văzu dosarul lui Heather Brown în coșul cu dosare returnate. Îl scoase de acolo și îl răsfoi, observând că fata fusese săltată de pe South Hennepin. Heather Brown se numea în realitate Gloria Ammundsen. Stătea pe străzi de mai bine de un an. Citind una din secțiunile descriptive, Câinele turbat observă cu interes că fata oferise ofițerului care o arestase o întreagă varietate de distracții picante, inclusiv *bondage*[1] și sporturi acvatice.

Câinele turbat își luă de lucru acasă, dar nu reuși să facă nimic. Își gătì repede o cină frugală – șuncă feliată, fructe, o jumătate de dovlecel. Continuând să fie agitat, se duse la mașină și merse în centru, unde parcă mașina și plecă mai departe pe jos. Trecu prin Parcul Loring, unde se întâlneau homosexualii, strângându-se în grupuri mici. Ieși pe Hennepin Avenue și porni spre sud, îndepărtându-se de centru. Punkiști pe stradă, urmărindu-l cum trece. Un puști cu o toporișcă și o haină neagră murdară, zăcând inconștient pe o stivă de mochete uzate în fața unei farmacii. Capete rase cu svastici tatuate pe țeste. Puști din mahalale stând pe străzi și încercând să pară duri cu țigările în gură și cu fețele înnegrite de machiaj.

Câteva prostituate. Nimic prea evident, nici un semn către mașinile în trecere, dar stând acolo pe stradă pentru oricine avea nevoie de serviciile lor.

---

[1] Comportament sexual care face parte din repertoriul sado-masochist (n. tr.).

Se uită atent la ele în vreme ce mergea. Toate tinere. Treisprezece, paisprezece sau cincisprezece ani. Câteva de şaisprezece ani şi doar foarte rar câte una de optsprezece ani. Uneori una mai în vârstă. Cele mai în vârstă erau de genul una-mică-în-pragul-uşii, nişte paraşute atât de uzate de traiul pe stradă, atât de incapabile de a mai încerca ceva decent, într-o încăpere privată sau măcar într-o toaletă, că nu mai erau acum decât nişte bucăţi imbecilizate de carne caldă, gata de a suporta orice fel de abuz din partea oricui.

O zări pe Heather Brown în faţa unui fast-food. Cele mai multe prostituate erau blonde, fie naturale, fie vopsite. Cu părul ei negru, Heather îi amintea de... Cine? Habar n-avea, deşi Câinele turbat avea impresia că un soi de fantomă i se întipărise undeva în fundul minţii. Noaptea, departe de luminile fluorescente ale sălii de tribunal, fata părea mai drăguţă.

Cu excepţia ochilor. În sala de tribunal ochii ei fuseseră vii. Aici aveau privirea dezumanizată a unui soldat epuizat de luptă. Fata purta o bluză neagră, o fustă de piele neagră lungă până la coapse, pantofi cu tocuri şi o poşetă neagră foarte mare. Corpul şi faţa ei îi *spuneau* ceva. *Aspectul* ei îl atrăgea.

– Hopa, rosti ea când el se apropie şi încetini. Ce se întâmplă?

– Am ieşit la o plimbare, rosti el pe un ton amabil.

– Bună noapte de plimbare, domnule ofiţer.

Îşi dăduse cu rimel verde-închis pe gene.

Câinele turbat zâmbi.

– Nu sunt copoi. De fapt, nici nu încerc să te agăţ. Cine ştie, poate eşti *tu*. Copoi, vreau să zic.

– A, desigur, replică ea, înălţând un şold, astfel ca fusta să i se ridice pe coapsă.

– Să prinzi unul bun, rosti el.

– Doar păsări care trec în noapte, ripostă ea, uitându-se deja în lungul străzii dincolo de umărul lui.

– Dar dacă ar fi să revin într-o noapte, te-aș găsi pentru o plimbare prin zona asta?

Ea se întoarse și se uită iarăși la el. În ochi îi reînviase o scânteie de interes.

– Categoric, răspunse ea. Asta este într-un fel teritoriul meu.

– Ai un loc unde am putea merge?

– Pentru ce? se interesă ea, prudentă.

– Probabil pentru o partidă jumi-juma, dacă nu costă mai mult de cincizeci. Sau poate că știi tu ceva mai interesant.

Fata se înseninâ. El făcuse oferta, menționase un act anume și oferise o sumă de bani, deci nu era copoi.

– Nici o problemă, dragule. Știu tot felul de căi ca să stârnesc un băiat. Sunt aici aproape în fiecare noapte în afară de joi, când mă scoate omul meu în oraș. Și de duminică, pen'că atunci mișcarea e slabă.

– Perfect. Poate peste o noapte sau două, ei? Și ai un loc unde să putem merge?

– Tu ai mălaiul, eu am ceaunul, rosti ea.

– Cum te cheamă?

Fata se gândi un minut.

– Heather, rosti ea în cele din urmă.

– Comiți o mare greșeală, zise Câinele turbat. Se plimba în sus și în jos prin camera de zi. Trebuie să fie o greșeală.

Dar gândul continua să-l chinuiască. Se uită la lista personalului de pe masă. Davenport, Lucas. Numărul. Ar putea fi o greșeală, dar cum? Să-l sune noaptea la el acasă. L-ar lua ca din oală. Nu ar avea timpul necesar ca să-i înregistreze vocea.

Se gândi la asta şi în cele din urmă scrise numărul pe o bucată de hârtie, se întoarse la maşină, conduse doi kilometri până la o cabină telefonică şi formă numărul. La celălalt capăt, telefonul sună o singură dată. Răspunse o voce limpede, baritonală. Nici urmă de somnolenţă în ea.

– Detectivul Davenport?

– Mda. Cine e?

– Un informator. Am văzut reportajul la televizor noaptea trecută, dezacordul tău în raport cu acţiunile superiorilor şi vreau să ştii următoarele: ai perfectă dreptate în legătură cu Câinele turbat. Homosexualul nu e ucigaş. *Homosexualul nu e ucigaşul*. Ai priceput?

– Cine e la telefon?

– Evident că nu-ţi voi spune aşa ceva, dar ştiu că nu aţi arestat pe cine trebuie. Dacă îl veţi întreba despre bilete nu va şti să vă răspundă, nu-i aşa? Nu va şti că nu trebuie să omori niciodată pe cineva cunoscut. Să nu ai niciodată un motiv. Să nu urmezi niciodată un tipar. Ar trebui să faci ceva ca să remediezi acest viciu de procedură sau mă tem că te vei face rău de ruşine. Câinele turbat va demonstra nevinovăţia acestui om cândva în viitorul apropiat. Ai priceput, locotenente? Sper că da, pentru că atât am de spus. Adio.

– Stai...

Câinele turbat închise, se îndreptă rapid spre maşină şi plecă. Începu să chicotească de emoţie. Nu anticipase bucuria actului său, dar era acolo, ca şi cum el supravieţuise unei bătălii personale. Într-un fel aşa şi era. Aproape că atinsese faţa inamicului.

12

Lucas stătea la planșa de desen, cu lista regulilor de joc pentru Everwhen în față. Își frecă barba crescută în cursul zilei, gândindu-se. Biletele. Tipul știa de bilete. Iar accentul era cel corect. Abia sesizabil, dar fusese limpede. Din Texas. Sau New Mexico.

Apucă telefonul și îl sună pe Daniel.

– Davenport.

Șeful era adormit.

– Davenport? Știi ce oră e?

Lucas se uită la ceas.

– Mda. Două și doisprezece minute noaptea.

– Ce dracu' vrei?

– Tocmai m-a sunat Câinele turbat.

– Ce??

Vocea lui Daniel se limpezi brusc.

– Mi-a recitat legile din bilete. Avea accentul potrivit. Părea adevărat.

– Rahat! Urmă o pauză de cinci secunde. Ce ți-a spus?

Lucas îi repetă conversația.

– Și părea adevărat?

– Părea adevărat. Mai mult de atât. Părea iritat. Văzuse reportajul lui Jennifer şi auzise că eu nu cred că Smithe e făptaşul. Vrea să îndrept lucrurile. Omule, tipul ăsta vrea *recunoaştere* pentru faptele lui.

Se lăsă o lungă tăcere.

– Şefule?

Daniel gemu.

– Deci acum îl avem pe Smithe în puşcărie, iar Câinele turbat va mai înţepa o femeie.

– Trebuie să începem să ne distanţăm de Smithe. Strânge-l de gât pe avocatul din oficiu mâine. McCarthy s-a lipit de Smithe ca o lipitoare. Dacă îl putem da jos de pe gâtul lui Smithe, atunci poate că reuşim să-l convingem pe tip să ne ofere un alibi. Dacă o va face, dacă ne oferă orice plauzibil, atunci îi putem da drumul.

– Şi dacă nu o face?

– Nu ştiu. Încearcă să găseşti o soluţie. Dar dacă tipul care m-a sunat este real, iar eu aş fi în stare să pariez pe unul din ouăle mele că aşa e, atunci bănuiesc că Smithe va veni cu ceva. A petrecut până acum ceva timp în puşcăria ţinutului şi tu ştii cum e locul ăla.

– Bine. Aşa facem. Doamne, prima înfăţişare a fost acum paisprezece ore şi deja am trecut la pasul doi. O să vorbesc cu avocatul mâine şi o să văd dacă putem cădea la o înţelegere cumva. Treci pe la Omucideri dimineaţă şi spune-le despre telefonul primit. Audierea preliminară e luni? Dacă e să ne mişcăm, trebuie să o facem până atunci. Altfel Câinele turbat ar putea face mişcarea în locul nostru. Ar fi ca o lovitură în moalele capului, nu?

– Tipul atacă de obicei la mijlocul săptămânii, zise Lucas. Acum e marţi dimineaţă. Dacă îşi respectă tiparul, o va face la noapte sau va aştepta până săptămâna viitoare.

– A spus „în viitorul apropiat" la telefon?

– Mda. Nu părea gata de a trece la acţiune. Dar este posibil şi ca el să fi... disimulat.

– Bun termen.

– El a început. Stau aici şi încerc să-mi amintesc cuvintele exacte pe care le-a folosit, şi a rostit câteva interesante. „Dezacord" şi „viciu de procedură". Poate şi altele. E un tip deştept. Are în mod clar o educaţie la bază.

– Mă bucur să aud asta, rosti, obosit, Daniel. La dracu'! Vorbim mâine.

După ce închise, Lucas nu se mai putu concentra asupra jocului şi în cele din urmă renunţă. Se duse la bucătărie, scoase o bere din frigider şi stinse lumina. În fracţiunea de secundă cât se stingea lumina, un dreptunghi galben şi alb îi atrase atenţia. Chestia asta însemna ceva. Făcu un pas pe coridor, se încruntă, se întoarse şi aprinse lumina. Era coperta cărţii de telefon.

– De unde a făcut rost de numărul meu? întrebă Lucas cu voce tare.

Lucas nu era trecut în cartea de telefon.

– Nenorocita de listă a personalului de la birou. Asta trebuie să fie.

Apucă iarăşi telefonul şi-l sună pe Daniel, dar linia era ocupată. Puse receptorul înapoi în furcă, se plimbă nervos un minut după ceas, apoi formă din nou.

– Ce e, ce e?

Şeful deja se răstea.

– Tot Davenport. Mi-a trecut prin minte o idee urâtă.

– Poţi să mi-o împărtăşeşti, zise vexat Daniel. Îmi va face coşmarurile mai colorate.

– Îţi aminteşti când m-ai pus sub supraveghere? Credeai că e vorba de un poliţist şi aveai mai multe motive să crezi asta.

– Mda.

– Tocmai mi-a trecut o idee prin minte. Tipul m-a sunat acasă. Singurul loc unde apare numărul meu este pe lista personalului de la birou. În plus, Carla a identificat într-una dintre fotografii un poliţist...

– Îhî. Urmă o lungă tăcere. Lucas, du-te la culcare. L-am dat pe Anderson jos din cuib ca să-i povestesc despre telefonul pe care l-ai primit. O să-l sun iarăşi şi o să-i spun şi despre asta. Inventăm noi ceva mâine.

– O să arătăm ca nişte idioţi dacă Ruiz ne-a arătat ucigaşul sub ochii noştri şi noi am ignorat-o.

– O să arătăm mai rău decât atât. O să devenim complici la crimă.

Telefonul sună iarăşi şi Lucas întredeschise pleoapele. Lumină. Trebuia să fie dimineaţă. Se uită la ceas. Opt jumate.

– Bună, Linda, rosti el după ce ridică receptorul.

– Cum de ştiai că sunt eu, Lucas?

– Pentru că mă încearcă sentimentul că s-a dezlănţuit iadul pe acolo.

– Şeful vrea să te vadă acum. Spune să te îmbraci decent şi să vii repede încoace.

Daniel şi Anderson stăteau aplecaţi peste biroul şefului la sosirea lui Lucas. Lester şedea într-un colţ şi citea un dosar.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu ştim, răspunse Daniel. Dar în clipa în care am intrat pe uşă a sunat telefonul. Era avocatul din oficiu. Smithe vrea să discute *cu tine.*

– Minunat. I-ai spus ceva de apelul telefonic de azi-noapte?

– Absolut nimic. Dar dacă e gata să furnizeze un alibi poate că găsim o cale să aruncăm totul în cârca lui

McCarthy... ceva de genul că Smithe a decis să coopereze şi aşa l-am fi putut elimina ca suspect. Am putea ieşi din chestia asta puri ca nişte nou-născuţi.

– Dacă îl putem elimina, avertiză Anderson.

– Ce e cu poliţistul ăsta? întrebă Lucas. Cel identificat de Carla.

– Am venit aici azi-noapte după ce m-a sunat şeful, zise Anderson. Am scos arhiva. Omul era de serviciu în seara când a fost atacată Ruiz, împreună cu partenerul lui, undeva în nord-vest. Am discutat cu partenerul lui şi omul confirmă că se găseau acolo. Au primit mai multe apeluri în jurul orei atacului. Ne-am dus apoi ca să verificăm benzile şi l-am auzit pe ele.

– Deci e curat, zise Lucas.

– Slavă Domnului pentru micile favoruri, rosti Daniel. Ar fi mai bine să-ţi mişti fundul până la centrul de detenţie şi să discuţi cu Smithe. Te aşteaptă.

McCarthy şi Smithe aşteptau într-o mică sală de interogatorii. Decorul era simplu, fiind proiectat ca să îngheţe sângele în vene. McCarthy fuma şi Smithe şedea nervos pe un scaun cu spătar, frecându-şi mâinile şi uitându-se fix la picioarele lui.

– Nu-mi place acest tratament şi o să fac o plângere în acest sens, izbucni McCarthy imediat ce îl văzu pe Lucas.

– Da, da. Lucas se uită la Smithe. Te pot ruga să te ridici o clipă?

– Stai aşa. Vroiam să discutăm, începu McCarthy, dar Smithe îi făcu semn să se potolească şi se ridică.

– Urăsc locul ăsta, zise el. E mai rău decât îmi imaginam.

– De fapt, e o puşcărie destul de decentă, replică Lucas pe un ton blând.

– Aşa mi s-a spus şi mie. De ce m-am ridicat?

– Suge-ţi pectoralii şi stomacul.

– Ce?

– Suge-ţi pectoralii şi stomacul. Şi cuprinde-te singur în braţe.

Smithe păru nedumerit, dar îşi lăsă umerii în jos şi îşi supse burta. Lucas întinse mâna cu degetele răşchirate şi împinse tare în pieptul lui Smithe, apoi îşi coborî mâna şi împinse în stomac. Muşchii de sub piele se simţeau ca nişte funii.

– Lucrezi cu aparate?

– Mda, puţin.

– Despre ce e vorba? se repezi McCarthy.

– Femeia care a supravieţuit. Ucigaşul a prins-o de la spate şi şi-a înfăşurat braţele în jurul ei. Ea a declarat că tipul părea moale şi gras.

– N-am fost eu, rosti Smithe, dintr-o dată mai încrezător în sine. Întoarceţi-vă.

Lucas se întoarse şi Smithe păşi în spatele lui şi îl cuprinse cu braţele.

– Agitaţi-vă, zise Smithe.

Lucas începu să se răsucească şi să se agite. Era suficient de solid ca să-l învârtă pe Smithe în jurul camerei cu paşi strânşi şi controlaţi de dans, dar braţele care îl încercuiau păreau ca o menghină de robot. Oricât ar fi încercat să se desprindă din strânsoare, n-avea nici o şansă.

– Bine, rosti Lucas, gâfâind.

Smithe îi dădu drumul.

– Dacă aş fi prins-o, n-ar mai fi scăpat, zise Smithe plin de încredere. Dovedeşte asta ceva?

– Mie da, răspunse Lucas. Pe mulţi alţii nu i-ar convinge.

– Am văzut chestia aia la televizor, cum că m-aţi crede, zise Smithe. În plus, nu suport închisoarea asta.

Am decis să îmi asum riscurile cu dumneavoastră. Am un alibi. De fapt, am chiar două.

– Am putea rezolva toate astea la audierea preliminară, sugeră McCarthy.

– Mai sunt patru zile până atunci, ripostă Smithe cu un ton ascuţit. Se întoarse spre Lucas. Dacă alibiurile mele sunt bune, cât de repede pot să ies?

Lucas ridică din umeri.

– Dacă sunt bune şi le putem verifica, ai putea ieşi de aici după-amiază.

– În regulă. Domnul McCarthy mi-a adus calendarul. În ziua când a fost atacată Lewis, în acea după-amiază făceam un curs la serviciu. A început la ora nouă dimineaţa şi s-a desfăşurat fără întrerupere până la ora cinci. Au fost zece oameni la curs. Am luat prânzul împreună. Povestea asta nu s-a întâmplat cu mult timp în urmă, aşa că ei trebuie să-şi amintească. Pe urmă, în ziua când a fost ucisă Shirley Morris, gospodina. M-am suit la bordul avionului de New York la ora şapte dimineaţa. Am încă biletele de avion şi un prieten m-a dus la aeroport şi m-a văzut urcându-mă în avion. Am facturi şi chitanţe de hotel din New York, iar pe ele este trecută ora la care m-am cazat. Morris a fost omorâtă după-amiaza, iar eu m-am cazat în cursul după-amiezii. Pun pariu că şi cei de la hotel îşi amintesc de mine, deoarece, când am urcat sus cu băiatul cu bagajele, acesta mi-a dat cearşaful de pe pat la o parte şi a văzut un şobolan dedesubt, moment în care a început să ţipe de frică. M-am speriat şi eu rău de tot. Crezusem că e un hotel decent. M-am dus imediat la recepţie şi mi s-a dat o altă cameră, dar pun pariu că toată lumea îşi aminteşte de şobolanul ăla. Se poate verifica totul la telefon. Iar domnul McCarthy are biletele de avion şi facturile cu chitanţe la birou la dumnealui.

– Ar fi trebuit să ne spui de la început toate astea, zise Lucas.

– M-am temut. Domnul McCarthy spunea...

Se întoarseră amândoi ca să se uite la avocat.

– Se strânsese mult prea multă presiune dintr-o dată. Voi îl vroiaţi fript la grătar, toată lumea alerga ţipând, aşa că trebuia să calmăm situaţia ca să nu facem nici o greşeală, se apără McCarthy.

– Păi în mod clar am comis o greşeală procedând cum am procedat, zise Smithe. Familia mea ştia că sunt homosexual, adică părinţii, fraţii şi surorile mele, şi câţiva prieteni de acasă, dar foştii colegi de liceu nu ştiau şi nici majoritatea celor de acasă...

Se aşeză brusc jos şi începu să plângă.

– Acum ştiu cu toţii. Aveţi idee cât de greu îmi va fi să mă întorc la fermă? Acasă la mine?

McCarthy se ridică şi dădu un şut scaunului.

În holul centrului de detenţie, Lucas se opri la un telefon şi formă un număr.

– Lucas Davenport, rosti el. Te poţi întâlni undeva cu mine? La modul discret?

– Bineînţeles, răspunse ea. Spune unde.

Lucas îi propuse un anticariat din partea de nord a cartierului. Când ea ajunse acolo, el o măsură cu privirea şi îşi spuse că arăta complet deplasată. Cu părul ei perfect coafat şi cu machiajul ireproşabil, trecea printre rafturi ca Alice în Ţara Minunilor, uimită de prezenţa atâtor artefacte năucitoare. Annie McGowan. Mândria Canalului Opt şi a emisiunii *New Report*.

– Lucas, şopti ea când îl văzu.

– Annie.

Păşi spre ea şi Annie întinse ambele mâini, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Lucas să o ia în braţe. În

schimb, el o apucă de mâini şi o trase mai aproape de pieptul lui.

– Îţi voi spune acum ceva ce trebuie să rămână secret. Trebuie să-mi acorzi imunitate jurnalistică sau nu-ţi pot spune nimic, rosti el, uitându-se pe după umăr.

Introducere în metoda de actorie 1 043, două puncte.

– Da, bineînţeles, făgădui ea.

Respiraţia îi mirosea a scorţişoară şi mentă.

– Tipul ăsta care a fost arestat ca fiind criminal în serie... Nu el a făcut-o, şopti Lucas. Are două alibiuri excelente care sunt chiar acum verificate. Ar trebui să i se dea drumul după-amiază. Nimeni, dar absolut nimeni nu ştie chestia asta în afara departamentului de poliţie, cu excepţia ta. Dacă aştepţi până în jur de trei şi jumătate, probabil că îl poţi prinde pe avocatul lui. Îl ştii pe McCarthy, avocatul din oficiu?

– Da, îl cunosc, rosti ea, rămasă aproape fără grai.

– Îl poţi prinde în afara centrului de detenţie, semnând de ieşire pentru Smithe. Ar fi mai bine să te învârţi pe acolo începând cu ora trei. Nu cred că i se dă drumul mai devreme de ora asta.

– Oh, Lucas, chestia asta este nemaipomenită.

– Mda. Dacă reuşeşti să o păstrezi pentru tine. Şi o să-ţi mai vând un pont, dar şi acesta trebuie să provină de la „o sursă bine informată".

– Care e pontul?

– Se presupune că femeile astea au fost răpite, dar nimeni nu a descoperit vreo urmă de spermă. Se crede că asasinul ar putea folosi un soi de... obiect străin, pentru că e impotent.

– O, Iisuse. Amărâtul.

– Ăă, da.

– Ce fel de obiect?

– Ăă, păi nu ştim exact.

– Te referi la unul din mădularele alea imense de cauciuc?

Cuvintele ieşiseră atât de lesne din gura ei perfectă, încât Lucas simţi cum îi cade falca.

– Ăă, nu ştim. Ceva de genul ăsta. În fine, dacă te descurci bine şi mă protejezi, o să mai am ponturi exclusive pentru tine. Acum însă trebuie să plec de aici. Nu putem fi văzuţi împreună.

– Nu încă, oricum, rosti ea.

Se întoarse să plece, apoi se întoarse.

– Ascultă, când mă suni la redacţie cei de acolo îşi vor da seama cine e sursa mea dacă îţi dai numele. Vreau să spun, dacă nu mă găseşti acolo.

– Da?

– Şi poate că ar trebui să folosim un nume de cod.

– Bună idee, zise Lucas, uimit. Scoase o carte de vizită din portofel şi scrise pe spatele ei numărul lui de acasă. Mă poţi suna la birou sau acasă. Când te sun voi fi ori la birou, ori acasă. Când sun, voi spune: „Mesaj pentru McGowan: Sună-l pe Red Horse[1]."

– Red Horse, şopti ea, mişcându-şi buzele ca şi cum ar fi memorat expresia. Red Horse. Precum calul din jocul de şah?

„Mai degrabă precum peştele ăla fără dinţi", îşi zise Lucas. McGowan mai făcu un pas şi îl sărută pe Lucas pe buze, apoi dispăru printre rafturi cu un licăr al ochilor ei negri şi un foşnet al hainei ei de lână.

Proprietarul magazinului, un bărbat gras şi complet lipsit de romantism care colecţiona ediţii timpurii din

---

[1] Calul Roşu, specie de peşte din America, cu bot fără dinţi şi buze groase, înrudită cu crapul şi carasul (n. tr.).

Life on the Mississippi de Mark Twain, apăru pe coridorul strâmt şi zise:

– Iisuse, Lucas, ce naiba faci acolo în spate, te-ai apucat să regulezi nevăstuici?

Lucas se opri la biroul lui Daniel şi îi spuse care erau alibiurile lui Smithe. Se duseră împreună la Divizia Omucideri şi îi informară şi pe Lester şi Anderson.

– Vreau ca toată lumea să verifice aceste alibiuri imediat, ordonă Daniel. Puteţi începe cu biroul de asistenţă socială ca să vedeţi ce este cu acest curs intern. Aşa ne vom face repede o impresie. Apoi cercetaţi biletele şi daţi câteva telefoane. Dacă se verifică totul, şi pun pariu că aşa va fi, vom stabili o întâlnire cu procurorul. Pentru ora unu sau două. Vom decide ce e de făcut.

– Vrei să spui că vom renunţa la acuzaţii, zise Lester.

– Mda. Probabil.

– Presa ne va mânca de vii, rosti Anderson.

– Nu şi dacă ne jucăm cartea bine. Le spunem că Smithe nu a avut încredere decât în Davenport. Lui i-a povestit despre alibiuri, Davenport a venit la noi şi aşa ne-am dat seama de greşeala comisă.

– Mie mi se pare că totul va fi îndreptat împotriva mea, zise Lester.

– Asta-i tot ce avem, rosti Daniel. E mai bine aşa decât să ne trezim cu McCarthy umplându-ne pe toţi de rahat.

– Iisuse! Lester era pământiu la faţă. Eu am cerut mandatul. Vor sări cu toţii la mine. Nenorociţii de la televiziuni.

– Se putea şi mai rău, zise Daniel, pe un ton filozofic.

– Cum adică?

– Puteam fi eu în locul tău.

Lucas şi Anderson izbucniră în râs, după care zâmbiră şi Daniel şi, într-un târziu, Lester.

– Mda, asta ar fi total de neconceput, zise Lester.

Lucas îşi petrecu restul dimineţii la birou, vorbind cu contactele lui din oraşele gemene. Nu prea se mişca nimic. Umbla zvonul că fusese cineva ucis la un joc de poker pe bani mulţi în partea de nord-est a ţinutului, dar Lucas auzise ceva similar cu trei săptămâni în urmă şi chestia asta începea să semene cu un *déjà-vu*. Câteva sute de carduri Visa falsificate ajunseseră în oraşele gemene şi erau folosite în mall-uri şi în magazine de desfacere cu amănuntul. Câţiva comercianţi de prim rang erau iritaţi şi ceruseră o audienţă la primar. Mai umbla un zvon legat de arme, puşti automate care ieşeau prin contrabandă din ţinut prin zona văii Red River. Ăsta era un zvon ciudat şi trebuia verificat. Iar un patron de local de striptease se plânsese că un bar din vecinătate începuse să folosească prospături sub limita legală de vârstă. „Nu e corect, fetelor ăstora nici măcar nu le-a dat părul pubian. Nimeni nu mai face nici un ban, toată lumea se duce la Frankie's", ţipa patronul în gura mare. Lucas îi spuse contactului că va cerceta subiectul.

– Totul se verifică, zise Daniel. Am trimis o fotografie prin fax la New York, le-am cerut colegilor de acolo să se ducă la hotel şi băiatul ce cară bagajele şi-a amintit de Smithe şi de şobolan. Nu şi-a amintit data exactă, dar şi-a amintit săptămâna când s-a întâmplat. Este săptămâna corectă.

– Cum e cu cursul intern?

– Se verifică. Tocmai aici e problema, că nu există nici un fel de îndoieli. Imediat ce am pus întrebarea s-a răspândit vorba în tot biroul de asistenţă socială că am

dat-o în bară. Vorba se va răspândi în tot tribunalul până diseară.

– Şi?

– La ora două avem o întâlnire cu procurorul şi cu avocatul din oficiu, răspunse Daniel. Vom propune renunţarea la toate acuzaţiile. Vom ţine o conferinţă de presă diseară.

– Ne va da în judecată, rosti Anderson.

– Vom cere o renunţare, rosti Daniel.

– Nici o şansă, ripostă Lucas. Tipul e înspăimântat. Se uită la Daniel. Nu cred că e bine să apar la conferinţa de presă.

– S-ar putea să fie mai bine dacă o faci.

– Dacă întreabă cineva, spune-le că mi-am luat concediu. Îmi iau două zile libere şi mă duc în nord.

Lucas părăsi Primăria la ora trei şi se duse la centrul de detenţie, oprindu-se pe drum doar ca să-şi ia o pungă de popcorn. În faţa centrului erau Annie McGowan şi un operator, aşteptând. Lucas se aşeză pe o banchetă dintr-o staţie de autobuz la câteva zeci de metri distanţă. O jumătate de oră mai târziu îl văzu pe McCarthy ieşind din centru cu Smithe în spatele lui. Împreună cu ei erau doi oameni mai vârstnici, un bărbat şi o femeie, pe care Lucas îi recunoscu ca fiind părinţii lui Smithe din fotografiile pe care le văzuse în casa tânărului. McGowan sări instantaneu asupra lor şi, după o scurtă negociere, păru să reuşească să obţină un scurt interviu în faţa camerei de luat vederi. Lucas mototoli punga goală de popcorn, o aruncă sub banchetă şi zâmbi.

– Conferinţă de presă la ora şapte, rosti Anderson după ce-l zări pe Lucas în hol.

– Am ceva de făcut diseară, replică Lucas. În plus, mă voi da la fund pentru o vreme.

Înainte de a pleca, aranjă o echipă de rezervă pentru patrulare. Ajunse acasă la timp ca să prindă ştirile de la ora şase. McGowan arăta minunat în vreme ce transmitea ştirea. După două minute de interviu înregistrat în faţa centrului de detenţie, camerele de luat vederi se îndreptară spre McGowan în studio.

– *Now Report Eight* a aflat, de asemenea, că poliţia crede că adevăratul ucigaş este impotent şi este posibil ca femeile să fi fost violate prin folosirea unor obiecte contondente din pricină că el însuşi nu le poate viola.

Se întoarse spre prezentator şi zâmbi.

– Fred?

– Mulţumim pentru acest raport exclusiv, Annie...

Lucas comută pe Canalul patru. Ultima ştire a emisiei era un soi de recapitulare a transmisiei lui McGowan, fiind evident un furt: „Tocmai am aflat că Jimmy Smithe, care a fost arestat în cadrul anchetei uciderii în serie a trei femei din oraşele gemene, a fost eliberat şi că acum poliţia îl consideră nevinovat..."

Cinci minute mai târziu, Jennifer îl sună pe Lucas.

– Lucas, tu le-ai dat povestea asta?

– Care poveste şi cui? întrebă Lucas cu nevinovăţie în glas.

– Povestea eliberării lui Smithe pe care i-ai oferit-o lui McGowan.

– A fost Smithe eliberat?

– Nemernicule, data viitoare când mai vin pe la tine mai bine ai purta o platoşă de zale, pentru că eu o să vin cu pumnalul.

Târziu în acea seară, Lucas se plimba pe Lake Street într-o maşină de poliţie fără însemne, urmărind trecătorii

nocturni, beţivii, prostituatele, căutând feţe cunoscute. Descoperi una cu puţin timp înainte de zece.

– Harold. Treci în maşină.

– Au, locotenente...

– Treci naibii în maşină, Harold.

Harold, un traficant de produse farmaceutice pe piaţa neagră, se conformă ordinului.

– Harold, îmi eşti dator, zise Lucas.

Omul cântărea şaizeci şi cinci de kilograme şi părea complet pierdut în geaca militară kaki pe care o purta.

– Ce vrei, omule? scânci el. Nu am vorbit cu nimeni...

– Vreau să intri la Frankie's şi să bei ceva uşor. Pe banii mei. Vin, bere. N-am chef să te văd matolit.

– Care e partea nasoală? întrebă Harold, părând brusc mai docil.

– O să pună o fetişcană să danseze goală la bar. Una foarte tânără. Când se va întâmpla, vreau să ieşi de acolo şi să mă anunţi. Eu voi sta aici. Ieşi imediat ce fata începe dansul, m-ai auzit? Nu cu două minute mai târziu, ci imediat după ce ea începe.

Îi dădu lui Harold o bancnotă de zece dolari.

– Zece? Vrei să stau şi să beau acolo pe zece dolari? se plânse individul.

Lucas îl apucă de piepţii hainei şi îl scutură zdravăn.

– Uite ce e, Harold, ai noroc că nu te bag puţin la răcoare pentru privilegiul pe care ţi-l fac, bine? Şi acum mişcă-ţi fundul ăla jegos sau îţi crăp capul.

– Iisuse, locotenente...

Harold se dădu jos. Lucas se lăsă pe scaunul maşinii şi urmări trecătorii cu privirea. Cei mai mulţi erau indivizi care beau sau erau deja beţi. Câţiva traficanţi de droguri trecură pe lângă el. Un peşte şi una din pipiţele lui; Lucas îl cunoştea, aşa că îşi lăsă capul şi mai jos şi

ridică mâna ca să nu i se vadă chipul. Peştele nu se uită spre el. Un traficant, alt traficant, un băiat cu faţa puhavă care părea abia venit de la ţară şi un comis-voiajor beat. Urmări parada o jumătate de oră înainte ca Harold să vină înapoi la maşina lui.

– S-a urcat una pe bar şi e foarte tânără, şopti el.

– Bine. Dispari.

Harold se făcu nevăzut. Lucas folosi staţia radio ca să apeleze, aşa cum aranjase dinainte, o maşină de patrulă pentru întăriri, apoi îşi puse pe cap o pălărie de vânătoare şi îşi fixă pe nas o pereche de ochelari fumurii, ieşi din maşină, o încuie şi porni pe stradă spre Frankie's.

Înăuntru mirosea a bere stătută şi vin prost. Camera din faţă, învecinată cu strada, era pustie, cu excepţia a două femei cu un aer nefericit care şedeau una în faţa celeilalte într-un separeu de piele roşie. Barmanul ştergea pahare şi îl urmări în tăcere pe Lucas cum trece printre mesele goale spre intrarea arcuită care dădea în camera din spate.

Aici aglomeraţia era mare. Înăuntru erau treizeci sau patruzeci de bărbaţi şi mai multe femei într-un nor imens de fum de ţigară, bătând din palme în ritmul muzicii rock emise de un tonomat. Fata dansa pe tejgheaua barului, purtând o bustieră minusculă şi o pereche translucidă de chiloţei albaştri. Lucas îşi croi drum prin mulţime şi îl zări chiar pe Frankie în spatele barului, împingând spre mulţime pahare din plastic pline cu bere, cât de repede îi permitea dozatorul. Lucas îşi ridică privirea spre fată. Să fi avut unsprezece ani? Doisprezece? Fata se răsuci şi întinse o mână la spate, muşcându-şi în acelaşi timp buza inferioară cu dinţii într-un zâmbet semiprofesionist. În fond, era acolo ca să alimenteze entuziasmul mulţimii. Cu o altă răsucire,

ea își desfăcu bustiera și o scoase încet, acoperindu-și în același timp sânii mici cu antebrațele. După alte câteva contorsionări și mișcări, aruncă bustiera în spatele barului și începu un alt dans, lăsându-și sânii goi să tresalte în luminile emise din tavanul încăperii.

– Funduri, funduri, funduri, intonă mulțimea.

Fata își înfipse degetele mari în elasticul chiloților și după ce se jucă ațâțător trăgând minusculul obiect de îmbrăcăminte în jos câțiva centimetri ici, câțiva centimetri colo, în același timp răsucindu-se, contorsionându-se și privind mulțimea printre picioare, se ridică și își dădu chiloții jos, cu spatele la public, apoi se întoarse cu fața spre el ca să-și termine dansul.

În acea clipă, barmanul din camera din față strigă:

– A venit poliția!

– Dispăreți! țipă Frankie.

În vreme ce mulțimea țâșni spre cele două uși de acces în încăpere, Frankie întinse mâna și o apucă pe fata goală de gleznă. Lucas sări și își scoase arma. Își înfipse coatele pe tejghea și vârî țeava armei în obrazul lui Frankie.

– Nu mă face să provoc un accident, Frank, zise el. Arma asta are un trăgaci extrem de nărăvaș.

Frankie încremeni. Dinspre camera din față apărură trei polițiști în uniformă, care împinseră clienții barului spre perete în trecerea lor. Instantaneu, pe podea căzură mai multe pliculețe de cocaină și crack. Lucas se uită la fată.

– Dă-te jos de acolo, îi ordonă el.

Ea se aplecă și, cu mare atenție, îl scuipă drept în față.

– Și ce s-a întâmplat cu fata? întrebă Carla.

Stăteau pe marginea cheiului, cu picioarele atârnind deasupra apei. Mai era o oră până la apusul soarelui și

tocmai coborâseră pe chei din poligonul improvizat din pădure. După-amiaza era răcoroasă şi liniştită. Apa reflecta nuanţele violet ale cerului. La o sută de metri în larg, un pescar îşi încerca norocul pe lângă marginile unei mici insuliţe scufundate. Apa era nemişcată. Auzeau chiar şi de la o asemenea distanţă sfârâitul gutei care se înfăşura pe lanseta pescarului.

– Am lăsat-o în grija celor de la protecţia copilului, răspunse Lucas. Cei de acolo vor încerca să-i descopere părinţii şi să le-o înapoieze. Peste două săptămâni ea va fugi din nou şi va reîncepe să danseze goală, să se prostitueze sau ceva de genul ăsta. La vârsta ei e singura slujbă pe care o poate primi.

– Cum rămâne cu Frankie?

– I-am pus în cârcă toate acuzaţiile la care ne-am putut gândi. O să fie găsit vinovat de câteva infracţiuni. O să facă ceva pârnaie, o să-şi piardă licenţa de desfacere a alcoolului.

– Bun. Ar trebui să... Nu ştiu. O puştoaică de doisprezece ani...

Lucas ridică din umeri.

– Probabil că vârsta medie a prostituatelor de pe stradă este de paisprezece ani. La şaisprezece sunt prea bătrâne. Cu cât sunt mai tinere, cu atât fac mai mulţi bani. Asta vor bărbaţii. Marfă tânără şi proaspătă.

– Bărbaţii sunt atât de porci, rosti Carla, făcându-l pe Lucas să izbucnească în râs.

– Tu ce vrei să faci, să mergi la pescuit sau să intrăm în cabană şi să ne apucăm de prostii? întrebă el.

– Am fost deja la pescuit, răspunse ea, încreţindu-şi nasul în direcţia lui.

13

Secretara Câinelui turbat era în acelaşi timp şi răspândacul de zvonuri al biroului. Poate că asta l-ar fi ajutat pe Câinele turbat în politica practicată de firmă – dacă ar fi luat parte la această politică – dar el nu se înţelegea bine cu secretara. Când lucra cu ea, îşi ţinea mereu ochii plecaţi. Era conştient de năravul căpătat şi se lupta cu sine ca să se corecteze şi să se uite drept în ochii femeii. Nu reuşea, aşa că îşi luase alt obicei şi se uita drept la şaua dintre ochii ei. Femeia îşi dădea seama că el nu o privea în ochi.

Situaţia devenise şi mai grea din cauza înfăţişării ei. Era mult prea drăguţă pentru Câinele turbat. Imediat după sosirea la birou, femeia lăsase clar să se înţeleagă că nu tolera nici un fel de încercare de agăţare. În felul lui, Câinele turbat îi era recunoscător pentru asta. Dacă ea l-ar fi aţâţat şi ar fi devenit Aleasă, ar fi trebuit să moară, iar aşa ceva ar fi încălcat una din regulile de bază: Nu ucide niciodată pe cineva cunoscut.

Când el veni la birou, alte trei femei stăteau ciorchine în jurul secretarei şi comentau.

– Ai aflat, Louis?

Una din femei i se adresa lui. Femeia se numea Margaret Wilson. Era avocat specializat în vătămări corporale şi, deşi nu împlinise încă treizeci de ani, prin firmă umbla zvonul că era unul din cei mai bine plătiţi avocaţi. Avea ochi căprui-deschis, sâni mari şi coapse zdravene. Râdea prea mult. Câinele turbat se simţea chiar uşor intimidat de ea. Se opri.

– Ce să aflu?

– Despre tipul ăla pe care l-au arestat şi pe care îl credeau a fi Câinele turbat. Nu e el.

– Da. Am văzut la ştiri azi-noapte. Marepăcat. Credeam că au pus mâna pe el, rosti el, căutând să-şi menţină o voce neutră.

Fusese încântat de conferinţa de presă de la poliţie şi de ceea ce văzuse la TV3. Porni iarăşi spre biroul lui.

– Au spus că tipului nu i se scoală, continuă Wilson.

El se opri din nou, nedumerit.

– Scuze?

– Canalul opt, Annie McGowan. Reporteriţa cu părul negru tuns scurt ca patinatoarea aia Nu-ştiu-cum. A discutat cu cineva de la poliţie. I s-a spus că asasinul e impotent şi că ăsta e motivul pentru care comite crimele.

Îl tachina cumva Wilson? În tonul ei părea să existe ceva provocator.

– Păi, au greşit o dată cu chestia legată de homosexualitate..., rosti Câinele turbat, ezitând.

– De vină e doar psihologia asta tâmpită, interveni secretara biroului, cu ţâfnă în voce. Toată lumea spune că el le violează. Dacă nu i se scoală, atunci cum?...

– Nu s-au găsit urme de spermă, zise Wilson. Se crede că el foloseşte un obiect.

Femeile se uitară una la alta. Câinele turbat scoase un „Păi" anemic, după care se duse în biroul lui şi

închise uşa. Rămase acolo, câteva secunde, sufocat de mânie. Impotent? Foloseşte un obiect? Ce naiba vroiau să spună?

De afară se auzi un hohot de râs şi Câinele turbat îşi dădu seama că râdeau de el. Foloseşte un obiect. „Probabil că bătrânul Louis de colo, oare ce obiect o folosi Louis?" îşi spuneau ele. Habar n-aveau cine era el, ce anume era el, nu-i cunoşteau puterea. Iar acum râdeau de el.

Se duse la birou, îşi lăsă geanta, se aşeză şi se uită la schiţa de pe perete. Trei lişiţe plimbându-se într-o mlaştină la asfinţit. Câinele turbat se uită la ele fără să le vadă, simţind cum îi creşte furia în suflet. De dincolo de uşă se auzi un alt hohot de râs. Dacă ar fi avut o armă la el, s-ar fi dus în hol şi le-ar fi împuşcat pe toate.

Părăsi biroul la unsprezece şi jumătate şi se duse acasă ca să se uite la ştirile prânzului. Urmărea TV3 din obişnuinţă, crezând că numai pe acest canal putea descoperi puţină demnitate în ştirile transmise.

Dar poate că era cazul să schimbe canalele dacă această McGowan dispunea de surse speciale de informaţii. Îşi lăsă maşina pe alee şi se grăbi să intre. Ajunsese un pic mai devreme, aşa că avu timp să-şi prepare o cană de supă fierbinte înainte de buletinul de ştiri. Se aşeză pe fotoliul mic din sufragerie, bând din zeama sărată şi fierbinte. Când începu buletinul de ştiri, povestea lui McGowan fu prima. Părea să fie o sinteză a emisiei din noaptea precedentă, cu înregistrarea lui McGowan discutând cu homosexualul pe treptele închisorii ţinutului şi apoi repetând povestea cu impotenţa. Chipul ei drăguţ şi luminos părea pătruns de seriozitatea informaţiei transmise; când camera de luat vederi se apropie de faţa ei pentru un ultim prim-plan,

Câinele turbat simţi un fior chiar în clipa în care fu cuprins de furie. Se controlă inspirând adânc şi închise televizorul. Annie McGowan. Faţa ei părea că rămăsese întipărită pe ecranul stins al televizorului. Era o bucăţică interesantă. Mai bună decât blonda de la TV3.

Ediţia de dimineaţă a *Star-Tribune* continua să se odihnească pe masa din bucătărie. Câinele turbat îl verifică din nou. Găsi un articol mare despre eliberarea lui Smithe, dar nici o referire la zvonurile legate de impotenţă.

De ce să-i fi spus poliţia lui McGowan că el era impotent? Doar se ştia prea bine că nu era aşa. Se ştia că era o greşeală. Să fi fost o tentativă de a-l scoate din ascunzişul lui? Ceva care să-l irite intenţionat? Dar aşa ceva era... o nebunie. Ar fi trebuit să facă orice ca să evite să-l înfurie. Nu-i aşa?

Se întoarse la lucru, continuând să se simtă furios. Fu tentat să o caute pe Heather şi să o aibă imediat. Stând cu cărţile şi carnetele lui de însemnări, decise însă să mai amâne momentul. Simţea cum creşte forţa în el, dar nu ajunsese încă la impetuozitatea care-i garanta acel gen de experienţă transcendentală de care ajunsese să aibă nevoie. Uciderea lui Heather acum ar fi constituit o lovitură pentru poliţişti, dar ar fi însemnat ceva... neplăcut pentru nevoia lui de ea. Ar fi fost prematur şi, ca atare, dezamăgitor. Avea să aştepte.

Câinele turbat munci tot weekendul, simţind cum îi creşte şi se dezvoltă în el nevoia de fată.

Se bucura de aceste momente. Biroul era pustiu sâmbătă după-amiaza şi duminică, ceea ce îi permitea să fie singur, aşa cum îi plăcea. În plus, avea un caz interesant. Cum procesul era inevitabil, nu el avea să se ocupe în totalitate de caz, dar avocatul din firmă responsabil de alocarea cazurilor i-l dăduse lui, cerându-i să facă cercetări.

Acuzatul se numea Emil Gant. Omul îşi hărţuise fosta nevastă şi pe iubiţii ei actuali. Îi urmărea, discuta cu ei şi în cele din urmă îi ameninţa cu violenţe. Ameninţările erau cât se poate de credibile. Gant era eliberat condiţionat, după ce făcuse treizeci de luni de închisoare din sentinţa de patruzeci şi cinci de luni la care fusese condamnat pentru atac cu circumstanţe agravante. Fosta lui nevastă era foarte îngrijorată.

Actuala acuzare apăruse după ce Gant fusese prins în garajul femeii. Ea era singură în casă, noaptea. Un vecin îl zărise pe Gant furişându-se printr-o uşă deschisă. Vecinul o sunase pe femeie, aceasta sunase la 911 şi poliţiştii ajunseseră în mai puţin de un minut. Gant fusese descoperit ascuns după o maşină.

Putea fi acuzat de pândă ilegală. O asemenea acuzare nu mai exista. Nu putea fi acuzat de atac, pentru că nu atacase pe nimeni. La fel, nu putea fi acuzat de pătrundere în locuinţă prin efracţie, deoarece nu intrase în garaj prin efracţie. În cele din urmă fusese acuzat de violarea proprietăţii.

De fapt, procurorilor nu prea le păsa ce acuzaţie anume i se aducea. Orice fel de condamnare l-ar fi trimis pe Gant înapoi la penitenciarul de stat Stillwater pentru restul de cincisprezece luni pe care le mai avea de ispăşit din condamnarea anterioară.

Numai că, studiind legea statală a violării proprietăţii, Câinele turbat descoperise o chichiţă. Legea fusese proiectată pentru vânătorii care traversau ferme private fără permisiune şi nu pentru infracţiunile de tip hărţuire. Nimeni nu avea chef să aresteze mii de vânători în fiecare toamnă. Cei mai mulţi dintre ei erau şi alegători. Ca atare, legea privind violarea proprietăţii avea câteva prevederi speciale.

Cea mai importantă dintre aceste prevederi spunea că persoana care violase o proprietate trebuia avertizată şi trebuia să i se dea ocazia de a pleca de acolo. Violarea proprietăţii putea fi constatată doar prin refuzul intrusului de a se conforma sau încetineala de a se supune cererii. Câinele turbat se uită peste raportul poliţiei. Nimeni nu îi spusese nimic omului înainte de sosirea poliţiştilor. Nu i se dăduse ocazia de a pleca de acolo.

Câinele turbat zâmbi şi începu să scrie un memoriu intern. Chestia asta n-avea să ajungă la proces: conform legii penale din Minnesota, Gant nu întrunise elementele de bază ale infracţiunii. Fusese prins ascunzându-se într-un garaj privat chiar înainte de miezul nopţii ? Şi ce dacă? Nimeni nu îi ceruse să plece...

Câinele turbat lăsă memoriul pe biroul secretarei duminică după-amiază, înainte de a pleca de la birou. Luni dimineaţă se urcă din întâmplare în lift alături de principalul avocat pledant şi asistentul lui. Aceştia îl salutară din cap pe Câinele turbat şi îi întoarseră spatele, urmărind cum se schimbă numerele de pe placa liftului.

La jumătatea drumului, asistentul îşi drese glasul.

– Am ceva pentru tine în cazul Gant, rosti el.

– Zău? Lui Olson îi plăcea să arate bine. Costume gri, cravate de marcă, dinţi mari şi albi într-un zâmbet larg. Credeam că i-am pus deja ştampila de Stillwater amărâtului ăluia.

– Nu chiar, O cel înţelept, zise asistentul. M-am gândit la legea violării proprietăţii şi am venit în weekend ca să fac nişte verificări. Am găsit acolo o prevedere...

Asistentul s e apucă s ă relateze, paragraf c u paragraf, rezultatul muncii Câinelui turbat. Când ajunseră sus, Olson râdea. Îl bătu pe asistent pe spate şi zise:

– La naiba, Billy, știam eu că am un motiv bun să te angajez.

Câinele turbat rămase paralizat în cabină. Nici unul dintre cei doi nu observă. Peste o jumătate de oră turba de furie. Nu se putea duce la Olson ca să-i spună că el descoperise chichița. Ar fi părut meschin. Asistentul ar fi zis pur și simplu că avusese idei similare.

Mereu se întâmpla așa. Întotdeauna el fusese ignorat. Furia îi alimentă nevoia de fată. Creștea în el ca un balon, până când nu mai suportă și se duse acasă, simțindu-și sângele cum țipă din pricina nevoii.

Heather Brown revenise pe stradă. Purta o fustă scurtă din piele și o bluză turcoaz, desfăcută până în talie. Peste pieptul ei îngust și pistruiat atârna un șirag de mărgele. O bandă elastică îi lega părul la spate într-o coadă.

Câinele merse pe trotuar către ea, măsurându-i trupul din priviri. Era îmbrăcat cu mare grijă, ba chiar cu mai multă grijă decât în cazul oricăreia din celelalte crime, deoarece agățarea avea să se producă acum în public și era posibil să existe martori.

Purta blugi și cizme, o geacă roșie de fâș și o șapcă John Deere. Părea ușor deplasat în Hennepin. Nu atât de mult ca să fie complet aiurea, dar suficient cât hainele lui să rămână întipărite în memoria cuiva. Pur și simplu se transformase într-un fermier. Își spusese că într-o lume de fermieri s-ar fi potrivit la fix, câtă vreme își ținea gura închisă.

Decupase o gaură mare în partea din spate a buzunarului de la geacă, unde ascunsese un cuțit luat de la Chicago Cutlery.

– Heather, zise el apropiindu-se.

Privi în jurul lui. Cea mai apropiată persoană era un negru care aștepta pe o banchetă sosirea autobuzului în

staţia de vizavi. Se întoarse cu spatele la om. Heather se uitase deja peste umărul lui şi acum privirea îi reveni asupra lui.

– Ce mai faci, iubiţel?

– Am vorbit cu tine alaltăieri noapte...

– Nu-mi amintesc de tine.

– Ţi-am oferit cincizeci pentru un jumi-juma...

– A, da. Fata îşi înclină capul, amuzată. Arăţi complet altfel.

Câinele se uită la el, dădu din cap şi schimbă subiectul.

– Spuneai că ai putea veni cu ceva şi mai interesant, dacă fac rost de bani.

– Şi ai făcut rost?

– Am o sută.

– Şi ce-ţi trece prin minte, cowboy?

Motelul era plăcut de dărăpănat. Heather se duse la recepţie, luă o cheie şi se întoarse un minut mai târziu. În cameră, Câinele turbat privi de jur împrejur şi adulmecă aerul. Camera fusese dată cu dezinfectant. Probabil că se făcea curăţenie pe acolo. Baia era micuţă, de pe podea lipseau bucăţi de gresie, iar cearşaful de pe pat era uzat şi pe alocuri rupt.

– Ce-ar fi să rezolvăm mai întâi problema banilor? propuse Heather Brown.

– A, da. O sută? Câinele turbat scoase bancnotele din buzunarul pantalonilor şi le puse pe noptieră. Cinci bilete de douăzeci. Şi dacă am putea face... ştii tu... mai am cincizeci.

– Hei, îmi place de tine, amice, zise fata, zâmbind veselă. Ce-ar fi să intrăm în baie şi să discutăm chestiunea câtă vreme facem un duş?

– Intră tu, şi vin şi eu imediat.

Începu să-şi dea geaca jos şi, după ce ea intră în baie, scoase cuţitul din buzunar şi îl strecură sub pat.

Duşul dură enorm de mult. Ea îi spălă cu grijă penisul şi, văzând că nu se întâmplă nimic, întrebă:

– Ai o mică problemă acolo?

Se încruntă, cu o încreţitură între ochi. Impotenţii nu erau cei mai răi clienţi, dar cu siguranţă însemnau bătăi de cap şi prelungirea duratei afacerii.

– Nu, nu, nu, nu şi dacă putem...

Fata avea eşarfele de mătase în poşetă. Erau patru, câte una pentru fiecare încheietură.

– Să nu le strângi prea tare, zise ea. E suficient să le faci o buclă.

– Mă pricep la asta, mârâi el printre dinţi.

Mai întâi îi legă picioarele, fiecare de câte un colţ al patului, apoi îi legă mâinile, în cruce, de lateralele tăbliei.

– Cum ne descurcăm, iubiţel?

– Perfect, răspunse el, întorcându-se către ea.

Acum avea un început de erecţie, cu penisul îndepărtat deja de trup.

– Dacă vrei să mi-l aduci aici sus pentru un minut te ajut eu să ţi se scoale de tot, îi propuse ea.

– Nu, nu, e bine. Dar vreau să folosesc o scufiţă... îmi pare rău...

– Nu, e foarte bine, rosti ea încurajator.

El se întoarse şi îşi luă geaca de pe podea, găsi un prezervativ, îl scoase din ambalaj şi şi-l puse peste mădular. Apoi scoase căluşul din acelaşi buzunar şi se întinse lângă fată.

– Deschide gura mare, îi ceru el.

Sesizând că ceva era în neregulă, ea încercă să se ridice în capul oaselor, deschise gura, poate ca să ţipe, dar Câinele turbat o înşfăcă de gât şi începu să strângă, împingând-o înapoi pe pat. Ea se zbătu, răsucindu-şi

umerii și luptându-se cu eșarfele care o țintuiau de pat. În timp ce el strângea tot mai tare, ea deschise gura tot mai larg, reușind chiar să geamă, dar insuficient de tare ca să atragă atenția într-un astfel de motel. El împinse călușul în gura ei, înăbușind-o.

După ce călușul intră în întregime, îi acoperi gura cu o mână și căută în buzunarul hainei cu cealaltă. Găsi mănușile pe care și le puse pe rând. Fata îl urmări, continuând să se lupte cu legăturile, cu ochii mari și îngroziți. După ce el își puse mănușile, scoase banda adezivă din celălalt buzunar și o înfășură de două ori în jurul capului ei și peste căluș. După aceea, verifică iarăși legăturile; erau solide și bine asigurate.

– Uită-te la el acum, îi ceru el fetei, îngenunchind deasupra ei. Asta înseamnă realitate. Și ăștia au sugerat că aș fi impotent.

Ea încetase să se mai lupte și se lăsase moale pe pat, urmărindu-l.

– Iar acum ne vom distra puțin, zise el. Găsi cuțitul sub pat, îl scoase de acolo și i-l arătă fetei, cu lama de oțel sclipind în lumina lămpii din tavan. Nu te va durea prea tare, mă pricep la chestia asta. Încearcă să-ți ții ochii deschiși când o să intre în tine; îmi place să-ți văd ochii.

Ea se uită în altă parte. În încăpere se făcu simțit brusc un miros neplăcut. El se uită în direcția sexului ei și își dădu seama că fata urinase pe ea.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, rosti el.

În sinea lui însă era încântat. Fata făcuse pe ea de frică. Acum și ea îi cunoștea puterea.

Dar n-avea s-o violeze acum. Nu-l ademenea deloc gândul de a sta într-o baltă de urină rece. Și oricum violul nu era necesar. Câinele turbat se întinse alături de fată, se întinse și o sărută cu gingășie pe obraz, în vreme ce ea căuta să se îndepărteze de el.

– Va dura doar o secundă, rosti el.

Fata începu să tragă cu sălbăticie de legături. El aşeză vârful cuţitului chiar sub coastele ei. Împinse uşor şi în sus, simţind cum i se apropie orgasmul. Fata făcu ochii mari, din ce în ce mai mari, după care lumina din ei se stinse şi totul se opri în loc pentru ea. Câinele turbat se uită cum lumina se estompează din ochii ei, simţi valurile orgasmului domolindu-se şi imensa presiune ridicându-se de pe ţeasta lui.

Îşi zise că totul decursese bine. Foarte bine chiar.

Se dădu jos din pat şi se uită la fată. Îşi zise că nu era deloc o poză drăguţă, dar exista ceva frumos în atitudinea ei. Îşi dădu jos prezervativul, îl aruncă în toaletă, trase apa şi începu să se îmbrace, oprindu-se des ca să-şi admire opera. Sufletul lui cânta de bucurie.

După ce se îmbrăcă, aruncă o ultimă privire spre fată şi întinse mâna ca să-i mângâie coapsa care deja se răcea, apoi porni spre uşă.

– Hopa, rosti el cu voce tare. Să nu uităm biletul.

Îl luă din buzunarul hainei şi îl puse cu grijă pe corpul moartei.

Afară noaptea era răcoroasă şi frumoasă. Traversă parcarea întunecată, riscând o privire furişă către recepţia motelului. Recepţionerul se vedea înăuntru, scăldat în lumina albăstruie a televizorului. Omul nu privi afară. Cu capul aplecat cu grijă, Câinele turbat urcă pe trotuar şi dădu colţul, după care îşi scoase geaca şi şapca. Făcu haina ghemotoc, cu şapca înăuntru, şi înghesui totul sub braţ. Dădu un alt colţ şi ajunse la maşina lui. Se urcă la volan şi aruncă obiectele de îmbrăcăminte pe jos. Oricine l-ar fi văzut urcând în maşină, nu ar fi putut declara că fusese vorba de un individ cu o geacă roşie şi o şapcă pe cap.

Parcurse cu mașina câteva sute de metri înapoi pe șosea și se opri la un bar. În vreme ce savura prima băutură, prin fața barului trecu în viteză o mașină de poliție, cu luminile pornite, dar fără sirenă. Câinele turbat își goli paharul, apoi făcu semn barmanului să i-l umple la loc. Când părăsi barul, trecuse o oră de la plecarea lui din camera de motel.

– Un alt risc de care nu e nevoie, își spuse el cu glas tare. Nu voi merge până acolo. Mă voi opri doar suficient de aproape cât să pot vedea.

Opri la un semafor aflat la câteva clădiri distanță de motel, de unde văzu cel puțin patru mașini de poliție strânse în fața recepției. În vreme ce aștepta schimbarea luminii semaforului, un car de televiziune opri în fața motelului și o brunetă coborî de pe locul pasagerului din dreapta. O recunoscu imediat pe Annie McGowan, femeia care spusese că era impotent.

Din spatele lui se auzi un claxon de mașină și Câinele turbat se uită în oglinda retrovizoare, apoi la semaforul care se făcuse verde. Vira la dreapta și opri la marginea curbei. McGowan discuta cu un polițist, iar acesta clătina din cap. Un grup de oameni trecură pe lângă mașina Câinelui turbat, atrași de luminile mașinilor de poliție și de carul de transmisie al televiziunii.

Câinele turbat fu tentat să se alăture grupului de oameni, dar reuși să se abțină. Riscul ar fi fost prea mare; și așa riscase destul. În plus, se simțea suficient de fericit din pricina omorului încât să-i fie suficient să se ducă acasă, unde să se relaxeze și să se bucure de tot. O baie lungă și fierbinte, ochii închiși și rederularea în minte a episodului în care lumina se stingea în ochii lui Heather Brown.

14

Fusese unul din cele mai bune weekenduri ale anului, cu zile calde şi nopţi răcoroase şi limpezii. Pădurile erau scăldate în culori strălucitoare, iar aerul mirosea vag a fum de răşină de la buştenii căzuţi care luaseră foc dintr-un motiv sau altul.

– Mai avem cel puţin o săptămână să ne bucurăm de frunze. Poate două, rosti Carla. În nordul lacului, un şir de arţari devenise portocaliu-intens din pricina soarelui. Mare păcat că tu nu ai arţari aici.

– M-am gândit la asta când am cumpărat locul ăsta, zise Lucas. Nu am vrut arţari. Sunt frumoşi, dar mi-am dorit conifere. Dau locului un aer de North Woods. Ceva mai spre sud, printre arţari şi stejari mă simt ca şi cum aş fi la o fermă de ţară.

Pluteau de-a lungul malului, aruncând momeala printre ierburi, lemne căzute în apă şi cheiuri legate de mal.

– Unii susţin că e deja prea târziu pentru momeală la lansetă, dar eu nu sunt de acord. În plus, e amuzant să arunci nada, rosti Lucas.

În trei ore de pescuit prinseseră cinci ştiuci şi pierduseră două musculiţe momeli.

– O zi proastă pentru musculiţe, nu ? întrebă Carla în vreme ce se înapoiau la cheiul cabanei.

– Îmi pare rău să te contrazic, dar a fost o zi bună. Doar două musculiţe este perfect. De cele mai multe ori nu mai vezi nici urmă din ele.

– Minunat sport.

– Oricum, nu trebuie să te mai preocupi de curăţarea peştilor, rosti el cu un zâmbet.

– Când trebuie să plec de aici ? întrebă ea.

– Cum adică, *trebuie să plec?*

– Presupun că agitaţia ziariştilor s-a mai domolit între timp. M-aş putea întoarce. Numai că, fir-ar să fie, am locuit în studioul ăla cu pericolul la uşă. Urăsc să mă întorc.

– Atunci stai aici o lună dacă vrei, o invită Lucas. Trebuie să mă întorc peste două sau trei săptămâni pentru a ridica cheiul la mal, ca să nu putrezească din cauza îngheţului. După aceea, nu prea mai sunt multe de făcut pe aici până la venirea zăpezii şi a îngheţului.

– Accept, rosti Carla, râzând. Poate nu chiar o lună, dar încă vreo două săptămâni. Habar n-ai ce vacanţă minunată este pentru mine. Mi-am adus câteva blocuri de desen şi câteva culori şi mă simt excelent.

– Bine. Tocmai pentru aşa ceva este un asemenea loc.

Ea se uită spre el.

– Mă bucur că mai poţi sta o zi. În cea mai mare parte a timpului e linişte în jur, dar sâmbăta şi duminica sunt destui oameni prin preajmă. Astăzi a fost o zi doar pentru noi. A însemnat ceva aparte pentru o zi de lucru.

După cină, Lucas aprinse un foc în cămin, aducând înăuntru buşteni tăiaţi în toamna precedentă. După ce focul se înalţă semeţ, se aşezară amândoi pe canapea,

sporovăiră pe diverse teme, se uitară la televizor şi apoi la un film închiriat, *The Big Chill.*

Spre sfârşitul filmului, Lucas începu să desfacă nasturii bluzei Carlei. Tocmai reuşise să-i dea bluza jos, în vreme ce ea îi mângâia şoldurile, gâdilându-l, când sună telefonul. Lucas se uită la Carla şi zise, brusc serios:

– Nu vreau să răspund. A mai ucis pe cineva.

Carla încetă cu chicotitul, se răsuci pe jumătate, se întinse să apuce receptorul şi i-l băgă cu forţa lui Lucas în mâini. El se uită preţ de o secundă la ea, apoi acceptă cu mare ezitare.

– Davenport, rosti el, ridicându-se în capul oaselor.

– Lucas, rosti Anderson, avem o nouă victimă.

– La naiba!

Se uită la Carla şi dădu din cap în direcţia ei.

– Ar fi bine să vii aici.

– Despre cine e vorba?

– O prostituată. Nu avem decât un nume de stradă. Heather Brown. Cam de cincisprezece ani. Cuţit, ca şi în celelalte cazuri. E şi biletul acolo.

– Nu o cunosc. L-ai verificat pe Smithe?

– Mda, e acasă la ferma familiei. Credem că a fost ucisă în jurul orei şapte. O echipă de televiziune s-a dus după Smithe până la fermă. Au filmat ceva acolo pe la ora şase. Omul e încă acolo. A ieşit în mod clar din ecuaţie.

– Ce-mi poţi spune despre peştele fetei?

– Îl căutăm. Ăsta este unul din motivele pentru care avem nevoie de tine aici – trebuie să te uiţi la ea şi să vezi dacă o recunoşti, poate să scuturi niţel câţiva dintre cunoştinţele ei.

– Cei de la Moravuri lucrează la caz?

– Mda. O cunosc, dar încă n-au dat de nimic.

– Unde s-a întâmplat?

– Undeva pe South Hennepin. La Motelul Randy's.

– Mda, îl ştiu. Bine, ajung acolo cât pot de repede.

Închise şi se întoarse spre Carla, care îşi punea deja bluza la loc. Lucas întinse mâna şi îşi puse palma pe unul din sânii ei.

– Trebuie să plec, rosti el.

– Cine era?

Carla avea o voce joasă, deprimată.

– O prostituată. A fost omorâtă într-un motel. E acelaşi tip, în mod clar, dar e un pic... ciudat. Pare aproape o acţiune spontană. Şi e pentru prima dată că se apropie de o prostituată. Lucas ezită. Vreau să te rog ceva, dar nu vreau să mă înţelegi greşit.

Ea îşi încreţi fruntea şi ridică din umeri.

– Dă-i drumul.

– Poţi să ieşi la o plimbare pe chei pentru câteva minute.

– Bineînţeles...

– Trebuie să dau un telefon şi... Lucas făcu un gest de neajutorare. Nu că n-aş avea încredere în tine, dar e mai bine dacă vorbesc singur. Uneori fac lucruri considerate uşor în afara legii. Dacă aş fi adus vreodată în faţa unui juriu... N-aş vrea să fii obligată să minţi sau măcar să îţi pui problema că ar trebui să minţi.

Ea zâmbi nesigură.

– Desigur. Mă duc să mă plimb. Nici o problemă.

– Pare a fi o problemă, zise Lucas, trecându-şi mâinile prin păr. De fiecare dată când ajung într-o asemenea situaţie cu femeile, cred că n-am încredere în ele.

– Ai fost de multe ori în asemenea situaţii? întrebă ea.

– De câteva ori. Mă înnebuneşte.

– Bine. În fond eşti poliţist.

Își luă flanelul cu mâneci lungi pe care îl purta în nopțile răcoroase și îi zâmbi lui Lucas.

– Nu-ți mai face atâtea probleme, pentru numele lui Dumnezeu. Mă duc pe chei. Cheamă-mă când termini.

El o urmări cum coboară treptele și se îndreaptă aleea către curtea din față, apoi o văzu profilată pe fundalul apei întunecate când păși pe chei. Ridică telefonul și formă un număr.

– Trebuie să vorbesc imediat cu Annie McGowan. Este o urgență.

– Îi pot transmite cine sună, vă rog?

– Red Horse.

O clipă mai târziu McGowan răspunse.

– Red Horse?

– Annie, s-a mai petrecut o crimă. Ai aflat deja?

– Nu. Femeia părea emoționată. Unde?

– E vorba de o prostituată, la Motelul Randy's, pe Hennepin. O fată tânără. Numele ei de stradă era Heather Brown. Avem oameni la fața locului chiar acum, așa că ai face bine să trimiți un echipaj acolo. Să-ți mai dau o informație despre tip, dedusă de psihiatrii noștri. Șeful și ceilalți detectivi probabil vor încerca să nege, deoarece nu au chef ca astfel de informații delicate să se afle, dar noi ne așteptam să omoare o prostituată.

– Iisuse, de ce?

– Psihiatrii noștri cred că tipul probabil este atât de urât, atât de neatrăgător pentru femei, încât nu numai că nu i se scoală, dar nici măcar nu poate avea o femeie de unul singur. Probabil că o poveste se leagă de cealaltă. Nu știm însă cum se manifestă. Poate că e vorba de o reacție organică sau ceva de genul ăsta. Știi tu, poate că emană un miros extrem de neplăcut din corp.

– Pfuu.

– Mda, te-ai prins. E cu adevărat respingător, ca un soi de şopârlă umană. Nu aş fi oferit informaţia asta nimănui, dar mi-a plăcut modul în care ai amestecat ultimul meu pont, cel despre impotenţă, cu relatarea ta. Acum, că a omorât această prostituată, cred că ultimul pont pe care ţi l-am oferit va oferi telespectatorilor emisiunii *Now Report* un soi de priveliştе interioară exclusivă în mintea unui ucigaş în serie.

– Chestia asta e tare de tot, Luca... ăă, Red Horse. Mă ocup de treaba asta şi o să te sun. Eşti acasă?

– Nu, sunt în nord, la trei ore distanţă. Tocmai plec spre casă. O să ajung acolo în jurul miezului nopţii. Probabil că voi ajunge acasă cândva după ora unu, şi voi sta treaz până pe la trei. Dacă trebuie să suni, sună atunci.

– Bine. Mulţumesc, Red Horse.

Carla era pe chei, înfăşurată în cămaşa de flanelă.

– Pleci?

– Da.

– Te conduc până la maşină.

– Aş fi vrut să stau mai mult aici, zise el.

– Atunci vino înapoi.

– Dacă o să pot.

O îmbrăţişă şi o sărută, iar ea se lipi de el o clipă, apoi se îndepărtă şi se întoarse spre cabană. Lucas se urcă în Porsche, întoarse maşina şi porni înapoi spre oraşele gemene.

Condusul cu viteză pe drumurile înguste din North Woods îl emoţiona mereu, dar acest lucru se întâmpla de obicei în cursul zilei. Noaptea avea impresia că peste el se năpustesc copacii de pe margine, apropiindu-se peste măsură de mult de şosea. Se uita dincolo de lumina

farurilor maşinii, la stâlpii de telefon şi copacii ivindu-se şi dispărând din raza lui vizuală fără să-i mai lase timp de gândire.

După ce parcurse aşa cincizeci de kilometri, chiar la graniţa statului Minnesota, trecu pe lângă un loc de odihnă pe marginea drumului şi imediat în spatele lui se aprinseră luminile roşii ale unei patrule rutiere.

Lucas frână cât putu de brusc şi ieşi din maşină cu insigna gata pregătită în mână. Poliţistul era deja pe şosea, cu o mână pe armă şi cu cealaltă ţinând o lanternă metalică lungă.

– Sunt poliţist din Minneapolis şi trebuie să ajung de urgenţă înapoi în oraşele gemene, rosti Lucas apropiindu-se de poliţist şi întinzându-i insigna. Locotenent Lucas Davenport. Câinele turbat tocmai a ucis o prostituată, o fată tânără. Încerc să ajung mai repede înapoi.

– Îhî, făcu poliţistul.

Se uită la insigna şi legitimaţia lui Lucas, după care puse lumina lanternei o clipă pe faţa lui.

– Dacă eşti amabil să-ţi suni dispecerul şi să obţii legătura cu dispeceratul nostru...

– Te-am văzut la televizor, zise poliţistul. Îi dădu lui Lucas insigna înapoi. Nu te voi amenda, dar îţi dau un sfat înţelept, bine? Eu te-am prins cu o sută treizeci şi cinci de kilometri pe oră. Dacă mergi de aici până la autostradă cu optzeci, vei avea o întârziere de două minute. Dacă mergi cu o sută treizeci şi cinci şi loveşti o căprioară sau un urs, eşti mort. Deja ai fost extrem de norocos că n-ai lovit nimic până acum. E sezonul în care animalele pleacă dintr-un loc într-altul. Dacă loveşti un urs mare şi bătrân cu maşina asta a ta, e ca şi cum te-ai izbi de un perete de beton.

– Corect. Doar că am intrat un pic în panică.

– Păi las-o mai moale, zise polițistul. O să sun înaintea ta ca să le spun băieților de pe autostradă că încerci să scoți niște timp. Ține viteza sub o sută și nu te vor hărțui după ce intri pe șosea.

– Mersi, omule.

Lucas porni înapoi spre mașina lui.

– Hei, Davenport.

Lucas se opri cu portiera pe jumătate deschisă.

– Da?

– Prinde-l pe nemernicul ăla.

Motelul nu era decât o clădire părăginită în formă de L, cu un singur cat și cu un afiș scris de mână cu „Locuri libere" în geamul recepției. Când Lucas ajunse acolo, în fața motelului erau parcate mai multe mașini de poliție și patru care de televiziune. Lucas o zări pe Jennifer și, ceva mai încolo pe stradă, pe Annie McGowan, ambele fiind însoțite de operatori. Lucas își înghesui mașina între două mașini de patrulă, ieși din ea, o încuie și porni spre banda galbenă care bloca aleea de acces spre motel.

– Lucas.

– Hei, Jennifer...

– Ticălosule, i-ai mai oferit una bună.

– Cui?

– Știi tu cui, lui McGowan.

Jennifer întoarse capul și se uită urât înspre cealaltă femeie.

– Nu am făcut-o eu, minți Lucas. Am fost în nord, la cabana mea, pentru numele lui Dumnezeu.

– Mă rog, cineva îi oferă informații confidențiale. Acum râde în gura mare de noi, ceilalți.

– Așa merg lucrurile în domeniul știrilor, nu? Lucas se ghemui pe sub bandă și trecu dincolo. Sună-mă mâine. O să văd dacă pot obține ceva și pentru tine.

– Hei, Lucas, eşti încă furios? Pentru chestia cu Smithe?

– Va trebui să discutăm, zise el. Trebuie să întocmim un soi de convenţie. Eşti liberă mâine noapte?

– Da, desigur.

– Atunci te invit la cină undeva discret. O să găsim noi o rezolvare.

– Minunat.

Jennifer zâmbi. Lucas se întoarse şi îl văzu pe Anderson stând în mijlocul unui grup în faţa biroului directorului de motel.

– Cum e? întrebă el, trăgându-l pe Anderson de mânecă.

– Vino să vezi.

Anderson îl conduse către spatele motelului.

– Cine a descoperit-o?

– Recepţionerul de noapte, răspunse Anderson, aruncând o privire înapoi. Fata obişnuia să bată în geam când intra şi pleca. A bătut de intrare, dar nu şi de ieşire. După o vreme, recepţionerul şi-a scos capul afară pe geam şi afirmă că a văzut o geană de lumină în jurul uşii camerei ei. Se pare că ucigaşul nu a stins lumina la plecare. Asta l-a făcut curios pe recepţioner. S-a dus acolo şi ciocănit în uşă. Aşa a dat de ea.

– L-a văzut pe ucigaş? Recepţionerul.

– Nu. Spune că n-a văzut pe nimeni.

– Recepţionerul ăsta este cumva Vinnie Short?

– Nu-i ştiu numele, zise Anderson. Dar e bondoc rău.

Heather Brown era legată ca toate celelalte victime, dar, spre deosebire de ele, braţele îi erau întinse la unghiuri drepte faţă de trup, ca şi cum ar fi fost crucificată. Plăselele cuţitului se iveau din piept chiar de sub cutia toracică. Capul i se întorsese într-o parte, cu ochii larg deschişi şi gura căscată. Limba îi ieşea în afară,

obscen de palidă. Pe coapse avea niște cicatrice lungi, albe pe fundalul pielii mult prea bronzate la aparatele de bronzat artificial.

– Nu o cunosc, zise Lucas.

În încăpere apăru un ofițer de la Moravuri.

– Tu o știi? întrebă Lucas.

– Am văzut-o de câteva ori. E pe stradă de câțiva ani, răspunse polițistul. Își făcea veacul pe la Universitatea din St Paul, dar bătrânul ei a murit și ea a dispărut o vreme.

– Te referi la Louis Albul?

– Mda. Vezi cicatricele de pe picioare? Asta-i marca lui Louis. Le bătea cu mânere pentru haine. Spunea că n-are niciodată nevoie de mai mult de două lovituri.

– Dar omul e mort, ripostă Lucas.

– De opt luni. Călătorie sprâncenată. Să-ți spun însă ceva. Fetele lui se ocupau cu specialități. Dușuri aurii, *bondage*, *spanking*, chestii dintr-astea. Așa că e posibil ca tipul ăsta să o fi cunoscut. Modul în care e legată... ar fi greu să legi pe cineva în felul ăsta dacă nu ar coopera cu tine.

– Nu știți în posesia cui e fata acum?

– Nu. N-am mai văzut-o de ceva vreme, zise polițistul.

– Am discutat cu recepționerul de noapte, dar pretinde că nu știe nimic despre ea, zise Anderson. Spune că se învârte pe aici de vreo două, trei săptămâni. Venea la recepție, plătea pentru cameră, apoi pleca. Lua camera pentru o noapte, aducea doi–trei tipi, ciocănea în geam când intra și ieșea. Își făcea singură patul.

– Cât plătea pentru cameră?

– Habar n-am, răspunse polițistul de la Moravuri. Dar aș putea verifica.

– De obicei chestiile astea se plătesc la bucată pentru client. Nu se închiriază camere pentru o noapte. Nu dacă cei de la motel știu ce se petrece.

– Tipul ăsta știe, răspunse polițistul de la Moravuri.

– E vorba de Vinnie Short?

– Mda.

– Noi doi ne cunoaștem de multă vreme. Mă duc să discut cu el, zise Lucas, după care privi iarăși prin încăpere. Nimic nou, nu?

– Nu prea. Biletul.

– Ce spune?

– *Nu purta niciodată o armă care a fost folosită.*

– Nemernicul. Nu ne lasă deloc indicii.

Anderson ieși din cameră. Lucas se uită iarăși la cadavru, apoi luă poșeta lui Brown și o inspectă rapid. Un portofel ieftin de plastic conținea cincisprezece dolari, un permis de conducere, un card de asigurări sociale și jumătate de duzină de poze. Lucas scoase poza cea mai clară și o lăsă să cadă pe fundul poșetei. Într-un buzunar lateral găsi două pliculețe din plastic. Cocaină.

– Am găsit două de un sfert de gram aici, îi spuse el polițistului de la Moravuri. I-ai inventariat poșeta?

– Nu încă.

– Scoate capul pe ușă și cheamă-l pe Anderson, te rog.

Când polițistul ieși din încăpere, Lucas ascunse poza din portofel și închise portofelul.

– Da?

Anderson se ivi iarăși în cameră.

– Am găsit niște praf. Mai bine ai pune poșeta asta într-un săculeț de dovezi înainte să plece de aici.

Vincent Short era cu adevărat scund. Totodată, avea păr roșcat care începea să se rărească, făcându-l să semene

cu Woody Allen. Omul nu ştia nimic. Se scărpina în cap şi clătina din el, apoi se scărpina iarăşi. Mătreaţa cădea precum zăpada pe cămaşa lui neagră. Când Lucas îşi făcu apariţia, omul era înconjurat de doi poliţişti de la Moravuri. Short îşi ridică privirea şi se albi la faţă.

– Locotenente, îngăimă el nervos.

– Vincent, prietene, trebuie să vorbim, zise Lucas, vesel. Se uită la ceilalţi poliţişti. Mă lăsaţi să discut cu amicul meu între patru ochi? Suntem cunoştinţe vechi.

– Nici o problemă, răspunse unul din cei doi.

– Aţi găsit fişa de înregistrare a fetei?

– Mda, chiar aici.

Unul din poliţişti îi dădu fişa şi Lucas se uită la tariful final. Treizeci de dolari.

– Mulţumesc. Ne mai vedem pe aici.

După ce poliţiştii plecară, Lucas se întoarse spre Short, care se ghemuise pe scaunul lui.

– Poate că ar trebui să mergem în birou ca să vorbim, propuse el.

– Las-o dracului, Davenport începu Short să protesteze.

Lucas se aplecă peste scaunul lui şi i se adresă cu un ton amabil:

– Vincent, tu ştii cine e peştele fetei. Acum trebuie să hotărăşti de cine te temi mai mult. De el sau de mine? Să-ţi dau un indiciu. Avem de-a face aici cu un ucigaş în serie. La mijloc e cariera mea. Ca atare, ar trebui în mod clar să-ţi fie mai mult frică de mine.

– Las-o.

– Şi poate ar trebui să te gândeşti la ce va spune şeful tău când va descoperi că ai închiriat o cameră unei prostituate, toată noaptea, pentru treizeci de dolari. Îţi puneai şi tu ceva deoparte, nu? Poate un pic de sex, poate ceva tratamente speciale? Ce zici, Vincent?

– Du-te...

Lucas privi pe fereastră spre stradă. Nimeni nu se uita spre ei. Se aplecă şi apucă strâns carnea dintre nările lui Short între degetul mare şi arătător şi îşi înfipse cu putere unghia degetului mare în ea. Short îşi arcui capul ca şi cum ar fi fost electrocutat şi împinse mâna lui Lucas cu mâna lui, dar poliţistul se ţinu tare şi-şi înfipse celălalt deget mare în gâtul lui Short, sub mărul lui Adam, pentru ca individul să nu poată ţipa. Se luptară aşa câteva secunde, apoi Lucas îi dădu drumul şi se retrase, în vreme ce Short se ghemui pe scaun, cu faţa în palme şi scoţând un geamăt prelung din gât.

Lucas se aplecă iarăşi peste el şi îşi şterse degetele de cămaşa lui Short. Îşi apropie faţa de faţa scundacului.

– Cine e peştele? repetă el încetişor întrebarea.

– Of, fir-ar, Davenport.

– Dacă tu crezi că te-a durut după ce ţi-am făcut, ştiu alte câteva chestii în locuri pe care nici măcar nu le-ai crede, îl avertiză Lucas. Şi nici nu rămân urme.

– Sparks, mormăi individul, cu o voce aproape insesizabilă. Să nu-i spui că ştii de la mine.

– Cine?

– Jefferson Sparks. Fata lucra pentru Sparks.

– Sparky. La naiba. Lucas îl bătu pe Short pe umăr. Mersi, Vincent. Poliţia apreciază cooperarea cetăţenilor.

Short se uită la el, cu ochii roşii din pricina lacrimilor care începuseră să-i curgă pe obraz.

– Pleacă de aici, nemernicule.

– Dacă nu mi-ai spus ce trebuie, dacă nu e vorba de Sparky, mă voi întoarce, promise Lucas. Îi zâmbi lui Short. O zi bună.

Când ajunse afară, Lucas văzu că trupul moartei era deja scos pe o targă, într-un sac de plastic, sub luminile sclipitoare ale camerelor de luat vederi. Poliţiştii de la

Moravuri se adunaseră pe trotuar şi priveau. Lucas se duse la ei.

– Ţi-a spus ceva vechiul tău amic?

– Fata lucra pentru Jefferson Sparks, zise Lucas.

– Sparky, spuse unul dintre poliţişti cu entuziasm. Cred că ştiu unde stă.

– Înhaţă-l, îi ceru Lucas. Arestează-l preventiv sau ceva de genu ăsta. Vorbim cu el la secţie mâine dimineaţă.

– Bineînţeles.

Anderson discuta cu medicul legist. După ce termină, veni spre Lucas, clătinând din cap.

– Nimic? întrebă Lucas.

– Absolut nimic.

– Ai periat cartierul după martori?

– Am pus oameni să caute peste tot. Nu vom şti până mâine.

– Am obţinut numele peştelui, zise Lucas. Cei de la Moravuri au plecat să-l caute. Probabil că vom pune mâna pe el mâine.

– Sper ca el să aibă ceva, rosti Anderson. Chestia asta devine groasă rău.

Lucas lucră la jocul lui o jumătate de oră, editând scenarii. Era cea mai rea parte a lucrului. Tuşele de final nu erau niciodată realizate ca lumea. Iar acum, cu moartea lui Heather Brown, nu se putea deloc concentra asupra jocului.

Renunţă la ora două, mâncă un iaurt cu căpşuni, verifică uşile şi stinse luminile. Se culcase deja de zece minute când sună soneria. Se dădu jos din pat cu greu şi merse în camera de lucru ca să se poată uita pe fereastră în lungul casei fără să fie văzut.

Soneria se făcu iarăşi auzită. Era Annie McGowan, singură în lumina felinarului, aşteptând la uşă. Lucas se aşeză pe jos cu spatele la perete, uitându-se în gol în camera întunecată. Jennifer era însărcinată. Carla îl aştepta la cabană. Lucas iubea femeile, mai ales cele noi, şi iubea varietatea. Îi plăcea să vorbească cu ele, să le trimită flori, să se joace cu ele noaptea. Annie McGowan era năucitoare, o femeie cu o faţă de ispită a păcatului şi cu un trup care promitea să fie desăvârşit, cu sfârcuri roz şi carne tare.

În plus, era netoată ca o gâscă. Lucas se gândi la toate astea, ciupindu-se de şaua nasului.

Afară, Annie McGowan aştepta. După încă un minut, se întoarse şi se îndreptă spre maşină. Lucas se ridică în picioare şi o privi printr-o spărtură între perdea şi perete cum ea deschide portiera, ezită, apoi se întoarce iarăşi spre casă. Fereastra se deschidea vertical, cu un mâner care se ridica. Mâna lui era pe mâner şi ar fi avut nevoie doar de o secundă ca să-l ridice şi să o strige pe femeie înainte ca aceasta să dispară. Nu se mişcă. Ea urcă pe scaunul şoferului, închise portiera şi ieşi pe alee.

Peste o secundă dispăru. Lucas se întoarse în dormitor, se aşeză pe pat şi încercă să adoarmă.

Începu să aibă viziuni ale trupului lui Annie...

15

Uşa biroului lui Lucas era deschisă. Poliţistul de la Moravuri intră şi se trânti pe unul din scaunele din încăpere.

– Sparky a dispărut, anunţă el.

– La naiba. Totul devine din ce în ce mai greu, zise Lucas.

– Am aflat unde locuia, undeva pe Dupont, dar a şters-o azi-noapte, îl informă colegul lui. Tipul care locuieşte la etaj spune că Sparky a venit acasă pe la miezul nopţii, şi-a aruncat nişte boarfe în maşină şi a plecat însoţit de una din cucoanele lui. Spune că nu a avut impresia că individul s-ar mai întoarce.

– Ştia de Brown, rosti Lucas, sprijinindu-se de spătarul scaunului şi punându-şi picioarele pe birou.

– Mda. Aşa se pare.

– Unde s-ar fi putut duce?

Poliţistul ridică din umeri.

– Întrebăm şi noi oamenii. În parohia lui mai sunt câteva femei. Am auzit că ar avea o saună pe Lake Street. Obişnuia să lucreze într-un loc care se cheamă Iron Butterfly, dar care acum e închis. Căutăm.

– Ceva rude?

– Habar n-am.

– Când l-am arestat ultima dată? întrebă Lucas.

– Cam cu un an în urmă. Comportament jignitor, acuzaţie de proxenetism.

– A făcut pârnaie?

– Trei luni de muncă silnică.

– Are dosar sus?

– Mda. L-aş putea aduce.

– Nu te deranja, rosti Lucas. Oricum nu fac nimic. Mă duc eu acolo să arunc o privire.

– Vom continua să-l căutăm, promise poliţistul. Daniel ne stă tuturor în coastă.

Lucas răsuci cheia în broasca uşii şi tocmai o scotea din locaşul ei când sună telefonul. Intră înapoi în birou şi ridică receptorul.

– Lucas? Jennifer. Ieşim diseară în oraş?

– Desigur. La ora şapte?

Prin mintea lui apăru o imagine a Carlei, cu spatele arcuit, cu sânii presaţi, cu gura pe jumătate deschisă.

Carla Ruiz.

Jennifer Carey, gravidă.

– Mda, ar fi perfect. Vii să mă iei?

– Ne vedem la şapte.

Câinele turbat aştepta un dosar în biroul arhivei când intră Lucas. Îl recunoscu imediat pe poliţist şi se forţă să se uite în dosarul pe care îl ţinea în mână. Lucas nu-i acordă nici o atenţie. Trecu prin poartă, dincolo de tejghea şi traversă încăperea spre şefa de serviciu. Îşi vârî capul pe uşa biroului ei şi rosti ceva ce Câinele turbat nu reuşi să audă. Şefa îşi ridică privirea de pe birou, râse, şi Lucas intră şi se duse să se sprijine de marginea biroului.

Detectivul avea o anumită lejeritate în felul lui de a fi. Câinele turbat îl invidia pentru asta. Şefa arhivei era o veterană a tribunalului, cu aspect de fată bătrână înrăită care văzuse de toate la viaţa ei, şi totuşi Davenport o făcea să chicotească ca o adolescentă. În vreme ce Câinele turbat se uita, Lucas se răsuci brusc pe călcâie şi-l privi. Privirile li se întâlniră pentru o fracţiune de secundă. Câinele turbat îşi reveni în fire şi se privi iarăşi la foile din mâna lui.

– Cine e păcăliciul de la tejghea? întrebă Lucas.

Şefa arhivei se uită la Câinele turbat, care lăsă dosarul din mână în coşul de returnare a documentelor şi se îndreptă spre uşă.

– E un avocat. Nu-mi amintesc firma la care lucrează, dar a venit pe aici de câteva ori adesea în ultima vreme. A avut cazul puştiului Barin, ştii tu, puştiul bogat care a intrat cu maşina în mulţime...

– Mda. Câinele turbat dispăru pe uşă şi Lucas îşi luă gândul de la el. Jefferson Sparks. Un tip rău. Peşte. Am nevoie de ultimele informaţii despre el.

– Îşi fac rost de ele. Poţi folosi biroul lui Lori. E în concediu medical, zise şefa, arătând spre un birou gol din spatele tejghelei.

Pe numele lui Sparks se întocmiseră trei dosare în ultima vreme, fiecare cu un teanc gros de documente în interior. Lucas răsfoi hârtiile şi descoperi mai multe referinţe legate de clubul de sănătate Silk Hat. Luă telefonul, sună la Moravuri şi îl ceru pe detectivul cu care discutase în acea dimineaţă.

– Silk Hat este în continuare condus de Shirley Jensen? îl întrebă el pe detectiv.

– Da.

– Am găsit numele clubului în mai multe locuri din dosarul lui Sparky. Oare să lucreze acolo femeile lui?

– S-ar putea. Dacă mă gândesc mai bine, Shirley se ocupa de contabilitate la Butterfly.

– Mulţumesc. Alerg într-acolo.

– Păstrăm legătura.

Lucas închise, puse dosarele în coşul de returnare a documentelor şi se uită la ceas. Puţin după ora prânzului. Shirley trebuia să fie la lucru.

Silk Hat era o faţadă pictată în negru înghesuită între un magazin de haine la mâna a doua şi o agenţie de închiriere de mobilă. Firma din neon din vitrină arăta ştirb „Si k Hat t ealth Club", iar sticla vitrinei şi a uşii fuseseră pictate tot cu negru precum faţada. Deasupra uşii era un bec încastrat într-un grilaj de fier forjat, pe care un tip deştept îl vopsise cu roşu. Sau poate că tipul nu fusese prea deştept. Poate că proprietarul făcuse asta.

Lucas deschise uşa şi intră într-o mică sală de aşteptare. Două scaune de plastic se odihneau pe o mochetă roşie în spatele unei măsuţe de cafea. Pe pervazul ferestrei înnegrite era un acvariu plin cu peştişori exotici. Pe măsuţa de cafea se vedeau mai multe exemplare intens răsfoite din revista *Penthouse*. Scaunele stăteau cu faţa înspre o tejghea lungă de doi metri care arăta ca şi cum ar fi fost furată din biroul unui medic. O uşă din lateralul tejghelei ducea spre spatele localului.

Intrând în sala de aşteptare, Lucas auzi o sonerie undeva în spate. Câteva clipe mai târziu, lângă tejghea se ivi o femeie tânără, îmbrăcată cu o rochie neagră decoltată. Mesteca gumă. Pe partea de sus a sânului stâng al femeii se vedea un tatuaj cu o insectă. Femeia arăta ca Betty Boop, dar mirosea a Juicy Fruit.

– Da?

– Vreau să vorbesc cu Shirley, zise Lucas.

– Nu ştiu dacă e aici.

– Spune-i că o aşteaptă Lucas Davenport şi că dacă nu-şi mişcă imediat curul ei gras încoace o să întorc locul ăsta cu fundul în sus.

Femeia se uită la el o secundă, muncind din fălci până ce guma scoase un ploscăit. Nu părea deloc impresionată.

– Durule, rosti ea, laconic. Avem pe cineva aici cu care poate că ai vrea să discuţi înainte de a distruge locul ăsta.

– Pe cine?

Ea îl măsură din priviri şi îşi zise că intrusul poate recunoştea numele.

– Pe Bald Peterson.

– Bald? Mda. Spune-i şi lui să-şi mişte curul încoace, zise Lucas cu entuziasm.

Îşi băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase arma P7, iar femeia făcu ochii mari şi ridică mâinile în sus, ca şi cum s-ar fi apărat de un glonţ. Lucas rânji şi lovi tejgheaua cu piciorul. Aceasta crăpă şi atunci el o lovi din nou. Femeia se răsuci pe călcâie şi începu să fugă spre spatele clădirii.

– Bald, nemernicule, vino-ncoa, strigă Lucas în direcţia părţii din spate a localului.

Se duse în spatele tejghelei, apucă tăblia, o trase în afară şi, cu un geamăt din cauza efortului, îi dădu drumul pe jos, după care lovi iarăşi panoul din faţă al tejghelei, din care zbură o bucată mare de lemn.

– Bald, nenorocitule...

Bald Peterson era un individ de doi metri, cântărind peste o sută treizeci şi cinci de kilograme. Repurtase un oarecare succes local ca boxer, după care înregistrase un succes ceva mai mare ca luptător de wrestling. Unii oameni de pe Lake Street erau convinşi că tipul era psihopat. Lucas era sigur că nici nu se punea problema

de aşa ceva. Bald îl atacase pe Lucas o dată, cu ani în urmă, când poliţistul făcea parte din echipajele de patrulă. Se întâmplase în parcarea unui club de noapte, într-o luptă corp la corp. Bald îşi folosise pumnii. Lucas utilizaze un box de douăzeci de centimetri din plumb învelit în piele de bou. Bald căzuse după primele şase secunde ale primei runde. Iar după ce căzuse, Lucas se folosise de picioare şi de o lanternă grea din oţel ca să-i rupă lui Bald câteva oase de la mâini, câteva oase de la gambe, oasele din talpa picioarelor, maxilarul, nasul şi câteva coaste. În acelaşi timp, îl lovise de mai multe ori drept în boaşe.

În vreme ce aşteptau ambulanţa, Bald se trezise şi Lucas îl înşfăcase de piepţii cămăşii şi îl avertizase că, dacă îi mai face probleme, data următoare avea să-i taie nasul, limba şi mădularul. Lucas fusese suspendat pentru o anchetă legată de posibila folosire în exces a forţei. Bald stătuse în spital patru luni şi apoi alte şase într-un cărucior cu rotile.

Lucas îşi zisese că, dacă ar fi fost un psihopat, Bald ar fi venit după el cu un revolver, un cuţit sau, dacă ar fi fost cu adevărat ţăcănit, cu pumnii lui imenşi, imediat ce şi-ar fi revenit suficient cât să meargă din nou. Nu o făcuse. Nu se mai dăduse niciodată la Lucas şi, când se mai întâlnea cu el, îl ocolea de la distanţă.

– Bald, dobitocule..., ţipă Lucas.

Lovi din nou panoul tejghelei şi acesta cedă de tot. Se auzi un zgomot de paşi pe scara din spate. Lucas încetă cu loviturile. În hol se ivi Shirley Jensen, care veni în fugă spre tejghea. Lucas băgă arma la loc în buzunar.

– Ticălosule!! urlă Jensen.

– Tacă-ţi fleanca, Shirley, ripostă Lucas. Unde-i Bald?

– Nu-i aici.

– Găoaza ailaltă spunea că e.

– Nu e, Davenport. Iisuse Hristoase pe cruce, uite ce mizerie ai făcut!...

Jensen se apropia de cincizeci de ani. Avea faţa încreţită de la lămpile de bronzat artificial, de la tăriile consumate, de la ţigări şi de la prea mulţi cartofi mâncaţi. Depăşea greutatea normală cu cel puţin cincizeci de kilograme. Grăsimea îi tremura sub barbă, pe umeri şi pe braţe şi îi tresălta ca un jeleu pe sub centura aurie din lamé. Faţa i se crâmpoţi şi Lucas avu senzaţia că femeia izbucneşte în plâns.

– Vreau să ştiu unde s-a dus Sparky.

– Habar n-am avut că a plecat, rosti ea, continuând să se uite amarnic la ruina în care se transformase tejgheaua.

Lucas se aplecă înainte până ce faţa îi ajunse la zece centimetri de nasul ei. Machiajul ei de doi bani crăpa precum o peliculă prea întinsă şi prea uscată.

– Shirley, o să fac zob locul ăsta. E gâtul meu în joc cu cazul ăsta al Câinelui turbat şi este posibil ca Sparky să deţină unele informaţii de care am nevoie. O să aştept aici... Se uită la ceas, ca şi cum ar fi măsurat răgazul pe care să i-l acorde femeii. Cinci minute. După care vin dincolo de tejghea. Du-te şi află unde a plecat.

– Sparky ştie ceva despre Câinele turbat?

Ideea o uluise pe Shirley.

– Cea ucisă azi-noapte era una din fetele lui. Câinele turbat începe să se dea la prostituate. E mult mai uşor aşa decât să vâneze femei obişnuite.

– Să nu mai dai cu piciorul în tejgheaua mea, rosti femeia, după care se întoarse şi dispăru din raza lui vizuală.

Câteva secunde mai târziu se deschise uşa de la intrare şi Lucas se dădu înapoi şi se ascunse în umbră. Un

bărbat sfrijit, cu un chip pământiu, umeri înguşti şi un costum ieftin păşi înăuntru, clipi din ochi văzând distrugerile şi se uită la Lucas.

– Iisuse, ce s-a întâmplat aici?

– E un raid al poliţiei, rosti vesel Lucas. Dar dacă ai venit doar pentru exerciţii, cum ar fi nişte flotări, şi să bei nişte suc, e totul în regulă. Du-te în spate.

Omul înghiţi de două ori în sec şi răspunse:

– Nu, e-n regulă.

După care ieşi din cameră rapid. Lucas ridică din umeri, se aşeză pe un scaun de plastic şi luă o revistă.

„Nu credeam că se pot întâmpla astfel de lucruri cu adevărat", citi el, „dar înainte de a vă povesti despre asta, poate că ar trebui să mă descriu. Sunt student în an inferior la o mare universitate din Midwest şi fătucile de pe aici spun că sunt destul de bine înzestrat. O prietenă m-a măsurat o dată şi a descoperit întreaga mea erecţie tare ca piatra de douăzeci de centimetri..."

– Davenport..., rosti Shirley, ivindu-se din spate.

– Mda.

Lucas puse revista la loc pe masă.

– Nu ştiu exact unde e şi la care hotel, zise ea, dar e în Cedar Rapids, într-un hotel din centru...

– În Iowa?

– Da. Trece pe acolo de câteva ori pe an. Sioux City, Des Moines, Waterloo, Cedar Rapids. Una din fetele lui spune că e acolo, nu ştie exact unde, dar zice că e un hotel din centru.

– Bine. Lucas dădu din cap. Dar dacă nu e acolo...

– Du-te dracului, Davenport, mi-ai distrus biroul.

Lui Jennifer îi plăceau florile. Fiecare masă avea câte două garoafe, una roşie şi una albă, în vaze cu gât lung. Restaurantul era condus de o familie de vietnamezi,

refugiaţi care lăsaseră în urmă un restaurant francez în Saigon. Bătrânul şi soţia lui finanţau afacerea, copiii lor gestionau locul şi găteau, celelalte rude serveau la mese, la bar şi la casierie, iar nepoţii de zece ani spălau pe jos, debarasau mesele şi făceau curăţenie.

– Marea problemă cu locul ăsta, rosti Jennifer, este că va fi descoperit de oameni.

– E-n regulă, răspunse Lucas. Şi-o merită.

– Presupun că da. Jennifer se uită la vinul roşu din paharul ei, urmărind reflexiile luminii care pătrundea prin draperiile veneţiene dinspre stradă. Ce vom face? întrebă ea după un moment de tăcere.

Lucas se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi încrucişă picioarele.

– Nu putem continua aşa. Mi-ai făcut un mare rău. Daniel ştie de relaţia noastră şi de fiecare dată când apare ceva nou în presă se uită la mine. Chiar dacă e vorba de Canalul Opt.

– Am terminat cu reportajele, cel puţin deocamdată, replică ea.

Îşi înălţă capul şi îşi lăsă părul să i se îndepărteze de faţă. Privirea lui Lucas se plimbă în jurul curbei moi a bărbiei ei. Îşi zise că era îndrăgostit de Jennifer.

– Mda, dar dacă ai obţine un fir... spune-mi că ţi-ai suna imediat un coleg, zise el.

Jennifer luă o gură de vin, lăsă paharul pe masă, îşi plimbă degetele pe buza paharului şi apoi se uită brusc în ochii lui.

– Te-ai culcat cu McGowan?

– Fir-ar să fie, Jennifer, izbucni Lucas, exasperat. Nu am făcut-o şi nu aş face-o.

– Bine. Dar nu sunt sigură în privinţa ta, zise ea. Cineva îi oferă informaţii şi oricine ar fi, e apropiat de anchetă.

– Nu sunt eu, minți Lucas. Se aplecă în față și continuă: în plus, chestiile pe care le obține ea... Se opri și își mușcă buza. Ți-aș putea spune ceva, dar mă tem că mă vei cita și m-ai face cu adevărat de tot rahatul.

– E vorba de o poveste? întrebă ea.

Lucas se gândi puțin.

– Poate că da. Ar fi destul de neobișnuită. I-ai lua fața lui McGowan.

Jennifer clătină din cap.

– Nu aș face asta. Nimeni din televiziune nu face așa ceva. E prea periculos și s-ar putea porni un război. Spune-mi. Dacă e așa cum zici, jur că nimeni n-o va auzi de la mine.

Lucas se uită câteva secunde la ea.

– Chiar așa?

– Chiar așa.

– Știi, continuă el neutru, ca și cum n-ar fi avut importanță, am amenințat în trecut că n-o să mai vorbesc cu tine, dar au existat mereu motive pentru a fi iarăși împreună. Totdeauna am găsit un motiv ca să te iert.

– Ce generos din partea ta.

– Stai așa. Lasă-mă să termin. De această dată ai făcut o promisiune directă. Cu cu „dacă", „și" sau „dar". Dacă se află, voi ști care e sursa scurgerii. Și voi mai ști că nu există nici o bază de a avea încredere unul în celălalt. Niciodată. Chiar și cu copilul la mijloc. Acum nu mă joc. Acum vorbesc despre viața reală.

Jennifer se lăsă pe spate, se uită în tavan, apoi își coborî privirea asupra lui.

– Când eram adolescentă, am făcut un târg cu tata, rosti ea lent. Dacă se petrecea ceva cu adevărat important și el trebuia să afle adevărul, îi spuneam acest adevăr și apoi ziceam „Pe onoarea mea". Iar dacă el vroia să-mi comunice ceva și să sublinieze că era vorba de un

lucru important şi că nu glumea şi nu se juca, spunea tot „Pe onoarea mea" şi îmi făcea semnul cercetaşilor. Ştiu că pare o naivitate, dar niciodată n-am încălcat acel pact. Niciodată nu ne-am minţit.

– Şi nu vei spune...

– Pe onoarea mea, rosti ea, ridicând trei degete sub forma semnului cercetaşilor. Iisuse, ce ridicoli am putea părea.

– Bine, acceptă Lucas. Aveam de gând să-ţi spun că habar n-am de unde provin informaţiile lui McGowan, dar în cea mai mare parte sunt eronate. Ea afirmă că noi am crede că asasinul este impotent, sau că miroase urât sau arată ciudat, dar noi nu credem nimic din toate astea. E vorba doar de zvonuri care circulă prin tribunal. Noi credem că ea obţine probabil informaţiile de la vreun individ amestecat pe undeva pe la periferia anchetei.

– Deci totul este o tâmpenie? întrebă Jennifer, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Da. E uimitor, dar ăsta este adevărul. A venit cu toate ştirile alea bombă şi nimic nu e adevărat. Din câte ştiu eu, ea a inventat totul.

– Nu te joci cu mine, Davenport, nu?

Jennifer se uită la el îndeaproape şi el îi susţinu privirea.

– Nu, răspunse Lucas.

– Te-ai culcat cu McGowan?

– Nu. Lucas făcu semnul cercetaşilor. Pe onoarea mea, adăugă el.

Jennifer se jucă cu piciorul paharului, uitându-se cum se mişcă vinul înăuntru.

– Trebuie să mă gândesc la tine, Davenport. Am mai avut şi alte... pasiuni înainte, pentru alţi bărbaţi. Cu tine însă lucrurile se transformă în altceva.

Dormiră până a doua zi de dimineaţă. Când sună telefonul, Jennifer citea *Pioneer Press*, în vreme ce Lucas pregătea micul dejun.

– Anderson.

– Da.

– A sunat un poliţist din Cedar Rapids. L-au săltat pe Sparky pentru conspiraţie la prostituţie şi au luat.

– Conspiraţie la ce?

– Un soi de acuzare de rahat. Omul mi-a spus că procurorul districtual le va trage câteva şuturi zdravene în dos când va afla. Vor trebui să-i spună după-amiază, înainte de sfârşitul zilei de lucru. Te urcăm în avion la ora zece. Ceea ce înseamnă că ai o oră ca să ajungi la aeroport. Acolo te aşteaptă şi biletul.

– Cât timp ar dura să mă duc cu maşina?

– Cinci, şase ore. Nu ai reuşi, cel puţin nu înainte ca procurorul să afle de arestare. Probabil că vor trebui să-i dea imediat drumul lui Sparky.

– Bine, bine, spune-mi cu ce linie zbor.

Lucas scrise amănuntele pe o bucată de hârtie, închise şi se duse să-i spună lui Jennifer.

– Nu te întreb, rosti ea, zâmbindu-i.

– Îţi povestesc dacă vrei. Dar voi avea nevoie de jurământul de cercetaş că nu vei spune mai departe.

– Nţţ. Pot trăi şi fără să ştiu, zise ea, continuând să zâmbească. Şi dacă ai de gând să zbori, poate că vei sparge şi sticla aia de whisky.

Linia aeriană care asigura zborul între Twin Cities International şi Cedar Rapids putea fi socotită de încredere. Nu înregistrase niciodată o prăbuşire catastrofală. Cel puţin aşa susţinea compania în pliantele publicitare. Lucas se ţinea strâns de braţele scaunului. Femeia mai în vârstă de lângă el îl urmărea curioasă.

– Nu se poate să fie prima dată pentru dumneata, zise ea la zece minute după decolare.

– Nu e. Din nefericire, răspunse Lucas.

– E mult mai sigur decât mersul cu maşina, continuă ea. E mai sigur decât să traversezi strada.

– Da, ştiu.

Lucas se uita drept înainte. Ar fi vrut ca femeia să sufere un atac cerebral în acea clipă. Orice care să-i închidă gura.

– Linia asta aeriană are un trecut remarcabil. Nu au înregistrat niciodată o catastrofă.

Lucas dădu din cap şi îngână:

– Îhî.

– În fine, nu-ţi face griji, vom ajunge acolo peste o oră.

Lucas înclină capul spre femeie. Avea senzaţia că îi înţepenise şira spinării.

– O oră? Dar zburăm deja de ceva vreme.

– Doar de zece minute, ciripi veselă femeia.

– Of, Doamne.

Psihologul poliţiei îi spusese că el se temea, de fapt, de pierderea controlului.

– Nu suporţi ideea că viaţa ta e în mâinile altcuiva, indiferent cât de competentă este acea persoană. Trebuie să-ţi aminteşti mereu că viaţa ta este întotdeauna în mâinile altcuiva. Ai putea să fii zdrobit pe stradă de un beţiv la volanul unui Cadillac. Şansa de a păţi aşa ceva e mult mai mare decât de a muri într-un accident de avion.

– Da, dar în cazul unui beţiv poate că l-aş vedea venind. L-aş putea simţi. M-aş putea feri din calea lui. Aş putea avea noroc. Orice. Dar când un avion nu mai zboară... Lucas mimase un avion în vrie. Gata cu toate. Sunt carne de tun.

– Este o idee iraţională, zisese psihologul.

– Știu, replicase Lucas. Vreau să știu ce aș putea face în privința asta.

Psihologul clătinase din cap.

– Poți face ședințe de hipnoză. Și mai există niște cărți care ți-ar putea fi de ajutor. Dar dacă aș fi în locul tău, aș bea câteva pahare de tărie. Și aș încerca să nu zbor.

– Există și ceva substanțe chimice care să ajute?

– Ai putea încerca niște somnifere, dar îți vor face rău la cap. Eu n-aș lua așa ceva dacă ar trebui să fiu treaz și perfect lucid la destinație.

Zborul spre Cedar Rapids nu oferea alcool. Lucas nu avea nici un fel de pilule la el. Când trenul de aterizare al avionului coborî, simți că-i stă inima în loc.

– Sunt doar roțile care coboară, îl anunță femeia de lângă el, plină de solicitudine.

– Știu asta, mârâi Lucas.

Lucas preferă să încaseze banii pentru biletul de întors.

– Veți pierde din bani, îl avertiză femeia de la ghișeu.

– Asta-i ultima dintre problemele mele, răspunse Lucas.

Închirie o mașină pe care o putea dădea înapoi în Minneapolis, apoi ceru îndrumări cum să ajungă la secția de poliție. Aceasta se găsea într-o clădire veche și pătrățoasă, din beton, proiectată pentru funcționalitate în detrimentul aspectului. „Cam cum e totul în Iowa", își zise el. La secție îl aștepta un polițist pe nume MacElreney.

– Carroll MacElreney, se recomandă individul.

Avea dinții lați și o mustață mare. Purta o haină sport verde, pantaloni maro și pantofi alb cu maro.

– Lucas Davenport. Cei doi își strânseră mâinile. Apreciem ce ați făcut. Suntem la strâmtoare.

– Am citit despre asta. Sergentul Anderson spunea că nu credeţi că Sparks e făptaşul, dar cine poate şti? Am dreptate?

– Da. Poate.

– Hai să vedem. MacElreney îl conduse pe Lucas spre camera de interogatorii. Domnul Sparks e tare supărat pe noi. Crede că a fost tratat incorect.

– E un nemernic, zise Lucas. Aţi găsit-o pe fata cu care era?

– Mda. Cam tinerică.

– Nu sunt toate aşa?

Când intră în camera de interogatorii, Lucas îl văzu pe Sparks şezând pe unul din cele trei scaune metalice. „Îmbătrâneşte", îşi zise Lucas, uitându-se la individ. Dăduse pentru prima dată de Sparks pe stradă la începutul anilor şaptezeci. Pe atunci părul lui era negru ca pana corbului, pieptănat în stil afro. Acum era încărunţit, iar pe fruntea lui Sparks apăruseră riduri adânci până în partea interioară a sprâncenelor. Nasul îi era turtit şi de nerecunoscut, iar dinţii i se îngălbeniseră de la tutun şi erau cariaţi. Individul părea îngrijorat.

– Davenport, rosti el fără nici un fel de surpriză în voce.

Ochii îi erau aproape la fel de galbeni ca şi dinţii.

– Sparky. Îmi pare rău că ai dat iarăşi de belea.

– Ce-ar fi să laşi tâmpeniile şi să-mi spui ce vrei?

– Vreau să ştiu de ce ai plecat din oraş la un sfert de oră după ce uneia dintre doamnele tale i-a fost spintecată inima.

Sparks se strâmbă.

– Asta e ce...

– Să nu-mi vinzi gogoşi, Sparky. Vrem doar să aflăm unde ai lăsat cuţitul. Lucas se opri şi se uită la MacElreney. I-aţi citit drepturile?

– Doar pentru acuzaţia de proxenetism.

– Iisuse, atunci ar fi bine să reiau treaba. Staţi să-mi scot cartea de...

Lucas vru să scoată portofelul, dar Sparks îl întrerupse:

– Stai aşa, Davenport. Individul părea şi mai îngrijorat acum. La naiba, am martori care să spună că n-am făcut nimic de genul ăsta. Am iubit-o pe fata aia.

Lucas îşi vârî portofelul la loc în buzunar.

– Ai văzut cine a comis fapta?

– Păi, nu ştiu...

Lucas se aplecă în faţă.

– Eu unul nu cred că ai făcut-o tu, Sparky. Dar trebuie să-mi oferi ceva credibil. Ceva cu care să mă duc înapoi. Tipii ăştia de la Moravuri vor să te spânzure. Ştii ce spun? Spun că e posibil să nu fii vinovat de porcăria asta. Dar eşti vinovat de toate celelalte şi vor să te înhaţe pentru asta. Să-l bage pe bătrânul Sparky la Stillwater, pentru că asta ar rezolva multe probleme. Asta spun ei. Au găsit ceva cocaină în poşeta cucoanei tale, iar chestia asta nu prea te ajută...

Sparks îşi linse buzele.

– Ştiam eu că nemernica aia ascunde ceva.

– Mie nu-mi pasă de chestia asta, Sparky. Ce ai văzut?

– L-am văzut pe tipul ăsta...

– Stai să dau drumul la reportofon, zise Lucas.

Sparks lua crack, un obicei de care nu se mai putea dezbăra. În noaptea când Heather Brown fusese ucisă, el stătuse pe o bancă în staţia de autobuz de pe cealaltă parte a străzii, aşteptând ca fata să producă nişte bani. Văzuse bărbatul care se apropiase de ea.

– Dar nu era întuneric?

– Ba da, dar în zona aia erau nişte lumini mari albastre.

– Bine.

Câinele turbat nu avea nimic distinctiv. De înălțime medie. Alb. Trăsături regulate, față rotundă. Mda, poate un pic cam gras. Se dusese drept la ea și nu i se păruse că negocierea durase prea mult.

– Crezi că ea îl cunoștea?

– Mda, poate. Dar nu știu sigur. Pe el nu l-am mai văzut, iar ea era pe stradă de ceva vreme. Nu era un client obișnuit al ei. Cel puțin, nu câtă vreme ea a fost a mea.

– Fata mai făcea chestii dintr-alea dure?

– Mda, erau câțiva care o căutau special pentru asta. Sparks ridică defensiv mâinile. Nu o obligam să facă asta. Îi plăcea. Se băga la ceva bătăițe, un pic de sadism. Ieșeau și bani frumoși din chestia asta.

– Revenind la individ. Cum era îmbrăcat? Elegant?

– Nu. Nu era elegant, răspunse Sparks. Părea mai degrabă un fermier.

– Fermier?

– Mda. Avea una din șepcile alea, știi, dintr-alea cu ceva scris în față. Și purta o geacă dintr-alea ieftine pe care poți să le iei de prin benzinării. Ca o geacă de baseball.

– Ești sigur că ăsta a fost ultimul ei client?

– Mda. Trebuie să fi fost așa. Ea s-a dus la motel și eu m-am dus să-mi iau o bere. Următorul lucru pe care l-am văzut au fost sirenele mașinilor de poliție din fața motelului.

– Dacă era un fermier, ceva nu e în regulă, zise Lucas.

– Păi... Sparks se scărpină în creștet. Nici nu arăta a așa ceva. Era ceva cu el...

– Ce anume?

– Nu știu. Dar era ceva.

Sparks se scărpină din nou.

– I-ai văzut mașina?

– Nu.

Lucas insistă, dar nu reuşi să mai scoată altceva.

– Crezi că l-ai recunoaşte?

Sparks se uită la podea, gândindu-se.

– Nu cred. Poate. Adică, poate că da, în cazul în care l-aş vedea mergând pe stradă noaptea cu aceleaşi haine. Atunci aş spune că ăla e ticălosul. Dar dacă îl pui între alţii, nu cred că o pot face. Am stat departe, de cealaltă parte a străzii. Nu vedeam decât felinarele alea.

– Bine. Lucas opri reportofonul. Te vrem înapoi, Sparky. Te poţi ocupa de fetele tale. Nimeni nu te va hărţui câtă vreme nu punem mâna pe individul ăsta. După ce îl localizăm, vrem să te uiţi la el. Pentru orice eventualitate.

– Nu mă veţi prăji?

– Nu dacă eşti cuminte.

– Bine. Cum rămâne cu acuzarea asta de rahat de aici?

MacElreney clătină din cap.

– Îţi putem da drumul în zece minute dacă Minneapolis-ul nu te vrea.

– Nu-l vrem, răspunse Lucas. Se întoarse spre Sparks: Dar te vrem înapoi în oraşele gemene. Dacă începi să te plimbi prin Iowa te vom sălta la fiecare oprire. Întoarce-te direct în Minneapolis.

– Bine. M-aş simţi uşurat. Pe aici e prea mult porumb pentru cei ca mine. Se uită la MacElreney. N-am avut intenţia să jignesc pe cineva.

Dar MacElreney părea jignit.

Lucas descuiase portiera maşinii închiriate când MacElreney strigă la el de pe treptele secţiei de poliţie. Sparks stătea chiar în spatele lui. Coborâră amândoi treptele până pe trotuar.

– M-am gândit la ce mi s-a părut ciudat la tipul ăla, zise Sparks. Era tunsoarea lui.

– Tunsoarea lui?

– Mda. Când s-au îndepărtat de mine îndreptându-se spre motel, el şi-a scos şapca. Nu i-am putut vedea faţa, ci doar ceafa. Dar îmi amintesc că imediat mi-am zis că aia nu e tunsoare de fermier. Ştii cum le ies întotdeauna urechile în afară fermierilor? Sau cum par ei să fie tunşi de nevasta lor cu coasa? Ei bine, părul tipului ăsta avea *stil*. Ca al tău sau ca al unui om de afaceri sau al unui doctor sau al unui avocat. Elegant. Nu ca un fermier. N-am văzut niciodată un fermier tuns aşa.

Lucas dădu din cap.

– Bine. Un tip blond, nu?

Sparks îşi încreţi fruntea.

– Pe naiba. Nu, era un amărât brunet.

Lucas se apropie de Sparky.

– Eşti sigur? Eşti sigur că nu te înşeli?

– Nu, nu. Era un individ brunet.

– La dracu'! Lucas se gândi la asta. Nu se potrivea. Altceva? întrebă el într-un târziu.

Sparks clătină din cap.

– Nimic, decât că şi tu îmbătrâneşti. Îmi amintesc când te-am cunoscut, când l-ai bătut măr pe Bald Peterson. Aveai feţişoara aia netedă ca un fund de copil. Între timp te-ai ridat rău de tot.

– Mersi, Sparks, replică Lucas. Aveam nevoie de asta.

– Îmbătrânim cu toţii.

– Aşa e. Apropo, îmi pare rău de cucoana ta.

Sparks ridică din umeri.

– Femeile mai sunt şi ucise. Şi nu e ca şi cum nu s-ar mai găsi curve prin preajmă.

Drumul înapoi dură tot restul zilei. După o oprire în apropiere de graniţa statului Iowa pentru un cheeseburger şi o porţie de cartofi prăjiţi, Lucas apăsă

pedala la o sută douăzeci de kilometri pe oră și traversă râul Minnesota ca să intre în Minneapolis puțin după ora opt seara. Lăsă mașina închiriată la aeroport și luă un taxi până acasă, simțindu-se obosit și înțepenit din cauza drumului parcurs. Un duș fierbinte îi îndreptă spatele încovoiat. După ce se îmbrăcă în haine de casă, scoase o bere din frigider, se duse în dormitorul de oaspeți, puse cutia de bere pe podea lângă pat și se întinse, uitându-se la cele cinci schițe prinse de perete.

Bell, Morris, Ruiz și Lewis. Câinele turbat. Datele. Caracteristici personale. Le parcurse pe toate, oftă, se sculă de pe pat, prinse o a șasea foaie pe perete și scrise „Brown" în capul ei cu markerul.

Prostituată. Tânără. Brunetă cu ochi negri. Descrierea fizică era corespunzătoare. Dar fata fusese ucisă într-un motel, după ce fusese culeasă de pe stradă. Toate celelalte fuseseră atacate în locuri private, în casele sau apartamentele lor, sau, în cazul Lewis, în casa pustie pe care ea încerca să o vândă.

Revizui celelalte caracteristici ale morții lui Brown, incluzând apariția ei în fața instanței. Să fie Câinele turbat un avocat? Un reporter acreditat pe lângă tribunal? Sau un aprod sau un alt angajat al tribunalului? Erau cu zecile. Pe urmă era și cuțitul. Câinele turbat îl adusese cu el pentru această crimă. Chicago Cutlery era o marcă scumpă, vândută extrem de mult în orașele gemene în cadrul celor mai bune magazine de specialitate și în mall-uri. Să fi fost el un soi de colecționar? Un maniac al gătitului? Să fi fost posibil ca el să fi cumpărat recent cuțitul, astfel încât o verificare a magazinelor să scoată la iveală un vânzător care vânduse un singur astfel de cuțit unui tip alb și grăsuț?

Lucas privi însemnările de pe foaia dedicată Câinelui turbat. Era înstărit şi putea fi nou în zonă. Venit din sud-vest. Slujbă de birou. Sparks confirmase că avea pielea albă. Chestia cu părul închis la culoare reprezenta o problemă. Carla era convinsă că tipul era extrem de alb, iar asta sugera un păr mai deschis. Existau irlandezi cu părul negru şi unii scandinavi, dar o asemenea presupunere părea prea hazardată. Lucas clătină din cap şi adăugă „păr închis la culoare?" pe schiţă. În josul ei scrise: „Tunsoare scumpă. Păr închis la culoare? Perucă? Se deghizează (fermier). Colecţionar?"

Se întinse iarăşi pe pat, cu capul sprijinit de o pernă, luă o gură de bere, îşi puse cutia rece pe piept şi parcurse iarăşi listele cu privirea.

Bogat, sărac, cerşetor, hoţ, doctor, avocat, şef de trib indian. Poliţist.

Se uită la ceas. Nouă patruzeci şi cinci. Se dădu jos din pat, cu berea în mână, se întoarse în camera de lucru şi luă telefonul. După o ezitare de o clipă, formă numărul Canalului Opt.

– Spuneţi-i că e Red Horse, anunţă el.

McGowan veni la telefon cincisprezece secunde mai târziu.

– Red Horse?

– Mda. Ascultă, Annie, chestia asta este o exclusivitate. A existat un martor pe stradă în apropiere de locul unde a fost ucisă Brown. Martorul l-a văzut pe Câinele turbat. Spune că arată ca un fermier. Purta o şapcă dintr-alea cu înscrisuri, precum şepcile cu nume de firme. Deci este posibil ca el să vină din zona rurală.

– Un ucigaş navetist?

– Mda, s-ar putea spune şi aşa.

– Deci vine în oraşele gemene ca să omoare femeile astea, apoi se întoarce acasă, unde redevine un fermier care culege cartofi sau ceva de genul ăsta?

– Păi, ăă, noi credem că e mai degrabă un crescător de porci. Tipul ăsta, martorul, a trecut pe lângă el, întrebându-se ce căuta un amărât cu aspect de ţăran cu o puicuţă precum Brown. În fine, el spune că tipul emana un soi de iz, înţelegi?

– Te referi la... rahaţi de porc?

– Ăă, dejecţii de porc, da. Chestia asta confirmă ceea ce credeam noi înainte.

– E bună, Red Horse. Există vreo şansă să aducem martorul în faţa camerei de luat vederi?

– Nu. Absolut nici una. Dacă se schimbă ceva, vă anunţ eu, dar deocamdată păstrăm secretă identitatea lui. Dacă descoperă Câinele turbat cine e, s-ar putea duce să-l omoare.

– Bine. Dă-mi de ştire dacă situaţia se schimbă. Altceva?

– Nu. Asta-i tot.

– Mulţumesc, Red Horse. Vreau să spun că apreciez mult, mult de tot tot ce-mi spui.

Se lăsă un moment de tăcere tensionată. Lucas se luptă cu tentaţia.

– Ăă, da, rosti el. Ne mai auzim.

16

Crescător de porci?

Câinele turbat urla în apartamentul lui. Spuseseră despre el că era un crescător de porci. Spuneau că miroase a rahat de porc.

Avea probleme cu concentrarea.

Adevărata problemă. Trebuia să se concentreze asupra adevăratei probleme: cineva îl văzuse şi îşi amintea cum fusese îmbrăcat. Îi văzuseşi faţa? Să lucreze deja un artist la un portret-robot? Se va trezi dimineaţă cu afişe prin tot tribunalul? Îşi roase o unghie în vreme ce se plimba nervos prin casă. Îl săgetă brusc durerea. Se uită şi văzu că îşi rupsese o bucată de unghie şi îşi rosese bine carnea de dedesubt. Prin ruptură ţâşni sângele. Înjurând, se duse în baie, găsi o unghieră şi încercă să desprindă unghia ruptă cu mâna care tremura. După ce termină, îşi bandajă degetul rănit şi se întoarse în faţa televizorului.

Rubrica sportivă. Derulă înregistrarea video şi o urmări pe Annie McGowan cum anunţă ştirile. Rosti clar cuvintele „crescător de porci". Un ucigaş navetist. Miroase a dejecţii de porc, ceea ce ar putea explica incapacitatea lui de a atrage femeile. Câinele turbat dădu la minim

sonorul şi urmări imaginile mute. Părul negru al lui Annie cu buclele căzute pe frunte, ochii ei profunzi şi negri.

Simţea cum ea îl aţâţă. Semăna cu... cine? Cu cineva uitat de multă vreme. Opri banda, o dădu înapoi, o derulă iarăşi, cu sonorul oprit. Ea era Aleasa.

McGowan.

Trebuia să facă cercetări, dar avea timp suficient. Ea era o alegere bună din mai multe motive. L-ar fi satisfăcut şi ar fi însemnat o lecţie. De el, Unicul, nu se putea râde. Nu era Unicul doar ca să fie în acelaşi timp un crescător de porci. Oraşele gemene aveau să fie îngrozite; nimeni nu avea să mai râdă. Aveau să-i afle puterea. Toată lumea avea să o cunoască. Se plimbă repede, dând ocol sufrageriei, urmărind chipul lui McGowan, rederulând banda, urmărind-o din nou. O fantezie. O lecţie.

O lecţie pentru mai târziu. Mai exista o Aleasă. Îi apărea în somn şi în vedeniile de zi. Se *deplasa;* nu mergea. Locuia la mai puţin de două clădiri distanţă de Câinele turbat. O văzuse de câteva ori, plimbându-se pe trotuar în căruciorul ei cu rotile. Aflase că fusese vorba de un accident provocat chiar de ea. Era studentă când se întâmplase. Se plimba noaptea cu un băiat din frăţia ei, în maşina lui sport cu prea mulţi cai putere. Când loviseră stâlpul, gâtul lui se rupsese din pricina impactului, iar spatele ei fusese zdrobit de cadrul scaunului. Le trebuise o oră ca s-o scoată din maşină. Ziarele locale relataseră accidentul.

Dar ea se întorsese şi ziarele scriseseră articole pe tema asta.

Absolvise şcoala de afaceri şi se apucase de chestiuni legale. O femeie-avocat; se găseau pretutindeni în ziua de astăzi. Avea un rucsac prins de partea laterală a

scaunului în care îşi căra cărţile. Deplasa scaunul cu propriile ei mâini, aşa că trebuia să fie puternică. Locuia singură într-un apartament din spatele unei case dărăpănate aflate la şase clădiri distanţă de şcoala de drept.

Câinele turbat cercetase deja apartamentul. Era proprietatea unei bătrâne, o văduvă, care locuia în partea din faţă cu vreo şase pisici. La etaj locuia un cuplu de studenţi. Invalida locuia în spate. O rampă de la nivelul solului îi permitea accesul direct în bucătăria apartamentului de trei camere. Articolele de ziar spuneau că ea aprecia singurătatea şi independenţa ei. Purta un inel de oţel pe un lanţ în jurul gâtului; inelul aparţinuse băiatului care murise în accident. Ea afirmase că acum trebuie să trăiască pentru amândoi. Aflase asta din alte articole.

Câinele turbat făcuse cercetări şi la bibliotecă. Îi găsise numele în indexuri, citise tot felul de articole pe microfilm. În cele din urmă căpătase o certitudine. Ea era o Aleasă.

Asta dacă avea vreo şansă să o ia. Numai că fusese văzut. Recunoscut? Ce avea să-i aducă dimineaţa? Se plimbă nervos timp de o oră, dând ocol apartamentului, apoi îşi puse o haină şi ieşi pe stradă. Era rece. Apa avea să îngheţe. Se apropia iarna.

Porni în josul clădirii, depăşi clădirea alăturată, apoi trecu şi de casa invalidei. Apartamentul de la etaj era luminat. Cel de jos, al babei, era întunecat. Trecu de clădire şi se uită peste umăr la partea laterală a casei; fereastra invalidei era, de asemenea, întunecată. Se uită la ceas. Ora unu. Articolele din ziare spuneau că ea fusese fruntaşa clasei. Îşi linse buzele şi simţi arsura vântului rece pe buzele umede. Avea nevoie de ea. Chiar avea.

Îşi continuă plimbarea, traversă strada, apoi trecu pe lângă o altă clădire şi apoi pe lângă alta. Prin minte i

se derulau imagini cu invalida. El fusese văzut. Oare avea să-i apară faţa în ziare a doua zi? Oare avea să primească poliţia un apel de la un informator? Poate că primeau apelul chiar acum? Poate că erau deja în drum spre apartamentul lui, căutându-l. Se scutură cuprins de un fior şi merse mai departe. În minte îi apăru iarăşi invalida. Ceva mai târziu, se trezi stând în faţa unui cămin al universităţii. O clădire nouă, din cărămidă roşie. Se vedea un telefon înăuntru. Davenport.

Câinele turbat intră în cămin ca în transă. O blondină îmbrăcată cu o geacă albă de schi se uită în fugă la el în vreme ce trecea pe lângă biroul de recepţie către holul interior. Telefonul era cocoţat pe un perete în faţa toaletelor. Câinele turbat îşi lipi fruntea de cărămizile reci. Nu ar fi trebuit să facă asta. Caută în buzunar o fisă de un sfert de dolar.

– Alo?

– Davenport?

Sesiză încordarea bruscă de la celălalt capăt al firului.

– Mda.

– Ce joc faci? Ce e cu chestia asta cu porcii?

– Ăă, ai putea să?...

– Ştii cine e la telefon. Te avertizez că am ales-o pe următoarea. Iar când joci jocuri, îl mânii pe Unicul, iar Aleasa va plăti. Mă duc să mă uit la ea acum. Atât de aproape sunt de ea. Mă uit la ea.

Cuvintele îi răsunau în urechi pline de demnitate şi de formalism oficial.

Puse receptorul în furcă şi se întoarse prin holul exterior pustiu, apoi trecu prin uşile de sticlă. Crescător de porci! Ochii îi lăcrimară. Îşi aplecă capul şi porni înapoi spre casă.

În cursul plimbării avu viziuni alternative cu Aleasa, cu McGowan şi cu Davenport în biroul arhivei, cu

Davenport întorcându-şi faţa spre el, uitându-se la el. Câinele turbat nu se uita pe unde merge. Se trezi brusc în faţa apartamentului său. Picioarele lui găsiseră singure drumul; se simţi ca şi cum se trezea dintr-un vis. Intră în casă, începu să se dezbrace, ezită, luă cartea de telefoane, găsi numărul de care avea nevoie de la *Star-Tribune* şi îl formă.

– Biroul de informaţii.

Era o voce aspră, grăbită.

– Când apar ziarele pe piaţă?

– Ar trebui să apară pe stradă din clipă în clipă.

– Mersi.

Telefonul de la celălalt capăt al firului fu pus în furcă înainte ca el să termine de vorbit.

Câinele turbat se duse la maşină, o porni şi traversă podul de pe Washington Street către centru. În faţa clădirii *Star-Tribune* se găseau două chioşcuri de ziare. Trase lângă unul din ele, băgă fisele în aparat, scoase un ziar şi se uită la prima pagină: SĂ FIE CÂINELE TURBAT UN CRESCĂTOR DE PORCI? TELEVIZIUNEA SPUNE „DA".

Articolul era preluat direct din transmisia lui McGowan. Se adăugase un scurt interviu cu şeful Poliţiei: „Nu ştiu de unde primeşte ea informaţiile, dar eu nu ştiu nimic în privinţa asta", spunea Daniel. Dar nu nega posibilitatea ca ucigaşul să fie un fermier. „Orice este posibil în acest stadiu al evenimentelor", adăuga el.

Nici un fel de portret-robot. Nici o descriere.

Câinele turbat se întoarse la maşină, se aşeză la volan şi răsfoi repede ziarul. La pagina 3 mai era un articol pe tema crimelor, comparându-le cu un şir similar de crime din statul Utah. Nimic altceva. Câinele turbat reveni la prima pagină.

Crescător de porci, scria acolo.

Nu putea permite aşa ceva.

17

Daniel se lăsă greoi pe spătarul scaunului, cu capătul cu gumă al unui creion galben lipit de dinţi, urmărindu-l cu atenţie pe Sloan. Anderson şi Lester şedeau ghemuiţi pe scaune alăturate. Lucas se plimba de colo-colo.

– Tu spui, de fapt, că noi n-avem absolut nimic până acum, rosti Daniel după ce detectivul îşi încheie raportul.

– Nimic cu care să-l înfundăm pe tip, zise Sloan. Când îl vom descoperi vom obţine informaţii care să ne ajute să-l băgăm pe veci la răcoare. L-am putea chiar confrunta cu Jefferson Sparks, ca să vedem dacă obţinem ceva. Dar deocamdată nu deţinem nimic prin care să-l identificăm.

– Cum e cu povestea carnetelor de conducere? Am obţinut ceva?

Anderson clătină din cap.

– Nu se urmăresc permisele celor veniţi în statul nostru pe baza numelor indivizilor.

Lucas se plimba pe lângă perete.

– Dar cu oficiile poştale?

– Am început să primim ceva rapoarte. Prea multe chiar. Până acum avem o sută treizeci şi şase de mutări, acoperind ultimii doi ani, şi am primit rapoarte de la oficii poştale acoperind poate doar zece la sută din populaţia cercetată. Dacă ne mişcăm în acest ritm, vom primi cam o mie patru sute de nume. Totodată, am descoperit că mutările cele mai frecvente sunt de bărbaţi tineri şi celibatari. Cam o treime din nume sunt în această categorie. Asta înseamnă cam cinci sute de suspecţi. Şi totul se bazează pe ideea că e posibil ca tipul să aibă un accent aparte.

– Şi oricum ne pierdem vremea dacă el s-a mutat aici acum trei ani în loc de doi, interveni Daniel.

– Dar tot e ceva, insistă Daniel. Câţi dintre cei primiţi până acum sunt bărbaţi burlaci? Presupunând că asta căutăm?

– Treizeci şi opt din o sută treizeci şi şase. Dar unii dintre ei par să se fi mutat aici însoţiţi de femei, sau s-au cuplat cu o femeie după ce au ajuns aici, sau sunt bătrâni. Am pus doi oameni să inspecteze rapid numele şi am găsit douăzeci şi doi care se potrivesc tuturor criteriilor de bază: tânăr, burlac, bărbat, fără însoţitoare.

– Ceva funcţionari?

– Toţi în afară de doi. Oamenii nu vin aici pentru slujbe de muncitor. Sunt mai multe astfel de slujbe în Texas şi acolo e mult mai puţin frig, răspunse Anderson.

– Şi atunci despre ce vorbim aici? întrebă Daniel.

– Păi, vorbim de verificarea acestor douăzeci şi două de nume. Ar trebui să eliminăm jumătate sau chiar mai mult doar printr-o cercetare sumară. Apoi ne vom concentra asupra celorlalţi. Bineînţeles, vor apărea nume noi în permanenţă.

– Lucas? Mai e ceva?

Lucas se plimba de colo-colo prin încăpere. Vorbise cu Daniel în noaptea precedentă despre telefonul primit de la Câinele turbat şi le povestise şi celorlalţi despre asta la debutul şedinţei. Înregistrase convorbirea. De-acum înregistra toate convorbirile. Primul lucru pe care îl făcuse de dimineaţă fusese să ducă o copie a benzii la Universitate pentru a pune nişte experţi în lingvistică să o asculte.

Aceştia îl sunaseră pe Daniel în cursul şedinţei. Unul dintre ei susţinea că tipul venea din Texas. Celălalt nu era chiar atât de sigur. Texas, sau alte zone limitate din sud-vest. Poate din nord-estul statului New Mexico, de prin regiunea White Sands. Oklahoma şi Arkansas erau excluse.

– Accentul lui are o nuanţă puternică de Midwest, zisese al doilea expert. Propoziţia asta: „Mă duc să mă uit la ea acum." Dacă asculţi cu atenţie şi desparţi cuvintele, ceea ce spune el în realitate este: „Mă 'uc să mă uit la ea acum." Asta este o exprimare tipică de Midwest. Midwest-ul superior, nordic-central. Cred că a stat acolo o vreme. Nu destul ca să-şi fi pierdut complet accentul sud-vestic, dar suficient cât să capete o nuanţă clară.

– Ah, rosti Lucas acum. Detectivii se uitau la el cu curiozitate. Noaptea trecută urmăream Canalul Opt. Apare McGowan cu ştirea asta despre crescătorul de porci. Câinele turbat m-a sunat patruzeci şi cinci de minute mai târziu. Am verificat la *Pioneer Press* şi *Star-Tribune* ca să văd când au apărut primele ediţii – amândouă au publicat articole după relatarea lui McGowan. Nici unul din ziare nu apăruse când a sunat Câinele turbat.

– Deci s-a uitat la televizor, zise Anderson.

– Iar eu m-am gândit la McGowan, continuă Lucas. Se potriveşte genului de victimă pe care o caută Câinele turbat...

– Ah, Isuse Hristoase! izbucni Daniel.

– A fost ceva aparte în apelul ăla telefonic. Există ceva aparte în chestia asta cu „Aleasa" despre care vorbeşte el. Simt asta.

– Crezi că e posibil să se dea la McGowan?

– O urmăreşte la televizor. Şi, din punct de vedere fizic, ea se potriveşte profilului. În plus, vine cu toate ştirile astea bizare. Tipul pare să caute atenţia, dar din punctul lui de vedere, tot ce spune ea este negativ. El spune că e „Unicul", în vreme ce ea afirmă că e impotent şi miroase urât şi creşte porci. Noaptea trecută era iritat rău de tot.

– Asta e, interveni Daniel, îmbujorat la faţă. Vreau ca McGowan să fie supravegheată douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

– Iisuse, şefule, începu Anderson.

– Nu-mi pasă de câţi oameni este nevoie. Îmbrăcaţi-i pe câţiva în civil dacă va trebui. Vreau oameni care să o supravegheze ziua şi vreau o patrulă acasă la ea noaptea.

– Dar cu discreţie, interveni Lucas.

– Ce?

– Ea este şansa noastră ca să punem mâna pe el, explică Lucas. Ridică mâinile ca să oprească alte întreruperi. Ştiu, ştiu, trebuie să fim atenţi. Nu ne permitem nici un risc cu ea. Ştiu toate astea. Dar ea ar putea fi cea mai bună capcană de care dispunem.

– Dacă ai dreptate, el s-ar putea să se uite chiar acum la ea, zise Lester. Chiar în acest minut.

– Nu cred că va încerca ceva în cursul zilei. McGowan se învârte mereu printre oameni. Dacă va încerca ceva,

o va face noaptea. Când ea se duce acasă sau chiar este în casă. Ar putea intra prin efracţie în casa ei în cursul zilei ca s-o aştepte acolo. Ar trebui să luăm în calcul şi o asemenea eventualitate.

– Te-ai gândit la asta, zise Daniel, îngustându-şi ochii.

Lucas ridică din umeri.

– Mda. Poate că m-am implicat până peste cap în povestea asta. Dar mie mi se pare o ocazie, ca atunci când v-aţi apucat să mă supravegheaţi pe mine.

– Bine, rosti Daniel. Se răsuci pe scaun şi apăsă butonul intercom-ului. Linda, sună la Canalul Opt şi spune-le că vreau să vorbesc urgent cu directorul postului. Apoi adăugă: Lucas, mai stai un minut. Ceilalţi, daţi-i drumul cu procedurile de bază. Începeţi să procesaţi lista cu oamenii care s-au mutat aici. Nu vom avea nici un rezultat dacă el s-a mutat de mai multă vreme, dar trebuie să verificăm. Anderson, vreau să reiei toate însemnările pe care le avem ca să vezi dacă nu cumva am ratat ceva ce ar fi trebuit să verificăm.

Când ceilalţi ieşeau din încăpere, Lucas se spijini de un perete, uitându-se la mochetă.

– Ce e? întrebă Daniel.

– Tipul ăsta e nebun altfel decât mi-am imaginat eu. Nu e un ucigaş cu sânge rece. În capul lui se petrece şi altceva bizar. Modul cum vorbea despre „Unicul" şi „Aleasa" ...

– Şi care e deosebirea?

– Nu ştiu. S-ar putea să ne fie mai greu să-l ghicim. S-ar putea să nu reacţioneze aşa cum ne-am aştepta noi.

– Mă rog, rosti Daniel, plictisit. Vroiam să te întreb altceva. De unde obţine McGowan toate tâmpeniile pe care le transmite?

Lucas clătină din cap.

– Probabil că de la un polițist destul de apropiat de anchetă ca să culeagă unele informații, dar nu suficient de apropiat ca să le afle cum trebuie.

– Păi tu ai fost în Cedar Rapids ieri și a fost prima dată când cineva a rostit cuvântul „fermier" în cadrul anchetei. M-am trezit apoi că ea transmite imediat faptul că acest Câine turbat este fermier, un crescător de porci.

– Că folosește expresia *crescător de porci*. E o diferență aici. Cine îi oferă informații îl irită pe criminal. Sparks nici măcar nu crede că ucigașul e fermier. Nici eu nu cred asta. M-am oprit pe drumul de întoarcere și am transmis ce a zis Sparks pentru ca Anderson să introducă informațiile în baza de date. Ce s-a întâmplat după aceea? Cine știe... Există o scurgere de informații, dar sunt distorsionate rău.

– Bine, acceptă Daniel.

Lucas își dădu seama că șeful Poliției era suspicios. Mai mult decât suspicios, chiar. Știa ceva și i se adresa lui Lucas pe față.

– Nu te voi mai întreba nimic despre această coincidență, reluă Daniel. Dar vreau să remarc aici că, dacă cineva s-a apucat să joace un joc, atunci s-ar putea ca acest joc să fie periculos.

– Jucăm deja cu toții un joc periculos, replică Lucas. Câinele turbat nu ne dă de ales.

Lucas își petrecu după-amiaza pe străzi, discutând cu amicii și contactele lui, și dându-le tuturor de știre că era în viață. Prin oraș trecuse un columbian, despre care se presupunea că venise să negocieze organizarea unei rețele de vânzare a drogurilor care să acopere întreaga zonă metropolitană. Rețeaua avea să fie condusă de trei bărbați și o femeie, fiecare dintre aceștia cu

teritorii şi responsabilităţi diferite. Dacă vreunul dintre ei încerca să încalce teritoriul altuia, columbianul urma să sisteze furnizarea de marfă indisciplinatului.

Pe Lucas povestea îl interesa. În cea mai mare parte, cocaina se distribuia în oraşele gemene sub formă de pachetele de trei livre sau mai mici, cumpărate la nivel de angro intermediar din Detroit şi Chicago, şi, într-o măsură mai mică, din Los Angeles. Existaseră şi înainte zvonuri legate de o filieră columbiană, dar acestea nu se materializaseră niciodată. Acum lucrurile păreau altfel. Lucas îşi stoarse informatorii de nume, promiţându-le bani şi imunitate în schimbul informaţiilor.

Existau alte zvonuri legate de activitatea găştilor criminale şi despre recrutări de noi membri în reţelele locale din rândul grupărilor din Chicago şi Los Angeles. Bandele criminale se înmulţeau lent aici. Membrii lor erau hărţuiţi cu înverşunare de echipajele de poliţie în ambele oraşe şi erau trimişi la închisoare atât de des şi pentru atât de multă vreme, încât orice puşti cu un coeficient de inteligenţă mai mare de nouăzeci stătea departe de aşa ceva.

Indienii de pe Franklin Avenue vorbeau despre o femeie care sărise sau fusese aruncată de pe podul de pe acea stradă. Cadavrul ei nu fusese găsit. Lucas îşi făcu o însemnare să-l sune pe şeriful care se ocupa cu paza fluviului.

După-amiaza târziu, când el deja se întorsese la birou, sună McGowan.

– Lucas? Nu e minunat? bolborosi ea.

– Ce anume?

– Ştii despre chestia asta cu Câinele turbat? Că vor începe să mă supravegheze?

– Mda, ştiam că şeful te va contacta.

– Am fost de acord cu supravegherea, dar doar dacă putem înregistra anumite aspecte ale ei. Ştii tu, noi cooperăm şi tot tacâmul, dar uneori, când ni se pare firesc, vom monta o cameră în faţa casei mele şi vom înregistra cum eu gătesc sau cos sau fac altceva. Vor înfiinţa un post de supravgehere de cealaltă parte a străzii şi un altul în spatele casei. Vor lăsa o echipă să vină şi să-i filmeze pe poliţişti cum îmi supraveghează casa cu binoclurile şi alte chestii.

Lucas îşi spuse că femeia era mai mult decât emoţionată. Era de-a dreptul extaziată.

– Iisuse, Annie, ăsta nu e un eveniment sportiv. Vei fi protejată, bineînţeles, dar tipul ăsta e un maniac.

– Nu-mi pasă, replică ea cu fermitate. Dacă vine după mine, povestea va fi transmisă în întreaga reţea. Voi apărea în toate reţelele de televiziune din ţară şi îţi spun eu... dacă am o asemenea ocazie şi o gestionez bine, atunci plec de aici. Voi fi la New York peste şase săptămâni.

– E o idee interesantă, dar moartea ta ţi-ar putea da planurile peste cap, căută Lucas să o tempereze.

– Nu se va întâmpla, ripostă ea plină de încredere. Am la dispoziţie opt poliţişti, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. N-are cum să ajungă la mine.

„Sau dacă ajunge la tine nu are cum să mai scape", îşi zise Lucas în gând.

– Sper că ţi-au dat un soi de alarmă de urgenţă.

– O, bineînţeles. Lucrăm la asta chiar acum. E ca o sonerie şi o port la centură. Nu mi-o dau niciodată jos. Imediat ce o ating, toată lumea vine fuga spre mine.

– Să nu devii prea încrezătoare. Să ştii că nici Carla Ruiz nu l-a văzut repezindu-se asupra ei. Dacă nu ar fi fost precaută mergând singură pe stradă şi dacă n-ar fi avut spray-ul ăla cu ea, ar fi fost moartă acum.

– Nu-ţi face griji, Lucas. O să-mi fie bine. Vocea lui McGowan coborî cu un ton. Să ştii că aş vrea să te văd, în afara orelor de muncă. Vroiam să-ţi propun ceva, dar acum, cu supravegherea asta permanentă...

– Aşa e, replică el în grabă. N-ar fi bine dacă şeful sau oamenii tăi ar afla cât de apropiaţi suntem.

– Minunat, rosti ea. Ne mai auzim, bunule Red Horse.

– Ai grijă de tine.

Detectivii de la Narcotice şi Moravuri alcătuiau dispozitivul de supraveghere directă, sprijiniţi de poliţişti de patrulă în haine civile, cărora şi se dăduseră maşini obişnuite în care să supravegheze orice mişcare de pe străzile adiacente străzii pe care locuia McGowan. Lucas stătu deoparte în prima noapte, odată cu stabilirea posturilor de veghe. Prea mulţi poliţişti şi prea multă agitaţie ar fi atras atenţia tuturor vecinilor. În a doua noapte veni şi el la post, împreună cu un poliţist de la Moravuri pe nume Henley.

– Ai fost vreodată la ea acasă? întrebă Henley.

– Nu. E drăguţ?

– Nu-i rău. E o casă mică şi veche cu faţa spre pârâul Minnehaha. Două etaje. Un lot şi jumătate. Spre est are o curte laterală mare cu câţiva meri în ea. Spre vest e o altă casă, iar între ele sunt cam zece metri distanţă, spaţiu deschis. Probabil că a dat pe ea o sută de miare.

– Are ceva bani, zise Lucas.

– Cu o faţă ca a ei la televizor, te cred.

– Spune că v-aţi aşezat în ambele părţi.

– Mda. Am ocupat un loc chiar pe stradă vizavi de casă şi unul pe aleea din spate, răspunse Henley. Supraveghem locul din mansarde în ambele părţi.

– Am închiriat ceva?

– Tipul dinspre Minnehaha nu a vrut bani şi a fost bucuros să ne ajute. I-am spus că am putea sta acolo câteva luni şi ne-a zis că nu-i nici o problemă.

– Simpatic tip.

– E bătrân. Un arhitect la pensie. Cred că îi place compania. Ne-a lăsat să punem diverse chestii în frigiderul lui, să-i folosim bucătăria.

– Şi în spate?

– Acolo e un cuplu de bătrâni. Vroiau să ne ofere spaţiu, dar păreau disperaţi după bani, aşa că am închiriat locul. Câteva sute pe lună, le-am plătit pe două luni în avans. Au fost fericiţi.

– Ciudat. Cartierul ăsta e plin de bogătaşi, comentă Lucas.

– Am vorbit cu ei şi nu le merge prea bine. Bătrânul spune că au trăit prea mult. S-au pensionat în anii şaizeci, amândoi au avut pensie, amândoi şi-au imaginat că sunt nişte oameni bine aşezaţi. Apoi a venit inflaţia. Toate preţurile au crescut. Taxele, totul. Abia mai reuşesc să supravieţuiască.

– Hm. Noi unde mergem acum?

– În casa arhitectului. Parcăm de cealaltă parte a pârâului şi vom trece peste un podeţ. O să ieşim prin spatele unui şir de case de-a lungul apei, apoi intrăm direct în locuinţa lui prin spate. Aşa ne vom ţine departe de faţada casei, de la stradă.

Casa arhitectului era mare şi bine întreţinută. Era plină de carpete orientale, artefacte din oţel şi bronz, iar pe pereţii lambrisaţi atârnau tapiserii alb-negru frumos executate. Poliţistul de la Moravuri urcă primul cele patru şiruri de trepte până la mansarda slab luminată şi nefinisată. Doi poliţişti şedeau pe scaune moi, cu un telefon la picioare şi cu un binoclu şi o

lunetă între ei. Într-o parte a camerei era întinsă o saltea, direct pe podea. Lângă ea, un aparat radio emitea muzică în surdină.

– Ce faceţi? întrebă unul dintre poliţişti.

Celălalt se mulţumi să dea din cap în chip de salut.

– Se întâmplă ceva? întrebă Lucas.

– Un tip şi-a plimbat câinele.

Lucas se duse la fereastră şi se uită afară. Fereastra fusese acoperită din interior cu o folie subţire şi reflectorizantă de film plastic. Dinspre stradă fereastra părea transparentă, iar spaţiul din spatele ei pustiu.

– Ea e acasă?

– Nu încă. Se uită la ştirile de la ora zece, apoi face ceva curăţenie, de obicei iese să mănânce undeva. După aia vine acasă, dacă nu are o întâlnire cu cineva. Pentru următoarele câteva săptămâni va veni direct acasă.

Lucas se aşeză pe saltea.

– Cred, şi nu sunt sigur de asta, că dacă el o va ataca, va veni după lăsarea întunericului, dar înainte de miezul nopţii. E prudent. Nu va dori să apară pe aici la o oră la care oamenii să-l observe, ci va urmări ca întunericul să-i mascheze faţa. Mă aştept ca el să încerce să pătrundă în casă câtă vreme ea e plecată şi s-o atace când se întoarce. Aşa a procedat cu Ruiz. Cealaltă posibilitate ar fi să o prindă chiar la uşă când ea intră în casă. O înşfacă şi o împinge înăuntru. Dacă procedează corect, totul ar părea ca şi cum s-ar întâlni cu ea la uşă.

– Ne-am gândit că ar putea încerca un soi de diversiune, rosti unul din poliţiştii de supraveghere. Ştii tu, se duce la uşă, spune că e un curier de la postul de televiziune sau ceva de genul ăsta. Ca să o facă să deschidă uşa.

– Este o posibilitate, acceptă Lucas. Mie însă îmi place ideea...

– Uite-o că vine, zise polițistul de la fereastră.

Lucas se ridică și merse ghemuit până la fereastră, apoi se uită afară. O Toyota roșie sport viră chiar în fața casei lui McGowan și o clipă mai târziu ea se dădu jos, cu o sacoșă de cumpărături în mână. Conștientă de situația ei, nu se uită în jur și se îndreptă repede spre casă, descuie ușa și intră.

– E înăuntru, rosti polițistul supraveghetor. Colegul lui porni o lanternă miniaturală pe care o îndreptă asupra ceasului de mână și se apucă să numere. Treizeci de secunde. Un minut. Un minut și jumătate. Un minut și trei sferturi.

Sună telefonul și primul polițist răspunse.

– Domnișoară McGowan? E bine? Perfect. Dar țineți soneria deschisă până vă culcați, în regulă? Noapte bună.

– Vii în fiecare noapte? întrebă Henley pe un ton neutru.

– În cele mai multe nopți, la mijlocul săptămânii. Timp de circa trei ore, cam de la ora nouă la miezul nopții sau ora unu, răspunse Lucas.

– Dacă faci asta prea mult timp o să-ți crape creierul.

– Și dacă nu reușește supravegherea să facă asta, o să reușească nenorocita asta de muzică ambientală, replică Lucas.

Muzica în surdină continua să se audă din radio.

Unul din polițiștii de supraveghere zâmbi și dădu din cap înspre partenerul lui.

– Am făcut un compromis, zise el. Mie îmi place rock-ul, el nu-l suportă. Lui îi place muzica country, iar eu nu pot asculta tâmpeniile alea cu sunete de hei-rup de recoltă. Așa că am căzut la pace.

– Putea fi și mai rău, se amestecă Henley.

– Imposibil, ripostă Lucas.

– Ai ascultat vreodată New Age?

– Mda, ai câştigat, recunoscu Lucas. Se poate şi mai rău.

– Oh, la dracu', oameni buni, o face din nou!

– Ce?

Lucas se dădu jos de pe saltea şi se duse la fereastră.

– Am crezut că poate nu-şi dă seama că e o gaură în draperie, zise poliţistul.

Partenerul lui, care avea binoclul fixat asupra casei lui McGowan, zise:

– Haide, fetiţo...

Lucas îl dădu la o parte pe primul poliţist de la lunetă şi privi prin ea. Luneta era fixată într-un mic spaţiu în draperii la o fereastră de la etajul doi. La început nu văzu nimic, apoi McGowan trecu printr-un con de lumină venind din ceea ce Lucas presupunea a fi baia. Femeia îşi pieptăna părul, cu braţele deasupra capului. Purta o pereche de bikini de bumbac. În rest nimic.

– Uită-te la asta, şopti poliţistul cu binoclul.

– Dă-mi obiectul ăla nenorocit, zise Henley, încercând să-i smulgă binoclul.

– Blestemate să fie găoazele de reporteri sută la sută americane, zise poliţistul de supraveghere cu respect, dându-i binoclul poliţistului de la Moravuri. Crezi că ştie că noi de uităm?

„Ştie", îşi zise Lucas, uitându-se la faţa ei. Era îmbujorată. Annie McGowan era excitată.

– Probabil că nu, răspunse el cu voce tare.

În primele cinci zile de supraveghere nu se întâmplă nimic deosebit. Nici o maşină suspectă nu se plimbase în jurul casei ei, nimeni nu o acostase pe stradă. Nu se

întâmplase nimic altceva în afara frunzelor care cădeau şi a vântului rece care zgâlţâia uneori olanele de pe casa arhitectului. Draperia nu se trăsese niciodată.

– Red Horse?

Era miezul zilei şi Lucas o suna de la el de acasă.

– Da, Annie. Ăsta nu e un pont extraordinar, dar am fost prin oraş şi am observat ceva ce te-ar putea interesa. Unul din cluburile pentru femei de afaceri va găzdui o prezentare a unui psihiatru, profesor universitar despre, şi acum îţi citesc de pe pliant, „Relaţia dintre inadaptarea sexual-socială şi activitatea antiso-cială, cu comentarii legate de ucigaşul în serie care terorizează acum oraşele gemene". Mie mi se pare o chestie interesantă. Poate vrei să trimiţi o cameră de luat vederi ca să discuţi cu tipul ăsta înainte de a-şi ţine discursul.

– Sună destul de interesant. Cum îl cheamă?

– Lucas?

Era Jennifer, vorbind un pic gâfâit.

– Jennifer. Vroiam să te sun. Cum te simţi?

– Cam ameţită dimineţile.

– Ai fost la medic?

– Iisuse, Lucas, n-am nimic. E doar greaţa de dimineaţă. Sper doar să nu fie şi mai rău. A fost cât pe-aci să ratez micul dejun.

– La ce mănânci tu dimineaţa, cred şi eu. Trebuie să te laşi de porcăriile alea cu omletă, cârnaţi şi pâine cu unt. Te vor ucide chiar dacă nu-ţi dau greţuri de dimineaţă. Probabil că ai depăşit şase sute la colesterol. Cumpără nişte cereale sau nişte fulgi gata preparaţi. Ia nişte vitamine. Nu-mi dau seama cum nu ai ajuns să cântăreşti o sută de kilograme. Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să?...

– Da, da, bla, bla. Ascultă, nu te-am sunat pentru sfaturi culinare. Te sun în calitate oficială. Am auzit niște zvonuri ciudate. Că se petrece ceva important cu Câinele turbat. Că tu știi cine e și că ești pe urmele lui.

– Incorect, rosti Lucas fără nici o intonație. Nu pot dovedi asta, evident, dar nu e adevărat.

– Nu-ți voi cere cuvântul de onoare, pentru că asta ar însemna ceva personal, iar eu te sun în calitate oficială.

– Bine, ascultă, ca femeia care îmi poartă copilul, nu vreau să te agiți și să te epuizezi, bine? Așa că, într-o notă pur personală și pe cuvântul meu de onoare îți spun că habar n-avem cine e.

– Dar întreprindeți ceva?

– Asta-i o întrebare oficială. Aș putea începe să mint din nou.

Jennifer râse și Lucas se înveseli.

– Te citesc ca pe o carte deschisă, zise ea. Pun pariu că aflu ce se petrece în, să zicem, o săptămână.

– Mult noroc, grăsunico!

Anderson și Lucas discutau în biroul lui Lucas când în pragul ușii se ivi Daniel. Șeful nu mai fusese niciodată acolo jos.

– Nu-i rău, zise el. E aproape la fel de mare cât dulapul meu.

– Există un perete fals care dă într-un apartament de lux, dar fac asta numai când sunt singur, ripostă Lucas. Nu vreau să-mi fac colegii invidioși.

– Treceam în revistă cazul, rosti Anderson, uitându-se la șeful lui. Au trecut zece zile de la ultima lovitură a Câinelui turbat. Dacă psihiatrii au dreptate, ar trebui să plănuiască un nou atac. Probabil săptămâna viitoare.

– Iisuse, trebuie să facem ceva, zise Daniel.

Își frângea mâinile și Lucas avea impresia că șeful slăbise. Avea părul atipic de ciufulit, ca și cum ar fi uitat să și-l pieptene când plecase de acasă. Câinele turbat îl secătuia de energie.

– Nimic nou cu McGowan? întrebă el.

– Nu.

– Lucas. Spune-mi ceva, orice.

– Nu am nimic special de spus. Poate reușim să mai liniștim presa. Mă gândesc că ar trebui să transmitem niște informații despre el. Ceva care i-ar face mai grea misiunea de alegere a victimelor.

– Cum ar fi? se interesă Daniel.

– Un pliant pe care să tipărim genul de femei dorite de el – brunete, ochi negri, tinere până la vârstă mijlocie, atrăgătoare. Apoi să oferim câteva indicii despre el. Că are tenul alb, că e brunet sau șaten-închis, un pic corpolent, poate recent mutat din sud-vest. Că s-a îmbrăcat ca un fermier cel puțin o dată, dar că noi credem că are o muncă de birou. Să apelăm la femeile care se potrivesc genului lui și care se trezesc abordate de indivizi care seamănă cu el, și să le cerem să ne sune.

– Iisuse, știi cu câte telefoane ne-am putea trezi pe cap? întrebă Anderson.

– N-avem ce face, replică Lucas. Dar nu ajungem nicăieri acum, iar dacă el mai face o victimă săptămâna viitoare... Am pica mai bine dacă am induce presei impresia că întreprindem ceva pentru prinderea lui.

Daniel își țuguie buzele, uitându-se în gol la tencuiala de pe pereții biroului lui Lucas. În cele din urmă încuviință.

– Da. Hai să o facem. Cel puțin întreprindem ceva.

– Și poate organizăm o alertă generală pentru săptămâna viitoare, propuse Lucas. Punem polițiști în plus

pe străzi. Dăm de ştire presei despre asta, dar le cerem să nu relateze nimic. Se vor conforma şi vor avea sentimentul că iau parte la ceva.

– Nu-i rău, admise Daniel cu un rânjet şmecheresc. Iar după ce se va termina povestea asta, ne putem duce cu toţii la televiziuni ca să dezbatem pe marginea eticii jurnalistice şi dacă ziariştii ar fi trebuit să coopereze cu poliţiştii.

– Te-ai prins, zise Lucas. Ăştia iubesc la nebunie chestiile astea.

Lucas o sună de la un telefon public.

– Red Horse?

– Ascultă, Annie, Daniel i-a ordonat lui Anderson – ştii tu, tipul de la Jafuri şi Omucideri? – să întocmească o listă de caracteristici pentru victime şi Câinele turbat, şi să o dea presei. Probabil cândva după-amiază. Unele dintre ele sunt deja bine cunoscute, dar altele au fost confidenţiale până acum.

– Dacă pot face rost de listă în zece minute, prindem ştirile de prânz.

– Nu-ţi pot da toate caracteristicile, dar noi credem că tipul e destul de nou în zona asta. Nu credem că se află aici de mai mult de câţiva ani şi că a venit aici din sud-vest.

– Adică din Worthington, Marshall, zona asta?

– Nu, nu, nu din sud-vestul statului Minnesota, ci din sud-vestul Statelor Unite. Probabil din Texas. Poate din New Mexico. Zone dintr-astea. Daniel va anunţa oficial că individul a fost văzut în haine de fermier, aşa cum ai spus şi tu. Dar acum se crede că este posibil ca el să se fi deghizat şi că în realitate are o slujbă de birou.

– Minunat. Chiar minunat, Red Horse. Altceva?

– Vor fi mai multe pe lista aia, dar astea sunt părţile cele mai bune. Ascultă, înainte de a intra în eter, sună-l pe Anderson şi întreabă-l în legătură cu asta. Îţi va

povesti. E la biroul lui acum. Îi dădu reporterei numărul de telefon direct al lui Anderson. Mersi. Te văd în eter peste cincisprezece minute.

Mijlocul după-amiezii. Lucas suferea de „depresie" de după masa de prânz. Ridică receptorul cu mişcări leneşe.

– Lucas?

– Cum te simţi, Jennifer?

– Ce se întâmplă cu McGowan?

– Jennifer, la naiba...

– Nu, nu, nu. Nu te întreb dacă ai regulat-o. Mi-ai dat deja cuvântul de onoare în privinţa asta. Vreau să ştiu însă ce se petrece cu McGowan şi echipa de supraveghere. De ce o urmăresc copoii?

Lucas ezită puţin şi îşi dădu imediat seama că făcuse o greşeală.

– Aha. Deci *o supravegheaţi*, cârâi Jennifer.

– Jennifer, îţi aminteşti când te-am rugat să vorbeşti cu şeful înainte de a face un reportaj despre Carla Ruiz? Acum îţi cer din nou să vorbeşti cu el.

Seara. Soarele asfinţea mult mai devreme acum. Vara trecuse. Lucas aştepta în faţa uşii biroului lui Daniel. Trecuseră deja cincisprezece minute când Daniel veni dinspre stradă.

– Intră, îl pofti el. Îşi scoase haina de oraş şi o aruncă pe canapea. Te întreb direct: Tu i-ai vândut pontul lui Jennifer Carey despre operaţiunea de supraveghere?

– Categoric nu. Are sursele ei. M-a sunat şi eu am trimis-o la tine.

Daniel îndreptă un deget spre el.

– Dacă aflu că nu e aşa, te omor.

– Nu am fost eu. Ce s-a întâmplat când a sunat?

– L-am sunat pe directorul postului, l-am pus împreună cu Carey într-o teleconferință și le-am citit legea nesupunerii civile. Carey a început să protesteze susținând porcăria asta cu etica media, dar directorul postului i-a ordonat să închidă pliscul. A spus că n-are chef ca televiziunea lui să fie învinuită dacă o vedetă de la un alt post este ucisă de Câinele turbat.

– Și asta-i tot?

– Au vrut acces egal cu Canalul Opt. O să ducă o cameră video acasă la ea în weekend, când nu se poate întâmpla nimic, o să filmeze câteva cadre cu McGowan călcând cămăși sau ceva de genul ăsta. Îi lăsăm să filmeze în postul de supraveghere câteva minute. O singură dată.

– Și ei se abțin să emită imaginile până ce îl prindem pe nemernic?

– Așa e convenția.

– Nu-i un târg rău, aprobă Lucas. Ce a zis Jennifer în privința asta?

– A fost nefericită, dar se va conforma. Ea va produce interviul cu McGowan. O altă puștoaică îl va transmite. Ca să fiu sincer, cred că este un pic geloasă. Cred că și-ar fi dorit să fie ea în postura asta și nu McGowan.

– Îți amintești poezia aia groaznică pe care mi-ai scris-o când am început să ieșim împreună? Despre purtatul copilului meu?

– N-a fost chiar atât de groaznică, replică Lucas, proptindu-se într-un cot. În vocea lui se simțea o ușoară iritare. Mi s-a părut mai degrabă complicată.

– Complicată? Părea un cântec prost din adolescența rock & roll-ului din 1959.

– Uite ce e, știu că nu îți place în mod deosebit...

– Nu, nu, nu. Mi-a plăcut. Am păstrat-o. Am lipit-o de tastatura de pe biroul meu și cam o dată pe săptămână

o deschid şi o citesc. Tocmai am citit-o astăzi şi m-am gândit: Măi să fie, chiar am ajuns să port copilul lui.

Lucas îşi lipi urechea de mijlocul gol al lui Jennifer.

– Ar trebui să aud deja ceva?

– Asculţi cu mare atenţie?

– Mda.

Îşi apăsă urechea mai tare.

– Păi, dacă asculţi cu mare atenţie...

– Da?

– Atunci probabil că vei auzi cum bolboroseşte berea Budweiser pe care am băut-o înainte de culcare.

Lucas ajunse la cabana de la lac sâmbătă seară, la timp ca să vadă asfinţitul soarelui. Carla plecase să se plimbe cu bicicleta, dar reveni o jumătate de oră mai târziu cu o sacoşă mică plină cu alimente şi o sticlă de vin roşu. Lucas îşi petrecu acolo noaptea de sâmbătă şi duminica, ca şi cea mai mare parte a nopţii de duminică spre luni. La ora două dimineaţa o sărută pe Carla pe buze şi porni înapoi spre oraşele gemene, ajungând în patul lui de acasă cu puţin după ora cinci dimineaţa. Din nou era în întârziere pentru întâlnirea legată de proiectul jocului.

– Ce s-a întâmplat cu lista cu nume pe care am primit-o de la doamna Rice? întrebă Lucas.

Luni dimineaţă, în biroul şefului. Jumătate din detectivi păreau complet deconcertaţi, epuizaţi după un alt weekend petrecut la muncă.

– Ştiţi voi, când verificam arma Câinelui turbat şi pe cine a cumpărat-o de la soţul ei?

– I-am verificat pe toţi cei de care şi-a adus aminte, zise Sloan, cel care o interogase pe Rice.

– Şi nimic?

– Nu ne-am apucat să interogăm pe toată lumea. I-am verificat. Dacă descopeream că persoana era mult prea depărtată de profil, o lăsam baltă. Am interogat pe toată lumea cât de cât apropiată de profil şi n-am obţinut nimic. Vroiam să ne apucăm de restul, dar am lăsat-o moale după ce am dat de Jimmy Smithe. Treaba a fost lăsat baltă după aceea.

– Ar trebui să revenim la interogarea tuturor, zise Lucas, întorcându-se spre Daniel. Ştim că blestemata aia de armă este un element-cheie. Poate cineva a cumpărat-o şi a revândut-o. Eu aş spune să verificăm femeile, copiii, bătrânii, pe toată lumea.

– Treci la treabă, îi ceru Daniel lui Anderson. Am presupus că povestea asta s-a clarificat.

– Păi...

– Tu fă-ţi treaba.

Lucas şedea pe podeaua mansardei.

– Miercuri. Nu credeam că vom ajunge până miercuri, zise omul de la supraveghere. A depăşit aşteptările.

– E frig aici, comentă Lucas. Simţi cum pătrunde vântul.

– Mda. Ţinem uşa deschisă, dar nu sunt conducte de încălzire. Ne gândim să ne aducem o aerotermă.

– Bună idee.

– Chestia e că cei de la centru nu vor să o plătească. Iar noi nu vrem să o plătim din salariile noastre.

– O să discut cu Daniel, promise Lucas.

– Vine o maşină, anunţă al doilea om de la supraveghere.

Automobilul străbătu încet strada, se opri sub ei, apoi îşi continuă mersul şi dispăru după colţ.

– Ai luat numărul?

– Omul de la capătul străzii, din maşină, se ocupă de asta. Are un binoclu cu infraroşii.

O staţie radio de lângă saltea se trezi brusc la viaţă.

– L-ai notat? întrebă omul de la supraveghere.

– Mda. E un vecin.

– A încetinit în faţa casei ei.

– Tipul are şaizeci şi şase de ani, dar îl notez, zise vocea în staţie.

– Cum merge?

– E frig, se plânse poliţistul din maşină.

Continuară să aştepte.

– Posturile de veghe, anunţă omul de la supraveghere douăzeci de minute mai târziu. Am privelişte.

Lucas se uită prin binoclu. McGowan purta un neglijeu cu volane roz şi nişte bikini pe măsură. Se mişcă înainte şi înapoi în spatele spaţiului dintre draperii, mai ispititoare decât orice stripteuză profesionistă.

– Trebuie să îşi fi dat seama, zise poliţistul de supraveghere.

– Nu cred, replică Lucas. Cred că e atât de obişnuită cu spaţiul ăla dintre draperii că nu observă...

– Pe naiba! Uită-te la ea când se întinde. Se expune toată. Dar nu-şi arată niciodată totul. Merge prin casă fără sutien, dar n-o vezi niciodată fără chiloţi, chiar şi când e în duş. Ne tachinează. Eu aş spune că ştie...

Încă se mai certau pe tema asta când Câinele turbat o ucise pe invalidă.

18

Câinele turbat primi un pliant la biroul funcţionarului public din ţinut, o bucată de hârtie roz care îi fu înmânată în timp ce el ieşea pe uşă. O citi în vreme ce aştepta ascensorul.

Nimeni nu încercase vreun portret-robot sau vreo descriere reală a făptaşului. Spuneau că are muncă de birou, posibil legată de Centrul guvernamental al ţinutului Hennepin sau de primăria din Minneapolis. Tenul alb. Accent sud-vestic, posibil texan. Văzut o dată îmbrăcat ca fermier, dar era posibil ca asta să fi fost o deghizare.

Câinele turbat împături pliantul şi se uită la luminile care indicau parcursul ascensorului. Când acesta ajunse în dreptul lui, Câinele turbat păşi înăuntru, îi salută scurt din cap ceilalţi doi ocupanţi, apoi se întoarse şi se uită fix la uşi. Nu-i trecuse prin minte că vorbeşte cu accent. Chiar aşa să fi fost? I se părea că vocea lui răsuna la fel cu a tuturor. *Ştiuse* el că greşea dacă vorbea cu Davenport. Acum era posibil să plătească pentru această greşeală.

Mintea Câinelui turbat se opri imediat asupra chestiunilor legale. Ce puteau face autorităţile cu informaţiile

pe care le aveau? Deci avea un accent. Sute de oameni vorbeau cu accent. Avea o muncă de birou. La fel se întâmpla în cazul celor mai mulți locuitori ai Minneapolis-ului. Trecea frecvent prin centrul guvernamental. La fel procedau zece mii de oameni pe zi, unii cu treabă în Centru, alții doar în trecere spre alte destinații. O condamnare? Nici o șansă. Sau, oricum, șanse extrem de mici. Ar fi fost imediat achitat de juriu. Dar ar fi ajuns el în fața juriului? *Asta* era ceva la care merita să mediteze. Dacă puneau mâna pe el, putea cere un proces fără juriu. Nici un judecător nu l-ar fi condamnat pe baza informațiilor de pe pliant. Dar ce altceva mai dețineau împotriva lui? Câinele turbat își mușcă buza.

Ce altceva mai aveau?

În vreme ce îngrijorarea creștea în el, la fel creștea și nevoia de altă vărsare de sânge. Chipul studentei la drept îi apăru în fața ochilor, pe fundalul ușilor din oțel ale ascensorului. Deveni atât de absorbit de viziune, încât ajunse să geamă când ușile ascensorului se deschiseră, ceea ce o făcu pe femeia de lângă el să îl privească curioasă. Câinele turbat ieși grăbit din ascensor și se întoarse la biroul lui. Secretara lui nu era acolo. În vreme ce trecea pe lângă biroul ei, zări colțul unei hârtii roz ieșind de sub un dosar. Se opri, privi iute în jur și trase bucata de hârtie. Un pliant. Îl împinse la loc. Unde plecase femeia?

Intră, își lăsă geanta lângă birou, se așeză și își cuprinse capul cu mâinile. Stătu așa o vreme până ce în ușa lui se auzi un soi de bătaie ușoară. Își înălță privirea și o văzu pe secretară urmărindu-l prin panoul vertical de sticlă de lângă ușă. Îi făcu semn să intre.

– Ți-e bine? Te-am văzut stând așa...

– O zi rea, răspunse Câinele turbat. A m cam terminat aici. O să mă îndrept spre casă.

– Bine. Domnul Wexler a trimis la toţi dosarul Carlson cu divorţul, dar pare destul de banal, zise ea. Oricum nu trebuie să faci nimic la el până la sfârşitul săptămânii.

– Mersi. Dacă n-ai nimic de făcut, ţi-ai putea şi tu lua liber restul zilei, zise el.

– Oh. Bine, replică ea brusc înveselită.

Pe drum spre maşină, el se gândi la conversaţia nevinovată avută cu secretara. Spusese: „O zi rea." Spusese: „Am cam terminat aici. O să mă îndrept spre casă." Asta credea că spusese. Oare auzise secretara lui ceva de genul „Zii reea"? Auzise „Mee" în loc de „Mă"? Era „îndrept spre" o expresie din Texas, sau se folosea şi aici?

Oare vorbea el ca preşedintele Lyndon Johnson?

Ajuns în apartamentul său, Câinele turbat se uită în congelator, scoase o cină gata preparată pentru microunde, fixă ceasul pe cuptor şi apăsă pe buton. Chipul i se reflecta în geamul cuptorului. Buze ca nişte râme roşii. Mâna îi alunecă în buzunarul hainei şi dădu peste pliant. Îl scoase şi îl citi iarăşi de la un capăt la altul.

Spunea acolo că victimele erau de un anumit gen. Ochi negri, păr închis la culoare. Atrăgătoare. Tinere sau de vârstă medie.

Se gândi la asta. Aveau, bineînţeles, dreptate. Poate că ar trebui să se înfrupte şi cu o blondă. Dar blondele nu îl atrăgeau. Pielea lor albă, părul decolorat. Oameni cu sânge rece. Şi el nu vroia pe nimeni în vârstă. Ar fi fost dezgustător. Femeile bătrâne ştiau deja prea multe despre moartea care le aştepta. Femeile lui trebuiau să se confrunte cu perspectiva morţii pentru prima dată în viaţa lor.

„Nu mă voi schimba", decise el. Nici nu era nevoie să o facă. În oraşele gemene existau peste un milion de femei. Probabil un sfert de milion se încadrau în „genul" lui. Un sfert de milion de potenţiale Alese. Din acest punct de vedere, descrierea unui „gen" anume era lipsită de sens. Poliţia n-avea nici o şansă. Simţi un fior de încredere: toată povestea era lipsită de sens. După ce fusese alungat de o femeie, după ce fusese văzut în cazul morţii lui Brown de un alt martor, îşi dădu seama că poliţia dispunea de mai puţine elemente decât crezuse el. Asta dacă spuneau totul.

Ceasul cuptorului cu microunde sună şi Câinele turbat îşi scoase cina şi o puse pe masă. „Dacă mă prind", îşi zise el în vreme ce mânca singur, „aş putea folosi apărarea bazată pe microunde. Ca tipul care pretindea că fusese înnebunit de zahărul în exces dintr-o supradoză de batoane Twinkie." Apărarea Twinkie; a lui avea să fie apărarea cuptorului cu microunde Tater-Tot. Înfipse furculiţa într-un cartof, se uită la el şi îl băgă în gură.

„În noaptea asta", decise el. „Nu mai pot aştepta."

Sună la casa invalidei puţin după ora şase, dar nu-i răspunse nimeni. Sună din nou la şapte. Nici un răspuns. La opt îi răspunse cineva.

– Phyllis? întrebă el cu o voce piţigăiată.

– Probabil că aţi greşit numărul.

Era pentru prima dată că-i auzea vocea. Era joasă şi plină de muzicalitate.

– Of, fir-ar să fie! zise el.

Vocea îi suna jalnic în propriile urechi. Părea orice altceva în afara vocii unui ucigaş. Îi dădu fetei un număr cu o cifră diferită de numărul ei.

– Da, aţi greşit, zise ea. Eu am cinci–*patru*– şapte–şase.

– Oh. Îmi cer scuze, zise el şi închise.

Era acasă.

Se pregăti cu atenţie. Emoţia creştea în el, dar reuşea să o ţină sub control. Era emoţia vânătorului şi bucuria de a-şi aştepta prada. Va îmbrăca cea mai bună haină sport din tweed, puloverul negru din caşmir şi pantalonii negri. Pălărie de fetru.

Puloverul avea buzunare largi. În ele încăpea cartoful – deoarece cartoful funcţionase excelent data trecută. Se duse la dulap şi scoase o bucată de plastic pentru căluş din cutia pe care o cumpărase cu trei luni înainte. Banda adezivă. Mănuşile din latex sub mănuşile de şofer. O eşarfă avea să-i acopere parţial faţa, oferindu-i protecţie contra recunoaşterii accidentale. În definitiv era vorba de ceva nou, de o Aleasă din cartier. Trebuia să fie oricând gata să anuleze operaţiunea. Dacă îl vedea cineva la uşa ei, trebuia să o lase baltă.

Cuţit? Nu. Trebuia să aibă şi ea unul.

Când termină preparativele, se duse în garaj, se urcă în maşină, apăsă butonul telecomenzii pentru deschiderea uşilor, ieşi cu spatele pe stradă, închise garajul, parcurse o distanţă de vreo două străzi şi parcă maşina. Întinse mâna spre canapeaua din spate şi luă de acolo un plic maro. Îl deschise la un capăt şi se uită înăuntru. Mai multe formulare, procurate dintr-un coş de gunoi de la primul etaj al Centrului guvernamental. Cereri de angajare.

Porni pe jos spre uşă, aproape sufocat de emoţie. „Vin", rosti el în gând, „vin pentru Aleasă; Unicul vine la ea." Simţea vântul rece pe faţă, iar asta îl bucura, îl făcea să exulte de aroma nord-vestului şi de iarna care bătea la uşă.

Parcurse grăbit drumul până la casa ei, ca un om de afaceri cu treabă, după care, fără să încetinească, vira

brusc pe aleea de acces. Uşa avea patru panouri mici montate în centru, la înălţimea capului, parţial acoperite de o mică draperie. Se uită în bucătăria ei. Nu se vedea nicăieri. Câinele turbat bătu în uşă.

Apoi aşteptă. Bătu din nou. Un zgomot? Apoi o văzu, venind în cărucior pe podeaua acoperită cu linoleum. Nu era o femeie sănătoasă, dar ce chip avea; un chip atât de proaspăt pentru cineva care fusese atât de grav rănit. O persoană optimistă.

Ea deschise pe jumătate uşa interioară şi o lăsă închisă pe cea exterioară.

– Da?

– Domnişoara Wheatcroft? Sunt Louis Vullion, avocat la Felsen-Gore. Fac parte din comitetul de acordare a burselor al Baroului Avocaţilor din Minnesota.

Îşi vârî mâna în haină, scoase o carte de vizită, deschise uşa exterioară şi îi dădu cartea de vizită fetei. Ea o privi şi zise, curioasă:

– Da?

El îi întinse plicul maro.

– Am vorbit cu decanul Jensen de la şcoala de drept. De fapt, m-am dus acolo ca să iau cereri de angajare pentru Felsen Legal Residencies şi decanul Jensen mi-a spus că dumneavoastră nu aţi făcut o asemenea cerere. Fie aţi uitat, fie s-a pierdut.

Îi flutură plicul maro prin faţă şi începu să scoată formularele albe dinăuntru.

– Habar n-am de aşa ceva, răspunse ea. Nu am auzit niciodată de chestia asta.

– N-aţi auzit niciodată? Câinele turbat părea nedumerit. Cum să nu fi aflat ea de aşa ceva? Îmi pare rău, am crezut că toţi studenţii de vârf ştiu despre rezidenţiate. Se plătesc foarte bine şi, după cum bănuiţi, se poate dobândi o mare experienţă în domeniul vătămărilor

corporale şi al proceselor civile. Sunt cel puţin la fel de căutate ca stagiile funcţionăreşti, mai ales că sunt atât de bine plătite.

Ea ezită, se uită la faţa lui, la haine, la plicul maro, la cartea de vizită.

– Poate că ar fi mai bine să intraţi, domnule...

– Vullion, rosti el, păşind înăuntru. Louis Vullion. Cam rece noaptea asta, nu?

De această dată era altfel. Aproape confortabil. Dură aproape douăzeci de minute ca s-o omoare, stând gol lângă ea pe pat, cu prezervativul protejându-l ferm împotriva oricăror scurgeri de spermă. Avea nevoie de asta. Ejaculă o dată în vreme ce lucra la ea şi apoi încă o dată când înfipse în cele din urmă cuţitul pe sub coastele ei, astfel că ea se arcui şi îl părăsi pe vecie.

Uitându-se la ea, simţi că i se face somn, aşa că îşi lăsă capul pe sânul ei.

Rece. Ţeapăn. Se ridică în capul oaselor şi privi în jurul lui. Doamne, adormise. Îl cuprinse panica. Se uită la trupul care se răcea al fetei şi apoi privi înnebunit prin încăpere. Cât timp trecuse? Cât timp? Se uită la ceas. Nouă patruzeci şi cinci.

Se ridică, îşi scoase prezervativul şi îl aruncă în toaletă. Corpul îi era plin de sânge. Intră în baia minusculă, porni duşul şi se curăţă cu meticulozitate. Nu-şi scoase mănuşile de latex. Nu trebuia să lase amprente. Nu acum. Nu în cea mai plăcută oră petrecută până în acel moment.

După ce reuşi să îndepărteze majoritatea petelor de sânge, ieşi de sub duş, dar lăsă apa să curgă. Dacă îi căzuse vreun fir de păr în cadă, apa l-ar fi dus în gaura de scurgere. Luă un prosop, apoi îl puse jos. Pericol de

alte fire de păr. Se şterse cu maioul, iar când socoti că era suficient de uscat îl înghesui în buzunarul hainei. Gândul la firele de păr îl făcea paranoic. Continuase să-şi radă părul pubian, dar se temea să nu rămână vreun fir de păr de pe piept sau din cap. Scoase rola de bandă adezivă, făcu o buclă în jurul mâinii şi se apucă să apese cu ea porţiunea de pat unde stătuse întins. După ce termină se uită la bandă; de ea se lipiseră mici filamente asemănătoare unor fire de păr şi ceea ce ar fi putut semăna cu unul sau doi peri pubieni, probabil ai femeii. Nimic roşcat, nimic care să-i aparţină lui. Băgă banda în buzunarul hainei, lângă maioul ud, intră în baie, opri duşul, apoi se îmbrăcă.

Când termină, se opri şi inspectă camera. Nu-şi scosese mănuşile din latex. Haina sport, trenciul, pălăria, eşarfa, mănuşile de şofer. Uitase ceva? Cartea de vizită. O descoperi pe podea. Asta era totul. Lăsă ciorapul şi cartoful pe podea. Puse biletul pe pieptul ei: *Fereşte-te să fii descoperit întâmplător*. Gata. O bătu uşor pe moartă pe stomac şi plecă.

Ieşi, porni pe alee şi înconjură casa, scoţându-şi mănuşile din latex în vreme ce mergea. Apartamentul bătrânei era neluminat. La etaj se vedea o lumină, în cel de-al treilea apartament, dar la fereastră nu era nimeni. Merse vioi pe trotuar şi, în vreme ce trecea pe sub un felinar, observă o pată întunecată pe dosul unei mâini. Ezită uitându-se la ea. Sânge? O atinse cu limba. Sânge. Dulce. Pe drumul către maşină nu se întâlni cu nimeni. Deschise portiera, se urcă la volan şi porni.

Spre autostrada I-94. Presiune în spatele ochilor. Avea să o facă. Telefon în dreptul unui stâlp, în faţa unei spălătorii automate. Un tip înăuntru, citind un ziar în vreme ce hainele lui se învârteau în centrifugă. Comisese o greşeală înainte, avea să comită o greşeală şi

acum. Dar avea nevoie de asta. Avea nevoie de asta aşa cum avea nevoie de femei. Avea nevoie de cineva cu care să vorbească. Cineva care ar fi putut înţelege. Câinele turbat se opri în dreptul telefonului şi formă numărul de acasă al lui Davenport.

Îi răspunse robotul. „Lăsaţi un mesaj" zise vocea lui Davenport fără nici un fel de intonaţie şi fără a se identifica. Se auzi un beep. Câinele turbat fu dezamăgit. Nu era acelaşi lucru precum contactul cu un om. Linse pata de sânge de pe dosul mâinii, savură gustul şi zise:

– Am făcut încă una.

Linia rămase deschisă şi el îşi umezi buzele.

– A fost încântător, adăugă el şi închise.

19

„A fost încântător."

Lucas ascultă a doua oară, simţind cum creşte disperarea în el.

– Nemernicul, şopti el.

Derulă banda înapoi şi o puse din nou.

„A fost încântător."

– Nemernicul.

Se prăbuşi pe un scaun, îşi puse cotul pe birou şi îşi propti fruntea cu mâna. Rămase aşa timp de trei minute, incapabil să gândească. Casa trosnea uşor în jurul lui, discretă, protectoare. O maşină trecu pe stradă, luminile farurilor prelingându-se pe pereţi prin fereastră. Se ridică cu greu, sună poliţia din Minneapolis şi ceru cu ofiţerul de serviciu.

– Aici nu s-a întâmplat nimic, îi spuse acesta.

În St Paul acelaşi lucru. Nimic nici în Bloomington. Erau prea multe suburbii ca să le verifice pe toate. În plus, Lucas avea senzaţia că era mai probabil ca victima să fi fost chiar din jurisdicţia lui. De-acum devenise un concurs. La modul explicit.

– Lucas?

Vocea lui Daniel părea înfiorător de tensionată.

– Am primit un telefon. Spune că a omorât încă una.

– Pe sângele lui Iisus, izbucni Daniel.

În fundal Lucas o auzi pe nevasta lui Daniel întrebând dacă avusese loc o nouă crimă şi unde anume.

– Habar n-am unde, răspunse Lucas fără să fie întrebat. Nu mi-a spus. A spus doar că a fost încântător.

O găsiră pe studenta la drept două zile mai târziu, către sfârşitul după-amiezii. Fata lipsea rareori de la cursuri. În prima zi de absenţă, lipsa ei fusese remarcată, dar nimeni nu se impacientase. După ce trecuse şi a doua zi fără nici o veste de la ea, fără nici o scuză, o prietenă o sunase acasă, dar nu-i răspunsese nimeni. La ora cinei, prietena trecuse pe la ea şi zărise lumina în spate. Ciocănise la uşă, se uitase prin geamul uşii şi văzuse unul din mânerele de cauciuc ale cărucior ului cu rotile aproape de dormitor. Îngrijorată, prietena se dusese la proprietăreasa în vârstă, care venise imediat cu cheile ei. Împreună o descoperiseră pe Aleasă.

– Mă temeam să nu fi fost ucisă de Câinele turbat, spuse prietena ei, printre sughiţuri de plâns, la sosirea poliţiştilor. M-am gândit la asta în timp ce veneam aici. Mi-am zis: Dacă a luat-o Câinele turbat?

– Red Horse?

– Annie, s-a mai comis una, o informă Lucas. Îi dădu numele şi adresa. Lângă universitate. O studentă la drept, invalidă. Pe nume Cheryl...

– Spune-mi pe litere.

– Wheatcroft, C-h-e-r-y-l W-h-e-a-t-c-r-o-f-t. S-au scris o grămadă de articole despre ea în *Strib*.

– Pot verifica. Avem o bibliotecă online.

– Uită-te şi în *Pioneer Press.* Era în anul terminal, printre studenţii fruntaşi. Părinţii ei sunt aici; locuiesc în zona de est, în St Paul. Nimeni nu mai ştie despre asta, dar toată lumea o să afle destul de curând. Vezi că acolo sunt un milion de poliţişti care intră şi ies. Şi legiştii. Am atras atenţia vecinilor şi studenţilor. Dar dacă te duci repede acolo cu o echipă ar trebui să-i prinzi pe părinţi ieşind din casă.

– În cinci minute, zise ea, după care închise.

– Cheryl Wheatcroft, rosti Daniel. Stătea în bucătărie, fără pălărie pe cap, fără haină pe el, furios la culme. Ce a făcut fata asta ca să merite aşa ceva, Davenport? A păcătuit? S-a regulat cu toată lumea noaptea? Nu s-a dus la slujba de duminică? Ce mama dracului a făcut, Davenport?

Lucas se uită în altă parte şi încercă să abată mânia şefului cu o întrebare:

– Ce i-au arătat părinţilor ei?

– Chipul fetei. Atât. Mama ei a vrut să vadă şi restul, dar i-am cerut soţului ei să o scoată de acolo. Şi el era extrem de curios, dar ştia la ce ne referim, aşa că a scos-o din casă. Camera aia de televiziune era proptită chiar în feţele lor. Iisuse Hristoase, oamenii ăştia sunt nişte animale, nenorociţii de la televiziune sunt la fel de răi ca şi Câinele turbat.

Detectivii de la Omucideri se mişcau prin apartament cu capetele plecate, ca şi cum postura lor umilă ar fi putut atenua cumva furia oarbă a lui Daniel. Se vorbea doar în şoaptă. Discuţiile continuară în şoaptă chiar şi după plecarea lui Daniel. Când el ieşi pe uşă, camerele TV de pe cealaltă parte a străzii îi prinseră faţa şi o imortalizară. În săptămâna următoare, profilul lui, încremenit în furie ca un bloc de gheaţă de pe Lacul Superior,

avea să fie folosit ca promo pentru buletinul de ştiri de noapte de pe Canalul Opt.

Lucas rămase în apartament în vreme ce tehnicienii pieptănau totul.

– Ceva ieşit din tipar? îl întrebă el pe medicul legist.

La faţa locului venise chiar şeful medicinii legale a ţinutului. Omul îşi întoarse privirea către Lucas şi dădu încet din cap.

– Mda. A măcelărit-o. Cu celelalte a procedat chirurgical. Le-a pătruns, le-a ucis. Pe asta a tăiat-o în bucăţi. Fata a trăit cea mai mare parte a supliciului.

– Ceva sexual?

– Adică dacă a violat-o? Nu. Nu pare să o fi făcut. Fata are numeroase răni prin înţepare în zona pelviană, până în deschiderea vaginală, în rect, apoi peste faţa anterioară a pelvisului...

– Ce?

– Faţa, faţa, chiar pe faţa pelvisului. Pare că... Sfântă Fecioară...

Medicul legist îşi trecu degetele prin părul care îi încărunţea.

– Sam...

– Pare ca şi cum individul încerca să afle unde începe durerea. Fata are o fişă medicală groasă şi, din câte îmi dau seama, accidentul i-a afectat coloana la nivel superior. Deasupra şoldului, sub sâni. Probabil că şi-a pierdut simţul superficial... Iisuse, Lucas, chestia asta mă sperie rău. Nu poţi aştepta raportul?

– Nu. Vreau să aud.

– Păi, atunci când ai suferit un accident la coloană îţi pierzi controlul asupra muşchilor în diverse grade şi simţul super... senzaţiile din partea inferioară a corpului. Vătămările merg de la disfuncţionalităţi minore la paralizie totală, caz în care pierzi totul.

Asta s-a petrecut cu ea. În funcție de nivelul l-a care este afectată coloana, îți pierzi senzorii superficiali... pierzi senzațiile din anumite zone. Vorbim aici despre durere. Și din câte se pare el a urcat sistematic în sus pe trupul ei pentru a vedea de unde începe să simtă durerea.

– Dar ce-i cu înțepăturile alea din zona vaginală?

– Tocmai vroiam să spun că nu se încadrează în tiparul celorlalte răni. Astea par a fi de natură sexuală. Nu sunt neobișnuite atunci când în spatele unei crime există o motivație sexuală. Totodată, sânii au fost substanțial schingiuiți...

– Ce? Schingiuire?

– I-a jupuit pielea. Cred că s-a oprit atunci când și-a dat seama că ea e pe moarte. Atunci a înfipt în fine cuțitul, ca să o facă el însuși. Să o omoare.

– Doamne, Dumnezeule!

Tehnicienii trebăluiau peste tot. Lucas cercetă lucrurile invalidei și găsi câteva poze de la absolvire în sertarul de sus al comodei. Fata purta o rochie neagră și o tocă cu panglica spre stânga. Lucas strecură poza în buzunar și plecă.

Lucas era treaz când ziarul lovi grilajul exterior de protecție. Rămase pe loc cu ochii închiși câteva clipe, apoi renunță și se duse să ia ziarul.

Un titlu pe două rânduri traversa pagina întâi. Sub titlu, pagina era dominată de o fotografie color pe patru coloane a cadavrului fetei în timp ce era scos din casă pe targa serviciului de medicină legală. Fotograful folosise un obiectiv foarte puternic, care distorsionase chipurile celor care împingeau targa. HANDICAPATĂ, se putea citi în titlu. La fel, TORTURATĂ. Lucas închise ochii și se sprijini de perete.

Şedinţa începu într-o stare de tensiune şi continuă tot aşa.

– Deci nimic substanţial?

Erau strânşi în biroul lui Daniel – Lucas, Anderson, Lester, o duzină de alţi detectivi.

– La fel ca şi la celelalte. Nu a lăsat nimic în urmă, zise Anderson.

– Nu voi mai tolera astfel de răspunsuri! tună brusc Daniel, lovind tăblia biroului cu palma şi uitându-se fix la Anderson. Nu vreau să aud tâmpeniile astea despre...

– Dar nu sunt tâmpenii! tună la rândul lui Anderson. Asta avem. Adică nimic. Şi nu vreau să mai aud vreo idioţenie de la tine sau de la Davenport despre nenorocitele de campanii din mass-media – ăsta a fost primul lucru nenorocit pe care l-ai emis când am venit: cum rămâne cu nenorocita de presă? Dă-o dracului de presă! Facem tot ce dracului putem şi nu mai vreau să aud tâmpenii despre chestia asta...

Se răsuci pe călcâie şi ieşi ca o furtună din cameră.

Luat prin surprindere de explozia lui Anderson, Daniel se lăsă pe spătarul scaunului.

– Să se ducă cineva şi să-l aducă înapoi, ceru el după un minut.

Când Anderson se întoarse, Daniel dădu din cap înspre el.

– Îmi cer scuze, rosti el, frecându-se la ochi. Îmi pierd controlul. Trebuie să-l oprim pe gunoiul ăsta. Trebuie să punem laba pe el. Idei. Cineva să vină cu idei.

– Nu renunţa la supravegherea lui McGowan, zise Lucas. Continui să cred că e o ţintă.

– A fost pretutindeni la locul crimei Wheatcroft, zise unul dintre detectivi. De unde ştia? A ajuns acolo cu o jumătate de oră înaintea celorlalţi reporteri.

– Nu-ţi mai face griji pentru asta, şuieră Daniel. Şi vreau ca supravegherea ei să fie atât de strânsă încât nici măcar o furnică să nu i se urce pe trup fără ca noi să ştim. Bine? Altceva? Orice? Oricine? Ce se întâmplă cu interogarea oamenilor care ar fi putut lua arma de la Rice?

– Ăă, avem o situaţie ciudată aici, zise Sloan. Rice a fost în Japonia chiar după al Doilea Război Mondial şi a adus de acolo câteva suvenire, nişte chestii mici ca nişte păpuşi. Se cheamă Net-soo-kee. În fine, i-a spus unui vecin despre ele, iar vecinul i-a zis despre galeria asta care se ocupă de artă orientală. Vine tipul de la galerie şi cumpără păpuşile. Îi dă lui Rice cinci sute de dolari pentru cincisprezece păpuşi. Avem chitanţa. M-am dus să vorbesc cu tipul. Îl cheamă Alan Nester şi are galeria pe Nicollet.

– Am fost şi eu acolo, zise Anderson. Alan Nester Objets d'Art Orientaux. Parterul clădirii Balmoral.

– O locaţie cu ştaif, comentă Lucas.

– Ăla e, zise Sloan. În fine, tipul nu m-a făcut deloc fericit. Mi-a spus că nu ştie nimic, că el a discutat cu domnul Rice doar un minut şi a plecat. Nu a văzut nici o armă şi nu ştie nimic despre asta.

– Şi? întrebă Daniel. Crezi că el ar putea fi omul nostru?

– Nu, nu, e prea înalt, probabil că are doi metri, şi e slab ca un ţâr. În plus, e prea bătrân pentru profil. Probabil că are cincizeci de ani. E unul din nemernicii ăia snobi care poartă o eşarfă în loc de cravată.

– Ascot-uri?

– Cum s-or numi, da. Nu cred că el e făptaşul, dar era nervos şi m-a minţit. Probabil că nu ştie nimic despre Câinele turbat, dar ascunde clar ceva.

– Caută prin jur şi vezi ce afli, îi ceru Daniel. Cum e cu ceilalţi?

– Mai avem şase de cercetat, răspunse Sloan. Sunt cei mai puţin potriviţi.

– Fă-i pe ei mai întâi. Cine ştie, poate sare vreunul şi te muşcă de cur. Daniel privi în jur. Mai e ceva?

– Eu nu am nimic, zise Lucas. Nu pot gândi. După-amiază o să ies pe străzi, ca să văd ce s-a mai întâmplat, apoi plec în nord. Aici nu sunt bun de nimic.

– Mai stai o clipă, bine? îi ceru Daniel. Bine, oameni buni. Îmi cer scuze, Andy. N-am vrut să ţip.

– Nici eu, răspunse Anderson, zâmbind trist. Câinele turbat ne omoară pe toţi.

– Anderson nu vrea să discute despre presă, zise Daniel, răsfoind teancul de ziare de pe birou. Dar trebuie să facem ceva în privinţa asta. Şi nu mă refer aici la salvarea fundurilor noastre. S-ar putea să izbucnească panica pe străzi. Poate că aşa ceva e o chestie obişnuită în Los Angeles, dar oamenii de aici... Pur şi simplu aşa ceva este de neconceput. Iar oamenii sunt tot mai speriaţi.

– Ce înţelegi prin *panică*? Oameni alergând ca bezmeticii pe stradă? Nu are cum să se întâmple asta. O să se pregătească mai bine ca să...

– Eu mă refer la oameni care poartă la ei arme pe stradă. Mă refer la un puşti de colegiu întorcându-se de la universitate când nu e aşteptat de părinţi, în toiul nopţii, şi zburându-i capul tatălui său cu Colt-ul familiei. La asta mă refer. Eşti probabil prea tânăr ca să-ţi aduci aminte de vremea când Charlie Starkweather ucidea oameni în Nebraska, dar în acea epocă pe străzile din Lincoln patrulau oameni înarmaţi cu carabine. Nu avem nevoie de aşa ceva. Şi nu avem nevoie ca Asociaţia Naţională a Armelor de Foc să redeschidă campania ei înfiorătoare: o armă în fiecare casă şi un tanc în fiecare garaj.

– Ar trebui să discutăm cu editorii şi cu directorii sau patronii posturilor de televiziune, zise Lucas după câteva clipe de gândire. Ei pot *ordona* calmarea spiritelor.

– Crezi că o vor face?

Lucas se gândi iarăşi câteva clipe.

– Dacă procedăm cum trebuie. Jurnaliştii sunt în general dispreţuiţi, dar sunt la fel ca toţi ceilalţi: vor să fie iubiţi. Dacă le dai ocazia să demonstreze că sunt în realitate nişte oameni buni, îţi vor linge tălpile. Dar totul trebuie să vină de la tine. Ca de la preşedinte la preşedinte. Şi poate că ar trebui să-i iei şi pe adjuncţi cu tine. Poate chiar pe primar. Asta îi va flata pe presari, le va arăta că îi respectaţi. Vor pune întrebări de genul „Vreţi să ne autocenzurăm?" Va trebui să le răspunzi ceva de genul: „Nu, nu vrem asta. Vrem doar să vă *prevenim* asupra pericolelor panicii generale; vrem să fiţi *sensibili* la chestia asta."

– Chiar trebuie să le *împărtăşesc* astfel de gânduri? întrebă sarcastic Daniel.

Lucas îndreptă un deget spre el.

– Termină cu atitudinea asta, replică el cu asprime. Fără poante. Ai de-a face cu presa. Şi da, foloseşte termenul *împărtăşesc*. O să le placă. „Daţi-mi voie să vă împărtăşesc ceva."

– Şi crezi că vor muşca momeala?

– Cred că da. Le dă ziariştilor şansa de a fi responsabili. Pot face asta pentru că oricum nu scot bani din această afacere. Nu atragi mai mulţi clienţi de reclamă pentru că publici poveşti despre crime. În plus, lor nu le prea pasă de câştiguri privind tirajul pe termen scurt. Chestiile astea nu aduc nici creşteri de vânzări.

– Cum rămâne cu televiziunile?

– Aici problema este mai mare, deoarece audienţa lor *variază*, iar chestia asta chiar *contează*. Hristoase,

cred că am citit în ziar săptămâna trecută că pe televiziuni le paşte o nouă cercetare a audienţei. Dacă nu ajungem la o înţelegere cu ele, o să meargă până în pânzele albe cu povestea asta cu Câinele turbat.

Daniel gemu.

– Cercetarea audienţei. Am uitat de ea. Iisuse, noi ar trebui să fim un departament de poliţie. Ar trebui să prindem infractori, iar eu stau aici şi transpir gândindu-mă la cercetarea audienţei televiziunilor.

– Îţi fac rost de numele tuturor cu care va trebui să discuţi, zise Lucas. I le voi da Lindei peste o oră. Cu numere de telefon. Cel mai bine este să-i suni direct. Atunci vor crede că ştii foarte bine cine sunt ei.

– Bine. O întâlnire? Sau două? Una pentru ziare şi una cu televiziunile?

– Cred că una singură. Oamenilor de televiziune le place să participe la aceleaşi discuţii cu cei de la presa scrisă. Îi face să se simtă ziarişti.

– Cu rămâne cu radioul? întrebă Daniel.

– Dă-i dracului pe ăia de la radio.

Anderson se ivi în cadrul uşii de la biroul lui Lucas.

– Ceva nou?

– Este posibil ca el să conducă un Thunderbird de culoare închisă, nou, probabil bleumarin, rosti el cun un aer vag de satisfacţie.

– De unde a mai răsărit şi aşa ceva? se miră Lucas.

– Să-ţi spun. Medicul legist spune că fata a fost ucisă cândva în noaptea de miercuri sau în dimineaţa zilei de joi. Ştim că trăia la ora şapte seara deoarece a vorbit la telefon cu o prietenă. Apoi un tip care locuieşte de cealaltă parte a străzii şi lucrează în schimbul de noapte a ajuns acasă la unsprezece douăzeci şi a observat

că lumina la ea este încă aprinsă. I s-a părut ciudat deoarece fata se culca devreme de obicei.

– Şi el de unde ştie asta?

– Ajung şi acolo. Individul lucrează în ture la firma 3M. Când muncea în tura de zi, de la şapte la trei, o vedea de obicei mergând cu căruciorul pe trotuar când el pleca la lucru. Într-o zi a întrebat-o de ce se scoală atât de devreme, iar ea i-a răspuns că aşa s-a obişnuit, pentru că dimineaţa se simţea cel mai bine. Nu putea munci noaptea. Aşa că tipul a văzut lumina aprinsă. Şi-a zis că fata se pregăteşte probabil pentru un test important.

– Şi...

– Noi credem că era deja moartă la acea oră. Sau pe moarte. Apoi, pe la ora zece – nu ştim exact ora, dar marja de eroare este de cincisprezece minute – un puşti se îndrepta spre apartamentul lui când a observat un individ care mergea pe trotuar pe cealaltă parte a străzii. Mergea în acelaşi sens cu el. De înălţime mijlocie. Haină închisă la culoare. Pălărie. Este vorba de strada care trece prin faţa casei lui Wheatcroft. În fine, cei doi au mers aşa o vreme, fără ca puştiul să-i acorde vreo atenţie celuilalt. Dar ştii cum ajungi să simţi oamenii când mergi pe jos noaptea?

– Mda.

– Aşa s-a întâmplat şi acum. Au mers aşa preţ de câteva clădiri, apoi individul s-a oprit lângă o maşină Thunderbird. Puştiul a observat-o pentru că îi place genul ăsta de maşină. Tipul a descuiat-o, s-a urcat la volan şi a plecat cu ea. Când a auzit despre studentă, puştiul şi-a adus aminte de eveniment şi şi-a dat seama că individul s-a comportat destul de bizar. Pe stradă erau un milion de locuri de parcare, iar afară era frig, aşa că i s-a părut ciudat ca cineva să parcheze la două-trei clădiri distanţă de locul din care a ieşit...

– Deştept puşti.

– Mda.

– L-ai cercetat? întrebă Lucas.

– Mda. E-n regulă. Student în inginerie la universitate. Are un apartament în zonă de multă vreme. Şi tipul de vizavi de casa fetei pare în regulă.

– Hmm.

Lucas îşi muşcă buzele.

Anderson ridică din umeri.

– Nu este un indiciu major, dar înseamnă ceva. Verificăm acum poliţele de asigurare ale maşinilor Thunderbird pe o distanţă de trei ani înapoi, în cazul celor care şi-au transferat poliţele de asigurare aici din altă parte. Cum ar fi din Texas.

– Mult noroc.

Întâlnirea avu loc a doua zi la prânz, într-o sală de conferinţe de la *Star-Tribune*. Toată lumea era la costum. Chiar şi femeile. Cei mai mulţi participanţi aveau mape de piele cu carneţele galbene de însemnări înăuntru. Li se adresau primarului şi lui Daniel pe numele lor mic. Pe Lucas îl apelau cu termenul „locotenente".

– Ne cereţi să ne autocenzurăm, spuse şeful consiliului redacţional de la *Star-Tribune*.

– Nicidecum şi nici nu am face aşa ceva, deoarece ştim că nu v-aţi conforma, răspunse Daniel zâmbind. Încercăm doar să vă *împărtăşim* unele griji şi să excludem posibilitatea panicii generale. Omul ăsta, ucigaşul, este nebun. Facem tot ce putem ca să-l identificăm şi să-l arestăm, şi nu vreau să minimizez... oribilitatea – ăsta să fie cuvântul?– acestor crime. Dar aş vrea să evidenţiez faptul că el a ucis până acum cinci persoane dintr-o populaţie de trei milioane în zona metropolitană. Cu alte cuvinte, şansa dumneavoastră de a muri

într-un incendiu, de a fi uciși de un membru al familiei dumneavoastră, de a fi loviți de o mașină, ca să nu mai vorbim de șansa unui infarct, sunt semnificativ mai mari decât șansa de a-l întâlni pe acest ucigaș. Acestea fiind zise, știrile care produc panică sunt iresponsabile și chiar contraproductive...

– Contraproductive la ce anume? La păstrarea de către dumneavoastră a slujbelor pe care le aveți? întrebă un editorialist de la ziar.

– Resping o asemenea acuzație, ripostă imediat Daniel.

– Nu cred că a fost o formulare fericită, comentă cu blândețe directorul ziarului.

– Oricum nu trebuie ca dânsul să-și facă griji în privința asta, interveni primarul din Minneapolis, care stătea în capul mesei. Daniel face o treabă excelentă și intenționez să-i încredințez un nou mandat, indiferent de rezultatul acestei investigații.

Daniel se uită scurt la primar și dădu din cap.

– Avem totuși o problemă, zise directorul postului TV3. Această poveste este acum cea mai interesantă din zonă. Nu am mai trăit ceva similar. Dacă noi slăbim acoperirea subiectului în mod deliberat și colegii noștri de la Canalul Opt, Canalul Șase și Canalul Doisprezece nu o vor face, atunci am putea avea de suferit în termeni de audiență. Noi nu dispunem de un tiraj auditat pe care să ne bazăm, așa că audiențele reprezintă sursa noastră de viață. Și cum noi suntem postul cel mai bine plasat...

– Doar la ora zece, nu și la știrile de ora șase, interveni directorul Canalului Opt.

– Și cum suntem, per ansamblu, postul cel mai urmărit, continuă directorul TV3, noi avem cel mai mult de pierdut. Ca să fiu sincer, mă îndoiesc de posibilitatea

încheierii unui acord pe care să-l respecte toată lumea. Sunt prea multe elemente de pus în balanță.

– Atunci ce-ați spune dacă eu și alți câțiva polițiști am începe să discutăm de la om la om cu colegii noștri de peste tot și le-am spune că un anume post de televiziune ne face rău prin modul în care relatează știrile? Ce-ar fi dacă le-am cere tuturor polițiștilor, de la ofițerii de serviciu în jos, să nu discute cu acel post? Cu alte cuvinte, să închidem contactele postului în speță cu forțele de poliție. Să vă înghețăm de tot. Asta ar avea vreun impact asupra audienței? întrebă Lucas.

– Să fim rezonabili, asta e o propunere periculoasă, spuse reprezentantul ziarelor din St Paul.

– Vă spun eu ce înseamnă o propunere periculoasă, anume dacă vedem că se stârnește panică din pricina presei, ripostă Lucas. Dacă vine vreun puști pe neașteptate noaptea acasă de la universitate și tatăl lui îi face capul țăndări deoarece crede că e Câinele turbat, a cui are să fie vina? Cine va plăti pentru că a amplificat teama?

– Nu-i cinstit, rosti directorul TV3.

– Ba este. Doar că voi nu vreți să fie așa, replică Lucas.

– Calmează-te, locotenente, interveni primarul după o clipă de tăcere. Edilul-șef al orașului se uită în jurul mesei. Uitați despre ce e vorba: nu vă cerem decât să mai temperați un pic relatările. Am cronometrat Canalul Opt azi-noapte și cei de acolo au acordat mai bine de șapte minute acestui subiect în patru segmente separate. În termeni de știri de televiziune, cred că asta înseamnă sufocare. Aproape că *n-au existat* alte subiecte. Eu sugerez doar ca toată lumea să se uite la materialele care urmează să fie transmise sau publicate și să se întrebe: „Chestia asta chiar e necesară? Amănuntul ăsta chiar ne va crește audiența? Și dacă șeful

Poliţiei, primarul, Consiliul Municipal şi parlamentarii acestui stat se vor supăra cu adevărat şi vor începe să vorbească despre presa iresponsabilă şi vor da nume? Va determina chestia asta creşterea audienţei?"

– Ca să concluzionăm, dumneavoastră ne cereţi să nu vă enervăm, spuse directorul de ştiri de la Canalul Doisprezece.

– Ca să concluzionăm, eu vă zic: „Fiţi responsabili." Căci dacă nu sunteţi, s-ar putea să plătiţi pentru iresponsabilitate.

– Sună a ameninţare, zise directorul de ştiri.

Primarul ridică din umeri.

– Dramatizaţi lucrurile prea tare.

În vreme ce se îndreptau spre ieşire, Daniel se uită la primar.

– Apreciez chestia aia cu încă un mandat, zise el.

– Nu te apuca să sărbătoreşti încă, îl avertiză primarul printre dinţi. M-aş putea răzgândi dacă nu-l prinzi pe nemernicul ăla.

20

Cele două zile scurse între omor şi descoperirea cadavrului fuseseră zile de delicioasă aşteptare. Câinele turbat se relaxă; zâmbi. Secretara lui îl socoti aproape fermecător. Aproape. Cu excepţia buzelor.

Câinele turbat derulă benzile de mai multe ori, urmărind-o pe McGowan cum relatează de la locul crimei.

„Aici este Annie McGowan relatând de la locul celei mai recente crime comise de cel supranumit Câinele turbat", zicea ea, cu buzele rotunjite în „O"-uri senzuale. „Quentin Daniel, şeful poliţiei din Minneapolis, se află în această casă situată la doar trei străzi distanţă de campusul Universităţii din Minnesota. Aici a fost torturată, înjunghiată şi mutilată sexual, de către un individ despre care poliţia susţine că e doar o bestie sălbatică, o studentă la drept, handicapată, pe nume Cheryl Wheatcroft, considerată una din cele mai strălucite minţi din anul ei şcolar..."

Îi plăcea. Îi plăcea chiar şi „bestie sălbatică". Cuvintele „crescător de porci" dispăruseră, fuseseră uitate. Se desfătă cu ziarele. Citi articolele de mai multe ori, se aşeză pe pat şi retrăi momentele morţii lui Wheatcroft.

Ba chiar se masturbă, cu chipul lui Annie McGowan răsărind tot mai proeminent în viziunile lui.

Reacţia din presă crescu în intensitate în weekend, culminând cu un articol de trei pagini în *Minneapolis Sunday,* un ziar de duminică din St Paul cu un ca tiraj mai mic, dar mai analitic. Dar luni nu mai apăru nici o relatare despre eveniment. Câinele turbat nu găsi aproape nimic, ceea ce îl nedumeri. Să se fi epuizat deja subiectul?

În acea după-amiază se duse la oficiul de cadastru al ţinutului şi se prezentă politicos drept un avocat care face o cercetare legată de impozitele imobiliare. Le arătă funcţionarilor cartea lui de vizită şi aceştia îl învăţară cum să folosească fişierele cu impozite. McGowan? Numele apărură pe ecranul monitorului: McGowan, Adam, Aileen, Alexis, Annie. Ea era. Unic proprietar. Cartier drăguţ.

Computerul îi oferi date despre suprafeţe şi preţuri. Avea nevoie şi de alte date. Trecu de la computer la registre şi căută printre hărţile cartierului.

– Dacă aveţi nevoie de fotografii aeriene, le găsiţi în dosarele de acolo, îi zise funcţionarul, zâmbindu-i amabil. Sunt îndosariate de aceeaşi manieră.

Fotografii aeriene? Perfect. Se uită la ele şi găsi locaţia casei lui McGowan. Observă legătura casei cu clădirile învecinate, cu peticele de grădină, garajul separat de casă. Urmări cu vârful degetului aleea din spatele casei. Dacă intra dinspre nord se putea apropia de alee şi se putea duce drept la uşa din spate, pe care o putea forţa şi intra în casă. Dacă ajungea acolo suficient de devreme, când McGowan făcea transmisii în direct, putea să exploreze temeinic casa. Dar dacă mai locuia cu cineva? Era uşor de aflat; pentru aşa ceva existau telefoanele. Avea să sune şi noaptea, şi ziua, câtă vreme ea

era la lucru, pentru a vedea dacă-i răspunde o altă voce; pe a ei o cunoştea deja atât de bine. Poate că avea o colegă. Se gândi la asta, închizând ochii. Putea realiza o dublă. Două premii în acelaşi timp.

Dar aşa ceva nu părea corect. Un astfel de eveniment însemna ceva personal, unu-la-unu. Era o senzaţie care trebuia împărtăşită, nu multiplicată. Trei însemna deja o mulţime.

Câinele turbat plecă de la oficiul de cadastru şi merse pe jos inspirând frumuseţea zilei de toamnă până la bibliotecă, secţiunea crime, de unde începu să scoată cărţi de memorii ale spărgătorilor. Autorii lor susţineau că volumele fuseseră scrise cu intenţia de a ajuta oamenii să-şi protejeze mai bine proprietatea.

Privind altfel lucrurile, cărţile reprezentau în acelaşi timp un curs de spargeri de locuinţe. Studiase câteva astfel de cărţi înainte de a pătrunde în studioul Carlei Ruiz. Îl ajutaseră. Câinele turbat credea în biblioteci.

Răsfoi cărţile şi alese cele mai bune patru exemplare pe care nu le citise. Ieşind dintre rafturi şi trecând pe lângă şiruri de cărţi despre crime şi criminali, un nume, „Sam", îi atrase atenţia. Fiul lui Sam. Citise despre Sam, dar nu acea carte. O luă şi pe ea.

Ajuns afară, în lumina soarelui, Câinele turbat inspiră adânc şi se uită la trecători. „Sunt nişte furnici", îşi zise el. Însă îi era greu să ia o asemenea idee prea în serios. Pur şi simplu era o zi prea frumoasă pentru astfel de gânduri. Aşa cum era începutul de primăvară în Texas. Câinele turbat era mişcat de astfel de senzaţii.

Cărţile despre spargeri îi oferiră material de gândire dar cea despre Sam îi oferi mult mai mult.

Sam nu ar fi trebuit să fie prins, cel puţin nu în momentul în care fusese prins.

În ultima lui misiune, el împuşcase un cuplu de tineri, omorându-l pe unul şi rănindu-l şi orbindu-l pe celălalt. Parcase maşina la oarecare distanţă, în apropiere de un hidrant. Datorită acestui fapt, fusese amendat.

O femeie care îşi plimba câinele văzuse poliţistul care lasă amenda sub ştergătoarele de parbriz şi, ceva mai târziu, un bărbat care fuge spre maşină şi demarează în trombă. Când ultimele isprăvi ale lui Sam ajunseseră în presă, femeia sunase la poliţie. La ora aceea din noapte, în zonă fuseseră date doar câteva amenzi pentru parcări neregulamentare şi una singură pentru parcare lângă un hidrant. De pe copia tichetului de amendă, poliţiştii reuşiseră să citească fără probleme numărul maşinii. Aşa fusese prins Sam.

Câinele turbat citea în pat. Lăsă cartea să-i cadă pe piept şi se uită fix la tavan. Ştia această poveste, dar uitase de ea. Se gândi la ultimul lui bilet, cel lăsat pe trupul lui Wheatcroft. *Fereşte-te să fii descoperit întâmplător*, scrisese el în bilet. Se gândi la maşina lui. Nu era nevoie decât de un tichet de amendă. Acum, că se gândea mai bine la asta, era convins că poliţia verifica deja tichetele de amendă emise în apropiere de locurile unde se petrecuseră crimele.

Puse cartea pe pat şi se duse la bucătărie, unde încălzi apă într-un ibric şi îşi făcu o ceaşcă de cacao instant. Era băutura lui favorită. Imediat ce simţi gustul dulce-amărui al ciocolatei fierbinţi pe vârful limbii, Câinele turbat se trezi transportat înapoi în timp la fermă, stând în bucătărie împreună cu... Cine? Încercă să înlăture viziunea şi se întoarse în dormitor.

Procedase corect cu Wheatcroft. Plecase de acasă cu maşina ca să nu fie văzut ieşind din casa lui pe jos. Parcase corect şi se dusese pe jos până la victimă, astfel ca maşina lui să nu fie zărită la locul faptei.

Mergi pe jos până la casa victimei. Parchează maşina la distanţă. Asigură-te şi apoi verifică încă o dată că maşina este parcată legal. Şi pune-o suficient de aproape de destinaţie ca să poţi ajunge la ea în circa un minut de fugă, dar în acelaşi timp suficient de departe ca nimeni să nu-şi amintească repede de faptul că a văzut o maşină străină în apropiere de locul faptei.

Cinci clădiri? Cât ar însemna cinci clădiri? Scoase o foaie de hârtie şi desenă străzi şi clădiri. Bun, dacă parca la cinci clădiri distanţă, copoii ar fi trebuit să verifice nu mai puţin de cincizeci de clădiri până ar fi ajuns la locul unde stătuse maşina lui.

Dacă parca la şase clădiri distanţă de casa lui McGowan, ar fi trebuit să verifice şaptezeci şi două de clădiri. Poate că numărul ar fi fost dublu dacă n-ar fi existat blestematul ăla de pârâu.

Schiţele îi arătau că loturile de teren erau lungi de douăzeci de metri, cu o alee de intrare de cinci metri. Străzile aveau zece metri. Desenă totul pe o bucată de hârtie. Cu puţin peste şaizeci de metri. Ar fi trebuit să poată fugi pe distanţa asta în mai puţin de un minut. Se ridică, se duse înapoi în bucătărie, găsi o hartă a oraşului într-un sertar şi socoti o distanţă de şase clădiri.

Îşi zise că era prea mult. Cinci clădiri era mai bine. Dacă parca maşina cu cinci clădiri mai încolo ar fi fost pe o stradă care ieşea în autostrada I-35. Odată urcat la volan, putea ajunge pe autostradă în mai puţin de un minut, chiar dacă mergea sub limita de viteză legală.

Închise ochii şi vizualiză scena. Într-o situaţie de eşec şi de panică, i-ar fi luat două minute ca să ajungă de la casa ei la autostradă. Odată ajuns acolo, în opt minute şi-ar fi parcat maşina în garaj. Trebuia să se gândească.

Câinele turbat obţinu numărul lui McGowan dintr-o carte de telefoane a oraşului. O sună acasă şi îi vorbi.

– Phyllis?... Scuze, probabil că am greşit numărul, zise el.

Sună din nou. Apoi încă o dată. De fiecare dată îi răspunse robotul, dar niciodată o voce străină.

Câinele turbat efectuă şi o recunoaştere vizuală. O făcu din Thunderbird-ul lui bleumarin.

Duminică după-amiază. Annie McGowan îşi vizita părinţii în Brookings, Dakota de Sud. Trebuia să se întoarcă la lucru luni. Casa continua să-i fie supravegheată de poliţişti, unul în faţă, în casa arhitectului, celălalt în spate, în casa cuplului de pensionari. Poliţiştii din maşini fuseseră temporar retraşi câtă vreme McGowan era plecată din oraş.

Fără femeie acasă, supravegherea decurgea mai lejer şi nu prea putea fi luată în serios. Poliţistul de la postul din spate citea revistele umoristice din anii cincizeci pe care le descoperise în mansardă şi analiza posibilitatea de a le subtiliza. Doar Dumnezeu putea şti la ce mai erau bune revistele, iar bătrânii nu păreau să mai aibă habar de existenţa lor sau să le pese dacă acestea ar fi dispărut. La fiecare două–trei minute, poliţistul privea pe fereastră spre spatele casei lui McGowan. Dar toată lumea ştia că în weekend nu exista pericolul unui atac din partea Câinelui turbat. Aşa că omul legii îşi făcea datoria superficial.

Tocmai citea un exemplar din *Superman* când Câinele turbat trecu prin faţa casei. Dacă ar fi trecut pe aleea din spatele casei, poliţistul l-ar fi văzut cu siguranţă, fie şi din cauză că ar fi auzit un zgomot de motor, şi poate că l-ar fi prins sau l-ar fi identificat pe loc. Numai că în capătul aleii se rostogolise un tomberon de gunoi. Când Câinele turbat vru să intre pe alee, văzu

tomberonul, se gândi ce avea de făcut şi dădu înapoi. Nu avea nici un sens să fie văzut în aer liber, în plină zi, prostindu-se cu gunoiul altcuiva.

Poliţistul din casa arhitectului, vizavi de casa lui McGowan, ar fi trebuit la rândul lui să-l vadă trecând prin faţă. Ştia că ucigaşul ar fi putut veni cu un Thunderbird de culoare închisă. Numai că, atunci când Câinele turbat trecu prin faţa casei, poliţistul era jos, cu capul vârât în frigider, încercând să aleagă între un iaurt şi o banană care să meargă împreună cu cutia lui de Cola dietetică. Omul nu se grăbea să se întoarcă în mansardă. Era mare plictiseală acolo.

Datorită acestui fapt, omul legii lipsi de la fereastră vreo douăzeci de minute, deşi el avu senzaţia că lipsise doar patru sau cinci. Când se întoarse în mansardă, deschise iaurtul şi privi pe fereastră. Un puşti din susul străzii spăla maşina tatălui său. Un câine îl privea cum lucrează. Nimic altceva. Câinele turbat venise şi plecase.

În acest timp, Câinele turbat îşi spunea: „Mâine noapte."

21

Când Lucas intră în curte, Carla îl aştepta, înfăşurată într-un pulover vechi, cu o planşă de schiţe în poală. Lucas se dădu jos din maşină, trecu peste frunzele uscate căzute din copaci şi inspiră adânc aerul cristalin din North Woods.

– Minunată zi, exclamă el.

Se aşeză lângă ea şi se uită la schiţă. Carla desena formele frunzelor căzute cu cărbune pe hârtie albastru-deschis.

– Şi ce faci tu e minunat, adăugă el.

– Cred, fără să fiu sigură, că voi realiza cele mai bune ţesături pe care le-am făcut vreodată din chestia asta, zise Carla, încruntându-se uşor. Una din problemele mari ale formei este că în esenţa ei este simbolică, dar cea mai bună artă este antisimbolică.

– Înţeles, rosti Lucas.

Se ridică iarăşi în picioare şi se uită la cerul albastru, fără nori. Un vânticel dinspre sud vălurea suprafaţa lacului.

– Pare o tâmpenie, nu? întrebă ea, zâmbind, cu pielea încreţindu-i-se pe la colţurile ochilor.

– Mie mi se pare o afacere, răspunse el.

Își întoarse capul și văzu un mănunchi de plante verzi răsărind printre frunzele moarte. Se aplecă și culese câteva frunze verzi și strălucitoare.

– Închide ochii, zise el, întinzând mâna spre ea și fărâmițând frunzele între degete. Carla închise ochii și el puse bucățile de frunză sub nasul ei. Și acum miroase.

Ea mirosi, zâmbi și deschise ochii.

– Miroase ca bomboanele, rosti ea încântată. *Wintergreen*[1].

– Da. Crește peste tot.

Ea luă bucățile de frunze din mâna lui și mirosi din nou.

– Doamne, miroase a aer proaspăt.

– Mai vrei să te întorci?

– Da, răspunse ea, cu o notă de regret în voce. Trebuie să lucrez. Am o sută de desene și trebuie să încep să fac ceva cu ele. Am sunat la galeria mea din Minneapolis și mi-au spus că mi s-au vândut câteva lucrări bune. Așa că mă așteaptă și niște bani.

– Aproape că ai putea să-ți câștigi existența din asta, zise Lucas ironic.

– Aproape. Mi s-a spus că un individ din Chicago, proprietarul unei galerii, a văzut câteva din lucrările mele. Vrea să discute cu mine. Așa că trebuie să plec.

– Poți reveni. Oricând.

Carla se opri din desenat și îl bătu pe Lucas ușor pe picior.

– Mersi. Poate că aș vrea să vin înapoi la primăvară. Habar n-ai cât bine mi-a făcut luna asta. Doamne, am

---

[1] Plantă erbacee perenă care crește în Statele Unite și ale cărei frunze sunt puternic aromate (n. tr.).

atât de mult de lucru, încât nici măcar nu-mi imaginez cum o să fac faţă. Aveam nevoie de aşa ceva.

– Te întorci marţi noapte?

– Perfect.

Lucas se ridică în picioare şi se duse înspre ponton, unde se uită la barcă. Era un vas cu carenă triplă de cinci metri din fibră de sticlă, cu un motor Johnson de douăzeci şi cinci de cai putere, montat exterior în spate. O barcă mică, largă, bună pentru pescuit la lansetă. În jurul carenei se vedea o dungă de murdărie. În mod clar barca nu fusese folosită suficient de mult în cursul toamnei.

Se întoarse înspre casă.

– Va trebui să scot barca din apă înainte de a pleca, zise el. Nu prea a fost folosită. Câinele turbat a distrus această toamnă.

– Iar eu am fost prea ocupată cu plimbatul prin pădure ca să mai ies cu ea pe lac, rosti simplu Carla.

– Vrei să mergi la pescuit? Acum?

– Desigur. Lasă-mă zece minute ca să termin chestia asta. Carla se ridică şi privi peste întinderea lacului. Doamne, ce zi!

După-amiază, după prânz, plecară în pădure. Carla purta pistolul la centură. Ajunşi la baza dealului, trăgând de la o distanţă de şase metri de ţintă, ea reuşi optsprezece focuri consecutive într-o zonă de mărimea unei mâini mari de om. Gloanţele se înfipseseră chiar în centrul siluetei pe care ea o desenase pe nisip. După ce trase şi ultimul cartuş, Carla duse ţeava armei la buze şi suflă cu nonşalanţă peste metal, ca şi cum ar fi îndepărtat fumul.

– Destul de bine, rosti Lucas.

– Bine? Eu credeam că mă apropii de excelent.

– Nţţ. Doar bine, repetă Lucas. Dacă va trebui să foloseşti vreodată această armă, va trebui să iei decizia

în decurs de o secundă sau două, poate în întuneric, poate cu un agresor peste tine. Atunci situaţia va fi complet diferită.

– Iisuse. Şi atunci ce sens mai are?

– Stai aşa, adăugă repede Lucas. Nu vreau să te demoralizez. Te-ai descurcat destul de bine. Dar asta nu înseamnă că trebuie să ţi se urce la cap.

– Aşa cum am spus, aproape excelent, rosti ea, zâmbind. Ce zici de teacă? Destul de bună, nu?

Cususe un trandafir într-un ciorap negru de nylon.

Mult mai târziu în cursul acelei nopţi ea suflă uşor peste mijlocul lui, îşi ridică privirea spre el şi zise:

– S-ar putea ca asta să fi fost cea mai reuşită vacanţă din viaţa mea. Incluzând aici şi următoarele două zile. Vreau să te întreb ceva, dar nu am chef să distrug totul cu asta.

– Nu distrugi nimic. Nu-mi trece prin minte nici o întrebare care ar putea face asta.

– Bine. Mai întâi un preambul.

– Iubesc preambulurile; sper să termini cu un post-scriptum. Chiar şi un indice ar fi bun, sau poate...

– Taci şi ascultă. Pe lângă faptul că aici am petrecut o vacanţă superbă, am făcut şi foarte multe lucruri. Cred că am reuşit să trec peste starea de şoc. Cred că voi deveni un artist aşa cum nu am fost înainte. Dar am cunoscut oameni ca tine... e un pictor în St Paul care îţi seamănă al naibii de bine în anumite privinţe... iar tu vei trece la alte femei. Ştiu asta şi e-n regulă. Chestia e, când o vei face, noi doi vom mai rămâne prieteni? Mai pot veni aici?

Lucas râse.

– Nimic nu se compară cu un pic de sinceritate ca să distrugi o erecţie incipientă.

– Erecţia o refacem noi, îl asigură ea. Dar vreau să ştiu...

– Uite ce e. Nu ştiu ce se va întâmpla cu noi. Am avut... un anumit număr de relaţii de-a lungul anilor şi multe dintre aceste femei continuă să fie prietenele mele. De fapt, câteva vin şi aici. Nu ca tine, ca să stea câte o lună, ci pentru un weekend. Uneori facem sex. Alteori nu, dacă natura relaţiei s-a schimbat. Pur şi simplu venim şi ne simţim bine. Aşa că...

– Bine, rosti ea. Nu mă voi simţi distrusă când ne vom despărţi. De fapt, voi fi atât de ocupată, încât nici măcar nu cred că aş putea menţine o relaţie. Dar mi-ar plăcea să mă mai întorc aici.

– Bineînţeles că ţi-ar plăcea. De-asta prietenii mei numesc locul ăsta o capcană pentru păsărici – au, au, dă-mi drumul, la naiba...

– Ai un minut?

Sloan se sprijinea de cadrul uşii. Sugea dintr-un substitut de plastic al unei ţigări.

– Desigur.

Lucas se întorsese în Minneapolis atât de relaxat, încât avea senzaţia că i se înlocuise complet măduva spinării. Senzaţia durase cincisprezece minute după ce ajunsese la sediul poliţiei, câtă vreme discutase cu Anderson şi îşi actualizase carneţelul de notiţe. Apoi plecase spre biroul lui, simţind cum senzaţia cu care se înapoiase din North Woods dispare. Când introdusese cheia în uşă, Sloan se ivise pe coridor, îl văzuse şi se îndreptase spre el.

– Îţi aduci aminte că am discutat cu tipul ăla care se ocupă cu arta orientală? întrebă Sloan, aşezându-se pe scaunul liber din biroul lui Lucas.

– Mda. Ai dat de ceva?

– Poate. Nu ştiu de ce anume. Mă întreb dacă ai putea schimba câteva vorbe cu el.

– Dacă te ajută...

– Cred că da, răspunse Sloan. Eu mă pricep foarte bine la discuţii dulcege. Tipul ăsta trebuie luat mai tare.

Lucas se uită la ceas.

– Acum?

– Categoric. Dacă ai timp.

Alan Nester stătea ghemuit deasupra unei mici farfurii de porţelan, cu spatele la uşă. După ce intră, Lucas privi în jurul lui. Parchetul podelei era acoperit cu un covor oriental. Mai multe obiecte din porţelan, ceramică şi jad erau expuse în cutii din stejar auriu. Sărăcia ofertei indica o magazie de artă situată în altă parte. Auzind sunetul făcut de uşă, Nester se răsuci pe călcâie şi imediat pe chipul lui palid apăru o grimasă.

– Sergent Sloan, rosti el. V-am spus limpede că nu am cu ce să vă ajut.

– Mi-am zis că ar fi bine să discutaţi cu locotenentul Davenport, replică Sloan. Poate el v-ar putea explica mai bine cum stă situaţia.

– Ştiţi ce anchetăm noi şi sergentul Sloan are impresia că ascundeţi ceva, rosti Lucas. Apucă o vază delicată şi se uită cu atenţie la ea. Nu putem îngădui să... Ah, îmi cer scuze, nu am vrut să par chiar atât de dur. Chestia e încă că avem nevoie de orice informaţie disponibilă. Orice. Dacă ascundeţi ceva, atunci trebuie să fie important, altfel n-aţi face-o. Înţelegeţi la ce ne referim?

– Dar nu ascund nimic, ţipă Nester exasperat.

Se ridică în picioare. Era un bărbat înalt şi subţire, ca un ascet. Traversă covorul şi luă vaza din mâna lui Lucas.

– Vă rog să nu atingeţi nimic. Sunt obiecte delicate.

– Chiar aşa? se miră Lucas.

În vreme ce Nester punea vaza la loc, el luă un mic vas de ceramică.

– Tot ce vrem să ştim, reluă Lucas, este ce anume s-a întâmplat în casa familiei Rice. După care plecăm de aici. Asta-i tot.

Nester îşi îngustă ochii. Se uită fix la Lucas cum ţine vasul de margine.

– Scuzaţi-mă o secundă.

Se duse la o cutie de sticlă din capătul încăperii, ridică receptorul unui telefon şi formă un număr.

– Da, aici e Alan Nester. Vreau să vorbesc cu Paul. Repede. Se uită înspre locul unde aştepta Lucas. Paul? Aici e Alan. Au venit iarăşi ofiţerii de poliţie şi unul din ei ţine de margine un vas din dinastia S'ung în valoare de şaptesprezece mii de dolari. În mod evident ameninţă să îl arunce pe jos. Eu nu am nimic să le spun, dar nu vor să mă creadă. Poţi veni până aici?... Oh? Perfect. Ai numărul.

Nester puse receptorul în furcă.

– A fost avocatul meu, zise el. Dacă mai staţi aici câteva minute, vă puteţi aştepta la un telefon fie de la şeful dumneavoastră, fie de la adjunctul primarului.

– Hm, făcu Lucas. Zâmbi, arătându-şi toţi dinţii. Cred că nu suntem deloc bine-veniţi, nu-i aşa? Puse cu mare grijă vasul înapoi pe raft şi se întoarse către Sloan. Să mergem, zise el.

Afară, Sloan se uită pieziş spre Lucas.

– Nu a fost cine ştie ce.

– Ne vom întoarce, promise Lucas. Ai perfectă dreptate. Nemernicul ăsta ascunde ceva. Asta-i vestea bună. Cineva are ceva de ascuns în cazul Câinelui turbat şi noi ştim asta.

O sunară pe Mary Rice de la un telefon public. Femeia fu de acord să se întâlnească cu ei. Sloan ajunse primul în faţa uşii şi ciocăni.

– Doamnă Rice?

– Tu eşti poliţistul.

– Da. Cum vă mai simţiţi?

Chipul femeii îmbătrânise. Pielea i se făcuse galben-maronie şi i se ridase îngrozitor, ca o portocală lăsată prea mult în frigider.

– Intraţi, nu lăsaţi frigul să pătrundă înăuntru, rosti ea.

Nu părea un moft din partea ei. În casă era insuportabil de cald, şi totuşi Mary Rice era înfăşurată în haine groase şi purta în picioare ciorapi groşi de lână. Femeia avea nasul roşu şi umflat.

– Am discutat cu omul care a cumpărat sculpturile de fildeş de la soţul dumneavoastră, zise Sloan după ce se aşezară în jurul mesei din bucătărie. Şi avem câteva întrebări în privinţa lui. Oare...

– Credeţi că el e ucigaşul? întrebă ea, cu ochii mari.

– Nu, nu, dar încercăm să ne dăm mai bine seama cine e, răspunse Sloan. V-a spus soţul dumneavoastră ceva neobişnuit sau interesant despre el?

Fruntea ei se încreţi din pricina concentrării.

– Nu... nu, doar că a cumpărat sculpturile acelea mici şi l-a întrebat pe Larry mai are şi alte obiecte. Ştiţi dumneavoastră, săbii vechi şi chestii dintr-astea. Larry nu mai avea nimic.

– Au discutat şi despre altceva?

– Nu, nu ştiu... Larry spunea că omul ăsta se cam grăbea şi nu a vrut să bea nici măcar o cafea sau altceva. I-a dat banii şi a plecat.

Sloan se uită la Lucas. Acesta se gândi un minut şi întrebă:

– Cum arătau aceste sculpturi?

– Mai am una, zise ea. Este ultima. Larry mi-a dat-o ca s-o păstrez când ne-am căsătorit. Vă puteţi uita la ea.

– Dacă ne-o daţi...

Rice plecă undeva în spatele casei. Se întoarse peste câteva minute şi întinse mâna spre Lucas. În palma ei stătea cuibărit un minuscul şoricel din fildeş. Lucas îl luă, se uită la el şi îşi ţinu respiraţia.

– Bine, rosti el după câteva clipe. Putem împrumuta acest obiect, doamnă Rice? Vă putem da o chitanţă.

– Desigur. Dar n-am nevoie de chitanţă. Sunteţi poliţişti.

– În regulă. Vi-l aducem înapoi.

Afară, Sloan se repezi:

– Ce a însemnat asta?

– Cred că l-am prins pe amicul nostru Alan Nester cu chiloţii în vine, şi mai cred că ştiu şi motivul pentru care el minte. Şi nu e vorba de Câinele turbat, rosti Lucas cu un aer sumbru. Îşi desfăcu palma ca să se uite la şoarece. Aş putea scrie tot ce ştiu despre artă pe spatele unui timbru poştal. Dar uită-te la chestia asta. Nester a cumpărat cincisprezece bucăţi contra sumei de cinci sute de dolari. Pun pariu că obiectul ăsta valorează singur cinci sute de dolari. Nu am mai văzut aşa ceva până acum. Uită-te la expresia de pe faţa şoarecelui. Dacă chestia asta nu valorează câteva sute, te pup în fund chiar în faţa tribunalului.

Se uitau amândoi în palma lui Lucas. Şoarecele era superb executat, cu picioruşele din faţă şi din spate strângând un pai, astfel încât printre picioarele lui, dinspre faţă spre spate, trecea o gaură.

– Probabil că îl foloseau la ceva, poate ca nasture sau ceva asemănător, zise Lucas.

Sloan îşi ridică privirea şi Lucas se uită în direcţia privirii celuilalt. Pe stradă se vedea o maşină de patrulă, mergând încet, cu cei doi poliţişti dinăuntru uitându-se la ei pe geamul portierei.

– Cred că tocmai facem o tranzacţie cu droguri, râse Sloan.

Îşi scoase insigna şi se duse spre maşină. Poliţiştii coborâră geamul şi Lucas strigă înspre ei:

– Vreţi să vedeţi un şoarece extraordinar?

Institutul de Artă era închis la ora la care ei plecaseră din casa lui Rice, aşa că Lucas luă şoarecele acasă. Îl aşeză pe un teanc de cărţi în camera lui de lucru, uitându-se din când în când la el în vreme ce termina ultimul tabel cu puncte de lovitură din jocul Everwhen.

– Fir-ar să fie, mi-ar plăcea enorm să te am, zise Lucas cu voce tare chiar înainte de a se duce la culcare.

A doua zi de dimineaţă, se sculă din pat şi primul lucru pe care îl făcu fu să se uite la şoarece. Avu impresia că acesta se mişcase în cursul nopţii.

Dură ceva până ce reuşi să afle mai multe despre obiect. Lucas îl luă pe Sloan de acasă. Soţia lui Sloan ieşi afară cu soţul ei şi zise:

– Am auzit atâtea despre tine, încât am impresia că te cunosc deja.

– Sper că numai de bine.

Ea râse. Lucas o plăcu imediat. Femeia îi zise:

– Să ai grijă de Sloan.

După care intră în casă.

– Chiar şi soţia mea îmi spune Sloan, comentă acesta după ce plecară.

La Institutul de Artă dădură peste un curator care se uită la şoarece, fluieră uşor şi zise:

– E un exemplar bun. Haideţi să ne uităm în registre.

– De unde ştiţi că e un exemplar bun? întrebă Lucas mergând în spatele omului.

– Pentru că arată ca şi cum s-ar mişca noaptea, răspunse curatorul.

Căutarea dură ceva vreme. Sloan se plimba prin galeria cu fotografii a institutului când se întoarse Lucas.

– Cum e? se interesă el.

– Opt mii, răspunse Lucas.

– Pentru ce? Pentru şoarece sau pentru toată colecţia?

– Pentru şoarece. Asta-i estimarea cea mai mică. Omul spune că s-ar putea obţine dublu la o licitaţie. Deci dacă ăsta face opt mii şi celelalte sunt tot atât de reuşite, atunci Nester i-a plătit unui muribund cinci sute de dolari pentru *netsukes* care valorează undeva între o sută douăzeci de mii şi un sfert de milion de dolari. El rostise „net-skis".

– Hopa. Sloan era bulversat. Sumele erau prea mari. Asta sunt chestiile astea? Net-skis?

– Cred că da. Aşa a pronunţat curatorul.

– Habar n-aveam.

– Eu pun pariu că Alan Nester ştie.

Se opriră acasă la Rice.

– Opt mii de dolari? întrebă femeia, uluită. Pe obraz i se rostogoli o lacrimă. Dar a cumpărat cincisprezece...

– Doamnă Rice, cred că atunci când l-a rugat pe domnul Nester să vină aici, soţul dumneavoastră nu vroia decât o evaluare ca să le poată vinde mai târziu, nu aşa ne-aţi spus? zise Lucas.

– Păi nu-mi amintesc exact...

– Eu îmi amintesc că ne-aţi declarat asta în primul interviu, interveni Sloan cu fermitate.

– Poate că da, acceptă ea cu îndoială.

– Pentru că, dacă aşa s-a întâmplat, atunci acest om v-a înşelat, rosti Lucas la fel de ferm. A comis o fraudă şi dumneavoastră vă puteţi recupera paguba.

– Păi pentru asta a venit aici, ca să le evalueze, zise Mary Rice, dând repede din cap, cu memoria brusc

limpezită. Apucă şoarecele şi îl mângâie cu dragoste. Opt mii de dolari...

– Şi acum ce facem? Luăm un mandat? întrebă Sloan.

Stăteau pe trotuarul din faţa casei lui Rice.

– Nu încă, îl potoli Lucas. Nu ştiu dacă avem destule dovezi. Hai să-l pocnim pe Nester mai întâi. Îi spunem ce avem şi îi cerem să coopereze în povestea cu arma. Îi spunem că, dacă este cooperant, vom lăsa totul să se desfăşoare ca un proces civil între avocatul lui şi avocatul lui Rice. Dacă n-o face, luăm un mandat, îl arestăm şi îl băgăm în gura presei. Le povestim tuturor cum a jefuit el un om care murea de cancer şi care încerca să-i lase nişte bani nevestei sale.

– Of, ce chestie urâtă. Sloan zâmbi. Îmi place enorm.

– Unde-i Nester?

Omul din spatele tejghelei era scund, negricios şi mult mai tânăr decât Nester.

– Nu-i aici, răspunse el. Atmosfera părea încărcată. Lucas şi Sloan nu arătau ca nişte clienţi. Pot să întreb cine se interesează de el?

– Poliţia. Trebuie să discutăm cu el.

– Mă tem că nu se poate, rosti tânărul, ridicând din sprâncene. A plecat la prânz la Chicago. Probabil că a ajuns deja acolo şi habar n-am unde stă.

– Rahat, făcu Sloan.

– Când trebuie să se întoarcă? întrebă Lucas.

– Marţi dimineaţă. Ar trebui să fie aici până în prânz.

– Aveţi *netsukes*? întrebă Sloan.

Tânărul ridică iarăşi din sprâncene.

– Cred că da, dar va trebui să-l întrebaţi pe Alan. El gestionează toate obiectele mai scumpe.

22

Lucas îşi scoase haina şi o aruncă pe saltea. Cei doi poliţişti de supraveghere, unul înalt, celălalt scund, şedeau pe scaune pliante, cu faţa unul spre celălalt, între ei odihnindu-se un alt scaun pe post de masă de joc. Jucau gin, punând cărţile pe tăblia rabatabilă a scaunului gol. Unul dintre poliţişti urmărea fereastra, în vreme ce celălalt se uita la cărţile din mâna lui. Se pricepeau la ceea ce făceau. Schimbul lor acoperea timpul de emisie cu audienţă maximă al televiziunilor.

– Nimic? întrebă Lucas.

– Nimic, răspunse poliţistul înalt.

– Nimic de la maşinile de patrulă?

– Absolut nimic.

– Cine e la posturi?

– Davey Johnson şi York în nord, în spatele casei. Sally Johnson şi Sickles în est. Blaney e pe latura de vest cu un tip nou, Cochrane. Pe ăsta nu-l cunosc.

– Cochrane e un puşti înalt şi blond. Joacă baschet în ligă, se amestecă poliţistul scund. Îşi arătă cărţile, le puse pe scaun şi zise: Gin.

Un aparat radio sprijinit de un perete emitea muzică rock veche. Lângă aparat stătea tăcută o staţie de emisie-recepţie a poliţiei.

– A cam venit timpul, zise Lucas, uitându-se pe stradă.

– Săptămâna asta, fu de acord scundacul. Ceea ce e o bizarerie, dacă te gândeşti mai bine.

– De ce?

– Păi unul din biletele lăsate de el spunea ceva de genul „Nu acţiona după un tipar". Iar el ce face? Omoară din două în două săptămâni. Pentru mine ăsta e un tipar.

– Omoară când simte nevoia, zise Lucas. Nevoia creşte în el şi în cele din urmă devine insuportabilă.

– Şi durează două săptămâni ca să crească?

– Aşa se pare.

Staţia poliţiei se trezi la viaţă şi toţi trei se întoarseră spre ea.

– Maşină, anunţă o voce. Apoi, o clipă mai târziu: Aici Cochrane. Este un Pontiac Bonneville roşu.

Poliţistul înalt se lăsă pe spate, luă un microfon şi zise:

– Urmăreşte-o. Mărimea corespunde, chiar dacă nu şi culoarea.

– Vine spre voi, anunţă Cochrane. I-am luat numărul şi verificăm.

Lucas şi poliţistul de supraveghere se uitară cum maşina parcurge strada şi ia curba două case mai jos. Se opri cu farurile aprinse şi stătu aşa un minut, două, după care Lucas zise:

– Mă duc jos.

Ajunsese deja la scări când poliţistul înalt îl opri:

– Stai aşa.

– Ce e?

– E fata.

– O liceeană care stă mai jos pe stradă, zise scundacul. Acum se duce spre casă. Probabil că a avut o întâlnire.

Lucas se întoarse la timp ca să o vadă pe fată intrând pe uşa din faţă. Maşina demară imediat şi dispăru.

– S-ar putea să se întâmple ceva cu telefoanele ei, zise scundacul ceva mai târziu.

Staţia de monitorizare a telefoanelor se găsea în celălalt post de supraveghere, în spatele casei lui McGowan.

– Ce? Te referi la telefonul lui McGowan? întrebă Lucas.

– Săptămâna trecută au fost mai multe apeluri, dar şi în weekend. Mai multe, la intervale de aproximativ o jumătate de oră. Oricine o fi fost, nu a lăsat nici un mesaj pe robot. Robotul răspunde şi apelantul închide.

– Toată lumea procedează aşa, închide când aude robotul telefonic, zise Lucas.

– Mda, dar acum e altceva. E pentru prima dată că avem mai multe apeluri. Iar numărul ei este secret. Iar dacă ar fi fost un prieten, trebuia să lase un mesaj, nu să sune la nesfârşit.

– Ca şi cum cineva ar verifica-o, rosti poliţistul înalt.

– Apelurile nu pot fi localizate?

– Sună de două ori, răspunde robotul şi persoana închide.

– Poate că ar trebui să schimbăm robotul, propuse Lucas.

– Poate. Ea trebuie să ajungă acasă într-o oră şi jumătate?

– Cam aşa ceva.

– Am putea-o face atunci. Să programăm robotul să răspundă după cinci apeluri.

Lucas reveni la saltea şi ceilalţi doi poliţişti îşi reîncepură partida de gin.

– Cât îţi datorez? întrebă poliţistul înalt.

– O sută cincizeci de mii, răspunse scundacul.

– Ce zici de o partidă pe dublu sau nimic?

Lucas zâmbi, închise ochii şi încercă să se gândească la Alan Nester. Aici era ceva. Probabil era vorba de teama ca achiziţia de *netsuke* să nu fie descoperită şi investigată. Fusese o achiziţie la graniţa cu frauda. Mai mult ca sigur că despre asta era vorba. La naiba! Ce altceva să mai fi fost?

O jumătate de oră mai târziu, staţia radio ciripi din nou.

– Davey, rosti o voce, încărcată de emoţie. A sosit vremea spectacolului, oameni buni.

Lucas sări în picioare. Poliţistul înalt întinse mâna în spate şi apucă microfonul.

– Ce vezi, Davey?

– Avem un bărbat îmbrăcat în pantaloni negri, haină închisă la culoare, mănuşi negre, şapcă pe cap, pantofi negri, mergând pe jos, rosti Davey Johnson. Poliţistul era de ani de zile pe străzi. Nu se emoţiona fără motiv, iar acum vocea lui vibra de emoţie. Se îndreaptă spre voi şi vine chiar pe trotuar. Dacă merge spre McGowan, va intra în raza vizuală din partea laterală a casei din spate într-un minut. Tipul ăsta plănuieşte ceva, n-a venit aici ca să ia aer.

– York e cu tine?

– A luat-o pe jos, în spatele tipului, la distanţă. Eu rămân în maşină. Fir-ar să fie, merge drept, acum traversează strada... hei, voi de pe lateral, începeţi să urcaţi, fir-ar să fie...

– Îl vedem prin ferestrele laterale ale casei noastre, zise o altă voce.

– E Kennedy de la celălalt post, îl informă poliţistul înalt pe Lucas.

Lucas se întoarse şi porni spre scări.

– Mă duc.

– Intră pe alee, îl auzi el pe Kennedy spunând în vreme ce cobora primele trepte. E în curtea ei. Băieţi, mişcaţi-vă odată...

Lucas sări câte trei trepte spre uşa din faţă şi trecu ca o furtună pe lângă arhitectul care stătea în hol cu un ziar în braţe şi pipa în gură. Ieşi în goană în curte.

Câinele turbat parcă la cinci case distanţă de casa lui McGowan, cu faţa spre autostradă. Verifică indicatoarele rutiere. Putea să parcheze acolo. O mulţime de alte maşini erau parcate acolo.

Vremea se înrăutăţise considerabil de dimineaţă. Pentru o vreme, după-amiaza, căzuse o ploaie rece, care apoi se oprise, începuse din nou, iar se oprise. Acum parcă se transformase în lapoviţă. Câinele turbat lăsă portiera neîncuiată. Nu prea avea ce să rişte într-un astfel de cartier.

Trotuarul era umed. Merse cu pas vioi, cu un braţ legănându-se şi cu celălalt ţinând o rangă scurtă. Unealta potrivită pentru uşa din spate.

O clădire, alta, a treia, a patra, clădirea lui McGowan. Undeva porni o maşină şi Câinele turbat încetini şi întoarse capul în acea direcţie. Nimic altceva. Privi iute în jur, o singură dată, ştiind că dacă se uita mai atent atrăgea atenţia asupra lui. Simţi un fior în pântece din pricina emoţiei. Chestia asta avea să devină o capodoperă. Oraşul avea să i se întindă la picioare. Prin asta avea să devină mai celebru decât Sam şi chiar decât Manson.

„În fine, poate nu chiar mai celebru decât Manson", își zise el.

Intră pe alee. Un alt motor de mașină. Două mașini? Merse pe alee, ajunse în curtea lui McGowan, privi iarăși în jur și făcu mai mulți pași în curte. În apropiere, înspre celălalt capăt al aleii, se auzi scrâșnetul roților unei mașini.

Copoi.

În fracțiunea de secundă când roțile scrâșniră pe asfalt, Câinele turbat își dădu seama că i se întinsese o cursă.

Știa el. Copoi.

Fugi înapoi pe unde venise.

O altă mașină, în josul clădirii. Zgomote mari în spatele lui; una dintre mașini lovise ceva. Alți copoi. O ușă se trânti. De cealaltă parte a străzii. Apoi alta, în spatele casei lui McGowan.

Ieși de pe alee, lăsând ranga să cadă undeva în iarbă, și fugi spre curtea casei învecinate cu cea a lui McGowan, trecând printre niște tufișuri și alergând în noapte. Lovi un liliac, căzu și auzi oameni strigând:

– Stați așa, stați așa, stați așa...

Câinele turbat fugi mai departe.

La volan era bobocul Cochrane. Cauciucurile scrâșniră când el încetini și vira brusc pe alee. Partenera lui scoase un „Iisuse!" când îl văzu pe Câinele turbat cotind iute, ca un șobolan înnebunit de spaimă, pe aleea din fața lor. Cochrane bloca mașina chiar pe alee, lovi două tomberoane goale de gunoi și porni iarăși după țintă.

Câinele turbat fugea printre case. Cealaltă mașină de acoperire tâșni pe alee spre ei și Cochrane aproape se ciocni de ea. Portierele celeilalte mașini se deschiseră

şi doi poliţişti tâşniră dinăuntru pe urmele Câinelui turbat. Blaney, partenerul lui Cochrane, strigă:

– Ocoliţi, ocoliţi pe stradă...

În acelaşi timp, Cochrane porni maşina pe lângă celălalt vehicul către strada din capătul aleii.

Sally Johnson sări din maşină şi îl zări pe Lucas venind de vizavi, alergând în cămaşă albă. Sally se întoarse şi fugi după partenerul ei, Sickles, printre case, în vreme ce maşina lui Cochrane ocoli maşina cu care venise ea şi ieşi către stradă.

Câinele turbat traversase deja strada următoare. Sally Johnson scoase staţia de la brâu şi încercă să transmită, dar nu reuşi să găsească cuvintele potrivite. Alerga la cinci metri în spatele lui Sickles, care îşi scosese deja arma. Un alt poliţist, York, apăru din lateral şi în spatele ei, cu arma scoasă. Sally încercă şi ea să-şi scoată arma, dar îl zări pe Câinele turbat sărind peste un gard în partea cealaltă a străzii, drept înainte.

Frica şi adrenalina nu-l lăsau să vadă altceva decât spaţiul dinaintea lui. Din fericire, în acel spaţiu nu se vedeau copoi. Câinele turbat sprintă vizavi pe stradă, cât de repede putu, se izbi de gard şi îl sări dintr-o singură mişcare. Dacă şi-ar fi propus aşa ceva nu ar fi reuşit niciodată. Gardul avea un metru şi jumătate, îi ajungea până la piept, dar Câinele turbat sări peste el ca un atlet şi aterizâ într-o curte cu o piscină fără apă, o barcă mică învelită în pânză şi o cuşcă de câine.

Cuşca avea două compartimente separate cu pânze în loc de uşi, iar în fiecare compartiment era câte un doberman negru. Un câine se numea July, iar celălalt August.

August auzi zgomotele şi îşi ciuli urechile. Îşi scoase capul afară. Chiar în acea clipă, Câinele turbat sări peste gard, se împletici, sprintă în curte şi sări peste gardul din spate. Oricare dintre câini l-ar fi putut prinde dacă ar fi ştiut dinainte ce se petrece. July sări din cuşcă, prinse piciorul intrusului pentru o fracţiune de secundă, trase de el, dar acesta reuşi să scape. Numai că lucrurile nu se opriră aici. July nu avu de ce să regrete că scăpase intrusul care sărise peste gardul din spate. Un alt intrus sărea peste gardul din faţă.

Câinele turbat nu zări câinele decât atunci când acesta sări asupra lui din lateral. Totul se petrecu spre binele lui, pentru că altfel ar fi ezitat. Văzu animalul exact atunci când ajunse la gard, o umbră întunecată la picioarele lui. Simţi durerea sfâşietoare în gleznă exact când sări peste gard.

Carl Werschel şi soţia lui, Lois, se pregăteau de culcare când auziră câinii agitându-se înnebuniţi în curtea din spate.

– Ce e asta? întrebă Lois.

Era o femeie isterică. Îşi făcea mereu griji să nu fie violată pe o şosea izolată din North Woods de o bandă de violatori negri pe motociclete, deşi nici ea şi nici altcineva nu zărise vreodată vreo bandă de motociclişti negri în North Woods. Cu toate astea, evenimentul îi apărea clar în vise; motocicliştii îngrămădiţi peste ea, corbii care dădeau târcoale pe deasupra, aşa cum făceau în cazul a ceea ce părea capota unui Cadillac din anul 1947.

– Pare că...

– Aşteaptă aici, zise Carl.

Era un bărbat obez, care îşi făcea şi el griji în legătură cu bandele de motociclişti negri, aşa că îşi făcuse

rezerve de muniţie şi haine de camuflaj. Scoase carabina Remington cu magazie de douăsprezece cartuşe dintr-un sertar şi se grăbi spre uşa din spate, băgând un cartuş pe ţeavă în drum.

Pentru o fracţiune de secundă, Sickles, la patruzeci şi cinci de ani, simţi un fior de bucurie după ce reuşi să sară peste gard. Era la zece metri şi un gard în spatele Câinelui turbat şi se simţea în formă. Cu puţin noroc, şi cu ceilalţi colegi închizând capcana din lateral...

Câinii săriră pe el ca nişte furii. Sickles căzu. Reuşi să-şi păstreze arma, dar scăpă lanterna pe care o ţinea în cealaltă mână. Câinii săriră la umerii şi spatele lui, înnebuniţi, mârâind, lătrând, pufnind, muşcându-l de mâini, de ceafă...

Sally Johnson sări gardul şi aproape ateriză în ghemele de blană din jurul lui Sickles. Unul din câini se întoarse către ea, salivând, şi sări. Sally Johnson împuşcă animalul cu două gloanţe. Apoi celălalt câine veni spre ea şi Sally se întoarse şi ţinti, zărindu-l pe Sickles în coate şi genunchi undeva în stânga ei, ceea ce îi oferea destul spaţiu de manevră. Apăsă pe trăgaci o dată, de două ori...

Carl Werschel ţâşni pe uşa laterală cu carabina şi o văzu pe tânăra nenorocită în blugi şi geacă neagră trăgând în câinii lui şi omorându-i. Strigă:

– Stop!

De fapt vroia să strige: „Mori!"

Cu un fior de bucurie sălbatică de războinic prusac, trase cu carabina de la o distanţă de zece metri în direcţia capului femeii. Ultimul lucru pe care Sally Johnson îl zări fu ţeava lungă a armei ridicându-se. În

acea fracţiune de secundă îşi dori să fi putut transmite ceva prin staţie ca să oprească totul...

Când câinii se îndepărtară de el, Sickles încercă să se ridice şi atunci văzu flacăra lungă a focului tras de carabină şi apoi îşi zări partenera care îl salvase dată pe spate de forţa impactului. Ştia doar că ea îl salvase. Se auzi un alt foc de armă şi Sally căzu. Sickles era poliţist de destulă vreme ca să recunoască o carabină, iar undeva în fundul minţii, în vreme ce se ridica pe jumătate orbit de sânge, începu să răsune banda de tonomat a instructajului primit la şcoală: „Două în burtă, unul în cap îl fac mat pe infractor şi îl omoară pe loc." Trase de trei ori. Un glonţ zdrobi ficatul lui Werschel şi îl dădu pe spate, al doilea glonţ îi distruse inima. Werschel muri înainte de a atinge solul, deşi mintea continuă să-i mai funcţioneze câteva secunde. Al treilea glonţ tras de Sickles trecu prin zidul casei, traversă sufrageria, trecu printr-o vitrină cu veselă şi printre farfuriile dinăuntru, apoi străpunse zidul opus şi, aşa cum demonstrară ulterior poliţiştii care investigau cazul, dispăru în neant. Glonţul nu fu niciodată găsit.

Când Werschel deschisese focul, Câinele turbat traversase deja strada şi căzuse într-un şanţ săpat recent pentru înlocuirea unei conducte de canalizare. Şanţul era plin de clisă galbenă şi moale. Câinele turbat ieşi pe cealaltă parte, ca un ghem de noroi, fără să priceapă de ce nu fusese încă prins.

Ar fi fost prins dacă maşina din nord, cu Davey Johnson la volan, nu s-ar fi apropiat de clădire când focul de carabină luminase împrejurimile. Johnson abandonă maşina şi se avântă în bătălie. Partenerul lui,

York, alergând pe jos, fusese prins între case când Câinele turbat schimbase direcţia, aşa că nu văzuse întâmplarea şi se trezi alergând în spatele lui Sickles şi Sally Johnson, cu puţin în faţa lui Lucas, care o tăiase prin curtea lui McGowan.

Cochrane şi Blaney ieşiseră din alee, cu intenţia de a vira spre nord, în direcţia în care alerga Câinele turbat, dar chiar atunci începu schimbul de focuri. Bătălia deveni prioritară. Presupuseră amândoi că Sickles şi Sally Johnson îl înconjuraseră pe ucigaş, descoperiseră că e înarmat şi trăseseră asupra lui. Iar când ucigaşul se foloseşte de o carabină... La fel ca Davey Johnson, îşi abandonară amândoi maşina şi se repeziră pe jos la locul faptei.

Lucas tocmai sărea peste gard, cu arma în mână, strigând ca cineva să cheme ambulanţa şi întăriri, când Câinele turbat ieşi din şanţ şi alergă printr-o altă curte întunecată, traversă o altă alee, apoi altă curte şi tot aşa. În patruzeci de secunde ajunse la maşină. Peste un alt minut se apropia de autostradă. În spatele lui nu se vedea nici un far de maşină. Ceva se întâmplase, dar ce anume?

În curtea familiei Werschel, Lucas îşi scosese cămaşa şi o îndesa într-o gaură mare din gâtul lui Sally Johnson, ştiind că efortul lui este inutil. Sickles intona ca într-o litanie *O, Doamne, o, Doamne.* Cochrane se ivi şi el peste gard cu arma în mână şi strigă *Ce s-a întâmplat, ce s-a întâmplat?* după care arătă spre cadavrul lui Werschel şi ţipă *El e?*

Lois Werschel ieşi pe uşa laterală a casei şi strigă:

– Carl?

Blaney chemă întăriri după câteva secunde de la declanşarea focului. Înregistrarea oferită ulterior presei arătă că trecuseră şase minute până când Lucas folosise

staţia lui Cochrane ca să ceară ca toate modelele de Thunderbird din South Minneapolis să fie oprite şi ocupanţii lor verificaţi.

Dispecerul de serviciu se fâstâci când auzi că un poliţist fusese împuşcat, aşa că ceru imediat identitatea şi starea victimei, după care ghidă ambulanţele şi întăririle de poliţie prin cartier. Retransmise cererea de verificare a tuturor autoturismelor Thunderbird cu două minute întârziere, presupunând că prioritară era asigurarea întăririlor. Până în acel moment, Câinele turbat traversase centrul oraşului. Două minute mai târziu ajungea în dreptul ieşirii de pe autostradă, iar la mai puţin de un minut după aceea aştepta pe aleea casei sale ca poarta automată a garajului să se deschidă.

Paramedicii ajunseră acasă la Werschel înainte ca ucigaşul să ajungă acasă la el, dar era prea târziu pentru Sally Johnson şi Carl Werschel. Paramedicii se uitară scurt la Werschel şi văzură că nu mai pot face nimic, dar în cazul lui Sally se mai putea sesiza o bătaie slabă a inimii. Începură imediat injecţiile şi încercară să oprească sângele din rana de la gât. Nu puteau face nimic cu rana de la cap, aşa că o duseră imediat în ambulanţă, unde constatară că femeii nu-i mai bate inima. Îi injectară o substanţă stimulatoare şi plecară urgent către Centrul Medical Hennepin, dar pupilele victimei se dilataseră şi se rigidizaseră. Încercară să o menţină în viaţă, dar îşi dădură seama că victima murise...

Lucas ştia că femeia murise. Când o luară cu ambulanţa, rămase pe stradă în faţa casei lui Werschel şi urmări luminile intermitente până ce acestea dispărură. Apoi se duse înapoi în curtea împrejmuită de garduri, unde alţi doi paramedici se ocupau de Lois Werschel şi

Sickles, amândoi intrați în stare de șoc. Părând o balenă eviscerată, Carl Werschel zăcea cu burta în sus pe un strat de tufănele maronii, înghețate.

– Cine a fost în mașina aia și a scrâșnit cauciucurile? întrebă Lucas cu voce înceată.

Blaney aruncă o privire spre Cochrane. Lucas prinse din zbor privirea. Cochrane deschise gura ca să explice, dar Lucas îl izbi din plin cu pumnul în nas. Cochrane căzu la pământ și în aceeași clipă peste ei se abătu lumina. Lucas îl prinse pe Cochrane de piepții cămășii și îl ridică pe jumătate în picioare, apoi îl plesni iarăși drept în gură cu cealaltă mână. York îl prinse pe Lucas de la spate și îl luă cu forța de acolo.

– Nenorocitule, ai omorât-o pe Sally, dobitoc ignorant, țipă Lucas.

Lumina îl orbi. York strigă: „Potolește-te, potolește-te!" Cochrane își acoperi nasul spart și dinții rupți cu o mână, încercând să se ridice sprijinindu-se în cealaltă. Se uita la Lucas cu ochii plini de o spaimă animalică. Lucas se luptă cu York câteva secunde și în cele din urmă cedă și se relaxă. York îl împinse și Lucas se întoarse și zări echipa de televiziune și luminile peste gard, concentrate asupra grupului din curte. Siluetele din spatele luminilor nu puteau fi recunoscute. Lucas porni spre ele, cu intenția de a sparge reflectoarele, dar Annie McGowan ieși din spatele luminilor și zise:

– Lucas? Ai pus mâna pe el?

Ședința începu când prin fereastra biroului începea deja să pătrundă lumina zilei. Chipul lui Daniel părea alungit, aproape fantomatic. Șeful nu se bărbierise și nu purta cravată. Lucas nu-l văzuse niciodată la birou fără cravată. Cei doi adjuncți păreau uluiți și se agitau nervoși pe scaunele lor.

– ...nu pricep de ce nu au fost imediat opriţe toate maşinile Thunderbird din clipa în care s-a produs evenimentul, zicea Daniel.

– Aşa ar fi trebuit să procedăm, dar nimeni nu a hotărât cine trebuia să sune la dispecerat. Când s-a declanşat acţiunea şi a început bătălia şi Blaney a început să urle după întăriri şi apoi după ambulanţe, ne-am pierdut cu toţii, mărturisi şeful echipei de supraveghetori. Lucas a transmis apelul destul de repede, la şase minute...

– Şase minute, Dumnezeule, rosti Daniel, lăsându-se pe spătarul scaunului, cu ochii închişi. Vorbea calm, dar vocea îi tremura. Dacă una din echipele de supraveghere ar fi emis apelul din clipa în care a început acţiunea, acesta ar fi fost retransmis şi am fi avut maşini îndreptându-se la faţa locului înainte ca Blaney să emită apelul lui. Aşa s-ar fi eliminat greşeala dispecerului. Am fi fost mai iuţi cu opt sau nouă minute. Dacă Lucas are dreptate şi ucigaşul a parcat în apropiere de intrarea pe autostradă, atunci probabil că ajunsese deja în centru şi savura o băutură atunci când noi am început să-i căutăm maşina.

Se lăsă o tăcere prelungă.

– Ce e cu tipul ăsta, Werschel? întrebă unul din adjuncţi.

Daniel deschise un ochi şi se uită înspre un avocat al primăriei, care şedea în spatele încăperii, cu o geantă între picioare.

– Încă nu ne-am dat seama, rosti omul. O să urmeze un proces, dar noi aveam în mod clar dreptul de a intra în curtea lui în urmărirea unui ucigaş. Tehnic vorbind, câinii lui ar fi trebuit ţinuţi în lanţ, indiferent cât de înalt era gardul. Iar când individul a ieşit şi a început să tragă, Sickles a avut tot dreptul riposteze, în apărarea lui şi a partenerei lui. A procedat corect.

– Aşadar aici nu sunt probleme, zise adjunctul.

– Este posibil ca un juriu să-i dea soţiei câţiva dolari, dar eu nu mi-aş face griji în privinţa asta, zise avocatul.

– Problema noastră, interveni Daniel, cu vocea lui parcă din alt univers, este că ucigaşul continuă să fie liber pe străzi, iar noi părem o gaşcă de clovni care împuşcă civili şi se omoară între ei. Asta ca să nu mai vorbim de ruptul oaselor de după aceea.

Se lăsă o nouă tăcere.

– Haideţi să ne întoarcem la muncă, zise Daniel într-un târziu. Lucas! Vreau să vorbesc cu tine.

– Ce mai ai? întrebă el după ce rămaseră singuri.

– Absolut nimic. Am avut... un presentiment în legătură cu McGowan...

– P e dracu', Lucas. I-ai regizat o înscenare. O ştii şi tu, o ştiu şi eu şi pe Dumnezeul meu că dacă am putea face chestia asta din nou aş zice imediat da. Ar fi trebuit să meargă. Nemernicul. Nemernicul. Daniel bătu în tăblia biroului. L-am avut în palmă. L-am avut pe ticălos.

– Am ratat, rosti Lucas cu năduf. A izbucnit schimbul ăla de focuri şi eu am sărit peste gard şi l-am văzut pe Werschel zăcând acolo şi ştiam că nu e Câinele turbat pentru că ăsta era îmbrăcat în negru din cap până în picioare. Iar Sally căzuse şi din ea ţâşnea încă sângele, şi Sickles era acolo ca să o ajute, ca şi ceilalţi, iar eu ar fi trebuit să-mi văd de drum. Ar fi trebuit să sar peste gardul din spate în urmărirea nemernicului şi să o las pe Sally în grija celorlalţi. Şi m-am gândit la asta. Iniţial am vrut să-mi continui drumul, dar sângele ţâşnea din Sally şi nimeni nu făcea nimic...

– Ai procedat bine, interveni Daniel, oprindu-i jelania. Hei, în fond a fost împuşcat un poliţist chiar în

faţa ta. E omeneşte să te opreşti.

– Am dat-o în bară, reluă Lucas. Iar acum nu mai am absolut nimic de care să mă agăţ.

– Ghearele, rosti Daniel.

– Ce?

– Aud presa cum îşi scoate deja ghearele. Vom fi răstigniţi.

– E cam greu să-mi mai pese.

– Aşteaptă vreo două zile. Va începe să-ţi pese. Daniel ezită puţin. Spui că echipa de la Canalul Opt v-a filmat pe tine şi pe Cochrane?

– Mda. Fir-ar să fie, îmi pare tare rău pentru chestia aia. E doar un boboc. Pur şi simplu mi-am pierdut controlul.

– Din ce am auzit, îţi va fi destul de greu să retragi ceea ce ai spus. Cei mai mulţi poliţişti cred că ai dreptate. Iar Sally avea ceva ani de meserie. Dacă Cochrane ar fi mers încet, ar fi ajuns pe aleea aia înainte ca ucigaşul să îşi dea seama că veniţi după el. L-aţi fi prins între voi şi nimeni n-ar mai fi intrat în curtea aia cu câinii ăia nenorociţi.

– Nu mă ajută la nimic să-mi repeţi cât de aproape am fost, zise Lucas.

– Du-te să te culci şi vino înapoi după-amiază, îi ordonă Daniel. Povestea asta ar trebui să explodeze până atunci. Ne vom da seama la ce să ne aşteptăm de la presă. Şi vom putea începe să ne gândim ce trebuie să facem în continuare.

– Habar n-am ce trebuie să facem, replică Lucas. Nu mai am nici un fel de idei şi nici resurse.

23

Nu veniseră după el.

Undeva în spatele minţii gândul că nu veniseră după el continua să îl marcheze profund.

Ieşi împleticindu-se din garaj către apartament, făcu un pas în camera din faţă, îşi dădu seama că lăsa în urmă pete galbene de clisă şi se opri. Rămase aşa un minut, inspirând adânc, organizându-se, apoi păşi cu grijă înapoi pe podeaua de gresie a bucătăriei şi se dezbrăcă. Îşi scoase tot de pe el, inclusiv lenjeria, şi abandonă totul într-o grămadă pe podea.

Piciorul îi sângera. Se aşeză pe marginea căzii şi se uită cu atenţie la el. Muşcăturile nu erau prea adânci, dar erau periculoase. În alte circumstanţe s-ar fi dus la camera de gardă a unui spital ca să i se pună nişte copci. Acum nu putea face asta. Îşi spălă cu atenţie rănile, cu săpun şi apă fierbinte, ignorând durerea. După ce le curăţă cât de bine putu, trase draperia duşului în jurul căzii şi îşi curăţă restul trupului. Se spălă cu mare atenţie, pe mâini, pe păr, pe faţă. Acordă o atenţie deosebită unghiilor, sub care ar fi putut rămâne particule de clisă.

În timp ce făcea duș, cedă nervos și avu impresia că îi vine să vomite. Se sprijini de perete, înecându-se din pricina adrenalinei și a spaimei. Nu se putea lăsa în voia senzației. Nu dispunea de acest lux. După cum nu dispunea nici de timp pentru a medita asupra situației lui. Trebuia să acționeze.

Câinele turbat se luptă cu el însuși ca să-și recâștige controlul. Termină cu spălatul, se șterse cu un prosop uscat și își bandajă rănile de la picior cu tifon și leucoplast. Apoi se duse în dormitor, se îmbrăcă cu haine curate și se întoarse în bucătărie.

Hainele pe care le purtase în acea noapte nu erau ieșite din comun: pantaloni Levi's, o cămașă ordinară fără guler, o geacă neagră de schi cumpărată dintr-un bazar. Boxeri fără pretenții pe dedesubt. O șapcă din material sintetic, fără însemne. Pantofi de sport. Goli buzunarele hainei. Tamponul Kotex, mănușile, banda, ciorapul și cartoful, pachetul de prezervative. Făcu din toate o altă grămăjoară pe podea. Pierduse ranga în vreme ce alerga, dar aceasta ar fi trebuit să fie curată; copoii n-aveau cum să obțină ceva de la ea. Duse hainele și pantofii în spălătorie și le aruncă în mașina de spălat.

În vreme ce hainele erau spălate, luă un aspirator mic, se duse în garaj și curăță mașina. Unele bucăți de clisă erau încă umede și se lipiseră de covorașe. Reveni în casă, luă o sticlă de detergent lichid pentru vase și o cârpă, ieși din nou în garaj și se apucă să șamponeze cu grijă fiecare zonă din mașină unde se vedeau urme de clisă sau noroi. Dacă se ajungea în situația ca mașina să fie trimisă de copoi la laborator, ar fi fost posibil să se mai descopere particule de noroi. Câinele turbat trebuia să se gândească la asta. În plus, mai mult ca sigur că trebuia să aspire iarăși toată mașina după ce se uscau covorașele.

După ce termină cu maşina, Câinele turbat se întoarse în casă şi verifică maşina de spălat, care îşi încheiase ciclul. Duse hainele şi pantofii în uscătorie. Apoi găsi cutia cu mănuşi chirurgicale şi scoase o pereche dinăuntru. De sub chiuveta de la bucătărie scoase o rolă cu saci de gunoi din plastic, desprinse un sac, scoase sacul de praf din aspirator şi îl goli în sacul de gunoi. După aceea aruncă în sac restul obiectelor scoase din haine, împreună cu cutia cu tampoane Kotex rămase şi pe care o păstra într-un dulap ascuns.

Altceva? Cartofii. Dar aşa ceva era ridicol. Oricine are cartofi în casă. Pe de altă parte, poate că se descoperise vreo analiză genetică prin care se putea dovedi că tuberculii proveneau din acelaşi loc. Ca atare, cartofii aterizară şi ei în sacul de gunoi.

Hainele erau încă la uscat. Câinele turbat se întoarse în dormitor şi scoase dosarul cu tăieturi de ziar. Pe prima tăietură se putea citi: UCIGAŞ ÎN SERIE OMOARĂ FEMEI DIN ORAŞELE GEMENE. Scoase tăietura din dosar şi citi repede articolul, pentru ultima oară, în vreme ce ducea dosarul în dormitor. Acolo scoase tăieturile una câte una, le rupse în bucăţele mici şi le aruncă în toaletă.

După ce se uscară, hainele ajunseră în alt sac de gunoi. Până la ora unsprezece terminase de strâns toate obiectele şi hainele pe care le purtase în cursul serii. Sună la o agenţie de închiriere auto de la aeroport şi i se spuse că agenţia era deschisă până la miezul nopţii. Rezervă o maşină cu cardul lui Visa, chemă un taxi, se duse la aeroport, semnă de preluarea maşinii şi se întoarse cu ea acasă. Cel mai bun lucru acum era să-şi ţină maşina ascunsă în garaj o vreme. La casa lui McGowan fusese atât de multă agitaţie, cu schimbul de focuri de armă, încât probabil că tot cartierul se trezise. Iar dacă îi

observase cineva mașina părăsind locul... În plus, copoii deveniseră probabil suficient de disperați ca să oprească orice Thunderbird găsit pe autostradă pentru a verifica numele ocupanților și datele de identitate ale mașinilor.

Se întoarse în apartament, luă sacii de gunoi cu haine și obiecte și îi puse în mașina închiriată. La câteva minute după miezul nopții ajunse pe autostrada Interstate 94, mergând spre est, prin St Paul și apoi spre Wisconsin. Se opri în fiecare refugiu de pe margine între St Paul și Eau Claire, aruncând obiectele și hainele în tomberoanele de gunoi.

Plătise o sută șaizeci de dolari pentru geaca de schi și ura să o arunce. Numai că trebuia să o facă. Țesătura hainei putea conține particule microscopice de clisă galbenă intrate profund în textură. Nu putea arunca haina într-un coș de gunoi de pe marginea drumului. Era prea scumpă pentru așa ceva. Poate se întreba cineva de ce fusese aruncat un asemenea obiect de îmbrăcăminte, iar cu publicitatea enormă rezultată în urma tentativei eșuate a Câinelui turbat asupra reporteriței nu se știa niciodată... În cele din urmă lăsă geaca să atârne de un cuier într-o toaletă de la o benzinărie non-stop, ca și cum ar fi fost uitată acolo. Cu puțin noroc, o lua vreun șofer de camion și ajungea cu ea în vreun colț de țară.

Întâmpină aceeași problemă cu pantofii. Era o pereche de Reebok nouă, de un negru-mat la modă. Îi plăceau pantofii ăia. Îi aruncă câte unul pe geamul portierei în șanțul de pe marginea șoselei, la o distanță de aproximativ doi kilometri unul de altul. Trebuia să-și cumpere o pereche nouă, ca să-și înlocuiască vechii săi pantofi Nike Air. Își zise că mai bine folosea o pereche de Nike, mai ales că era posibil să se descopere urme de pantofi în șanțul ăla clisos, care să fie ulterior identificate ca fiind amprente de Reebok.

Ajuns în Eau Claire, Câinele turbat opri la un motel situat la o oarecare distanţă de şosea şi plăti cu cardul lui Visa. Pe chitanţă nu se vedea nici o oră de sosire. Dacă poliţia îi dădea vreodată de urmă, recepţionerul somnoros aproape sigur nu avea să-şi aducă aminte de el, şi cu atât mai puţin de ora la care sosise. În plus, el dispunea acum de un document care dovedea că se găsise în Eau Claire în noaptea atacului împotriva lui McGowan.

Ajuns în cameră, se dezbrăcă, făcu iarăşi un duş şi îşi schimbă bandajul de la picior. La ora trei dimineaţa rezolvase totul, aşa că se băgă în pat, cu luminile stinse şi cu păturile trase până sub bărbie.

Venise vremea să gândească. Rămase treaz în beznă şi revăzu în minte paşii făcuţi de la maşină până la casa lui McGowan. În jos pe străzile întunecate. Maşina pornind. Unde se afla el? Câinele turbat încă nu cotise pe alee. Apoi a doua maşină pornind.

Îşi dădu seama că puseseră casa lui McGowan sub supraveghere. Îl atrăseseră într-o capcană, care ar fi trebuit să funcţioneze. Să fi fost Davenport? Aproape sigur. Fusese manipulat ca să atace, probabil cu cooperarea femeii.

Câinele turbat ştia că într-o bună zi avea să fie prins. Nu-şi făcea iluzii în privinţa asta. Presupusese însă că, atunci când avea să fie prins, lucrurile aveau să se petreacă în urma unei combinaţii de circumstanţe imprevizibile şi incontrolabile. În coşmarurile lui îşi imaginase o luptă cu o femeie, poate ca lupta aceea cu Carla Ruiz. Şi intervenţia unui alt bărbat, sau poate chiar a unei mulţimi; o mulţime care să-l linşeze. Cumva, în viziunile lui, mulţimea părea să-l alerge printr-un magazin, cu haine de femei zburând pe sus în toate părţile de pe rafturi, cu vânzătoarele ţipând şi cu geamurile vitrinelor spărgându-se. Era o viziune absurdă, dar în acelaşi timp părând foarte reală, cu coridoare

nesfârşite de rafturi cu îmbrăcăminte printre care el alerga şi cu mulţimea la doar câţiva paşi în spate şi înconjurându-l din lateral.

Nu-şi imaginase nici o secundă că poate fi manipulat, înşelat şi fraierit. Nu-şi imaginase că poate *pierde jocul printr-un joc de slabă calitate* din partea lui.

Însă aproape că aşa se întâmplase.

Undeva în fundul minţii încă nu-i venea să creadă că nu veniseră după el. Că nu ştiau cine e.

Revizui în minte distrugerea dovezilor din apartamentul lui. Făcuse o treabă bună. Să mai fi rămas vreo urmă de clisă pe undeva? Să fi fost posibil ca cineva să-i fi zărit numărul de înmatriculare al maşinii?

Banda video. La naiba. Uitase banda video cu emisiunile de ştiri înregistrate. Stai aşa: el nu ştiuse niciodată când aceste emisiuni de ştiri aveau să transmită informaţii despre Câinele turbat, aşa că le înregistrase integral. Unele nu conţineau absolut nimic despre el... nu că ar fi fost multe asemenea emisiuni în ultimele săptămâni. Aşa că povestea cu banda putea fi uitată. Nu reprezenta o acuzare directă împotriva lui, aşa cum o reprezentau tăieturile din ziare.

Simţi o undă de regret că distrusese acele tăieturi. Poate că ar fi trebuit să le păstreze, poate că ar fi trebuit să le ia cu el, iar de dimineaţă ar fi putut închiria o casetă la o bancă din Eau Claire. Era prea târziu pentru aşa ceva. Şi oricum ar fi fost probabil o prostie. După ce avea să termine cu femeile şi să plece din Oraşele Gemene – şi poate că sosise vremea pentru asta – avea să facă copii din colecţiile de ziare de la biblioteci.

Agitat din pricina evenimentelor serii care îi răscoleau gândurile, Câinele turbat trase pătura şi mai sus. Călcâiul îi ardea acum ca şi cum i-ar fi luat foc. Aşteptă aşa ivirea zorilor.

24

Înainte de a se duce acasă, Lucas se întoarse la McGowan. În dreptul casei lui Werschel se vedeau mai multe maşini de patrulă, trei maşini de oraş şi o dubă de la laborator. Alte două echipaje erau parcate pe stradă la McGowan. Un car de transmisie de la Canalul Opt cu o antenă montată pe acoperiş se odihnea în curtea din spate şi mai multe cabluri negre şerpuiau din spatele carului către casă, dispărând înăuntru.

Un locotenent îl zări pe Lucas venind pe trotuar şi se dădu jos din maşină.

– Lucas. Credeam că te-ai dus acasă, rosti poliţistul.

– Acum mă duc. Ce se mai întâmplă pe aici?

– Cercetăm totul. Am obţinut ceva amprente din şanţul ăla. Se pare că a căzut drept în el. Poate chiar s-a rănit.

– Ceva urme de sânge?

– Nu. Dar am alertat toate spitalele. Le-am trimis descrierea de pe pliant şi am adăugat câte ceva despre noroi şi clisă. Cei de acolo ar trebui să fie atenţi la el.

– Bine. L-a văzut cineva după ce a ieşit din şanţ? Mergând spre nord?

– Până acum n-am găsit nici un martor. Vom bate la toate uşile pe o rază de şase sau şapte străzi...

– Concentraţi-vă pe strada care duce spre autostradă. Pun pariu pe ce am mai scump că acolo şi-a parcat maşina.

Locotenentul dădu din cap.

– Am făcut deja asta. Am început înainte de a se lumina de ziuă. Am sculat oamenii din pat. Nimic.

– Cum e cu urmele de paşi? Vreo urmă clară?

– Mda. Sunt destul de curate. Purta...

– Nike Air, îl întrerupse Lucas.

– Nu, răspunse locotenentul, încreţindu-şi fruntea. Purta Reebok. Când l-am chemat, specialistul nostru a venit cu un catalog. Acum se fac mulaje, ca să poată fi studiate mai târziu la laborator, dar nu e nici o îndoială. E vorba de o pereche nou-nouţă de Reebok. Nici urmă de uzură pe tălpi.

Lucas se scărpină în cap.

– Reebok?

Annie McGowan strălucea. Era ora şapte dimineaţa şi ea arăta ca şi cum ar fi fost trează de ore întregi.

– Lucas, rosti ea, zărindu-l în cadrul uşii. Intră.

– Spectacol mare azi-noapte?

– Mai degrabă la prânz, după-amiază şi diseară. Acum aranjăm totul pentru o transmisie în direct la *Good-Morning Show*. Femeia se uită la ceas. Emitem în cincisprezece minute.

Din camera de zi se ivi un producător, care îl zări pe Lucas şi se apropie în grabă de el.

– Locotenente, ce şansă avem să ne acordaţi câteva minute de înregistrare?

– Pe ce temă?

– Pe tema întregii operaţiuni. Ce anume a mers, ce n-a mers.

Lucas ridică din umeri.

– Am dat-o în bară. Vrei să le spui chestia asta telespectatorilor?

– Cu un asemenea caz, dacă asta vreţi să spuneţi, cred că se poate aranja, răspunse producătorul.

– Veţi folosi înregistrarea cu bătaia dintre noi?

Producătorul îşi îngustă ochii.

– Este o mărturie incredibilă a unei acţiuni, zise el.

– Dacă vreţi să o folosiţi, nu voi mai face nici un comentariu, replică Lucas. Abţineţi-vă şi voi vorbi.

– Nu vă pot promite asta. Dar pot discuta cu directorul de ştiri despre asta.

– Bine, acceptă Lucas cu sufletul greu. Voi vorbi câteva minute. Dar vreau să ştiu ce întrebări îmi veţi pune şi nu vreau nici un fel de şmecherii.

– Minunat.

– Şi o să aveţi grijă cu înregistrarea bătăii?

– Mda, desigur.

Înregistrarea dură aproape o oră, cu o pauză pentru transmisia în direct făcută de McGowan. Când ajunse acasă, Lucas scoase telefoanele din priză şi căzu cu faţa în jos pe pat, fără să se mai deranjeze să se dezbrace. Se trezi la auzul unei bătăi în uşă, se ridică în capul oaselor şi se uită la ceas. Aproape ora unu după-amiaza.

Bătaia se opri. Lucas îşi coborî picioarele de pe pat, îşi freacă ceafa şi se ridică. Dinspre fereastra dormitorului se auzi un răpăit scurt. Se încruntă şi dădu la o parte jaluzelele. Era Jennifer Carey, care stătea pe pajiştea din faţa casei.

– Deschide uşa, strigă ea.

Lucas dădu din cap, coborî jaluzeaua şi se duse la uşă.

– Mi-am dat seama, rosti ea furioasă. Nu ştiu cum de nu am văzut până acum, dar imediat ce am aflat de atac mi-am dat seama.

Nu îşi scoase haina şi, în loc să intre prin bucătărie, aşa cum făcea de obicei, rămase în hol.

– Ţi-ai dat seama despre ce anume? întrebă Lucas, încă adormit.

– Tu i-ai întins cursa lui McGowan. În mod deliberat. O alimentai cu informaţiile alea ciudate ca să-l înfurii pe ucigaş şi să-l atragi spre McGowan.

– Of, Iisuse, Jennifer.

– Am dreptate, nu-i aşa?

El făcu un gest de dispreţ cu mâna şi se îndreptă spre sufragerie.

– În fine, este evident că ţi-a tras-o şi ea bine de tot pentru asta, zise Jennifer.

Lucas se întoarse.

– Ce vrei să spui?

– Înregistrarea aia oribilă cu mărturisirea ta. Ştii tu, când ai spus că totul s-a întâmplat din vina ta. Apoi înregistrarea bătăii, cu tine aproape omorându-l pe puştiul ăla amărât.

– Nu trebuiau să transmită chestia aia, zise Lucas, brusc golit de orice sentiment. Am avut o înţelegere.

– Ce?

– Le-am acordat interviul şi producătorul a spus că-l va suna pe directorul de ştiri ca să nu folosească înregistrarea cu bătaia.

Jennifer clătină din cap.

– Doamne, Lucas, cât de *naiv* poţi fi uneori. Se presupune că tu ştii totul despre presă, nu? Era imposibil

ca ei să nu folosească acea înregistrare. Doamne, ce mai mostră oribilă de acţiune. Un schimb intens de focuri, doi morţi şi un locotenent de poliţie care îl bate măr pe fratele poliţist care a generat tot dezastrul? Probabil că înregistrarea aia va fi evenimentul zilei la ştirile de diseară.

– Ah, dă-o dracului!

Lucas se prăbuşi pe canapea şi îşi trecu degetele prin păr.

Jennifer se înmuie şi îl atinse cu palma pe creştetul capului.

– Aşa că am venit aici ca să văd dacă te mai pot folosi încă o dată. Şi când spun *folosi*, exact la asta mă refer.

– Ce??

– Vrem un interviu simultan cu tine şi Carla Ruiz. Tu să vorbeşti despre ceea ce se ştie despre ucigaş, cu Ruiz povestind despre atacul asupra ei. Interviul va fi făcut de Ellie Carlson. Eu sunt producătorul.

– De ce acum?

– Vrei adevărul? Pentru că dacă nu avem ceva tare de promovat diseară, McGowan şi Canalul Opt ne vor lovi atât de rău că nu ne vom reveni săptămâni de zile. Oricum o să se întâmple asta, dar cu un interviu simultan ne-am putea menţine o felie respectabilă de audienţă, măcar pentru unul din buletinele de ştiri. Mai ales dacă îl promovăm cum trebuie.

– Asta e săptămâna audienţelor?

– Te-ai prins.

– Va trebui să discut cu şefu'.

Daniel era sumbru şi retras. Îi făcu semn lui Lucas să se aşeze pe un scaun şi el se întoarse cu scaunul lui, uitându-se pe fereastra biroului spre stradă.

– Am văzut înregistrarea interviului pe Canalul Opt. Ţi-ai asumat vina. Bună încercare.

– Am crezut că poate ajuta la ceva.

– Puţin probabil. I-am dat lui Cochrane două săptămâni de concediu plătit şi i-am cerut să stea departe de presă şi să îşi repare faţa. L-ai pălit rău de tot.

– O să încerc să îl găsesc şi să vorbesc cu el, zise Lucas.

– Nu ştiu dacă e bine, replică Daniel. Poate că ar fi mai bine dacă nu te-ai apropia de el o vreme.

Lucas se agită stingherit pe scaun.

– Nu-i momentul potrivit ca să deschid subiectul, dar Jennifer Carey vrea un interviu simultan cu mine şi Carla Ruiz. E chitită rău de tot pe tema asta. Pentru că asta e săptămâna audienţei. Ea crede că dacă face un asemenea interviu şi îl promovează cum trebuie, atunci ar putea reduce din avantajul luat de Canalul Opt. Cel puţin acolo am putea spune ceva pozitiv.

– Dă-i drumul, dacă vrei, zise Daniel.

Nu părea să-i pese prea mult şi continuă să urmărească la circulaţia de pe stradă.

– Cei de la laborator au obţinut ceva care să ne fie de folos?

– Mie nu mi-au spus nimic, răspunse Daniel.

Rămaseră tăcuţi câteva minute, apoi Daniel oftă şi îşi răsuci scaunul.

– Cei de la Omucideri nu-l vor prinde pe individ decât din întâmplare, zise el. Cu ceea ce s-a întâmplat poate că îl vom speria o săptămână sau două, dar se va întoarce. Sau poate că va părăsi localitatea şi va începe în altă parte. Ştii ceva? Nu vreau ca el să facă asta. Vreau să-l răstignesc aici. Şi tu va trebui să fii călăul. Chestia cu McGowan a fost un dezastru, înţeleg,

dar îmi tot spun că nu a fost chiar o catastrofă. Mă tot gândesc că Davenport l-a ghicit pe individ. Şi că dacă a făcut-o o dată, poate că o face din nou. Poate... nu ştiu.

– N-am nici o idee în capul meu nenorocit, mărturisi Lucas.

– Eşti întors pe dos, zise Daniel. Dar îţi va trece. Capul o să înceapă să-ţi funcţioneze din nou.

– Te înşeli în privinţa modului în care îl vom prinde, zise Lucas. Nu se va întâmpla pentru că l-am citit pe tip, deoarece nu a fost vorba de aşa ceva. Când vom pune mâna pe el o s-o facem din pricina norocului.

– Urăsc să depind de noroc; speram să putem veni cu ceva mai solid.

– Nu există nimic mai solid, cel puţin nu în această lume, replică Lucas. Câinele turbat a jucat un joc fantastic. Ruiz ar fi trebuit să fie capabilă să ne spună mai multe decât ne-a spus... în fond, ea chiar l-a avut în mâini. Dacă i-ar fi scos masca de pe faţă... Ar fi trebuit să obţinem o descriere mai bună a atacului asupra lui Brown. Mă tot gândesc: Dacă Sparks ar fi fost pe cealaltă parte a străzii. Poate că l-ar fi văzut la chip. Mă tot gândesc: Dacă Lewis ar fi scris numele tipului în agenda ei. Sau dacă ar fi scris *orice* despre el. Ar fi trebuit să-l înşfăcăm la McGowan; după ce a scăpat, ar fi trebuit să-i putem opri maşina, dacă este într-adevăr vorba de un Thunderbird. Nemernicul ăsta a fost incredibil de norocos. Însă în universul jocurilor există o singură certitudine: roata norocului se învârte. Tot timpul. Când vom pune mâna pe el, o vom face prin intermediul norocului.

– Eu unul ştiu sigur că acum avem nevoie disperată de aşa ceva, zise Daniel.

Jennifer discutase deja cu Carla despre un interviu. Când o sună Lucas ca să-i comunice acordul lui, ea îi spuse că totul era deja pregătit. Aveau să filmeze la ora trei şi să transmită în eter câteva secvenţe la ştirile de la ora şase. Versiunea integrală avea să fie promovată pentru buletinul de la ora zece, pe care postul de televiziune decisese să-l extindă ca durată în acest scop.

Jennifer îi mai spuse să vină cu un costum şi o cămaşă albastră.

Şi să se bărbierească.

Interviul dură o oră, cu Lucas rece şi distrat, iar Carla caldă şi insistentă. Cu nişte tăieturi adecvate la montaj, interviul avea să dea bine. Jennifer îl urmări pe reporter cum discuta cu cei doi şi, pe la jumătatea interviului, îşi dădu seama că Lucas şi Carla făceau sex. Sau că făcuseră sex.

După terminarea filmării, Jennifer plecă împreună cu Lucas, în urma operatorului şi a sunetistului, care îşi duceau echipamentele spre camionetă. Singuri în ascensor, îi zise:

– Credeam că e posibil să te fi culcat cu McGowan. Acum îmi dau seama că m-am înşelat. Te-ai culcat cu Carla Ruiz.

– Of, Doamne, Jennifer. Nu vreau să aud aşa ceva astăzi, rosti Lucas, uitându-se la podeaua ascensorului.

– Nu mă deranjează prea tare, zise ea, tristă. Ştiam că se va întâmpla aşa ceva. Speram doar să nu se petreacă atât de repede.

– Cred că oricum e o poveste încheiată, replică Lucas fără chef.

– Doar o chestie dintr-aia de genul „dat la blană-mersi cucoană"?

Lucas clătină din cap.

– Mi-a ţinut un mic discurs cu câteva zile în urmă. Mă place, dar e gata să mă taie de la porţie când intru în conflict cu munca ei.

– Ei, nu zău, şi aşa ceva nu s-a mai întâmplat înainte, nu? făcu Jennifer.

Vorbea cu un ton lejer, chiar sarcastic, dar pe obraz i se prelingea o lacrimă. Lucas întinse mâna şi îi şterse lacrima.

– Nu face asta, pentru numele lui Dumnezeu.

– De ce nu? Nu poţi tolera nişte emoţii adevărate?

Lucas se uită la podeaua dintre picioarele lui, apoi îşi înclină capul spre ea.

– Uneori oamenii nu se cunosc chiar atât de bine precum cred ei. Tu mă împroşti cu rahat şi eu ar trebui să suport ca un bărbat, nu? Ştii cum mă simt? Simt că aş vrea să mă duc acasă, să-mi înfig ţeava revolverului de 45 în gură şi să-mi zbor creierii. Am fost învins de un nebun. Poate că îmi voi reveni. Poate că nu. Dar nu voi uita niciodată aşa ceva. Nu în viaţa aceasta.

Uşa ascensorului se deschise şi Lucas plecă, fără să mai întoarcă capul.

Elle se uită la el de dincolo de masa imensă de joc. Agentul şi avocatul veniseră împreună, urmaţi câteva minute mai târziu de cei doi studenţi. Băcanul se uita încă la hartă, încercând să o descifreze.

Meade nu era prost. După o zi de bătălie, în care Sudul controlase cea mai mare parte a înălţimilor aflate la sud de Gettysburg, el se retrăsese prudent spre sud, către Washington. Îl aşteptau poziţii pregătite dinainte. Acum mingea se găsea în terenul lui Lee. Lee-Elle, primind sfaturi de la Lucas, în chip de Longstreet, îşi putea continua invazia spre nord. Aşa

ceva părea absolut imposibil de obținut. Sau se putea lua după armata lui Meade către sud. Oricum acea armată trebuia distrusă. Dar dacă Lee se lua după Meade, asta însemna exact genul de atac napoleonic care eșuase în cadrul adevăratei bătălii de la Gettysburg. Odată ce se ajungea la lupte pentru fiecare metru pătrat în jurul Washington-ului, cu munții la vest și apele revărsate ale Potomac-ului la sud, totul avea să se joace pe o singură carte. Jocul creat de Lucas putea termina Războiul Civil cu doi ani mai devreme...

– Nu poți să te gândești mereu la problema aia, zise Elle.

– Ce?

Lucas se ținuse în echilibru pe picioarele din spate ale scaunului, uitându-se în gol la tavan.

– Nu poți suferi încontinuu pentru tragedia de la casa reporteriței. Este inutil. Și, pe urmă, aproape că l-ai prins. L-ai atras în cursă. Dacă ai înceta să-ți mai pară rău pentru tine însuți, ai găsi ceva nou cu care să reiei atacurile.

Lucas lăsă scaunul să revină pe podea cu toate picioarele și se ridică.

– Problema mea este că nu mă pot gândi la nimic. Am mintea înghețată. Cred că individul a dispărut.

– Nu. Ceva se va petrece, rosti Elle. Cunoști ritmul unor astfel de jocuri? Când știm cu toții că se va întâmpla ceva, chiar dacă nimic nu indică asta? Aici simt un același gen de ritm. Iar ritmul ăsta îmi spune că toată povestea se va rezolva de la sine.

– Dar problema e cum anume, interveni băcanul.

– Exact. Asta e problema, zise Lucas, întinzând un deget spre băcan. Dacă presupunem că individul rezolvă cazul plecând? Ar putea lua totul de la capăt în altă

parte, iar noi nici măcar n-am avea habar. Şi acum chiar nu mai avem nimic de care să ne agăţăm. Nu dispunem de absolut nici un indiciu. Dacă el vrea să plece, e liber ca pasărea cerului.

– N-o va face, zise Elle, plină de însufleţire. Povestea asta se apropie cu paşi mari de o concluzie. Simt rotiţele cum se învârt.

– Sper să fie aşa, zise Lucas. Nu cred că o mai suport multă vreme.

– Ne rugăm pentru tine, îl încurajă Elle. Lucas îşi dădu seama că îl privea şi cea de-a doua soră. Aceasta dădu din cap. Ne rugăm pentru tine în fiecare seară, reluă Elle. Dumnezeu va da un răspuns. Trebuie să pui mâna pe el.

25

Câinele turbat sună din Eau Claire ca să anunţe că e bolnav şi va lipsi de la birou. Rămase în pat uitându-se la televizor şi în cele din urmă plecă din motel în jurul prânzului. Se întoarse în apartamentul lui în cursul după-amiezii, se spălă, se duse la birou şi anunţă că se simţea mai bine. Încercă să facă ceva. Nu reuşi.

Dezastrul de la casa lui McGowan era marea ştire a zilei. Toată lumea de la birou discuta despre asta. Câinele turbat nu simţea nici o plăcere să participe la discuţii, care îl oboseau. Fusese atras într-o cursă. Davenport reuşise să îl momească spre McGowan. Davenport reuşise să îl înţeleagă bine. Îl încolţise. Eşuase doar printr-un complex de împrejurări atât de bizare, încât n-aveau nici o şansă să se repete.

Câinele turbat ştia că avusese noroc. Cu carul. Venise vremea să reevalueze jocul. Poate că trebuia să se oprească. Avea un avans considerabil. Marcase puncte. Dar se putea opri? Nu era sigur de asta. Dacă nu putea, poate că putea relua jocul în altă parte. Poate înapoi în Texas. Să plece de la frig. Să regândească jocul.

Avu nevoie de ceva timp, până după ora cinci, ca să-şi elibereze biroul şi să-şi termine lucrările legate de afaceri imobiliare şi probatorii. La plecare, zări lumina emisă de un televizor într-unul din birourile asociaţilor firmei, o îngăduinţă nepermisă în cursul orelor obişnuite de program. Pe ecran se vedea chipul lui Lucas Davenport, cu camera fixată asupra detaliilor feţei. Sub ochi avea pungi negre, dar individul reuşea să-şi păstreze controlul. Imaginea încremeni şi apoi camerele reveniră asupra prezentatoarei din studio.

Câinele turbat se apropie ca să audă mai bine: „...interviul complet cu supravieţuitoarea Carla Ruiz şi locotenentul Lucas Davenport diseară, în cadrul unei ediţii speciale a buletinului de ştiri de la ora zece pe TV3."

Ezita între Canalul Opt şi TV3. Canalul Opt transmisese cele mai interesante ştiri în cursul jocului, dar interviul de la TV3 i-ar fi putut dezvălui mai multe despre omul care îl prinsese în cursă. După ce îşi consultă ghidul de instrucţiuni al aparatului video, Câinele turbat decise să înregistreze interviul de pe TV3 şi să urmărească în direct Canalul Opt. Făcu proba cu un film care se transmitea atunci şi reuşi.

Ştirile de seară o aveau în prim-plan pe McGowan, cea atât de frumoasă. Ea relată despre operaţiunea de supraveghere şi arătă dispozitivul de alarmă pe care-l purtase la brâu. Vorbi despre modul cum îşi petrecuse singură nopţile în dormitor, ascultând fiecare sunet şi întrebându-se dacă nu cumva Câinele turbat venea după ea. Era filmată în vreme ce îşi pregătea mâncarea. Pe pereţi atârnau tigăi din cupru nefolosite. Un pendul vechi ticăia în fundal.

Odată fixat cadrul, ea descrise atacul, alergând prin noapte cu o cameră care tresălta în spatele ei și sfârșind cu o simulare a schimbului de focuri de armă, în tot acest timp McGowan jucând toate rolurile principale. Apoi camera sări peste ultimul gard și se apropie de șanțul de canalizare, unde McGowan arătă înspre urmele lăsate de Câinele turbat în clisa galbenă.

Totul era o scenă de teatru strălucit regizată, și ca toate scenele de teatru bun se termina cu un moment culminant: bătaia în lumina dură a reflectoarelor, cu Davenport distrugându-l pe polițistul începător cu lovituri atât de rapide, că mâinile lui abia puteau fi văzute. Apoi Davenport veni spre cameră, cu niște ochi plini de o expresie criminală, până ce fu oprit de vocea lui McGowan.

Ce brută! Davenport nu era doar un jucător. Era un animal.

După ce spectacolul se termină, Câinele turbat continuă să urmărească transmisia câteva secunde, apoi porni interviul înregistrat de pe TV3.

Din nou Davenport, dar altfel de această dată. Mai rece. Mai calculat. Un vânător, nu un bătăuș. Câinele turbat recunoscu imediat postura, căci o văzuse în fermele din jurul fermei tatălui său, atunci când bărbații discutau despre *căprioarele mele* și *antilopa mea.*

Ruiz continua să-l întărâte, cu fața ei și cu ochii ei negri. Legătura nu era esențială, pentru că nu era legătura pe care el o simțea față de o Aleasă – femeia trecuse dincolo de un asemenea privilegiu. Exista însă un reziduu de netăgăduit al relației lor anterioare, pe care Câinele turbat îl resimți și se gândi la el.

Să fi fost iarăși manipulat? Să fi fost vorba de un alt truc al lui Davenport? Mai degrabă nu.

Câinele turbat nu avusese niciodată o relaţie complicată cu o femeie, dar era foarte sensibil la relaţiile dintre ceilalţi. Pe la jumătatea interviului îşi dădu seama că Davenport şi Carla Ruiz erau cumva implicaţi în ceva. De natură sexuală? Da. Cu cât se uita mai mult, cu atât Câinele turbat era convins că are dreptate.

Interesant.

26

– Haide. Să o facem.

Sloan se sprijinea de cadrul uşii.

– N-are sens, omule, zise Lucas. Se simţea îngheţat din punct de vedere emoţional. Ştim ce are de ascuns. Îl îngrijorează reputaţia personală. I-a jefuit pe cei doi Rice şi se teme să nu afle cineva.

– Cum te simţi?

– Ce?

– Cum te simţi? De la Rateu?

Lucas zâmbi fără să vrea. Dezastrul de la McGowan fusese poreclit deja Rateul. Toată lumea, de la primar la femeia de serviciu, folosea acum acest cuvânt. Lucas bănuia că tot oraşul aflase despre asta.

– Mă simt ca un rahat în ploaie.

– Păi, atunci haide, îl îndemnă Sloan. Mergem să scuturăm puţin boaşele cuiva. Chestia asta ar trebui să te mai distreze puţin.

Era oricum mai bine decât să stea la birou. Lucas se ridică anevoie în picioare.

– Bine. Dar eu conduc. După aceea putem merge să mâncăm ceva ca lumea.

– Faci cinste?

Vânzătorul se duse în camera din spate ca să-l cheme pe Nester, care păru tare nefericit când îi văzu.

– Credeam că mi-ați înțeles poziția, rosti el, îndreptându-se spre telefon. Chestia asta a devenit de-a dreptul hărțuire. Prefer să îmi sun avocatul decât să vă ascult pe voi.

– Faci cum îți convine, Nester, zise Lucas, dezvelindu-și dinții. De fapt, poate că nici nu e o idee rea. Nu ne-am decis încă dacă să te săltăm pentru înșelăciune sau să-l lăsăm pe avocatul doamnei Rice să rezolve problema printr-un proces civil. Dacă te încăpățânezi, îți punem cătușele și te ducem chiar acum la secție ca să te băgăm la răcoare.

Vânzătorul își răsucea capul într-o parte și în alta ca un spectator la un meci de tenis. Nester se uită la el, cu mâna pe telefon, și zise:

– Habar n-am ce vreți să spuneți.

– Ba ai habar, îl contrazise Lucas. Ne referim la sculpturi *netsuke* care ar putea valora un sfert de milion de dolari și pe care tu ai fost rugat să le evaluezi pentru asigurare. I-ai spus proprietarului că ele practic n-au nici o valoare și le-ai cumpărat pe boabe de fasole.

– Niciodată, izbucni Nester. Nu mi s-a cerut niciodată să evaluez acele obiecte. Mi s-au oferit spre vânzare și eu am plătit suma cerută. Asta-i tot.

– Doamna Rice a declarat altceva. Este dispusă să meargă la tribunal.

– Credeți că va crede vreun juriu... o *spălătoreasă?* Este cuvântul ei împotriva cuvântului meu...

– N-ai avea nici o șansă, interveni Sloan cu cea mai dulce voce de care era în stare. Nici o șansă. Avem un om care a luptat pentru țara lui și a adus acasă câteva suvenire, neștiind ce valoare au. Omul și-a trăit viața,

ca un individ de nădejde, făcând curăţenie, şi în cele din urmă moare de un cancer care îi macină încet tot trupul, omorându-l milimetru cu milimetru. Omul vrea să vândă tot ce are, ca să o ajute pe soţia lui după ce el nu va mai fi. Femeia îmbătrâneşte şi ea, iar cei doi trăiesc de pe o zi pe alta. Probabil ajung să mănânce hrană pentru câini – şi îţi garantez că la fel vei păţi şi tu până când avocatul lor va termina cu tine.

– Poate hrană pentru pisici. Bucăţi de ton, se amestecă şi Lucas.

– În acest timp, oamenii ăştia dispun de o comoară, fără să ştie, continuă Sloan. Putea fi un final fericit, ca în telenovelele de la televizor. Dar ce se întâmplă? Apare un negustor de obiecte de artă, veros şi lipsit de orice scrupule, care le dă cinci sute de dolari în schimbul unor obiecte care valorează un sfert de milion. Chiar crezi că îţi va ţine vreun juriu partea?

– Dacă tu crezi aşa ceva, trăieşti într-o lume a viselor, zise Lucas. Ştii că am ceva prieteni în presă? După ce o să le spun povestea, vei ajunge mai celebru decât Câinele turbat.

– Nu-i o idee rea, să ştii, zise Sloan, aruncând o privire piezişă către Lucas şi prinzând ideea din zbor. Îl săltăm, îl băgăm la carceră pentru înşelăciune şi lansăm povestea în presă. Poate că aşa vom scăpa de o parte din presiunea...

– Mai bine aţi veni la mine în birou, zise Nester, care între timp se albise.

Îl urmară de-a lungul unui coridor îngust în spatele magazinului. Cea mai mare parte a spaţiului era ocupată de o magazie protejată de un gard de plasă de oţel. Într-o parte se vedea, înghesuit, un birou mic, dar elegant decorat. Nester se aplecă în spatele biroului, se luptă cu nişte pagini de calendar câteva clipe, apoi zise:

– Ce putem face în privința asta?

– Te-am putea aresta pentru înșelăciune, dar nu vrem asta. Ne interesează alte lucruri, zise Lucas, așezându-se pe un scaun de colecție. Dacă ne spui ce vrem să aflăm, îi vom propune doamnei Rice să-și ia un avocat și să-și rezolve problema în cadrul unui proces civil. Sau poate că veți ajunge la o înțelegere.

– Dar am *discutat* cu această persoană, protestă Nester, dând din cap înspre Sloan. I-am povestit tot ce s-a întâmplat între domnul Rice și mine.

– Am avut un sentiment puternic că ascunzi ceva, rosti Sloan. De obicei nu mă înșel.

– Mă rog. Ca să fiu sincer, am crezut că dacă aflați de prețul plătit pentru obiecte, care a fost prețul cerut de domnul Rice, dincolo de conștientizarea vânzătorului, ați putea avea senzația că... a fost o tranzacție nepotrivită. Nu am ascuns nimic, ci doar am fost discret în privința asta.

Lucas făcu o grimasă.

– Dacă ne-ai fi spus chestia asta, sau măcar ai fi sugerat-o, nu te-am fi hărțuit. Noi încercăm să dăm de urma armei pe care a avut-o Rice. Anchetăm pe toată lumea care a discutat cu el câtă vreme arma era în posesia lui.

– Nu am văzut niciodată vreo armă și nici nu mi s-a oferit vreuna spre cumpărare, mărturisi Nester. Cât am stat acolo nu am mai văzut pe nimeni, nici măcar pe doamna Rice. Nu am discutat. Eu am intrat și i-am spus că vreau să văd obiectele. El s-a dat cu căruciorul lui înapoi, le-a scos dintr-o cutie și mi le-a dat, după care s-a întors la cititul lui. L-am întrebat cât cere, el a zis cinci sute de dolari. I-am dat un cec și am plecat. Nu am schimbat mai mult de cincizeci de cuvinte.

– Nu pare stilul lui Rice, zise Sloan. Îi plăcea enorm să vorbească.

– Nu şi cu mine, insistă Nester.

Lucas se uită la Sloan şi clătină din cap.

– Cred că asta s-a întâmplat deoarece era ocupat până peste cap cu testamentul lui, continuă Nester. Trebuia să-l citească şi să-l semneze înainte ca avocatul lui să vină şi să-l ia.

– Avocatul lui? întrebă Lucas, care se întoarse către Sloan. Avocatul lui?

Sloan începu să-şi răsfoiască carneţelul cu însemnări.

– Spunea că avocatul lui e pe drum, zise Nester, uitându-se pe rând la cei doi poliţişti. Vă ajută cu ceva?

– Nu avem nici un avocat aici, zise Sloan.

Lucas simţi un nod în gât.

– A spus cum îl chema pe acest avocat?

– Nu. Sau nu-mi mai amintesc eu, răspunse Nester.

– S-ar putea să mai vrem să vorbim cu tine, zise Lucas, ridicându-se. Hai să mergem, Sloan.

Sloan introduse o fisă într-un telefon. Mary Rice răspunse după primul apel.

– Testamentul soţului dumneavoastră, doamnă Rice, aveţi cumva o copie a lui la îndemână? Pot să aştept.

Lucas stătea lângă el, uitându-se în susul şi în josul străzii, ridicându-se pe vârfurile picioarelor şi procesând informaţiile în minte. Un avocat. S-ar fi potrivit. Dar era ridicol. Ar fi fost prea uşor. Sloan se agita de pe un picior pe celălalt, aşteptând.

– V-aţi uitat în sertarul de sus al dulapului? întrebă Sloan în cele din urmă. Vă amintiţi că mi-aţi spus odată că aţi pus nişte documente acolo... Mda, pot să aştept.

– Ce face? izbucni Lucas.

Ar fi vrut să înşface telefonul de la Sloan şi să-i ceară femeii să se grăbească.

– Nu-l găseşte, zise Sloan.

– Hai să mergem acolo şi să dărâmăm casa sau...

Sloan ridică o mână şi se întoarse la telefon.

– Aţi reuşit? Minunat. Uitaţi-vă la ultima pagină. Este trecut numele avocatului acolo? Nu. Nu firma, avocatul. Ar trebui să fie un nume cu o semnătură dedesubt... Bine, citiţi-l pe litere. L-o-u-i-s V-u-l-l-i-o-n. Mulţumesc. Mulţumesc.

Scrise numele în carneţel, cu Lucas privind peste umărul lui.

– N-am auzit de el, rosti Lucas, clătinând din cap.

– Mai dăm un telefon, zise Sloan.

Scoase o mică agendă neagră din buzunarul de la cămaşă, o deschise, găsi numărul pe care îl căuta, apoi căută în buzunarul de la pantaloni o altă fisă. Nu găsi nici una.

– Ai o fisă? îl întrebă el pe Lucas.

Acesta se căută în buzunare.

– Nu.

– La naiba, trebuie să schimbăm...

– Stai, stai, putem folosi cardul meu telefonic, doar să formezi zero înainte. Lasă-mă pe mine. Pe cine suni?

– O puicuţă pe care o cunosc de la Siguranţa Publică.

Lucas formă numărul şi-i dădu receptorul lui Sloan când începu să sune. Sloan o ceru pe Shirley.

– Sloan, zise el. De la poliţia din Minneapolis. Ce mai faci?... Da. Da. Minunat. Ascultă, am o chestie fierbinte, poţi să verifici ceva pentru mine? Chiar acum?... Mersi. Numele este Louis Vullion. Îi spuse lui Shirley numele pe litere. Aşteptă o clipă, apoi reveni: Da, spune-mi totul.

Ascultă, rosti câte un „Aha, măi să fie", un „Hopa", apoi „Mulţumesc, iubito". Închise şi se întoarse către Lucas.

– Mda?

– Louis Vullion. Bărbat alb. Douăzeci şi şapte de ani. Un metru optzeci şi cinci, ochi albaştri. În plus, o veste proastă şi una bună. Pe care o vrei prima?

– Pe cea proastă, zise repede Lucas.

– Sparks susţinea cu tărie că individul este brunet. Nu e. E un nenorocit de roşcovan.

Lucas făcu ochii mari câteva clipe, apoi se linse pe buze.

– Roşcovan?

– Asta scrie în autorizaţia lui.

– Dar e minunat, şopti Lucas, cu faţa impasibilă.

– Ce anume?

Sloan era nedumerit.

– Carla era convinsă că tipul are tenul alb. Era ferm convinsă. Nu există indivizi mai albi decât roşcaţii. Sparky era convins că e brunet. Nu mi-am dat seama atunci. Dar pune un roşcat sub lumina emisă de becurile alea cu mercur de pe Hennepin noaptea...

Înfipse un deget în pieptul lui Sloan, îndemnându-l să gândească.

– Nemernicul! Poate părea brunet, zise Sloan, brusc emoţionat.

– Dă-l naibii de *poate părea!* exclamă Lucas. Chiar *ar fi* brunet. Mai ales văzut de la distanţă. Se potriveşte, e ca o rimă de poezie. Îşi linse iarăşi buzele. Dacă asta e vestea proastă, care e cea bună?

Sloan ridică un deget.

– Este utilizatorul înregistrat al unui Ford Thunderbird bleumarin. L-a cumpărat acum trei luni.

Uşa lui Daniel era închisă. Secretara lui, Linda, bătea nişte scrisori la maşină.

– Cine-i înăuntru? întrebă Lucas, arătând spre uşă.

Sloan se făcuse mic.

– Pettinger de la contabilitate, zise Linda. Lucas, aşteaptă, nu poţi intra ...

Lucas intră ca un vârtej în biroul şefului, cu Sloan păşind spăşit pe urmele lui. Uluit, Daniel îşi ridică surprins privirea, văzu mutrele celor doi şi se întoarse către contabil.

– Va trebui să te dau afară, Dan, zise el. Revenim după-amiază asupra problemei.

– Ăă, bineînţeles.

Contabilul luă mai multe liste tipărite la imprimantă, se uită curios la Lucas şi la Sloan şi ieşi.

Daniel trânti uşa.

– Cine e? se interesă el cu vocea răguşită.

– Un avocat, răspunse Lucas. Un avocat pe nume Louis Vullion.

27

– Unde e?

Lucas vorbea în staţie în vreme ce oprea maşina la o stradă distanţă de casa Câinelui turbat. Fordul Escort vechi de cinci ani se potrivea perfect cu cartierul.

– Traversează podul, îndreptându-se spre sud. Pare a fi în drum spre Burnsville Mall. Suntem chiar la nord de el acum.

În jurul Câinelui turbat fusese construită o reţea de şase maşini de patrulare, cu doisprezece poliţişti, şapte femei şi cinci bărbaţi. Îl urmăriseră din apartament până la un garaj nu departe de biroul lui. Îl urmăriseră cum urcă în birou printr-o fereastră a unui local învecinat. Individul şchiopăta un pic şi îşi trăgea un picior? De la căzătura în şanţ? Îl urmăriseră înapoi la birou, apoi într-o scurtă călătorie până la tribunal, până sus la biroul arhivei, apoi înapoi la birou.

În vreme ce Câinele turbat lucra, după-amiază, un tehnician electronist lipise un transmiţător radio mic, dar puternic, sub bara de protecţie a maşinii lui. Când Câinele turbat plecase de la birou seara, poliţiştii îl urmăriseră până la maşină. Individul se întorsese acasă,

unde păruse să mănânce masa de seară, după care plecase din nou. Înspre sud.

– Intră în parcarea de la mall.

Lucas se uită la ceas. Dacă individul se întorcea acasă, ar fi avut nevoie de cel puţin douăzeci de minute. Avea timp suficient.

– S-a dat jos din maşină şi intră în mall, se auzi în staţia radio.

Probabil că poliţiştii coborâseră şi ei din maşini şi îl urmăreau acum pe jos, înconjurându-l.

Lucas închise staţia şi o băgă în buzunarul hainei. Nu vroia ca apelurile vreunui poliţist să se audă din buzunarul lui într-un moment nepotrivit. Sub scaun avea şperaclul electric şi o lanternă. Scoase uneltele, băgă lanterna într-un alt buzunar şi strecură şperaclul sub haină, la subraţ.

Se dădu jos din maşină, îşi ridică gulerul şi porni grăbit pe trotuar, cu spatele spre vântul care împrăştia ultimele frunze ale toamnei în jurul gleznelor sale.

Câinele turbat locuia într-un complex de patru apartamente, fiecare unitate a complexului având două etaje cu o mansardă şi fiecare ocupând pe verticală câte un colţ al ceea ce în întregul ei arăta a reşedinţă victoriană. Fiecare din cele patru apartamente dispunea de un mic garaj pentru o singură maşină lipit de zid şi de o verandă mică în faţă, cu o scurtă balustradă pentru ghivece de flori. Acum ghivecele erau goale şi reci.

Lucas se duse direct spre apartamentul Câinelui turbat, coti pe aleea de acces şi urcă grăbit scările. Apăsă butonul soneriei, o dată, de două ori, apoi ascultă telefonul. Continua să sune. Privi în jur, scoase şperaclul şi îl introduse în broască. Şperaclul scoase un zgomot infernal, dar se dovedi eficient. Uşa se deschise, apoi se opri când întâlni capătul unui lanţ de siguranţă.

Câinele turbat ieşise prin garaj, iar uşa de acolo se încuia automat.

Lucas înjură, căută în buzunar şi scoase o cutie de piuneze şi două benzi de cauciuc. Privi iarăşi în jur, văzu doar strada pustie şi împinse uşa cât putu până la capătul lanţului. Întinzând mâna înăuntru cât putu de mult, înfipse o piuneză în lemnul uşii, cu banda de cauciuc sub ea. Apoi întinse banda de cauciuc până ce o putu trece peste bulbul lanţului. Când închise uşa, banda de cauciuc se contractă şi trase bulbul lanţului la capătul şanţului. Cu câteva scuturături, lanţul ieşi din locaş.

– Hei, Louis, ce se petrece? strigă Lucas după ce deschise iarăşi uşa.

Nu primi nici un răspuns. Fluieră ca să vadă dacă nu exista vreun câine. Nimic. Închise uşa, aprinse lumina din hol şi scoase piuneza din uşă. Gaura era insesizabilă. Scoase staţia, o porni şi apelă echipajul de supraveghere.

– Unde e?

– Tocmai a intrat într-un magazin de articole sportive. Se uită la haine.

Lucas fixă staţia pe poziţie de monitorizare şi verifică iute apartamentul în căutarea unor indicii evidente ale identităţii dintre Vullion şi Câinele turbat. Trecând pe lângă telefonul care suna, ridică receptorul, apoi îl puse în furcă, reducându-l la tăcere.

Inspectă repede etajul unde se afla şi descoperi o debara cu un boiler, un spălător şi un uscător, precum şi un mic banc artizanal de lucru, pe jumătate plin de unelte ieftine. O uşă din debara ducea spre garaj. O deschise, aprinse lumina şi privi în jur. O mică pompă de zăpadă pentru curăţat curtea, câteva lopeţi de zăpadă şi o stivă de ziare împachetate în saci maro pentru a fi

aruncate. Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziție, ar fi fost bine să se uite pe acele ziare. Cu puțin noroc, ar fi putut descoperi unul din care se făcuseră tăieturi pentru mesajele lăsate pe trupurile victimelor. Nimic altceva de acolo nu prezenta interes.

Închise ușa garajului, trecu prin bucătăria minusculă, deschizând și închizând ușile dulapurilor în trecere, apoi își vârî capul în camera de zi, verifică o încăpere mică de baie și apoi o cameră ceva mai mare care servea drept birou, cu un computer IBM și câteva cărți pe teme juridice pe post de mobilier.

Etajul superior era împărțit în două dormitoare și o baie mare. Unul din dormitoare era mobilat; celălalt era folosit pe post de debara. Înăuntru, Lucas găsi geamantanele Câinelui turbat, goale, o tastatură nouă și un cadru ieftin de lucru cu un set de greutăți pentru amatori. Verifică marginile greutăților. Ca și tastatura, nu păreau să fi fost folosite. Vullion era un om cu interese neexploatate...

Într-un colț erau o canapea ponosită, trei cutii pline de reviste, o colecție *Playboy* care părea să se întindă înapoi în timp pe vreo zece ani. Ieși din debara și se duse în celălalt dormitor.

În tavanul coridorului dintre cele două dormitoare se vedea un panou de acces în mansardă, cu un mâner de oțel. Lucas trase de mâner și de sus coborî o scară ușoară până la nivelul podelei coridorului. Urcă câteva trepte, își iți capul în mansardă și plimbă lumina lanternei în jur. Mansarda era împărțită între cele patru apartamente cu pereți subțiri din rigips. Partea lui Vullion era pustie. Lucas coborî, strânse scara, împinse panoul înapoi și scoase stația.

– Unde e?

– Tot în magazin.

Venise timpul să treacă la treabă.

Puse staţia înapoi în buzunar, scoase un reportofon miniatural din alt buzunar, îl porni şi intră în dormitor.

– Dormitor, rosti el în microfonul aparatului. Dulap. Haină sport, măsura patruzeci şi doi normal. Costum, patruzeci şi doi normal. Pantaloni cu talia treizeci şi şase. Pantofi Nike Air, albaştri, bulă de aer de-a lungul tălpii exterioare. Nici o pereche de Reebok...

– Dormitor, garderobă... prezervative Trojan lubrifiate, cutie de doisprezece, şapte lipsă...

– Birou, continuă el. Factură de la Asociaţia Alumni a Universităţii de Drept Minnesota. Retururi de impozite federale, opt ani. Minnesota, Minnesota, Minnesota, Minnesota, Minnesota, Texas, Texas, Texas. Arată o adresă în Houston, Texas, sub numele Louis Vullion.

– Fişiere de computer, toate despre chestii juridice şi corespondenţă, deschid corespondenţa, doar de afaceri...

– Bucătăria. Sub chiuvetă. Sacoşă cu ceapă, fără cartofi...

Lucas inspectă metodic tot apartamentul, căutând orice indiciu care l-ar fi asociat pe Vullion de crime. Cu excepţia pantofilor Nike Air, nu găsi nimic. Dar dovezile indirecte se adunau: viaţa din Texas dinaintea anului de la şcoala de drept a Universităţii din Minnesota, hainele care aveau mărimea care trebuia, prezervativele...

– Unde e?

– Se uită la pantofi.

Lipsa dovezilor îl înfuria. Dacă Vullion ar fi păstrat suvenire de la crime, dacă ar fi găsit vreo cutie de mănuşi chirurgicale lângă vreo cutie de tampoane Kotex, poate şi cu o rolă de bandă adezivă alături... sau dacă

masa de bucătărie ar fi fost plină de bucăţi de ziar din care să fi fost tăiat vreunul din mesajele lui...

Dacă ar fi păstrat aceste lucruri, s-ar fi găsit o cale de obţinere a unui mandat de arestare. Numai că nu exista nimic de acest gen. Stând cu braţele încrucişate, Lucas privi de jur împrejurul camerei de zi neobişnuit de ordonate şi apoi îşi dădu seama: chiar era neobişnuit de ordonată.

– L-am speriat pe nemernic şi a făcut curăţenie, rosti Lucas cu voce tare.

Dacă ar fi discutat cu Nester cu o săptămână în urmă, înainte de incidentul de la McGowan... Nu mai avea sens să se gândească la asta. Vru să plece din camera de zi, când atenţia îi fu atrasă de aparatul video. Nu se vedeau benzi în preajmă, dar lângă televizor era o cutie goală din carton. Se aplecă, porni aparatul şi apăsă pe butonul „Eject". După câteva secunde, din aparat ieşi o casetă.

– Unde e?

– Părăseşte magazinul de pantofi.

Lucas porni televizorul şi caseta video. Era goală. O opri, o derulă înapoi, o reporni şi rămase uluit când pe ecran îşi văzu propria mutră.

– La naiba, interviul, mormăi Lucas în barbă.

Camera de luat vederi se opri asupra Carlei. Lucas urmări interviul până la capăt, aşteptă ca ecranul să se albească, apoi închise aparatul video şi televizorul.

Orice dubiu ar mai fi avut dispăru după ce urmărise acea înregistrare. Se întoarse în dormitor, ridică salteaua patului şi îşi strecură braţul între saltea şi arcuri. Nimic.

Băgă mâna în buzunarul hainei, de unde scoase un plic şi din acesta pozele. Lewis, Brown, Wheatcroft, celelalte. Ţinând pozele de margini, le împinse sub saltea

cât de departe putu. O percheziţie amănunţită le-ar fi descoperit.

După ce termină, îndreptă salteaua şi se îndreptă spre ieşirea din apartament, procedând la fel de metodic la ieşire ca la intrare. Totul la locul lui. Totul verificat. Toate luminile stinse. Se uită afară, pe trotuar. Nimeni. Puse lanţul înapoi la uşa din faţă şi se duse în garaj. Îşi rezervă zece minute ca să verifice ziarele. Nici unul nu avea tăieturi. Refăcu pachetele aşa cum le găsise, apoi ieşi pe uşa garajului.

Ajuns înapoi pe trotuar, se îndepărtă în grabă. Aproape ajunsese lângă Fordul Escort când sună alarma.

– A ieşit din mall şi se îndreaptă spre maşină. Trei şi cinci rămâneţi pe loc, maşinile din faţă porniţi motoarele...

Lucas şi Daniel stăteau în biroul slab luminat al celui din urmă, uitându-se unul la altul printr-un con de lumină galbenă aruncat de o lampă de birou.

– Deci chiar dacă am fi intrat acolo, nu am fi descoperit nimic, trase concluzia Daniel.

– N-aş putea jura, dar mie mi se pare că a făcut curăţenie. Poate că a ascuns ceva, nu ştiu, nu am avut timp ca să scotocesc peste tot, mărturisi Lucas. Dar n-am găsit nimic concludent. Pantofii Nike sunt acolo, prezervativele sunt cele care trebuie, dimensiunile lui sunt potrivite, maşina este identică cu ce căutăm noi. Dar ştii şi tu la fel de bine ca şi mine că am putea găsi o astfel de combinaţie în cazul a zeci de oameni.

– Zeci de oameni care mai sunt şi avocaţi şi se învârt în jurul unui tribunal, şi au accent de Texas şi obţin o armă de la Rice?

– Dar nu deţinem probe directe că el a luat arma de la Rice. Iar toate celelalte chestii sunt subţiri. Îţi poţi

imagina că va veni cu cel mai bun avocat, iar un asemenea avocat ne va face bucăţi.

– Ce zici de analiza vocilor de pe benzi?

– Ştii şi tu ce cred judecătorii despre chestia asta.

– Dar este încă o probă.

– Mda. Ştiu. E tentantă...

– Dar?

– Dar dacă ne continuăm supravegherea asupra lui ar trebui să-l prindem. Nu şi-a înfăptuit crima. Acum e speriat, dar este mânat spre crimă şi va ieşi din nou la vânătoare. Mai devreme sau mai târziu. Aş putea pune pariu că săptămâna viitoare. De această dată nu-l vom mai rata. Îl vom prinde intrând undeva şi va avea toate porcăriile cu el, tampoanele, cartoful şi mănuşile. Îl vom prinde cu chiloţii în vine.

– Voi vorbi cu procurorul. Îi voi spune ce avem acum şi ce am putea obţine. Să vedem ce zice şi el. Dar, în esenţă, cred că ai dreptate. Acum suntem prea slabi ca să riscăm.

Poliţiştii înfiinţară posturi de supraveghere într-un apartament situat vizavi de casa Câinelui turbat, la o casă mai jos de apartament, în spatele acestuia şi iarăşi două case mai jos în spate.

– A fost tot ce am putut obţine, dar nu e deloc rău, zise şeful echipelor de supraveghere. Putem vedea ambele uşi şi toate ferestrele. Cu autostrada la sud, nu poate ieşi din cartier decât spre nord, iar noi suntem la nord de el. Şi oricum nu ne va vedea.

– Ce-i cu licărul ăla? Citeşte în pat?

– Credem că e o lumină de noapte, răspunse şeful echipelor de supraveghere.

Lucas dădu din cap. Îşi aminti că văzuse o asemenea lampă în dormitor, dar nu-şi dăduse seama la ce foloseşte.

– Încearcă să ţină coşmarurile la distanţă, se mulţumi el să replice.

– Dacă are aşa ceva. Vei lucra în regim normal cu noi?

– Voi fi aici în fiecare noapte, promise Lucas. Dacă îşi schimbă tiparul de lucru în cursul zilei, vreau să mă alertaţi. Voi veni imediat. Nu a omorât pe nimeni dimineaţa, aşa că mă voi duce acasă după ce el se duce la culcare. Voi dormi câteva ore. Voi verifica situaţia cu echipa de supraveghere la prima oră a dimineţii.

– Stai pe aproape. Când lucrurile se vor pune în mişcare, s-ar putea ca acţiunea să se desfăşoare cu repeziciune.

– Mda. Am fost la Rateu, îţi aminteşti?

Lucas privi pe fereastră înspre apartamentul Câinelui turbat şi spre licărul slab de la etajul doi. De această dată nu va mai rata.

28

Câinele turbat n-ar fi trebuit să-şi dea niciodată seama că era supravegheat. Totul se petrecu din întâmplare.

Plecă după-amiaza târziu după ce încheiase o afacere imobiliară la o bancă din Hastings, un oraş de pe malul fluviului Mississippi aflat la treizeci şi cinci de kilometri sud de oraşele gemene. Era deja întuneric. Traversă fluviul pe Podul Hastings şi merse spre nord pe Autostrada 61, prin oraşele-suburbii Cottage Grove, St Paul Park şi Newport. Când străbătea St Paul Park se trezi în spatele unui camion fără prelată care transporta pietriş. Din spatele camionului cădeau pietricele de-a lungul şoselei. O astfel de piatră mai mare îi putea găuri parbrizul.

Gândindu-se la finalul stânjenitor al noului său Thunderbird, Câinele turbat trecu pe banda din stânga şi acceleră pe lângă camion. Maşina de supraveghere din spatele lui ajunse o clipă mai târziu în spatele camionului. Cum Câinele turbat nu părea din cale afară de grăbit, părând doar să vrea să treacă în faţa camionului, maşina de supraveghere rămase în spate.

În jurul mașinii cădeau pietricele, dar polițiștilor nu le păsa. Mașina era solidă din punct de vedere mecanic, dar, la fel precum cele mai multe mașini de supraveghere, nu era prea arătoasă. Un Dodge de culoarea vaniliei. Câteva zgârieturi în plus sau în minus n-ar fi însemnat nimic. Iar camionul cu pietriș oferea o acoperire excelentă.

Nimic din toate astea n-ar fi contat dacă o piatră mai mare nu s-ar fi lovit de asfaltul șoselei, ricoșând și spărgând jumătate din plasticul care acoperea farul din stânga al mașinii. Polițiștii auziră pocnetul, dar nu văzură plasticul spart.

– Ar trebui să-l amendăm pe idiotul ăsta, zise unul din polițiști când simți piatra lovindu-se de mașină.

– Corect, răspunse șoferul. Mergi înainte și pune lumina roșie pe capotă.

– Îți imaginezi ce față ar face Daniel? Noi i-am spune: Ei bine, eram în urmărire când am dat peste tâmpitul ăsta cu un camion plin de pietre...

– Ne-ar băga direct la carceră, zise primul polițist. Ar găsi el o modalitate.

Câinele turbat decise să oprească la un fast-food de pe bucla autostrăzii interstatale I-494. Bucla se intersecta cu Autostrada 61 la nord de orașul Newport. Când vră pe rampa circulară de acces către I-494, Câinele turbat privi în oglinda retrovizoare și observă, fără un interes anume, lumina neobișnuită emisă de farul de direcție al unei mașini la o sută de metri în spate. Lumina emitea o combinație aparte de galben-închis și alb.

Mașina de supraveghere era mai aproape de cel pe care îl urmărea decât în mod normal. Mașina din față își continuase drumul pe Autostrada 61 prin bucla I-494 și acum trebuia să găsească un loc unde să întoarcă și să revină la datorie. Între timp, până ce o altă mașină

putea prelua poziţia din faţă, poliţiştii din maşina de supraveghere apropiată nu puteau risca nimic. Aşa că se apropiară şi mai mult.

Continuară să stea aproape când Câinele turbat vină pe ieşirea Robert Street, îndreptându-se către unul din restaurantele aflate la nord de buclă. Coborând rampa pentru a se opri la semaforul de la capătul ei, Câinele turbat observă din nou maşina cu farul ciudat. Îşi zise că era ceva în neregulă cu ea. Probabil un bec spart sau ceva asemănător. Maşina venea încet pe rampă în spatele lui.

După ce semaforul se făcu verde, Câinele turbat uită de maşină şi vină la stânga, urcă dealul şi vină într-o parcare de restaurant. În faţa intrării luă un exemplar din *USA Today* şi intră.

În vreme ce el mânca şi citea ziarul, poliţiştii de supraveghere mâncară pe rând burgeri şi coca-cola la un McDonald's aflat la jumătate de kilometru depărtare. Întotdeauna Câinele turbat era supravegheat de două echipaje.

După ce părăsi restaurantul, Câinele turbat se hotărâse să intre în St Paul pe Robert Street. Era o stradă aglomerată şi înşelătoare, dar în zonă se găseau două cinematografe. Un film i-ar fi prins de minune acum.

Zări farul de direcţie bizar pe la jumătatea Robert Street. Era la o distanţă de trei maşini. La început nu fu sigur, dar apoi îl zări din nou, mai bine. Apoi iarăşi.

Puseseră ochii pe el.

Era sigur de asta.

Rămase înţepenit la un semafor, până ce maşinile din spate începură să-l claxoneze după ce se făcuse verde. Să o ia la fugă?

Nu. Dacă era supravegheat, un asemenea gest le-ar fi dezvăluit faptul că el îşi dăduse seama. Avea nevoie

de timp de gândire. În plus, poate se înșela. Nu era convins în privința acelei lumini. Putea fi o coincidență.

Dar nu părea o simplă coincidență.

Trecu pe lângă un centru comercial, vină la dreapta și merse pe Autostrada 3, care se intersecta spre nord cu șoseaua interstatală 94. Apropiindu-se de capătul rampei de ieșire, se uită cu atenție în oglinda retrovizoare. O mașină venea după el pe rampă, dar destul de departe ca el să nu-i zărească farul de direcție.

Se gândi să tragă pe dreapta și să mimeze ceva probleme de motor, însă așa ceva putea precipita o acțiune, prin forțarea mâinii urmăritorilor, iar el nu era sigur că vroia așa ceva. Făcu repede o trecere în revistă mentală. În apartament nu lăsase nimic. Nimic. În mașină, nimic. Nu-l puteau agăța cu absolut nimic. Dacă îl puseră cu adevărat sub supraveghere, probabil că așteptau un atac.

Apropiindu-se de intersecția I-94 de peste Podul LaFayette, Câinele turbat încetini foarte mult. Mașinile din spate începură să se apropie de el. Zări mașina de supraveghere pe o bandă alăturată. Încă nu o vedea bine, dar ceva era în mod clar în neregulă cu farul de direcție.

Polițiștii dintr-o altă mașină înaintaseră și în cele din urmă trecură de urmărit în vreme ce se îndreptau cu toții spre nord pe Autostrada 3. Apropiindu-se de I-94, cele două femei-polițist din noua mașină aflată în față deciseră în mod logic că urmăritul se îndrepta spre Minneapolis pe șoseaua interstatală. Așa că porniră spre rampă. În spatele lor, Câinele turbat trecu prin intersecție și intră în labirintul întunecat al străzilor din St Paul Lowertown. Rețeaua de urmărire se răspândi în jurul lui pe străduțe paralele, rămânând în contact. Rămasă din nou fără mașină în frunte,

maşina de supraveghere apropiată micşoră distanţa. Atât de mult, încât atunci când poliţiştii dădură un colţ, văzură că urmăritul se oprise şi dădea cu spatele într-o mică parcare, ceea ce îi obligă să treacă pe lângă el.

În acelaşi timp, Câinele turbat, care îi aştepta, zări clar acum plasticul spart al farului de direcţie.

Era urmărit. Putea să uite de coincidenţe. A crede că toate aceste întâmplări reprezentau doar o coincidenţă însemna să creadă în basme cu zâne.

Câinele turbat îşi încuie maşina şi intră repede într-un mall, unde urcă două etaje. Reţeaua care îl înconjura se rarefiase, dar era pe poziţii. Şoferii echipajelor de urmărire fuseseră avertizaţi de maşina de supraveghere cea mai apropiată că urmăritul parca. Poliţiştii de urmărire pe jos ajunseră pe stradă înainte ca urmăritul să oprească motorul maşinii.

Se luară după el în cinematograf. Acolo putea să mediteze. Cum ajunseseră pe urmele lui? Poate că notaseră numerele de înmatriculare ale tuturor maşinilor din cartier în timp ce supravegheau casa lui McGowan. Poate că cineva auzise focurile de armă, îl văzuse plecând de acolo şi notase numărul. Poate că nu aveau nimic concret în afara unui număr care nu aparţinea maşinilor din cartier. Poate că era cazul să îşi pregătească un alibi pentru prezenţa lui acolo. Nu avea nici unul la îndemână, dar o idee trebuia să-i vină dacă întorcea problema pe toate feţele.

Dacă îl urmăreau cu adevărat, nu putea face prea multe ca să schimbe situaţia. Nu îndrăznea să încerce să-i păcălească. Asta i-ar fi confirmat vinovăţia lui. Se descotorosise de toate dovezile care l-ar fi plasat la locul crimei. Din câte ştia el, nu exista nici o dovadă concludentă împotriva lui.

După ce se termină filmul, Câinele turbat se duse la mașină, rezistând ispitei copleșitoare de a privi în jurul lui și de a cerceta împrejurimile pentru a-i descoperi pe urmăritori. Bineînțeles că nu i-ar fi văzut. Se pricepeau prea bine la asta ca să se lase descoperiți. Rămase pe străzile orașului către I-94, apoi vină est spre ieșirea de care avea nevoie. Nu zări farul spart cotind la rândul lui spre șoseaua interstatală. Știa că asta nu înseamnă nimic, dar nu-și putu reprima un mic fior de speranță. Poate că *fusese* o coincidență.

Șoseaua interstatală era aglomerată. Deși era atent, nu zări nici o mașină cu farul de direcție spart. Oftă și simți cum îl părăsește încordarea. Când ajunse la ieșirea lui, urcă mașina pe rampă spre semafor și aștepta. În spatele lui venea o altă mașină. Urca încet rampa. Prea încet.

Semaforul se făcu verde. Câinele turbat aștepta. Cealaltă mașină încetini. Farul de direcție stânga față era spart, lumina strălucind albă peste plasticul galben rămas la locul lui. Câinele turbat își ridică privirea, văzu culoarea verde a semaforului și vină dreapta.

– Iisuse, nu arăți deloc bine. Ți-e rău?

Secretara lui părea îngrijorată.

– Nu, nu. N-am prea putut să dorm în ultimele nopți. Poți să-mi aduci actele pentru cazul Parker-Olson?

Câinele turbat se așeză la birou, cu ușa închisă și cu un carnet de foi galbene în față. Trebuia să gândească.

Știrile legate de supravegherea casei lui McGowan menționaseră că polițiștii înființaseră posturi de observație atât în față, cât și în spate. Să fi procedat la fel acasă la el? Probabil că da. Pe strada lui erau apartamente libere; văzuse anunțurile, dar nu le acordase

atenție. Nu-și cunoștea nici vecinii, în afară de cei din clădirea unde era apartamentul lui, și pe care îi saluta scurt din cap. Putea depista unde erau amplasate posturile de veghe?

Câinele turbat se ridică, se duse la fereastră cu mâinile în buzunarele hainei, și privi în gol pe stradă.

Poate. Poate că îi putea depista, poate că era în stare să ghicească locurile în care se aflau ei. Unde l-ar fi dus asta? Dacă ar fi venit să-l înșface, nu s-ar fi împotrivit. Ar fi fost inutil. În plus, nu se imaginase el în sala de tribunal, apărându-se împotriva acuzatorilor? Nu visase el să cucerească juriul cu măiestria lui?

Așa visase. Dar acum viziunea unei apărări magistrale nu i se mai părea chiar atât de lejeră. Undeva în profunzimile sufletului, știa că ei aveau dreptate. Nu era un avocat bun, cel puțin nu în instanță. Nu privise niciodată o asemenea realitate la rece, dar ea era acolo, dură ca o stâncă.

Începu să se plimbe, doi pași în față, doi în spate, mușcându-și buza. Îl urmăreau. Indiferent cât ar fi amânat el nevoia de a lua altă femeie, în cele din urmă ei aveau să vină. Nu puteau aștepta la nesfârșit.

Se așeză, se uită la foile galbene și făcu un rezumat în gând.

Nu erau încă destul de siguri pe ei ca să-l aresteze.

Nu puteau aștepta la nesfârșit.

Ce aveau să facă?

Se gândi la Davenport, iubitorul de jocuri strategice. Ce ar face un jucător într-o asemenea situație?

Un jucător i-ar regiza o înscenare.

Avu nevoie de o jumătate de minut, așezat în genunchi în garaj, ca să descopere transmițătorul lipit de mașina lui. Avu nevoie de altă oră pentru a da de

pozele de sub saltea. Lăsă transmițătorul la locul lui. La poze se uită, înspăimântat. Dacă poliția intra pe ușă în acea secundă, el ar fi intrat la pârnaie pentru optsprezece ani, echivalentul detenției pe viață în Minnesota.

Duse pozele în bucătărie și le arse una câte una, uitându-se la ele cum se curbează și se înnegresc. După ce deveniră doar niște rămășițe carbonizate, le sfărâmă și le aruncă în gaura de scurgere a chiuvetei.

În acea noapte se forță să stea în pat un sfert de oră, apoi se furișă la fereastră și se uită pe stradă. Se vedeau mai multe ferestre luminate și altele întunecate. Urmări peisajul și după o vreme se întoarse în pat, luă pernele, puse una pe podea, iar pe cealaltă dreaptă pe perete, ca să se poată sprijini pe ea. Avea să fie o noapte lungă.

După trei ore, Câinele turbat moțăia, cu capul căzându-i în piept. La un moment dat tresări și se uită ametit prin geamul ferestrei. Totul era aproximativ la fel, dar el nu se mai simțea în stare să vegheze prea mult timp. Afară rămăseseră aprinse doar două lumini, pe care el le observase, dar era pur și simplu prea obosit ca să mai continue veghea.

Se ridică în capul oaselor, cu pernele după el, și se întoarse cu fața în jos pe pat. Ca un paradox, imediat ce vru să adoarmă, se simți mai treaz. Gândurile începură să-i alerge prin minte cu viteza unui expres, greu separabile în idei independente. Prin minte îi treceau un vârtej de imagini – femeile lui, ochii lor, Lucas Davenport, bătălia de la McGowan, farul de direcție spart.

Din tot acest haos răsări o idee. Câinele turbat îi rezistă la început, deoarece părea mai degrabă un coșmar,

cerând o acțiune concertată în condiții de stres intens. În cele din urmă se gândi serios la ea și începu să respingă obiecțiile una câte una. Cu cât răsucea mai bine ideea în gând, cu atât devenea ea mai consistentă.

Era o lovitură câștigătoare. Și cu supravegherea cum rămânea? Dar oare ce alibi mai bun ar fi avut? Avea el curajul de a încerca lovitura? Sau prefera să stea acolo, ca un iepure înfricoșat, așteptând ca vânătorul să-i frângă gâtul?

Își mușcă buza. O mușcă atât de tare că a doua zi descoperi sânge pe pernă. Dar luase decizia. Avea să încerce.

29

Lucas şedea pe un scaun înalt cu trei picioare, aplecat asupra planşei lui de lucru, şi manevra bucăţi de ţeavă de PVC albă, lungi de cinci centimetri, bolţuri, ţevi înguste de aluminiu şi bucăţi de material izolator folosit de obicei la hainele de iarnă.

Sperase să-l facă pe Câinele turbat să se dea de gol. În loc de aşa ceva, ancheta se apropia periculos de mult de o poziţie de şah etern. Rezultatul final avea probabil să fie hotărât mai degrabă de o manevră laborioasă decât de o lovitură genială.

Cu toate astea, el trebuia să se pregătească pentru lovitură, dacă se ivea o ocazie neaşteptată pentru aşa ceva.

Prima lui tentativă de a construi un amortizor de pistol îl costase o mică vărsare de sânge propriu.

– Nu ştiu, rosti el cu voce tare.

Ar fi trebuit să funcţioneze, dar arăta groaznic. O ţeavă PVC lungă de treizeci de centimetri, despicată pe lungime şi prinsă cu şuruburi-fluture, cu spaţii între ele. Din aceste spaţii ieşeau smocuri de material izolator. În interior, o altă ţeavă, de aluminiu, plină de zeci de găuri făcute manual.

Lucas ataşă ansamblul la ţeava uneia din armele lui de stradă, un Smith & Wesson model 39 cu cartuşe de 9 mm parabellum. Porni un reportofon, introduse un cartuş pe ţeavă, îndreptă arma spre o stivă de Pagini Aurii din St Paul şi apăsă pe trăgaci. Arma făcu foarte puţin zgomot, dar se auzi un clinchet când ghidurile săriră de la locul lor şi, simultan, amortizorul se răsuci în mâinile lui şi se destrămă pe jumătate. O muchie ascuţită a ţevii PVC intră în partea laterală a degetului său mijlociu.

– Porcăria naibii, exclamă el.

Închise reportofonul şi se duse la etaj, unde-şi examină tăietura. Văzu că e superficială, o spălă şi o bandajă, după care se întoarse la munca lui.

Reportofonul înregistrase sunetele focului de armă şi al amortizorului care se destrăma, dar nimeni nu l-ar fi identificat pe vreunul dintre ele ca un foc clar de armă.

Amortizorul era o porcărie. Tubul intern fusese scos de pe aliniamentul cu ţeava pistolului fie de şocul gazelor din faţa glonţului, fie chiar de glonţ. Dar traiectoria glonţului nu se schimbase prea mult. Lucas îşi făcu în minte câteva însemnări legate de modificări pe care trebuia să le aducă amortizorului. Acesta trebuia să fie uşor de desprins de pe armă şi la fel de uşor de dezasamblat. Precizia nu conta absolut deloc.

După ce termină de examinat amortizorul şi hotărî ce modificări trebuiau făcute, Lucas scoase glonţul din ghiduri şi se uită la el. Era un glonţ de vânătoare modificat manual, atât de deformat că doar un expert i-ar fi putut identifica exact calibrul.

Lucas dădu din cap. Dispunea de muniția potrivită, dar avea nevoie de timp ca să lucreze la amortizor.

Și mai trebuia să confecționeze cartușul orb.

Mijlocul dimineții. Prin fereastra bucătăriei venea lumina cenușie de afară. Lucas încercă să se trezească cu o cafea și o gogoașă veche. Cu amortizorul modificat și reatașat la țeava lui, pistolul Smith se găsea acum într-un sac de sport cu aspect jalnic pe care Lucas îl descoperise într-un dulap. Combinația armă–amortizor era ilegală. Dacă arma era cumva descoperită în mașina lui, Lucas avea să pretindă că o găsise pe stradă.

În apropierea casei lui se auzi o portieră trântită. Lucas luă ceașca de cafea și se duse în hol, uitându-se pe geam. Carla Ruiz venea pe alee, în vreme ce, din fața casei, pleca un taxi. Lucas băgă sacul de sport sub chiuveta din bucătărie, se duse înapoi în dormitor și își puse o pereche de pantaloni de trening. Se auzi soneria și el își trase un tricou peste cap, se duse la ușă și o lăsă pe Carla să intre.

– Bună, rosti ea moale, cu fața plecată, uitându-se la el doar cu priviri piezișe.

– Ce s-a întâmplat?

– Mi-am zis că am putea bea o cafea împreună.

– Bineînțeles, acceptă el, curios. Am pus deja apa la fiert.

O conduse în bucătărie,. puse o linguriță mare de nes într-o cană de ceramică imensă și i-o dădu Carlei.

– Seara trecută a venit la mine Jennifer Carey, zise ea, așezându-se.

Își desfăcu nasturii hainei, dar nu se dezbrăcă.

– Aha.

Lucas se așeză de cealaltă parte a mesei.

– Am avut o mică discuție.

Lucas își luă privirea de la ea și se uită înspre camera de zi.

– Și mi-ați decis viitorul? Între voi două?

Carla schiță un început palid de zâmbet.

– Mda, încuviință ea.

Luă o gură de cafea.

– Ce frumos din partea ta că mă anunți, zise Lucas cu acreală în voce.

– Ne-am zis că așa e politicos, replică ea, făcându-l pe Lucas să râdă fără să vrea.

– Și ce ați decis?

– Ea primește custodia.

– Nu te superi?

– Ba mă cam supăr. Mă înfurie faptul că te culcai cu noi pe rând, cu una aici, cu cealaltă în North Woods. Dar mi-am imaginat că relația noastră nu poate dura prea mult. Trăim în universuri diferite. Eu țes, tu împuști oameni. În plus, mi s-a părut că pretențiile ei sunt mai juste, din pricina copilului și a tuturor celorlalte.

– Cum rămâne cu ce vreau eu?

– Am decis că asta nu prea contează. Jennifer a zis că o să faci ceva spume la gură, dar în cele din urmă vei accepta.

– Ei, chestia asta chiar *mă irită*, zise Lucas, fără să mai zâmbească.

– E o chestie dură.

Se uitară unul la altul peste masă. Lucas lăsă primul ochii în jos.

– S-ar putea să-i dau papucii lui Jennifer, rosti el.

– Nu cât e însărcinată, rosti Carla, clătinând din cap. Nici o șansă. Ăsta e raționamentul lui Jennifer și

eu sunt de acord cu el. Am întrebat-o ce ar face dacă tu ai începe altă relaţie. Mi-a spus că ar trece peste asta şi ar avea o discuţie cu acea persoană.

– Iisuse, făcu Lucas. Închise ochii, îşi dădu capul pe spate şi îşi masă ceafa. Ce am făcut ca să merit aşa ceva?

– Te-ai culcat cu mai multe femei, răspunse Carla. De fapt, este destul de flatant dacă te gândeşti mai bine. Ea arată bine şi e inteligentă. În plus, te iubeşte în felul ei ciudat. În felul meu ciudat eu nu te iubesc, deşi mi-ar plăcea să mai folosesc cabana aceea de câteva ori pe an. Până ce-mi voi putea permite eu singură una.

– Oricând vrei, rosti Lucas.

Ar mai fi vrut să zică ceva, dar nu-i veni nimic concret în minte.

Carla luă o ultimă gură de cafea, împinse cana încă pe jumătate plină în mijlocul mesei şi se ridică în picioare.

– Ar fi mai bine să plec, rosti ea. Ar trebui să mi se întoarcă taxiul.

Lucas rămase pe locul lui.

– A fost o poveste adevărată.

– Asta ce mai înseamnă? întrebă ea, luându-şi geanta.

– Asta se spune când nu găseşti nimic altceva.

– Bine. Carla îşi încheie haina. Ne mai vedem.

– Cum se face că nu Jennifer a livrat mesajul?

– Am discutat pe tema asta şi am decis să o fac eu. Aşa s-ar produce o separare netă între noi. În plus, dacă ar fi făcut-o ea, probabil că i-ai fi ţinut o predică de jumătate de oră despre vinovăţie, apoi te-ai fi înfuriat şi ai fi început să arunci cu diverse lucruri, apoi ai fi încercat să dai de ea la telefon ca să urli. Apoi, peste vreo

două ore, ai fi început să râzi. Mi-a zis că preferă să sară peste toate aceste preliminarii. Carla se uită la ceas. Va veni aici peste două ore.

– Fir-ar să fie, exclamă Lucas, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Te-ai prins, zise Carla, ieşind. O aştepta un taxi galben. Te sun primăvara viitoare. În legătură cu cabana.

Totul dură aproape trei ore. Când ajunse la el, Jennifer nu părea deloc stingherită.

– Bună, rosti ea când el îi deschise uşa.

Jennifer trecu pe lângă el, îşi scoase haina şi o aruncă pe canapea.

– M-a sunat Carla şi mi-a spus că discuţia a fost lejeră, fără complicaţii.

– Sunt nefericit, începu Lucas, dar ea îi opri cu un gest al mâinii.

– Scuteşte-mă. Apropo, McGowan a fost promovată în cadrul reţelei. S-a auzit în tot oraşul.

– Să i-o trag lui McGowan.

– Mai bine te-ai grăbi, replică Jennifer. Va pleca peste o lună. Eu însă continui să cred că ai făcut ceva groaznic. McGowan este pur şi simplu prea proastă ca să recunoască asta.

– Fir-ar să fie, Jennifer...

– Dacă ai de gând să urli, putem discuta altă dată.

– Nu am de gând să urlu, rosti el cu o mutră posacă. Mai degrabă ar fi strangulat pe cineva.

– Bine. Aşa că mi-am zis că ar fi bine să te informez cu privire la poziţia mea. Asta dacă vrei s-o auzi.

– Desigur. Adică, de ce nu? Tu îmi conduci restul vieţii.

– Poziția mea este următoarea: sunt gravidă și tăticul n-ar trebui să se reguleze cu altcineva până la nașterea copilului, și poate – făcu o pauză, ca și cum s-ar fi gândit la corectitudinea propunerii ei – chiar până face un an. Poate chiar doi ani. Așa o să pot cumva pretinde că sunt măritată și să vorbesc cu tine despre copil și despre ce am făcut în cursul zilei, și despre primele lui cuvinte, și despre cum merge, fără să-mi mai fac griji că tu te dai în bărci cu oricine. Apoi, când nu vei mai putea suporta și vei începe iarăși să te dai în stambă, pot pretinde că am divorțat.

Zâmbi senină. Lucas era copleșit.

– Ăsta-i cel mai nemilos aranjament pe care l-am auzit vreodată, rosti el.

– Nu ți-am ținut un discurs încropit, replică ea. L-am rescris de vreo doisprezece ori. Mi-am zis că exprimarea este mai degrabă blândă, dar suficient de emoționantă ca să devină convingătoare.

Lucas râse, apoi se opri și se așeză jos. Jennifer își spuse că părea obosit. Sau agasat.

– Bine. Cedez, anunță el.

– Ești de acord cu toate condițiile?

– Mda. Cu toate.

– Pe cuvânt de onoare?

– Categoric. Lucas făcu semnul cercetașilor. Pe cuvânt de onoare.

Târziu în acea seară, Lucas stătea întins pe salteaua din camera de supraveghere și se gândea la cele întâmplate. Își zise că putea trăi cu un asemenea aranjament. Timp de doi ani? Poate că da.

– Ciudat. Vezi chestia aia? întrebă un polițist de supraveghere.

– Nu văd nimic, răspunse partenerul lui.

– Ce anume? se interesă Lucas.

– Nu știu. E ca și cum s-ar mișca ceva acolo. Foarte puțin, pe la marginea ferestrei.

Lucas se târî până la fereastră și se uită afară. Apartamentul Câinelui turbat era întunecat, cu excepția licărului slab al luminii de noapte.

– Nu văd nimic, zise el. Crezi că face ceva?

– Habar n-am. Probabil că nu e nimic. Doar că, din când în când... mi se pare că el ne supraveghează pe *noi*.

30

Era o lovitură de maestru. Dacă avea curajul necesar, o putea duce la capăt. Își imagină mutra lui Davenport. Davenport ar fi *știut*, dar n-ar fi avut de unde să afle *cum*, și nu putea face nimic în privința asta.

Din anumite puncte de vedere, bineînțeles, ar fi fost cea mai intelectuală misiune pentru el. Nu avea *nevoie* de această femeie în particular, dar avea să o ia oricum. Pentru poliție – nu pentru Davenport, ci pentru ceilalți – lucrurile ar fi avut o logică. O logică pe care ei o puteau înțelege.

Între timp, începuse să se intensifice *cealaltă* presiune. Exista o femeie care locuia în orașul Richfield, o profesoară cu ochi migdalați și păr bogat de culoarea nisipului, cu dinți lați ca de rusoaică. O zărise împreună cu o grupă de copii la subsolul Centrului guvernamental, regizând un spectacol artistic de școală primară...

Nu. Și-o scoase imediat din gând. Nevoia avea să crească, dar o putea ține sub control. Era o chestiune de voință. Iar mintea lui trebuia să fie limpede pentru *lovitură*.

Mai întâi trebuia să se elibereze, fie şi pentru două ore. Nu-i văzuse încă, dar era sigur că erau acolo, ca o pânză de urmăritori care îl însoţeau pe străzile oraşului şi pe alei. Pândele lui de noapte şi incursiunile în mansardă se dovediseră utile. Acum credea că ştie unde sunt amplasate două din posturile de veghe. Durata cât erau aprinse luminile în acele două locuri nu se potrivea cu programul unor familii sau al unor indivizi. În plus, văzuse faruri ivindu-se şi dispărând la ore ciudate din noapte, mereu din faţa acelorlaşi două case. Era convins că una din case fusese goală până nu cu mult timp înainte.

Aşteptau ca el să facă o mişcare. Înainte de a face aşa ceva, trebuia să scape de supraveghere. Doar pentru două ore. Îşi zise că exista o cale pentru asta.

Firma de avocaţi Woodley, Gage & Whole ocupa trei etaje ale unei clădiri de birouri aflate la două clădiri distanţă de blocul unde îşi avea el biroul. Câinele turbat se întâlnise de două ori cu unul din avocaţii specializaţi în afaceri imobiliare de acolo, un bărbat pe nume Kenneth Hart. După fiecare afacere încheiată, cei doi luaseră prânzul împreună. Dacă l-ar fi întrebat cineva care sunt prietenii lui, Câinele turbat l-ar fi menţionat pe Hart. Acum spera că Hart îşi aducea aminte de el.

La Woodley, Gage & Whole statutul în cadrul companiei era marcat de etajul unde aveai biroul. Recepţia principală se găsea la etajul trei, etaj împărţit de partenerii firmei. Poziţiile imediat inferioare erau ocupate de cei de la etajul patru. Poziţiile cele mai mici se găseau la etajul cinci. În cazul unei firme mai puţin importante, un client care venea la recepţia de la etajul trei întrebând de un avocat de la etajele patru sau cinci ar fi fost trimis înapoi în holul central ca să ia ascensorul.

În cazul acestei firme, o asemenea excursie nu era necesară. Existau acolo un ascensor interior şi o scară interioară.

Mai bine decât orice însă, existau ieşiri către parcare de pe toate cele opt niveluri. Dacă el ar fi putu intra la Woodley, Gage & Whole pe la etajul trei, iar poliţiştii n-ar fi ştiut de ascensorul interior, s-ar fi putut strecura afară pe la etajul cinci.

Înainte de a se putea folosi de firmă, avea nevoie de o excursie preliminară, sub nasul urmăritorilor lui.

Câinele turbat plecă devreme de la birou, îşi duse Fordul Thunderbird cu emiţător cu tot spre sud, pe Lake Street, găsi un loc de parcare, se dădu jos şi începu să meargă de-a lungul magazinelor dărăpănate. Trecu pe lângă un negustor de obiecte vechi, privi prin geamul întunecat al vitrinei şi scoase un oftat de uşurare. Momelile de pescuit erau încă la locul lor, în vitrină.

Merse imediat alături, la un magazin de componente de calculator, de unde cumpără o cutie de hârtie de imprimantă şi se înapoie încet spre maşină, continuând să privească spre vitrine. Se opri iarăşi în dreptul negustorului de obiecte vechi, prefăcându-se că se întreabă dacă să intre sau nu. Îşi zise că nu era cazul să joace prea mult teatru. Cei care-l urmăreau erau profesionişti şi puteau sesiza că ceva era în neregulă. Aşa că intră.

– Pot să vă ajut?

Din spatele magazinului apăru o femeie. Avea părul cenuşiu, legat la spate într-un coc, şi îşi ţinea mâinile în faţă. Dacă ar fi purtat un şal, ar fi arătat ca o reclamă cu o bunicuţă aşezată pe o cutie de prăjiturele. Aşa însă purta un costum albastru ieftin cu o cravată roşie şi avea aerul obosit şi bolnav al unei alcoolice de cursă lungă.

– Momelile alea de pescuit din vitrină sunt scumpe? întrebă Câinele turbat.

– Unele da, altele nu, răspunse femeia.

Trecu pe lângă el spre vitrină, mergând cu picioarele depărtate ca să-şi menţină echilibrul. Câinele turbat îşi zise că era beată.

– Cât costă cea albastră ? se interesă el.

– Aia e confecţionată manual şi pictată manual în Winnibigoshish. Să ştiţi că sunt multe falsuri, dar asta e autentică. Am cumpărat toată colecţia de la un bătrân vara trecută. Îşi făcea curăţenie în pivniţă.

– Deci, cât ?

Ea îl cântări din priviri.

– Douăzeci ?

– S-a făcut.

Femeia păru să regrete că nu ceruse mai mult.

– Plus TVA, zise ea.

Câinele turbat plecă din magazin cu momeala într-o punguţă din hârtie maro şi se întoarse la bancă, unde scrise un cec în valoare de două mii de dolari.

Momeala era sculptată dintr-o bucată solidă de pin şi de ea atârnau trei cârlige ruginite din fier. Femeia îi spusese că era o momeală folosită odinioară pentru ştiucă, fiind probabil confecţionată în anii treizeci. Câinele turbat nu ştia nimic despre momeli de pescuit, dar cea din mâna lui avea aspectul rustic al unei adevărate opere de artă a băştinaşilor indieni. Dacă ar fi început să colecţioneze ceva, ar fi putut colecţiona astfel de chestii, aşa cum proceda Hart. Avea să-l sune pe Kenneth Hart a doua zi, chiar după prânz.

Regândi întregul proiect în cursul nopţii şi decise să renunţe la el. În zori, ameţit, se târî până la baie şi

înghiți o jumătate de pastilă. Chiar înainte ca aceasta să-și facă efectul, se răzgândi iarăși și decise să meargă mai departe.

– Alo, Ken?

– Ken Hart...

O voce un pic iritată.

– Louis Vullion, de la Felsen...

– Aha. Ce s-a întâmplat?

Vocea devenise prietenoasă.

– Te găsesc acolo câteva minute?

– Am o ședință la două...

– Vreau să te văd doar un minut. De fapt, am ceva pentru tine.

– Vino încoace.

Câinele turbat presupuse că rețeaua invizibilă se răspândea în jurul lui în vreme ce el străbătea pasarela. Încercă să nu privească în jur, dar nu se putu abține. Știa că mulți dintre urmăritori erau femei. Erau cei mai buni supraveghetori. Cel puțin așa spunea teoria.

Câinele turbat își lăsă pardesiul obișnuit din lână la birou și merse înspre biroul lui Hart doar îmbrăcat cu haina de la costum și o geantă diplomat. În geantă erau înghesuite un alt pardesiu ieftin și o pălărie din tweed.

Câinele turbat se duse drept la recepția de la etajul trei a firmei lui Hart.

– Am venit să îl văd pe Ken Hart, îi zise el recepționerei.

– Aveți întâlnire, domnule?...

– Vullion. Sunt avocat la Felsen-Gore. L-am sunat pe Ken cu câteva minute în urmă ca să-i spun că vin încoace.

– Bine. Femeia îi zâmbi. Luați-o pe hol...

El îi răspunse cu un zâmbet amabil.

– Cunosc drumul.

O luă pe coridor şi apăsă butonul ascensorului pentru etajul cinci. Spera ca reţeaua de urmăritori să se oprească la zona recepţiei de la etajul trei.

– Ken?

Celălalt avocat răsfoia un dosar. Îşi ridică privirea spre oaspete.

– Hei, Louis. Intră, stai jos.

– Ăă, nu pot, mă grăbesc, răspunse Câinele turbat, uitându-se la ceasul de la mână. Am vrut doar să-ţi las ceva. Îţi aminteşti când am luat prânzul împreună că ai spus ceva despre colecţia ta de momeli vechi de pescuit? Am fost în nord cu câteva săptămâni în urmă...

Goli conţinutul pungii maro pe biroul lui Hart.

– Hei! E nemaipomenită, exclamă Hart, părând mulţumit. Mersi, omule. Cât îţi datorez?

– Practic am furat chestia asta, zise Câinele turbat, clătinând din cap. Mi-ar fi jenă să-ţi spun. Bineînţeles, dacă vrei tu să cumperi cheeseburgerii la următoarea încheiere de afacere...

– Ne-am înţeles, rosti Hart cu entuziasm. La naiba, chestia asta chiar e bună.

– Trebuie să plec. Pot ieşi pe la etajul ăsta sau trebuie să mă întorc?...

– Nu, nu, te duci în capătul coridorului, îl instrui Hart. Veni cu el până în uşa biroului şi îl îndrumă. Şi... măi să fie, Louis, mersi mult de tot.

„*Eu* îţi mulţumesc", gândi Câinele turbat, plecând de acolo. Întreaga şaradă fusese doar un pretext pentru ca el să poată ieşi pe uşa de la etajul cinci. Ezită înainte de a ieşi. Era un moment critic. Dacă afară erau oameni, şi dacă vreunul dintre aceştia se înapoia din întâmplare spre birou în vreme ce el cobora rampa de parcare,

trebuia să anuleze totul. Inspiră adânc şi împinse uşa. Holul era pustiu.

Câinele turbat merse pe lângă perete până la rampa de parcare, se opri înainte de poarta de oţel antiincendiu, scoase trenciul şi pălăria din geantă, le îmbrăcă şi ieşi. Rampa dispunea de un ascensor propriu, dar Câinele turbat se folosi de scări, uitându-se în jos la fiecare etaj înainte de a coborî. Ajungând la parter, îşi ţinu capul aplecat şi se aventură pe trotuar la o clădire distanţă de intrarea în clădirea lui Hart. Traversă strada, mergând vioi, intră în altă clădire de birouri, urcă un etaj şi păşi pe una din cele mai izolate pasarele din întreg sistemul care lega clădirile din oraş. Merse pe pasarelă vreo două minute, apoi aruncă o privire înapoi. În spatele lui nu se vedea nimeni.

Era singur.

Câinele turbat chemă un taxi şi se duse direct spre un magazin de maşini la mâna a doua de pe University Avenue, aflat la doi kilometri distanţă de apartamentul lui.

Se uită la şirul de maşini şi alese un Chevrolet Cavalier maro. Pe parbriz era trecut, cu cifre scrise de mână, preţul: 1 695 dolari. Se uită înăuntru prin geamul din dreptul locului şoferului. Kilometrajul indica 94 651. Un vânzător veni imediat spre el mergând ca un cerb şi frecându-şi mâinile ca şi cum ar fi fost nişte cleşti.

– Vă place vremea asta ? E destul de ciudată, nu ? începu individul.

Câinele turbat ignoră introducerea. Maşina era exact ce-i trebuia.

– Caut ceva ieftin pentru soţia mea. Ceva care să reziste iarna asta, replică el.

– Asta o va mulţumi, pun pariu, zise vânzătorul. E o maşinuţă tare bună. Cam mănâncă ulei, dar nu...

– Îţi dau o mie patru sute pe ea şi te ocupi de impozite, propuse Câinele turbat.

Vânzătorul îl cântări din priviri.

– O mie cinci sute şi *dumneavoastră* vă ocupaţi de impozite.

– O mie cinci sute şi gata, reveni Câinele turbat.

– O mie cinci sute şi facem impozitele pe din două.

– Aveţi certificatul aici? întrebă Câinele turbat.

– Categoric.

– Pune pe cineva să şteargă vopseaua de pe parbriz şi să ia biletul ăla de pe geamul lateral, zise Câinele turbat. Îi arătă vânzătorului un teanc de bancnote de cincizeci. O să iau maşina cu mine.

Îi spuse omului că îl chema Harry Barber. Cu teancul de bancnote la vedere, nimeni nu îi ceru vreun act de identitate. Semnă o declaraţie pe proprie răspundere că avea asigurare.

Pe drumul înapoi spre apartament, Câinele turbat se opri la un magazin de obiecte tehnico-sanitare şi cumpără un furtun pentru încălzirea maşinii lung de şaptezeci de centimetri, o pungă cu odorizante pentru dejecţii de animale, o rolă de bandă adezivă şi o pereche de mănuşi de lucru. Când ajunse la casa de marcat văzu un teanc de spray-uri lacrimogene precum cel pe care Carla îl folosise împotriva lui.

– Chestiile alea chiar funcţionează? întrebă el casiera.

– Desigur. Funcţionează excelent.

– Daţi-mi şi mie unul.

În maşină, înfăşură capătul liber al furtunului de încălzire în bandă adezivă până ce îl etanşă, şi turnă

pe la celălalt capăt odorizantele pentru dejecțiile de animale, până ce umplu tubul, după care sigilă și celălalt capăt cu bandă. După ce termină, se trezi că are o ditamai bâta ușor flexibilă din cauciuc, lungă de șaptezeci de centimetri. Puse bâta artizanală sub scaun și rola de bandă în punga cu restul de odorizante rămase.

Apoi, dacă își amintea corect din zilele lui de universitate...

Automatele de vândut diverse obiecte se găseau la un loc într-un intrând separat. Introduse fisele și scoase dinăuntru un pachet de tampoane Kotex, pe care îl înghesui în buzunar. Alte câteva monezi îi furnizară două role înguste de leucoplast.

Aruncă punga cu odorizante și banda adezivă lată într-un tomberon de la un motel, încuie restul în portbagajul mașinii și conduse repede, dar cu prudență, înspre cartierul lui. Parcă pe o stradă laterală la trei străzi distanță de apartamentul lui, verificând cu atenție împrejurimile ca să se asigure că parcase legal. Mașina putea sta acolo câteva zile fără probleme. Cu puțin noroc, și dacă îl ținea nervii, nu ar fi avut de așteptat mai mult de câteva ore.

Se uită la ceas. Plecase din biroul lui Hart de o oră și jumătate. Dacă vroia să păstreze eleganța jocului, ar fi trebuit să se întoarcă pe la biroul lui Hart de la etajul cinci, să coboare scările și să iasă pe lângă recepționeră. Exista șansa, una mare chiar, ca polițiștii să nici nu se întrebe unde lipsise el atâta vreme.

Dar dacă o făceau, și își dădeau seama că el plecase din biroul lui Hart, atunci revenirea trucată i-ar fi alertat. Și-ar fi dat seama că el *știe*. Ar fi acționat împotriva lui, dacă puteau, iar el n-avea chef să declanșeze cine știe ce capcană prematur.

Pe de altă parte, dacă intra nevinovat pe la etajul trei, prin pasarela principală, chiar pe lângă urmăritori, îmbrăcat doar în costum, fără trenci sau pălărie...

Aproape cu siguranţă ar fi presupus că, indiferent de modul în care ieşise, el se dusese undeva fără nici o intenţie rea. Poate ca să-şi ia prânzul.

Spera ca ei să gândească aşa.

Lovitura depindea de asta.

Câinele turbat intră într-un internat al universităţii ca să cheme un taxi.

31

– L-aţi pierdut??

De furie, ochii lui Lucas păreau să arunce flăcări.

– Timp de cel puţin două ore, recunoscu, umilit, şeful echipei de supraveghere. Îşi amintea de Cochrane şi de bătaia încasată după Rateu. Habar n-avem dacă ne-a fraierit sau doar a plecat la plimbare.

– Ce s-a întâmplat?

Erau în maşina lui Lucas, pe strada din faţa biroului lui Vullion. Câinele turbat era înăuntru, la muncă.

– A plecat ca întotdeauna, având geanta la el, doar că nu purta pardesiu sau pălărie.

– Nu purta pardesiu?

– Nu purta, şi afară e frig. În fine, a mers două clădiri mai departe, până la o altă firmă de avocaţi. Una mare. Are o recepţie îmbrăcată în sticlă la etajul trei al Bursei Hops.

– Mda, o ştiu. Woodley şi ceva-ceva.

– Aia e. Aşa că ne-am postat să supraveghem uşa şi restul etajului trei, în caz că el ieşea prin spate. Am pus oameni la nivelul pasarelei şi la etajul întâi, urmărind ieşirile de acolo. După circa o oră şi jumătate, când am

văzut că nu iese, am început să ne îngrijorăm. Am pus-o pe Carol să sune...

– Sper că a găsit un pretext bun.

– A fost o tâmpenie, dar a ţinut. A sunat şi a spus că are un mesaj important pentru domnul Vullion şi a rugat-o pe recepţioneră să-i facă legătura cu el. Femeia a sunat pe cineva – noi urmăream toate astea prin ferestrele de sticlă – după care a revenit şi i-a spus lui Carol că individul plecase demult. Se oprise doar cinci minute pe la un tip pe care îl cheamă Hart.

– Şi unde s-a dus?

– Ajung şi la asta, rosti spăşit poliţistul. Carol i-a spus femeii că e ceva important şi a întrebat-o aşa, ca de la femeie la femeie, dacă l-a văzut plecând. I-a spus ceva de genul că tipul este complet aerian, ca toţi avocaţii. Recepţionera i-a răspuns că nu, nu l-a văzut plecând, dar a presupus că plecase pe la ieşirea de la etajul cinci. Vezi tu, poţi intra acolo numai pe la recepţie, dar sunt trei etaje şi fiecare dintre ele dispune de o ieşire. Au şi un ascensor interior, de care noi n-am ştiut.

– E posibil ca el să fi ştiut asta, zise Lucas. Probabil că ştia. Să fi fost o mişcare deliberată? Crezi că v-a depistat?

– Nu cred. Am discutat şi cu ceilalţi şi cu toţii cred că n-am fost observaţi.

– Iisuse, ce porcărie, exclamă Lucas.

– Crezi că ar trebui să-l săltăm?

– Nu ştiu. Cum l-aţi adus înapoi?

– Păi începusem să ne speriem şi am discutat cu toată lumea ca să aflu dacă a văzut cineva ceva, *orice*. Apoi a apărut el singur, mândru nevoie mare, chiar pe pasarelă. Avea geanta la el şi un *Wall Street Journal* sub braţ. A trecut în mare viteză pe lângă omul nostru de pe pasarelă, ca şi cum se grăbea.

– S-a dus direct la biroul lui?

– Drept acolo.

– Tu ce crezi?

Polițistul de la supraveghere își mușcă buza și se gândi.

– Nu știu, recunoscu el în final. Povestea e că dacă a încercat intenționat să scape de noi, ar fi putut ieși prin parcarea de la etajul cinci. Dar cealaltă chestie...

– Da? îl îndemnă Lucas.

– Urăsc să admit asta, dar ar fi putut trece pe lângă omul nostru de pe pasarelă. Fiind complet nevinovat. Am avut multe locuri de acoperit, în caz că trecea cumva pe lângă noi. Aveam un om pe pasarelă, care supraveghea ascensoarele și scările. Dacă ascensorul s-a oprit în secunda potrivită, iar omul nostru s-a uitat la el, în vreme ce Vullion a ieșit pe scări chiar în acel minut și a virat în cealaltă direcție...

– Ar fi putut trece pe lângă?

– Ar fi putut. Fără ca noi să știm măcar că el a fost acolo.

– Iisuse. Deci habar n-avem, zise Lucas.

Se uită la fereastra biroului lui Vullion, acoperită de draperii. Luminile continuau să fie aprinse.

– Mă tot gândesc...

– La ce? îl îndemnă Lucas pe colegul lui.

– În direcția din care venea el când l-am văzut din nou se găsesc mai multe restaurante cochete. În plus, ducea cu el ziarul ăla făcut sul, ca și cum l-ar fi citit deja. Nu aș putea să jur într-un tribunal pe tema asta, dar cred că e posibil să fi coborât ca să ia prânzul. Încă nu mâncase de prânz.

– Hmm.

– Așadar? Ce facem?

Lucas își trecu degetele prin păr și se gândi la Rateu. Știa că nu ar fi trebuit să-l influențeze povestea aia, dar o făcea.

– Lasă-l în pace, hotărî el. Sper doar să nu apară niște cadavre sub o tejghea dintr-un magazin de lângă pasarelă.

– Bine, rosti ușurat polițistul de supraveghere.

Dacă ar fi trebuit să-l salte pe Vullion pentru că echipele de supraveghere o dăduseră în bară, era posibil ca cineva să sfârșească la Circulație dând amenzi pe stradă în plin ger de februarie.

Jocul era gata; ultima noapte fusese alocată discuțiilor, nu jocului propriu-zis. Era considerat un mare succes. Poate că trebuiau făcute câteva ajustări...

Lee fusese jumulit de trupele bine protejate ale lui Meade aflate de-a lungul Pipe Creek. Meade însuși suferise pierderi serioase. Cele trei zile de bătălie fuseseră confuze și sângeroase. Cea mai mare pierdere o suferise Pickett: intrând primul în Gettysburg, divizia lui își menținuse poziția pe o înălțime la sud de oraș. Urmărind forțele unioniste în retragerea lor spre Washington, divizia lui Pickett fusese ultima în marș. În ultima zi de la Pipe Creek, Lee aruncase divizia relativ proaspătă a lui Pickett în focul luptei în centru. Divizia fusese măcelărită. Unioniștii își menținuseră poziția și confederații fuseseră obligați să se retragă în grabă peste Potomac. Valul atacului sudist fusese respins.

– S-a schimbat ceva, îi spuse Elle lui Lucas.

Stăteau amândoi lângă ieșire, departe de ceilalți. Elle vorbea cu o voce joasă.

Lucas încuviință și își coborî vocea pentru a fi la același nivel cu vocea ei.

– Credem că ştim cine e. Poate că ne-au ajutat rugăciunile tale: un dar de la Dumnezeu. Un accident. Soarta. Ce-o fi fost.

– De ce nu l-aţi arestat?

Lucas ridică din umeri.

– Ştim cine e, dar n-o putem dovedi. Aşteptăm o mutare din partea lui.

– Este un om inteligent?

– Zău că nu ştiu. Lucas privi în jurul lui şi îşi coborî vocea şi mai mult. E avocat.

– Fii prudent, îl sfătui Elle. Povestea asta se îndreaptă cu paşi mari spre un deznodământ. Individul a jucat un joc şi, dacă e un jucător adevărat, sunt convinsă că şi el simte acelaşi lucru. S-ar putea să pregătească o lovitură de maestru.

– Nu văd cum ar putea da o asemenea lovitură. L-am înhăţa cât ai zice peşte.

– Poate că da, rosti ea, atingând mâneca hainei lui. Aminteşte-ţi însă că ideea lui de a câştiga s-ar putea să nu fie legată de evitarea arestării. Este avocat: poate că se vede câştigând în instanţă. Ieşind triumfător din sala de judecată după o achitare răsunătoare. S-a ajuns într-o situaţie extrem de fragilă.

Lucas plecă de la St Anne la ora opt, conduse repede până acasă, porni computerul, fixă lampa ca să aibă suficientă lumină şi încercă să scrie finalul scenariului de la Everwhen. Textul de deschidere al jocului trebuia să fie bogat, să indice descoperirea de fecioare cu sâni goi şi funduri superbe, purtarea de bătălii cu săbii în tuneluri lungi şi întunecate, efectuarea de călătorii îndelungate şi găsirea de prieteni de nădejde – adică tot ceea ce un maniac al computerelor de cincisprezece ani nu a încercat încă, dar vrea cu disperare să o facă. Şi toate

acestea trebuiau făcute evitând în acelaşi timp cu scrupulozitate pornografia sau altceva care i-ar fi putut ofensa pe părinţii copiilor.

Lucas nu se simţea în stare de aşa ceva acum. Oftă şi închise computerul, băgă CD-ul cu scenariul în dosarul cu specificaţiile software ale jocului, se duse în bibliotecă şi rămase acolo în întuneric, ca să gândească.

Cele două ore lipsă îl îngrijorau. *Era posibil* să fi fost un accident. Şi dacă individul se furişase intenţionat de sub urmărire, de ce să o fi făcut? Unde să se fi dus? Cum şi când îşi depistase urmăritorii? Nu se furişase ca să ucidă – nu avea la el echipamentul necesar, în afară de cazul în care îl ducea cu el în geantă, dar Câinele turbat nu era chiar atât de idiot.

Pe Lucas îl îngrijora şi drumul efectuat cu o zi înainte la magazinul de obiecte vechi. Adevărat, individul se oprise mai întâi la un magazin de componente de computer şi cumpărase o cutie de hârtie. Dar Lucas îşi aminti că sub imprimanta din casa lui zăcea o cutie pe jumătate plină cu hârtie. Nu ar fi avut nevoie de aşa ceva. Nu atât de mult cât să facă un drum special pentru asta. Apoi intrase în magazinul de obiecte vechi, iar unul dintre urmăritori, care trecuse pe trotuarul opus al străzii, o văzuse pe patroana magazinului desprinzând momeala de pescuit din vitrină. Faptul fusese confirmat după plecarea Câinelui turbat, după ce Sloan fusese trimis să o interogheze pe femeie.

O momeală veche pentru pescuit. De ce? În apartamentul Câinelui turbat nu exista nici un obiect. Omul nu avea prieteni. Nu suna pe nimeni, cu excepţia telefoanelor legate de serviciu şi nu primea telefoane acasă. În căsuţa lui poştală se găseau doar facturi şi reclame.

La ce slujea acea momeală?

Stând în întuneric, cu ochii închişi, Lucas răsuci problema în gând, ca pe un cub, fără să reuşească să obţină feţe de o singură culoare.

Îşi zise că nu avea sens să mai stea acolo. Se uită la ceas. Ora nouă. Se sculă, îşi puse o haină şi se duse la maşină. Nopţile deveniseră foarte reci, iar vântul care îi biciuia faţa îi declanşa pofta de schi. Venise vremea să-şi scoată schiurile de viteză din beci şi să-şi ascută şi să-şi ungă schiurile de schi fond. La sfârşitul iernii se trezea mereu epuizat şi sătul, dar începuturile îi plăceau întotdeauna.

Apartamentul Câinelui turbat se afla la opt kilometri de casa lui Lucas. Pe drum, Lucas se opri la un chioşc de ziare ca să cumpere câte un exemplar din revistele *Powder* şi *Skiing*.

– Nimic, îi spuse poliţistul de supraveghere când îl văzu urcând scara. Se uită la televizor.

Lucas aruncă o privire pe fereastră spre apartamentul Câinelui turbat. Nu se vedea nimic altceva în afara licărului albăstrui al televizorului printre draperiile camerei de zi.

– Fă o mişcare, nemernicule, rosti Lucas printre dinţi.

32

Câinele turbat se forţă să mănânce şi să spele vasele. Proceda ca de obicei. La ora şapte porni televizorul. Cu draperiile trase. Privi în jurul lui. Acum ori niciodată.

Nu se folosise niciodată de prea multe scule, dar treaba pe care o avea acum de făcut nu era prea sofisticată. Luă o şurubelniţă cu mâner lung, un ciocan cu gheară, un cleşte şi o lanternă din camera de lucru şi le duse la etaj. Din dormitor luă două perechi de ciorapi groşi ca să-şi amortizeze zgomotul paşilor. Când fu gata, trase în jos scara spre mansardă.

Mansarda era doar cu puţin mai mare ca un pod în care mergeai târâş sub bârnele acoperişului casei. Era împărţită între cele patru apartamente prin panouri de nici un centimetru. Cum izolaţia apartamentului se oprea la nivelul mansardei, iar aceasta nu dispunea de calorifere, înăuntru era frig bine, astfel că acel spaţiu era potrivit doar pentru depozitarea de obiecte care nu puteau fi afectate de frigul iernii din Minnesota. Câinele turbat fusese acolo doar de două ori până atunci: prima dată când închiriase apartamentul şi a doua oară când concepuse *lovitura*, ca să inspecteze partiţionarea prin panouri.

Înaintând tăcut pe podeaua mansardei, Câinele turbat ajunse la peretele care separa aprtamentul lui de cel învecinat, cu faţa spre stradă. Panoul dintre partea lui de mansardă şi partea opusă fusese bătut în cuie dinspre partea lui. Treaba pe care o avea de făcut era uşoară. Reuşi să vâre vârful şurubelniţei sub marginea panoului şi să-l ridice cu grijă. Dură cam douăzeci de minute ca să slăbească panoul suficient de mult încât să poată scoate cuiele cu cleştele şi gheara ciocanului. Fusese iarăşi o treabă uşoară: panoul era fixat doar cu vreo zece cuie.

După ce eliberă panoul, îl trase înapoi suficient de mult ca să se poată strecura în partea opusă a mansardei. Cealaltă parte era aproape la fel de pustie ca a lui, având doar câteva pânze de drujbă depozitate în apropiere de scara de acces. Tăcerea devenea critică de acum, aşa că nu se grăbi cu următorul pas. Îşi zise că avea suficient timp la dispoziţie. Nu avea să plece de acolo până ce spionii poliţiei nu l-ar fi crezut în pat. Lucrând tăcut şi ghemuit la lumina lanternei, slăbi panoul dintre mansarda vecinului şi mansarda femeii care locuia în apartamentul aflat în diagonală cu al lui.

Ăsta era de fapt scopul lui final. Proprietara era o asistentă medicală la o sală de chirurgie, recent divorţată, care, de când se mutase în apartament, lucrase în schimbul de noapte în secţia de terapie intensivă a centrului medical St Paul Ramsey. Câinele turbat sunase la spital de la birou, o ceruse la telefon şi i se spusese că avea să intre în schimb la ora unsprezece.

Fu nevoit să suporte o jumătate de oră de frig ca să intre în partea ei de mansardă. După ce reuşi să ajungă acolo, puse cu atenţie panoul la loc, astfel ca la o cercetare superficială să nu fie descoperită lipsa cuielor. Se furişă înapoi spre apartamentul lui, lăsând lanterna,

uneltele şi cuiele la capătul scării. Când avea să se întoarcă din misiune, avea să reintroducă cuiele cât de bine putea în găurile lor. A doua zi de dimineaţă, când ocupanţii celorlalte apartamente aveau să se ducă la lucru şi înainte ca ultima lui victimă să fie descoperită, el se putea întoarce pentru a bate bine cuiele cu ciocanul în locurile de unde le scosese.

Ajuns jos, se gândi să facă un drum scurt la un magazin învecinat. Putea fi o provocare nedorită, dar destul de puţin probabilă. Închise televizorul, îşi îmbrăcă haina, îşi verifică portofelul şi ieşi pe uşa din faţă. Încercă să meargă lejer, cale de două clădiri, părând a nu avea nici o grijă. Traversă zona de parcare din faţa magazinului, intră şi cumpără câteva articole de băcănie, câteva pungi cu cereale, o cutie de lapte şi o revistă *Penthouse*. După ce ieşi, muşcă dintr-un biscuit cu cremă, savură aroma de cireşe care îi umplu gura şi porni înapoi spre casă.

Chestia asta ar fi trebuit să-i rezolve problema. Ar fi trebuit să-i pregătească psihologic pentru ideea că el avea să stea în casă restul serii. Traversă veranda, deschise uşa, intră, încuie uşa în urma lui, puse cerealele şi laptele pe o masă şi deschise televizorul, văzând că se transmitea un meci de footbal american.

Meciul era de-abia la început. Cowboys împotriva Giants. Se uită la prima repriză, privind în gol ecranul, fără să-i pese ce se întâmpla pe teren şi păsându-i şi mai puţin de faptul că Giants păreau să domine copios meciul. La pauză introduse caseta cu Davenport în aparatul video şi urmări iarăşi interviul. Davenport, jucătorul. Carla Ruiz, fosta-şi-niciodată-împlinita Aleasă. Derulă interviul a doua oară, după care închise aparatul şi începu să se plimbe prin apartament. Se duse în bucătărie. Se uită în sertarele cu veselă.

Deschise frigiderul, bău niște lapte dintr-o sticlă și lăsă sticla pe cuptor. Zece patruzeci și cinci. Ridică telefonul și o sună pe asistentă. Douăzeci de apeluri. Treizeci de apeluri. Patruzeci. Cincizeci. Fu tentat să sune la spital și să o ceară la telefon, dar se abținu. Telefonul putea fi pus sub urmărire. Era un risc, dar trebuia să și-l asume.

Stinse lumina și se duse la etaj, unde se dezbrăcă și începu să se îmbrace cu altceva. Pulover negru pe gât. Blugi. Pantofi Nike Air, cu șireturile înnodate și puse în jurul gâtului. O geacă nouă de schi, albastru-închis cu un petic turcoaz pe piept. Mănuși. Șapcă. Stinse lumina de la dormitor.

Străbătu coridorul și urcă scările spre mansardă doar în ciorapi, ghidându-se în întuneric cu ajutorul mâinii lipite de perete. La capătul treptelor găsi lanterna, o aprinse și se furișă spre cadrantul opus al mansardei, apoi în cadrantul asistentei. Trase încuietoarea pentru scară, deschizând trapa doar câțiva milimetri, și ascultă. Nici un sunet. Nici o lumină.

Apartamentul femeii era o replică pe stânga a apartamentului său. Verifică mai întâi dormitorul, trimițând fasciculul luminos prin ușa deschisă. Patul era făcut, fără ca pe el să se odihnească cineva. Coborî spre bucătărie, zări telefonul, se opri și își zise: „De ce nu?" Verifică agenda de telefoane, sună la spital și o ceru pe asistentă la telefon.

– Sylvia.

Închise, apăsând furca repede, ca și cum ar fi apărut o defecțiune pe linie. Femeia era acolo, la spital.

Traversă bucătăria, intră în camera de serviciu și crăpă ușa spre garaj. Pustiu. Dat fiind pesiajul de afară – taluzul din spatele casei – ar fi trebuit să poată deschide poarta garajului în sus mai bine de treizeci de centimetri

fără să fie văzut. Se asigură că poarta garajului nu era încuiată şi o ridică încet. Când aceasta se depărtă vreo treizeci de centimetri de sol, se lipi cu spatele de podea şi se strecură afară.

Noaptea era întunecată şi noroasă. Câinele turbat rămase câteva clipe lângă uşa garajului, invizibil dinspre stradă, ca să-şi facă curaj. După ce reuşi să-şi recapete autocontrolul, coborî uşa, lăsând doar un spaţiu de câţiva centimetri, ca să o poată ridica mai uşor la întoarcere.

Acum urma partea cea mai rea. Traversă spaţiul din faţa garajului, către taluz, pe coate şi pe genunchi, apoi sări peste el şi ajunse pe alee. Se uită în stânga şi în dreapta. În casele din jur locuiau numai familii. Cele două posturi de supraveghere, care acopereau părţile laterale ale apartamentului său, rămăseseră acum undeva în spate. Singura problemă ar fi fost dacă pe străzi patrulau şi maşini de supraveghere, dincolo de perimetrul strâmt al apartamentului. Din punct de vedere al poliţiei, măsura de a posta oameni în afara câmpului vizual al apartamentului nu ar fi avut cine ştie ce logică, dar cine ştia de ce erau poliţiştii în stare?

Îmbărbătându-se singur, trecu la acţiune. Ieşi de pe alee şi se îndepărtă de casă, cu capul plecat. Cât mai discret, verifică rapid maşinile parcate. Nimeni. Dacă existau maşini de patrulă, acestea stăteau probabil pe părţile laterale ale imobilului. Ar fi fost ilogic să fie parcate cu spatele la autostradă; în acea direcţie nu exista nici o ieşire.

Avea de mers trei străzi până la maşină. Ajunse la ea, o descuie, se strecură la volan şi evaluă situaţia. Era convins că nimeni nu aflase de evadarea lui. Avea o *senzaţie* de bine. Rămase aşa câteva clipe, *simţind* mediul din jurul lui, parcă reuşind să se proiecteze singur în

noapte. Era liber. Aprinse farurile, porni motorul şi plecă. Se gândise mult la acest moment şi nu reuşise să se hotărască. Acum o făcu. În ziare se scria că Davenport conducea un Porsche. Oare să fi fost parcat în faţa vreunuia din posturile de supraveghere? Asta dacă existau posturi de supraveghere. Intră pe strada din spatele străzii lui, trecând pe lângă casa pe care o suspecta. Două maşini, două Ford-uri sedan fără însemne speciale. Exact genul de maşini care ar putea fi conduse de poliţişti în civil. Dar care era situaţia la cealaltă casă? Viră la stânga şi farurile maşinii luminară o altă maşină care se apropia. Era chiar un Porsche. Zări pentru o fracţiune de secundă faţa lui Davenport în vreme ce acesta dădea colţul. Câinele turbat încetini, întoarse şi porni în direcţia din care venise. Maşina lui Davenport se oprise în faţa unui al doilea post de supraveghere. Individul ieşea din maşină cu o cutie dreptunghiulară în mâini... O pizza.

O pizza.

Asta răspundea la următoarea întrebare. Încă nu se hotărâse cum avea să intre în apartamentul lui Ruiz. Se gândise să declanşeze alarma de incendiu. Ar fi lovit-o când ea ar fi ieşit pe coridor. Dar când ar fi văzut că e vorba de o alarmă falsă, probabil că paznicul clădirii ar fi început să ia locatarii la rând ca să afle dacă e vreo problemă undeva. În plus, exista posibilitate ca altcineva să iasă pe coridor înaintea lui Ruiz. Se gândise să imite vocea lui Lucas – dar dacă uşa era legată cu un lanţ şi ea ar fi vrut mai întâi să vadă cine era şi ar fi dat de un străin? Atunci *şi-ar fi dat seama.*

Dar o pizza...

Se opri la o pizzerie şi luă o pizza, aşteptând cu nerăbdare ca bucătarul care o prepara să pregătească aluatul, să-l învârtă, să-l aranjeze frumos şi apoi să-l

bage în cuptor. Coacerea dură alte zece minute. Câinele turbat se uită la ceas. Unsprezece treizeci şi cinci. Trebuia să se grăbească. De obicei paznicul încuia clădirea lui Ruiz la miezul nopţii.

Avu nevoie de alte zece minute ca să ajungă la fostul depozit din St Paul; îl zări încă de pe autoastradă în clipa în care vră pe rampa de ieşire. Parcă în faţa uşii principale de acces în clădire şi îşi scoase echipamentul din portbagaj: furtunul plin cu odorizante pentru pisici, flaconul de spray, rola de bandă, mănuşile de lucru. Cu excepţia furtunului, le bă pe toate în buzunarele hainei.

Intră pe uşă şi o luă pe scări; făcând şi pe liftierul, paznicul stătea de obicei pe lângă uşa ascensorului, unde asculta muzică. La primele două etaje era linişte. Cineva de la etajul trei asculta un radio, iar pe coridoarele cu pereţi subţiri se auzi un râset înfundat. Etajele patru şi cinci erau cufundate în tăcere.

Pe coridor, patru uşi la rând. Sub uşa ei se vedea lumină. Scoase un oftat de uşurare. Femeia era acasă. Câinele turbat luase în calcul şi anularea operaţiunii şi pregătirea ei de la capăt dacă ar fi fost nevoie. Acum vedea că nu are ce să anuleze. *Lovitura* avea să aibă loc.

Îşi puse mănuşile galbene de bumbac, inspiră adânc, expiră cu zgomot, bătu în uşă şi zise cu voce tare:

– Pizza.

Ea nu-i văzuse niciodată faţa.

Îi auzi paşii apropiindu-se.

– Nu am comandat nici o pizza, rosti ea din spatele uşii.

– Păi am o pizza pentru acest studio pentru Lucas Davenport. Ar trebui ca şi vinul să fie pe drum, asta dacă nu cumva a şi venit.

Urmă o clipă de tăcere, apoi o exclamație înăbușită:

– Of, nu.

Ce? Ce nu era în regulă? Câinele turbat se încordă, gata să o ia la sănătoasa, dar ușa se deschidea. Se vedea un lanț. Ruiz părea singură. Femeia se uită pe coridor și văzu cutia.

– O clipă, rosti ea cu o notă de reșemnare în voce.

Se petrecea ceva ce el nu înțelegea. Femeia închise ușa, dar Câinele turbat auzi lanțul desfăcându-se de la locul lui. Își așeză pizza mai bine pe mâna care ținea furtunul. În cealaltă mână ținea spray-ul. Ruiz deschise ușa. În spatele ei nu se vedea nimeni. Câinele turbat împinse pizza în față și făcu un pas înainte. Ea se dădu înapoi și ridică privirea spre el în clipa în care tipul îi înfipse cu brutalitate cutia cu pizza în mâini. Zări mănușile și, în acea fracțiune de secundă, *își dădu seama*, dar imediat se trezi cu spray-ul inundându-i gura și împrăștiindu-se pe față. Scăpă pizza și încercă să-și protejeze fața, tușind și împleticindu-se înapoi. Câinele turbat intră în apartament și pendulă furtunul. Femeia ținea brațul ridicat, așa că lovitura eșuă. Înecându-se, Ruiz se întoarse pe jumătate și porni împleticindu-se către un raft cu cărți, cu mâinile întinse. Câinele turbat se opri doar pentru o clipă ca să închidă ușa, după care se duse după femeie. Ruiz ajunsese deja la raft și bâjbâia, orbită, căutând ceva, căutând, dar Câinele turbat se repezi asupra ei exact în clipa în care mâna ei apucă un mic pistol cu mâner cromat. El o lovi cu furtunul și ea căzu, cu arma în mână. Zărind scena cu tot atâta limpezime și acuitate ca și cum s-ar fi petrecut la lumina zilei, el văzu că femeia ținea arma doar de mâner, că degetele ei nu apucaseră trăgaciul, așa că își permise o fracțiune de secundă pentru a ținti mai bine și o lovi din nou cu furtunul în ceafă, apoi încă o dată, lovitura

ricoşând pe umărul ei, apoi încă o dată, chiar în faţă... ea rămase nemişcată în poziţie fetală...

Gâfâind, Câinele turbat aruncă furtunul din mână şi se năpusti asupra femeii ca un tigru asupa unei antilope prinse cu ghearele. Îi dădu capul pe spate, îi băgă căluşul în gură şi îi înfăşură capul cu bandă adezivă. Femeia era ameţită şi nu opunea nici o rezistenţă. El îşi făcu o clipă griji că o omorâse şi îşi zise, în mod absurd: „Asta nu e o Aleasă, este doar un accident, nu contează cum moare..."

Pistolul zăcea pe podea. El îl împinse mai departe, se ridică, o apucă pe femeie de gulerul cămăşii şi o trase în dormitor, unde folosi banda adezivă ca să o lege de pat. Femeia purta o cămaşă bărbătească de flanelă. El o tăie cu cuţitul. Un nasture al cămăşii sări cât colo şi se izbi de perete. Câinele turbat auzea acum totul mai bine din pricina adrenalinei care îi ascuţise toate simţurile. Apucă partea laterală a sutienului ei şi trase de închizătoare, rupând-o, după care rupse baretele de pe umeri. Desfăcu nasturii de la blugii femeii şi îi trase pantalonii în jos până la jumătatea coapselor. Apoi îi rupse chiloţii în dreptul sexului şi îi ridică în sus pe pântece.

Se dădu înapoi şi-şi inspectă prada cu privirea. Era exact cum trebuia. Nu era o Aleasă, dar până la urmă poate că obţinea o distracţie pe cinste. Întinse mâna şi îi mângâie femeii peticul de păr pubian de la îmbinarea picioarelor.

– Să nu pleci, rosti el cu voce dulce şi sarcastică. Pentru restul am nevoie de ceva ascuţit.

33

– S-a dus la culcare? întrebă Lucas.

– Mda, rosti polițistul înalt.

– La naiba. Lucas se uită în tavan, analizând situația. Poate că fuseseră văzuți. Trebuie să facă o mutare în curând. *Trebuie*.

– Acum stomacul meu se mișcă, zise al doilea polițist. Am nevoie de ceva de mâncare.

– Încă trei ore, replică primul polițist.

– Iisuse. Al doilea polițist se uită la Lucas. În fine. Ce faci?

Lucas se întinsese pe saltea și citea un exemplar din revista *Powder*.

– Ăă...

– Presupun că nu te interesează o pizza?

– Ba cred că da.

Lucas se ridică în picioare.

– E o pizzerie lângă Universitate. Destul de bună, zise polițistul înfometat. Sun acolo ca să fie deja gata când ajungi.

– Ai stația la tine? întrebă primul polițist.

– Mda.

– Te apelez dacă se întâmplă ceva.

Când ajunse acolo pizza nu era încă gata, aşa că mai trebui să aştepte cinci minute. Lucas o luă şi porni înapoi, conducând cu viteză şi apropiindu-se periculos de mult de o maşină când vră pe strada care ducea către postul de supraveghere. „Nu pot face aşa ceva", îşi zise el atunci când farurile celeilalte maşini îl scăldară în lumina lor. Ultimul lucru de care avea nevoie era o bătaie cu vreun ţărănoi căruia nu-i plăcea să i se ia faţa.

Urcă cele trei rânduri de trepte cu pizza fierbinte, până în mansarda unde fusese amenajat postul de veghe.

– Nimic, rosti primul poliţist.

– E tăcut ca un iepure nenorocit, zise poliţistul flămând, deschizând cutia cu pizza. Dacă chestia asta are anşoa în ea, te-ai fript.

Lucas luă o bucată de pizza şi se întoarse la revista lui.

– Probabil că s-a ars lumina de noapte, rosti primul poliţist după o vreme.

– Hm?

– În noaptea asta nu se vede lumina de noapte.

Lucas se târî la fereastră şi privi afară. Fereastra dormitorului Câinelui turbat era neagră ca smoala. Nici un licăr de lumină. Ciudat. Dacă un tip obişnuia să doarmă cu lumină de noapte, de obicei avea nevoie de ea...

– La naiba, exclamă el, răsucindu-se şi sprijinindu-se cu spatele de perete şi cu genunchii îndoiţi.

– Ce e?

– Nu ştiu. Întoarse capul şi se uită iarăşi dincolo de pervazul ferestrei. Chestia asta îmi dă fiori. Ceva nu e în regulă.

– E doar o nenorocită de lumină de noapte, zise poliţistul flămând în vreme ce înghiţea ultima bucată de pizza şi îşi lingea degetele.

– Nu e în regulă, insistă Lucas.

Adulmeca pericolul. Îl urmărea pe nenorocit de două săptămâni şi în fiecare noapte lumina era aprinsă. Dar nu exista nici o altă ieşire din casă. Doar dacă nemernicul nu cumva făcuse o gaură în zid.

„Mansarda", îşi zise el. „Nenorocita de mansardă."

Lucas se târî până la telefon.

– Ce număr are? îl întrebă el pe primul poliţist, pleznind din degete.

– Iisuse, ai de gând să...

– Dă-mi dracului numărul ăla, repetă Lucas, cu voce de gheaţă.

Primul poliţist se uită la tovarăşul lui căruia îi dispăruse foamea şi care ridică din umeri, după care scoase un carneţel din buzunar şi îi spuse numărul. Lucas îl formă imediat.

– Dacă răspunde, e doar o greşeală, zise el, uitându-se la ceilalţi. O să o cer pe Louise.

Telefonul Câinelui turbat începu să sune. O dată. De două ori. De cincisprezece ori. Treizeci. Cincizeci. Nici o lumină în fereastră. Nimic.

– Nemernicul naibii, exclamă primul poliţist.

– Mai dă-mi numărul o dată. Poate am format eu greşit, ceru Lucas. Poliţistul i-l citi şi el îl formă din nou. Eşti sigur că ăsta e numărul?

– Ăsta e, zise poliţistul.

Telefonul sună iarăşi. Şi tot sună. Nici un răspuns.

– Lăsaţi-l să sune, rosti Lucas, pornind în grabă spre uşă. Mă duc acolo.

– Iisuse...

Lucas ieşi ca o furtună pe uşa casei de supraveghere şi traversă în goană strada până la veranda Câinelui turbat. Auzea telefonul sunând. Apăsă soneria. Cinci secunde, zece. Nici o lumină. Deschise grilajul exterior de protecţie şi încercă uşa de intrare. Încuiată. Nu avea

timp de subtilităţi. Se dădu un pas înapoi şi lovi uşa cu toată forţa în dreptul încuietorii, dând-o de perete.

Intră şi alergă la baza scării.

– Vullion? Avea pistolul Heckler & Koch P7. Urcă scara ţinând strâns arma. Vullion?

În camera de zi se aprinse o lumină şi Lucas întoarse imediat privirea văzându-l pe primul poliţist de supraveghere venind după el cu pistolul scos din teacă. Lucas urcă scările până la capăt şi zări treptele coborâte din mansardă. Fuseseră trase în jos pe coridor.

– Nemernicul a dispărut, strigă el la poliţistul din spatele lui. Opreşte telefonul ăla!

Lucas verifică dormitorul, apoi urcă scara până în mansardă. Pereţii despărţitori dintre apartamente erau slăbiţi. Telefonul încetă să mai sune şi Lucas coborî înapoi treptele.

– A trecut prin mansardă către un alt apartament şi a ieşit pe acolo, strigă el spre colegul lui. Trimite toată lumea pe stradă, în căutarea unui tip care merge pe jos. Arestaţi-l. Dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru intrare în locuinţe străine prin efracţie.

Poliţistul de supraveghere ieşi în goană pe uşa de la intrare. Lucas se duse în camera din faţă, se răsuci pe călcâie şi se uită în jurul lui. Nimic. Absolut nimic. Îngustă ochii şi se întoarse în dormitor, unde îşi strecură mâinile sub saltea. Apoi şi le plimbă în jur. Pozele dispăruseră.

Se întoarse jos şi se duse la telefon. Vru să-l sune pe Daniel. Să ceară ajutor de la el. Apucând receptorul, privirea îi căzu pe becul roşu al aparatului video. Vullion se uitase la o casetă. Lucas lăsă receptorul, porni televizorul, derulă banda înapoi puţin, apoi apăsă pe butonul start. Carla. Lucas îşi ridică privirea în tavan. Interviul. Carla.

O luă la fugă, evaluând în minte toate posibilităţile. Corpul executa deja ceea ce mintea urma să decidă. Vullion se dusese după Carla. Nu luase autobuzul, aşadar trebuia să-şi fi făcut cumva rost de o maşină. Lucas avea o staţie radio. Îi putea suna pe poliţiştii din St Paul ca să ceară trimiterea unei echipaj la apartamentul Carlei în trei sau patru minute. Atâta le-ar fi luat poliţiştilor de acolo să priceapă ce spune el, să se adune şi apoi să plece spre casa Carlei.

Dar Lucas se găsea la doar opt kilometri depărtare. Opt kilometri de autostradă. Maşina lui putea ajunge acolo în cinci minute, maximum şase. Oare cele două minute în plus însemnau moartea ei? Dacă nu, atunci Lucas putea da lovitura.

Se aruncă în Porsche, demară în trombă, apăsă cu putere pe accelerator, tăie prima curbă, ajunse la optzeci de kilometri pe oră şi abordă rampa de acces spre autostradă cu nouăzeci. În faţa lui pe rampă se vedea o Honda Civic. Lucas ieşi cu două roţi pe iarbă şi depăşi Honda cu o sută zece, înregistrând în trecere faţa înspăimântată a celuilalt şofer. Ieşi de pe rampă cu o sută cincizeci şi apăsă acceleratorul până la podea. Vitezometrul urcă fără să ezite la o sută optzeci, două sute, două sute douăzeci. Rămase acolo, trecând ca un fulger pe lângă maşinile de pe şosea şi pe lângă rampele de ieşire de pe drum.

Două minute. Lexington Avenue. Trei minute. Dale. Trei minute şi douăzeci de secunde, vină spre Tenth Street, apoi debreie, maşina trecând scrâşnind prin prima intersecţie. Depozitul se ivi masiv în faţa lui. Opri maşina pe stradă, scoase sacul de sport cu pistolul cu amortizor de sub scaun şi porni în fugă spre uşa laterală a clădirii.

În vreme ce se apropia, apăru paznicul, cu cheile clădirii în mâini.

– Nu, strigă Lucas, făcându-l pe paznic să se oprească.

Lucas caută în buzunarul de la cămaşă, luă legitimaţia şi i-o arătă omului în vreme ce împingea uşa ca să intre.

– Tu stai aici, îi ordonă el paznicului, care rămăsese cu gura căscată. Vor veni aici nişte poliţişti din St Paul, iar tu o să-i duci sus cu liftul. Aştepţi chiar aici, ai înţeles?

Paznicul dădu din cap.

– Aştept chiar aici, repetă el.

– Corect.

Lucas îl bătu pe umăr şi dispăru pe scări în sus.

Când aproape ajunsese la destinaţie, îşi aminti că uşa studioului Carlei avea nişte broaşte mai sănătoase acum, dar continua să fie o bucată putredă de lemn. Nu avea timp să se gândească la asta acum. Hristoase, dacă ucigaşul nu era acolo, îl aştepta o situaţie destul de neplăcută. Se grăbi pe coridor, ajunse la uşă şi văzu lumină pe sub ea. Lăsă jos sacul de sport, se dădu cu un pas în spate şi lovi uşa cu piciorul. Ţâşni ca o furtună în încăpere, ţinând pistolul cu ambele mâini.

Studioul era pustiu.

34

Dinspre stânga se auzi un sunet înfundat, ca şi cum o pisică ar fi sărit de pe o bibliotecă. Dar nu era vorba de nici o pisică. Lucas se răsuci şi întinse arma. Se vedea acolo o cameră mică, întunecată, ca o peşteră. Un geamăt. Făcu un pas în faţă. Nu vedea nimic. Încă un pas, tot fără să vadă ceva. Un alt pas, deja depărtându-se de uşă. O formă albă, legată, arcuită, pe pat, un alt geamăt şi nimic altceva...

Un alt pas şi brusc se trezi cu Vullion, cu ochii ieşiţi din orbite, cu mâinile acoperite de mănuşi galbene, cu un soi de ţeavă într-o mână. Ţeava coborî. Lucas ezită pe ultimii centimetri de care avea nevoie ca să tragă şi ţeava îl plesni peste dosul mâinii, făcându-l să scape arma. Lucas simţi cum îi cedează oasele mâinii drepte. Pară o nouă lovitură cu mâna stângă. Văzu cealaltă mână a lui Vullion ridicându-se într-o mişcare lungă şi în ea zări sclipirea lamei cuţitului, ca o sabie scurtă îndreptată spre pântecele lui. Pivotă şi pară lovitura cu mâna ruptă, simţind cum aceasta se îndoaie. Urlă de durere, dar lama trecu pe sub braţul lui. Reuşi să prindă braţul lui Vullion care ţinea cuţitul şi să-şi înfigă cotul

drept în ochiul acestuia. Impactul îl dădu pe nemernic pe spate. Se clătinară amândoi înapoi în micul dormitor. Picioarele lui Vullion cedară când el se izbi de pat. Căzură împreună peste Carla şi Lucas îl pocni pe Vullion peste faţă o dată, de două ori, de trei ori, simţind durerea din mâna ruptă ca pe un fulger drept în moalele capului.

Apoi Vullion se opri. Lucas îi răsuci braţul cu cuţitul şi arma căzu pe podea. Vullion părea mai degrabă şocat decât scos din luptă. Lucas îl lovi de două ori cu mâna stângă, izbind urechea lui Vullion, apoi reuşi să-l dea jos de pe Carla în spaţiul îngust dintre pat şi perete, şi se aruncă peste capul şi umerii individului.

– Nemernicule, gemu Lucas.

Îşi auzea propria răsuflare grea şi neregulată. Băgă cu greutate mâna validă în buzunar şi scoase de acolo inelul de chei. De inel era prins un briceag miniatural. Scoase briceagul din teaca lui de plastic şi vârî cu atenţie lama pe sub banda care înconjura capul Carlei, fixând căluşul. După ce-i scoase căluşul, Carla icni şi apoi scânci, cu un sunet animalic, ca un iepure. Trăia.

– Loveşte-mă, gemu Vullion de sub genunchii lui Lucas. Sunt rănit.

– Taci, nemernicul naibii, îl repezi Lucas.

Îl lovi în cap cu pumnul mâinii stângi şi Vullion tresări şi gemu din nou.

Lucas întinse mâna şi tăie banda care lega mâinile Carlei de pat, apoi îi eliberă picioarele.

– Sunt eu, Lucas, rosti el aproape de urechea ei. Totul va fi bine. Ambulanţa e pe drum, tu stai aici nemişcată.

Se ridică de lângă pat, îl înşfăcă pe Vullion de spatele cămăşii şi îl ridică cu toată forţa de jos, apoi îl

împinse către studio. Pistolul lui Lucas zăcea lângă perete. Cu o lovitură dură, reteză picioarele lui Vullion de sub el şi îi împinse partea de sus a trupului la podea, protejându-i capul. Nu avea chef să devină inconştient. Vullion căzu ca un sac de cartofi.

Câtă vreme individul stătu întins la podea, Lucas ridică pistolul şi se duse repede înapoi spre coridor, luă sacul de sport şi îl aduse înăuntru. Închise uşa cu piciorul.

Stând întins pe burtă, Vullion îşi duse mâinile la urechi.

– Ridică-te, îi ordonă Lucas lui Vullion. Acesta nu-i răspunse, aşa că Lucas îl lovi cu piciorul în şold. Ridică-te. Hai, sus.

Vullion vru să se scoale, dar căzu înapoi pe burtă, apoi se ridică într-un genunchi. Îi curgea sânge din nas în gură. Avea pupila unui ochi dilatată. Celălalt ochi era închis, cu pleoapa şi carnea din jurul orbitei sângerânde şi tumefiate.

– În picioare, dobitocule, sau jur pe ce am mai sfânt că te omor în bătaie.

Vullion se uita la el cum putea mai bine. Continua să fie ameţit. Cu un icnet de epuizare, se ridică tremurând în picioare.

– Şi acum, mergi înapoi. Cinci paşi.

Lucas îndreptă pistolul spre pieptul lui Vullion. Acesta se dădu prudent înapoi, părând că începe să îşi revină în fire.

– Şi-acum, stai pe loc, ordonă Lucas, ducându-se către telefon.

– Am ştiut de supraveghere, zise Vullion printre dinţii sparţi.

– Mi-am dat seama de asta acum zece minute, replică Lucas, dând din mâna stângă.

– Ai mâna ruptă?

– Taci din gură, i-o retează Lucas.

Ridică receptorul din furcă.

– M-ai atras deliberat în capcană aici? Cu prietena ta? Aşa cum ai procedat cu McGowan?

– De această dată nu. McGowan a fost însă o momeală, recunoscu Lucas.

– Din multe puncte de vedere, eşti mai rău ca mine, zise Vullion. Sângele îi şiroia pe bărbie. Se clătină din nou şi întinse mâna spre chiuveta Carlei ca să-şi restabilească echilibrul. Eu am luat vieţile unor... necunoscuţi. Tu i-ai întins o capcană unui prieten. Dacă aş fi avut un prieten, nu i-aş fi făcut niciodată aşa ceva.

– Aşa cum am declarat şi în ziare, nu eşti un jucător foarte bun, zise Lucas cu o voce aproape şoptită.

– Mai discutăm noi pe tema asta, răspunse Câinele turbat. Devenea tot mai puternic, iar Lucas era impresionat fără să vrea. Am şi eu apărarea mea. Nu vei putea dovedi nici una dintre crime. În definitiv, nu am omorât-o pe domnişoara Ruiz. Şi poate ai observat că de această dată am folosit o altă metodă. Nu vei descoperi nici un bilet. Aveam de gând să îl concep aici, după aceea. Dacă se ajunge la negocieri, o să pledez pentru nebunie. Câţiva ani într-un spital de nebuni şi voi fi liber. Şi chiar dacă se ajunge la ce e mai rău, încasez optsprezece ani la Stillwater pentru crimă cu premeditare. Mă descurc eu cu asta.

Lucas dădu din cap.

– M-am gândit la toate astea. Aş avea sentimentul că pierd totul dacă te văd scăpând cu viaţă. Nu aş suporta deloc ideea. Nu având în faţă un jucător de rang inferior.

– Ce?

Lucas îl ignoră. Căută în buzunarul pantalonilor şi scoase un singur cartuş de 9 mm. Urmărindu-l cu atenţie pe Vullion, îşi sprijini pistolul de închietura cotului şi scoase magazia din toc. Acesta era momentul în care Vullion putea acţiona, dacă avea de gând să o facă, numai că individul nu schiţă nici un gest; rămase nemişcat, nedumerit, uitându-se cum Lucas bagă cartuşul orb în primul lăcaş al magaziei, împinge magazia la locul ei în toc şi apoi introduce cartuşul pe ţeavă.

– Ce faci? întrebă Vullion.

Se întâmpla ceva. Ceva cu totul nepotrivit.

– În primul rând, am să sun la poliţie, răspunse Lucas.

Se duse la telefonul de perete al Carlei şi formă 911. După ce îi răspunse operatoarea, se identifică şi ceru o ambulanţă şi întăriri. Operatoarea îi ceru să nu închidă, iar Lucas se conformă cererii. Lăsă telefonul să atârne de perete şi se îndepărtă de el.

Vullion continua să se uite la el, tot mai încruntat. Când văzu că Lucas se îndepărtează de telefon, se îndepărtă şi el de chiuvetă. Lucas îndreptă pistolul spre tavan, trase o dată, urmărind traiectoria cartuşului tras. Câinele turbat făcu ochii mari fără să vrea când auzi explozia. Continua să aibă ochii măriţi de surpriză când Lucas trase alte două focuri. Unul îl lovi pe Vullion în plămânul drept, celălalt în plămânul stâng.

Cele trei focuri fuseseră trase în ritm rapid, aproape muzical: bang-bang-bang.

Impactul îl dădu pe Vullion în spate cu doi paşi, apoi individul căzu, prăbuşindu-se ca şi cum i s-ar fi topit oasele. Dădu din gură de câteva ori, apoi se rostogoli pe spate. Focurile trase erau menite să ucidă, dar nu erau perfecte; nici nu trebuiau să pară prea bine ţintite. Totul trebuia să pară o luptă. Lucas se apropie de muribund.

– Ce s-a întâmplat?

Vocea părea animalică. Lucas se răsuci şi o văzu pe Carla în cadrul uşii dormitorului. Nu mai sângera, dar faţa îi era răvăşită rău, cu nasul rupt şi obrazul tăiat. Femeia veni şontânc-şontânc spre Lucas.

– Trebuie să te întorci şi să te întinzi pe pat, zise Lucas.

Un martor ocular l-ar fi distrus.

– Stai aşa, zise Carla când el o prinse de braţ. Se uită la Vullion. E mort?

– Mda. S-a dus.

Dar Vullion nu murise încă. Ochii lui se mişcară infinitezimal către femeia brunetă care stătea în picioare deasupra lui, iar din colţul gurii îi ţâşni un firicel de sânge când buzele lui se mişcară haotic, încercând să rostească ceva.

– Mami? icni el.

– Ce? exclamă Carla.

Picioarele lui Vullion se mişcară spasmodic.

– Las-o baltă, o potoli Lucas, după care o împinse înapoi spre dormitor şi o aşeză pe pat. Stai aici. Eşti rănită.

Ea încuviinţă prostită şi îşi lăsă corpul să cadă la loc.

De-acum timpul devenea critic. Poliţiştii din St Paul aveau să ajungă la faţa locului în câteva zeci de secunde. Lucas ieşi repede din dormitor şi se duse la Vullion. Individul murise. Lucas dădu din cap, apucă sacul de sport şi scoase pistolul cu amortizor. Îl potrivi în mâna înmănuşată a lui Vullion, îl îndreptă către raftul cu cărţi de artă al Carlei şi apăsă pe trăgaci. Se auzi un sunet înfundat, urmat imediat de un pocnet sec când glonţul se înfipse într-un exemplar gros de zece centimetri din *The Great Book of French Impressionism*. Apoi Lucas scoase amortizorul de pe ţeavă şi lăsă arma pe podea la

câțiva pași de mâna întinsă a lui Vullion. Privi în jur pe podea, găsi carcasa cartușului orb pe care îl trăsese el și o băgă repede în buzunar.

În acea clipă se auzi ascensorul începând să urce. Lucas desfăcu amortizorul și aruncă o ultimă privire asupra scenei.

Aveau să se găsească urme de praf de pușcă și de nitriți pe mănușa lui Vullion, pe încheietura dezgolită a mâinii, pe mâneca hainei și pe fața lui. Glonțul din cartea de pe raft, dacă mai putea fi scos, avea să se potrivească cu cel de la pistolul Smith găsit pe podea lângă trupul lui Vullion. Ambele arme, pistolul Smith și revolverul P7 al lui Lucas, erau de 9 mm, așa că nu ar fi fost nici o problemă de identificare a sunetelor asemănătoare înregistrate pe banda serviciului de urgență în urma faptului că telefonul rămăsese deschis. În plus, focurile de armă fuseseră trase atât de repede unul după celălalt, încât nimeni n-ar fi avut nici o îndoială că Lucas trăsese ca să se apere.

Își zise că povestea lui avea să țină. Trebuia să mai lucreze un pic la scenariu. El și Vullion se luptaseră în dormitor. Îl trăsese pe Vullion afară, ca să n-o pună în pericol pe Carla, după care Vullion scosese pistolul din ascunzătoarea lui de la brâu. Trebuia să meargă. Oricum, nimeni n-ar fi intrat în detalii.

Se duse la o fereastră, o deschise și aruncă afară cele două bucăți mari de plastic ale amortizorului. Doar alte mizerii aruncate pe stradă de oameni. Înghesui învelișul de material izolator și tubul intern de aluminiu printre materialele de cusut ale Carlei. Avea să recupereze obiectele mai târziu și să scape de ele.

Își băgă pistolul în teacă și se întoarse în dormitorul Carlei. Femeia zăcea nemișcată pe pat, dar pieptul i se ridica și lăsa cu regularitate.

– Lucas, îi spuse el, prinzându-i piciorul cu mâna validă. Totul va fi bine. Lucas e lângă tine.

Auzi primul poliţist cum intră în cameră şi strigă:

– Aici, în spate. Poliţia din Minneapolis, Lucas Davenport, avem nevoie repede de o ambulanţă...

În vreme ce striga, în minte îi apăru pentru o fracţiune de secundă chipul uluit, pe moarte, al lui Vullion.

„Cu ăsta sunt şase", îşi zise el.

35

La două zile după Crăciun, cu mâna în gips după şase săptămâni de la operaţie, Lucas străbătu campusul pustiu, în toiul unei furtuni de zăpadă, către biroul Ellei Kruger din Fat Albert Hall. Biroul ei se găsea la etajul trei. Urcă treptele uzate de beton, deschizându-şi paltonul şi scuturându-şi zăpada de pe umeri în timp ce urca. Coridorul de la etajul trei era întunecat. În capăt, unul din birouri era luminat şi lumina lui se reflecta pe geamurile îngheţate. Paşii lui răsunau pe coridorul pustiu. Ajunse în dreptul uşii şi ciocăni.

– Intră, Lucas.

Împinse uşa şi o deschise. Elle şedea într-un fotoliu pe partea laterală a biroului, cu faţa către o canapea mică şi citea. O combină stereo ieftină lăsa să se audă muzica din *The Great Gate of Kiev*, de pe albumul *Pictures at an Exhibition*. Lucas îi dădu pachetul pe care îl ţinuse în buzunarul hainei.

– Un dar.

Ea zâmbi fericită, cu faţa luminată, cântărind pachetul în mână.

– Sper că n-a fost scump.

Lucas își atârnă paltonul în cuier și se așeză pe canapea.

– Ca să fiu sincer, a costat un braț și un picior.

Zâmbetul ei se estompă puțin.

– Știi că noi trăim în sărăcie.

– Chestia asta nu te va îmbogăți, replică Lucas. Dacă o vei vinde vreodată, vin și te strâng de gât.

– Aha. Atunci, presupun... Elle clătină din cap și începu să desfacă pachetul. Cea mai mare problemă a mea și cauza păcatului meu cel mai mare este curiozitatea.

– Nu voi înțelege niciodată Biserica, zise Lucas.

Elle desfăcu cutiuța roșie și pescui dinăuntru un medalion din aur pe un lanț lung, tot din aur.

– Lucas, exclamă ea.

– Citește ce scrie pe el.

Elle răsuci medalionul și citi:

– *Agnus Dei: qui tollis peccata mundi, miserere nobis*... Este din mesă. „O, Mielul Domnului, care ai luat asupra ta păcatele lumii, ai milă de noi."

– Chestia asta este cu siguranță suficient de pioasă.

Elle oftă.

– Totuși e din aur.

– Atunci poartă-l fără să se vadă. Când va începe să-ți placă, trimite-l Maicii Tereza.

Ea râse.

– Maica Tereza! Se uită iarăși la medalion, apoi îl privi cu mai multă atenție și zise: Ce e chestia asta? Pe cealaltă parte.

– O mică inscripție.

– Literele sunt atât de mici.

Îl ținu la cincisprezece centimetri de nas și silabisi ce scria:

Nevoia nu are lege
Așa cum o descrie Augustin,
Așa și nevoia Câinelui turbat a fost potolită
Cu ajutorul Sorei înțelepte.

Elle căscă gura, apoi începu să râdă, aruncându-și capul pe spate.

– Chestia asta este *groaznică*, rosti ea în cele din urmă. Probabil că Augustin se răsucește în mormânt.

– Nu e *chiar atât* de rea, zise Lucas, un pic îmbufnat. De fapt...

– Lucas, este *oribilă*. Începu să râdă iarăși, făcându-l în cele din urmă pe Lucas să-i țină isonul. După ce se opri, își șterse lacrimile de râs și zise: O voi prețui mereu. Habar n-am ce vor zice surorile când mă vor vedea purtând chestia asta...

– Poate că o vor trimite *ele* Maicii Tereza, zise Lucas.

Discutară ca niște prieteni vechi despre false vrăji de leșin în cursul predicii de după școală, despre băiatul care recunoscuse în clasa a patra că nu credea în Dumnezeu. Din câte își aminteau, băiatul se numea Gene.

– Ești bine? îl întrebă ea după o vreme.

– Cred că da.

– Și relația ta...

– Merge bine, mulțumesc. Eu vreau să ne căsătorim, dar ea nu vrea.

– Oficial, sunt copleșită de veste. Neoficial, bănuiesc că este o femeie inteligentă. Tu ești în mod clar o partidă cu grad extrem de ridicat de risc... Cum rămâne cu Carla Ruiz?

– A plecat la Chicago. Are un alt prieten.

– Coșmarurile?

– Devin tot mai rele.

– Of, nu.

– Şi-a luat un psihoterapeut.

Ceva mai târziu:

– Nu ai nici o remuşcare pentru moartea lui Louis Vullion?

– Nici una. Ar trebui să am?

– Mă gândeam la circumstanţe, zise ea.

Lucas se gândi câteva clipe.

– Elle. Dacă vrei să ştii totul, îţi voi povesti totul.

Era rândul ei să cugete. Se întoarse către fereastra mare, o siluetă neagră pe fundalul zăpezii care se izbea de geam.

În cele din urmă, clătină din cap, iar el observă că ea strângea medalionul în palmă.

– Nu. Nu vreau să ştiu totul. Nu sunt la spovedanie. Mă voi ruga pentru tine şi pentru Louis Vullion. Cât despre ştiut...

Se răsuci cu spatele, schiţând un mic zâmbet amar în colţul gurii:

– ... Mă mulţumesc să fiu Sora înţeleaptă.